

सिंघी जैन ग्रन्थ माला

*****[ग्रन्थांक ५३]*****

अनेकविद्वत्संग्रथित-प्राकृत, संस्कृत, देशभाषा-निबद्ध

भिन्न भिन्न गच्छीय ऐतिहासिकवृत्तविषयक

विविध गच्छीय पट्टावली संग्रह

—[प्रथम भाग]—

SINGHI JAIN SERIES

*****[NUMBER 53]*****

VIVIDHA-GACCHĪYA-PAṬṬĀVALI- SAMGRAHA

A Collection of historical records comprising the account of
successions of the Jainācharyas belonging to various
traditional monastic lineages and their
different branches

SINGHI JAIN SERIES

ॐ अद्यावधि मुद्रितग्रन्थ नामावलि ॐ

- १ मेळुत्ताचार्यरचित प्रचन्धचिन्तामणि
मूल संस्कृत भाषा
- २ पुरातनमन्त्रवचसप्रह बहुविध ऐतिहासिकपरिचय
अनेक प्राचीन निवचन सचय
- ३ राजशेखरसूरिरचित प्रचचघोरा
- ४ जिनप्रभासूरिकृत विविधतीर्थेकल्प.
- ५ गेषविश्वयोपाध्यायकृत देवानन्दमहाकव्य
- ६ यशोविजयोपाध्यायकृत जैनतर्कसार
- ७ हेमचन्द्राचार्यकृत प्रमाणमीमांसा
- ८ भद्राचन्द्रदेवकृत अक्षरद्वयमन्त्रप्रणी
- ९ प्रचन्धचि तामणि - हिन्दी भाषांतर
- १० प्रभाचन्द्रसूरिरचित प्रभावकचरित
- ११ सिद्धिचन्द्रोपाध्यायरचित आनुचन्द्रगणिकरित
- १२ यशोविजयोपाध्यायविरचित ज्ञानविन्दुप्रकरण
- १३ हरिवेणाचार्यकृत वृद्धकथाकोश
- १४ जैनयुक्तप्रमासिद्धप्रह, प्रथम भाग
- १५ हरिभद्रसूरिविरचित धूर्तान्वान (प्राकृत)
- १६ दुर्गदेवकृत रिष्टसमुच्चय (प्राकृत)
- १७ गेषविजयोपाध्यायकृत विविचयमहाकव्य
- १८ कवि अन्वुल रहमानकृत सन्देशारसक (अपभ्रंश)
- १९ महेन्द्रकृत शावकप्रयासि सुभाषितसमूह
- २० शान्त्याचार्यकृत न्यायावतारवार्तिक-वृत्ति
- २१ कवि बाहिलिरचित पदमसिरीचरित (अप०)
- २२ महेभ्रसूरिकृत नाण्यचमीकहा (प्रा०)
- २३ श्रीमद्राहुभाचार्यकृत भद्राहुसंहिता
- २४ जिनभूरसूरिकृत कथाकोषप्रकरण (प्रा०)

- २५ उदयप्रभासूरिकृत धर्मांगुदयमहाकाव्य.
- २६ जयसिद्धसूरिकृत धर्मोपदेशमाला (प्रा०)
- २७ वीरकलविरचित वीरालवई कहा (प्रा०)
- २८ जिनदत्तास्यानंदय (प्रा०)
- २९ ३० ३१ स्वर्धभूरिवरित पदमचरित
भाग १ २ ३ (अप०)
- ३२ सिद्धिचन्द्रकृत काव्यप्रकाशमण्डन
- ३३ रामोदयप्रदित कृत उत्कृष्टचित्रप्रकरण
- ३४ भित्तिलिखित विद्वत्कृत कुमारपालचरित्रमप्रह
- ३५ जिनपालोपाध्यायविरचित खरतरगच्छ वृद्धगुर्वावलि
- ३६ चम्पौतनसूरिकृत कुवलयमाला कहा (प्रा०)
- ३७ गुणपालमुनिरचित अनुचरिय (प्रा०)
- ३८ पूर्वोपाध्यायविरचित जयपावड - निमित्तशास्त्र (प्रा०)
- ३९ भीमदत्तविरचित कृष्णारामजरी (संस्कृत कथा)
- ४० चनसारणीकृत - महेन्द्रकृतसत्तपटीका
- ४१ कौटल्यकृत नर्पदास्य सटीक (कविप्रभवा)
- ४२ विज्ञप्तिरेखसमूह विज्ञप्तिमहादेव - विज्ञप्तिविवेकी
आदि अनेक विज्ञप्तिरेख समुच्चय
- ४३ महेन्द्रसूरिकृत नर्मदासुन्दरीकथा (प्रा०)
- ४४ हेमचन्द्राचार्यकृत - छंदोभुसासन
- ४५ वस्तुपालगुणवर्णनात्मक काव्यद्वय
कीर्तिकौमुदी तथा सुकृतसकीर्तन
- ४६ सुकृतकीर्तिकौमुदीआदि वस्तुपालग्रन्थसिद्धप्रह
- ४७ विविधयच्छीय पद्मावलिमप्रह
- ४८ जयसोमविरचित मंत्रीकर्मचन्द्रवशाप्रचन्ध

Shri Bahadur Singh Singhi Memoirs Dr. G. H. Buhler's Life of Hemachandrāchārya. Translated from German by Dr Manulal Patel, Ph D

- 1 स्व बाबू भीमबाहुरसिंहजी सिंघी स्मृतिप्रय [भारतीयविज्ञान भाग ३] सन १९४५
- 2 Late Babu Shri Bahadur Singhji Singhi Memorial Volume
BHARATIYA VIDYA [Volume V] A D 1945.
- 3 Literary Circle of Mahamātya Vastupala and its Contribution
to Sanskrit Literature By Dr Bhogilal J Sandesara,
M. A , Ph D (SJS 83)
- 4-5 Studies in Indian Literary History. Two Volumes
By Prof. P. K. Gode, M A (S J. S No 37-38)

ॐ संप्रति मुद्र्यमाणग्रन्थनामावलि ॐ

- १ जैनयुक्तप्रमासिद्धप्रह, भाग २
- २ गुणप्रभाचार्यकृत विनयसूत्र (बौद्धशास्त्र)
- ३ रामचन्द्रकविरचित - अलिकामचन्द्रादिनाटकसमूह
- ४ जयपावड तथा वृद्धावलि शास्त्र

- ५ उदयप्रभाचार्यकृत पद्मावलिमप्रह-सटीक.
- ६ प्रयुक्तसूरिकृत मूलशुद्धिप्रकरण-सटीक.
- ७ कुवलयमाला कथा, भाग २
- ८ सिंहलिलकविरचित मन्त्रागरहस्य

विविधगच्छीय पद्मावलीसंग्रह ।

चंदगच्छिअसिरिअजियसिहसूरिचिरइया

ग ण ह र स त्त री ।

सिरिबद्धमाण माणवदाणवअमरिंदवंदिय जिणिंद ।

तुह संताणं ताणं जंतूणं दूसमसमाणे ॥

१

तिस्थादिवो सुहम्मो लहुक्कम्मो गरिमगयणसंकासो ।

वीरेण मज्झिमाणे संठविओ अग्गिवेसाणो ॥

२

तेण वि जंबुमुणिंदो कासवगोत्तो विमुक्कमाणिको ।

ठविओ केवलनाणी अपच्छिमो वीरतिस्थम्मि ॥

३

कच्चायणो य पभवो पढे तस्सासि पसरियपयावो ।

जंभवो य वच्छो जसभद्वो तुंगियसशुत्तो ॥

४

न य सीसो पढमो पायन्नो भद्दवाहुनामेणं ।

अंतेवासी संभूओ माढरसगोत्तो ॥

५

अग्गिदत्ते य जन्नदत्ते य कासवे ।

य इमे सीसा सिरिमंभद्दवाहुणो ॥

६

तओ साहा कोडीवरिंसा अहावरा ।

डेयां नाम चउत्थी पुंडवद्धिणी ॥

७

भूया चउरो साहा इमा तथा ।

ए सीसा वारस तं जहा ॥

८

क ल क चा नि पा सी
साधुचरित-श्रेष्ठिवर्य श्रीमद् डालचन्दजी सिंघी पुण्यस्मृतिनिमित्त
प्रतिष्ठापित एवं प्रकाशित

सिंघी जैन ग्रन्थ माला

[जैन आगमिक, दार्शनिक, साहित्यिक, ऐतिहासिक, वैज्ञानिक, कथात्मक - इत्यादि विविधविषयगुम्फित
प्राकृत, संस्कृत, अपभ्रंश, प्राचीनगूँथर, - राजस्थानी आदि भाषा भाषानियुक्त सार्वजनिक पुरातन
वाङ्मय तथा नूतन संशोधनात्मक साहित्य प्रकाशनी सर्वश्रेष्ठ जैन ग्रन्थमाला]

प्रतिष्ठाता

श्रीमद्-डालचन्दजी-सिंघीसत्पुत्र

स्व० दानशील - साहित्यरसिक - संस्कृतिप्रिय

श्रीमद् बहादुर सिंहजी सिंघी

प्रधान सम्पादक तथा संचालक

आचार्य जिनविजय मुनि

अधिष्ठाता, सिंघी जैन शास्त्र शिक्षापीठ

निवृत्त ऑनररी डायरेक्टर

भारतीय विद्या भवन, बम्बई

*

ऑनररी फाउंडर-डायरेक्टर

राजस्थान ओरिएण्टल रिसर्च इन्स्टीट्यूट, जोधपुर (राजस्थान)

ऑनररी मेमर - जर्मन ओरिएण्टल सोसाइटी, जर्मनी, भाण्डारकर ओरिएण्टल रिसर्च इन्स्टीट्यूट, प्ला
(दक्षिण), गुजरात साहित्यमन्त्रालय, अहमदाबाद (गुजरात), विदेशभारत वैदिक
शोध प्रतिष्ठान, होमियारपुर (पन्था) इत्यादि ।

*

संरक्षक

श्री राजेन्द्र सिंह सिंघी तथा श्री नरेन्द्र सिंह सिंघी

व्यवस्थापक

अधिष्ठाता, सिंघी जैन शास्त्र शिक्षा पीठ

भारतीय विद्या भवन, बम्बई

प्रकाशक - ज ह दवे, ऑनररी डायरेक्टर, भारतीय विद्या भवन, बम्बई, न ७

मुद्रक - छोटालाल गगनलाल शाह, मनोरथ प्रिंटी, टकसाल, अहमदाबाद

अनेकविद्वत्संग्रथित - प्राकृत, संस्कृत, देशभाषा - निबद्ध

भिन्न भिन्न गच्छीय ऐतिहासिकवृत्तविषयक

वि वि ध ग च्छी य प ट्ठा व ली सं ग्र ह

—[प्रथम भाग]—

(अनेक प्राचीनलिखित पुस्तकानुसार संकलित एवं संपादित)

सं पा द न क र्ता

पुरातत्त्वाचार्य, पद्मश्री, जिन विजय मुनि

अधिष्ठाता - सिंघी जैन शास्त्र शिक्षापीठ, भारतीय विद्या भवन, वस्वई ।

तथा

सन्मान्य अध्यक्ष - राजस्थान प्राच्यविद्या प्रतिष्ठान, जोधपुर (राजस्थान)

प्रधान संपादक - राजस्थान पुरातन ग्रन्थमाला

अध्यक्ष - राजस्थान इतिहास संपादक मंडल, जयपुर

प्रकाशनकर्ता

अधिष्ठाता, सिंघी जैन शास्त्र शिक्षा पीठ

भारतीय विद्याभवन, वस्वई

विद्यमान्द २०१०]

प्रथमावृत्ति

[विद्यमान्द १९६१]

ग्रन्थांक ५३]

सर्वाधिकार सुरक्षित

[मूल्य रु० १३/२०]

SINGHI JAIN SERIES

३३ अद्यावधि मुद्रितग्रन्थ नामावलि ३३

- १ मेष्टुप्ताचार्यरचित प्रबन्धचिन्तामणि
मूल सरङ्गन ग्रन्थ.
- २ पुरातनप्रबन्धसंग्रह बहुविध ऐतिहासिकपरिपूर्ण
अनेक प्राचीन निबन्ध सचय.
- ३ राजसेखरसूरिरचित प्रथमकोश.
- ४ जिनप्रसूतिरहित विविधरीपेकल्प.
- ५ मेघविजयोपाध्यायकृत देवानन्दमहाकाव्य.
- ६ यशोविजयोपाध्यायकृत जैनवर्कभाषा.
- ७ हेमचन्द्राचार्यकृत प्रमाणमीमांसा.
- ८ महाकल्हदेवकृत बकलकृतप्रत्यग्रभी.
- ९ प्रबन्धचिन्तामणि - हिन्दी भाषांतर.
- १० प्रभाचन्द्रसूरिरचित प्रभावकचरित.
- ११ सिद्धिचन्द्रोपाध्यायरचित भातुचन्द्रगणिकरित.
- १२ यशोविजयोपाध्यायरचित शास्त्रविन्दुप्रकरण.
- १३ हरिवेणार्यकृत वृहत्कथाकोश.
- १४ जैनपुस्तकप्रशिक्षसंग्रह, प्रथम भाग.
- १५ हरिमद्रसूरिरचित धूर्तावधान. (प्राकृत)
- १६ दुर्गवेदकृत रिट्ससुचय. (प्राकृत)
- १७ मेघविजयोपाध्यायकृत दिग्विजयनहाकाव्य.
- १८ कवि बन्धुल रहमानकृत सन्देशरासक. (अपभ्रंश)
- १९ भर्तृहरिकृत शतकप्रवादि सुभाषितसंग्रह.
- २० दान्द्याचार्यकृत न्यासावधारितक-वृत्ति.
- २१ कवि धाहिलरचित पडमसिरीचरित. (अप०)
- २२ महेश्वरसूरिकृत नागपंचमीकहा. (प्रा०)
- २३ श्रीमद्राहुआचार्यकृत भद्रबाहुसंहिता.
- २४ जिनैवरसूरिकृत कथाकोपप्रकरण. (प्रा०)

- २५ उदयनभट्टरचित धर्मास्तुदपमहाकाव्य.
- २६ जयसिंहसूरिकृत धर्मापदेशमाला. (प्रा०)
- २७ कौटिल्यरचित लीलावर्द्ध कथा. (प्रा०)
- २८ जिनदत्ताप्यायकृत. (प्रा०)
- २९, ३०, ३१ स्वयंभूतिरचित पडमचरित.
भाग १, २, ३ (अप०)
- ३२ सिद्धिचन्द्रकृत काव्यप्रकाशखण्डन.
- ३३ दामोदरपरिचित कृत उत्तिथ्यतिप्रकरण.
- ३४ मित्रभिज विद्वत्कृत कुमारपालचरित्रसंग्रह.
- ३५ जिनपालोपाध्यायरचित शरतरंगवल् वृहद् गुर्वावलि
- ३६ उप्पसोतनसूरिकृत कुचलयमाला कथा. (प्रा०)
- ३७ गुणपालसूरिरचित जंडुचरित. (प्रा०)
- ३८ पूर्वाचार्यरचित जयपायड-निमित्तशास्त्र. (प्रा०)
- ३९ भोमटुपतिरचित शूद्रासनजरी. (संस्कृत कथा)
- ४० धनसारगणीकृत-महेश्वरिनाटकप्रयटीका.
- ४१ कौटिल्यकृत अर्थशास्त्र-सटीक. (कतिपयअंश)
- ४२ विश्वसिलेखसंग्रह निष्कामहाट्येख - विज्ञप्तिविशेषी
आदि अनेक विज्ञप्तिखेप सचय.
- ४३ महेश्वरसूरिकृत नर्मदासुन्दरीकथा. (प्रा०)
- ४४ हेमचन्द्राचार्यकृत-छन्दोऽनुशासन.
- ४५ वसुपालगुणवर्णनात्मक काव्यद्वय
सिद्धिकौमुदी तथा सुखसंकीर्तन
संग्रह.

Shri Bahadur Singh Singhi Memoirs Dr. G. H. Buhler's Life of Hemachandrāchārya. Translated from German by Dr Manilal Patel, Ph. D.

- 1 स्व. बाबू श्रीबाहदुरसिंहजी सिंघी स्मृतिग्रन्थ [भारतीयविद्या भाग ३] सन १९४५.
- 2 Late Babu Shri Bahadur Singhi, Singhi Memorial Volume
BHARATIYA VIDYA [Volume V] A. D. 1945.
- 3 Literary Circle of Mahāmātya Vastupāla and its Contribution
to Sanskrit Literature. By Dr. Bhogilal J. Sandesara,
M. A., Ph. D. (S.J.S.33.)
- 4-5 Studies in Indian Literary History. Two Volumes.
By Prof. P. K. Gode, M. A. (S. J. S. No. 37-38.)

३३ संप्रति मुद्रमाणग्रन्थनामावलि ३३

- १ जैनपुस्तकप्रशिक्षसंग्रह, भाग २.
- २ गुणप्रभाचार्यकृत जिनपद्यु. (सौदशास्त्र)
- ३ रानचन्द्रकविरचित-महिकामचन्द्रादिनाटकसंग्रह.
- ४ जयपायड तथा ब्रह्ममणि शास्त्र.

- ५ तदग्रभाचार्यकृत पडांवरयकबालावबोधवृत्ति-
- ६ प्रद्युम्नसूरिकृत मूलशुद्धिप्रकरण-सटीक.
- ७ कुचलयमाला कथा, भाग २
- ८ सिंहलिकसूरिरचित मन्त्राजरहस.

विविधगच्छीय पद्मावलीसंग्रह ।

चंदगच्छिअसिरिअजियसिंहसूरिविरइया

गणहरसत्तरी ।

सिरिवद्धमाण माणवदाणवअमरिंदवंदिय जिणिंद ।

तुह संताणं ताणं जंतूणं दूसमसमाण ॥

तित्थाहिवो सुहम्मो लहुकम्मो गरिमगयणसंकासो ।

वीरेण मज्झिमाण संठविओ अग्गिवेसाणो ॥

तेण वि जंतुमुणिंदो कासवगोत्तो विमुक्कमाणिको ।

ठविओ केवलनाणी अपच्छिमो वीरतित्थम्मि ॥

कच्चायणो य पभवो पट्टे तस्सासि पसरियपयावो ।

सेजंभवो य वच्छो जसभद्वो तुंगियसयुत्तो ॥

तस्स य सीसो पढमो पायन्नो भद्दवाहुनामेणं ।

वीओ अंतेवासी संभूओ माढरसगोत्तो ॥

गोदासे अग्गिदत्ते य जन्नदत्ते य कासवे ।

कासवा य इमे सीसा सिरिमंभद्दवाहुणो ॥

तामलित्ती तओ साहा कोडीवरिंसा अहावरा ।

साहा खवडियां नाम चउरथी पुंडवद्धिणी ॥

गोदासगच्छसंभूया चउरो साहा इमा तया ।

संभूयविजयस्सेए सीसा वारस तं जहा ॥

१

२

३

४

५

६

७

८

नंदणभदे य भदे य तह चेव य तीसभद्—जसभदे ।	
थेरे य सुमणभदे मणिभदे पुन्नभदे य ॥	९
थेरे य थूलभदे उज्जमई अज्जजंबुनामे य ।	
थेरे य दीहभदे थेरे तह पंडुभदे य ॥	१०
अज्जमहागिरिगरुओ अज्जसुहत्थी य हत्थिसोडारो ।	
सिरिथूलभद्गुरुणो दो सीसा पयंडमाहप्पा ॥	११
उत्तर-थेरबलिस्सह थेरधण्डे तहा सिरिड्दे य ।	
कोडिन्न-नागमित्ते नागे तह छल्लगनामे य ॥	१२
गिरिगरुयमहागिरिणो गुणिणो सीसा इमे तया अट्ट ।	
उत्तरबलिस्सहगच्छे साहा चउरो इमा नेया ॥	१३
सोत्तिमई ^१ य कोसंबी ^२ साहा तो चंदनागरी ^३ ।	
कोडिधाणी ^४ चउत्थी य साहा देविंदपूइया ॥	१३
पढमेत्थ अज्जरोहण भद्जसे महगणी य कामड्डी ।	
सुद्धिय-सुप्पडिबुद्धे रक्खिय तह रोय(ह)युत्ते य ॥	१५
इसियुत्ते सिरियुत्ते गणी य वंभे गणी य महसोमे ।	
दस दो य गणहरा खल्ल एए सीसा सुहत्थिस्स ॥	१६
कासववंससमुबभवरोहणगुरुणो गणस्सि उद्देहे ।	
चउसाह कुला छच्च उ वल्लिज्जंती इमे पयंड ॥	१७
उडंवरक्खिया साहा सोमपुरिसा तहावरा ।	
महुरज्जी तओ होइ साहा सोबन्नवत्तिया ॥	१८
पढमेत्थ नायभूयं वीयं पुण सोमभूईयं होइ ।	
अवणेलयं च तइयं चउत्थयं हत्थिलिज्जं तु ॥	१९
पंचमयं नंदिज्जं छट्ठं पुण वारिहम्मियं होइ ।	
उद्देहगणस्स एए छच्च कुला हुंति नायव्वा ॥	२०

- साण्ययुत्त-सिरियुत्तसूरिणो चारणगणम्मि उप्पन्ने ।
 ससुरासुरभुवणसरा नायजिणिंदस्स तित्थम्मि ॥ २१
- हारिय-मालागारिय संकासिय पुणो तथा(हा) ।
 गवेहुया तहा साहा चउत्थी वज्जनागरी ॥ २२
- पढमं च वच्छलिज्जं वीयं पुण पीइधम्मियं होइ ।
 तइयं पुण हालिज्जं चउत्थयं पूसमित्तिज्जं ॥ २३
- पंचमयं मालिज्जं छट्ठं पुण अज्जवेडगं होइ ।
 सत्तमयं कन्नसहं सत्त कुला चारणगणस्स ॥ २४
- तह उद्धवाडियगणो भारद्दसमाणयुत्तभद्दजसा ।
 चउरो साहा तम्मिं य तिन्नि कुलाइं च वोच्छामि ॥ २५
- तत्थ चंपजिया साहा वीया भद्दिजिया तथा ।
 कार्गिदिया तओ वुत्ता चउत्थी महिलजिया ॥ २६
- कुले भद्दजसे नाम भद्दयुत्ते य आहिण ।
 तइण य जसोभद्दे गोयमेण पसंसिण ॥ २७
- माणवगणम्मि रम्मे इसियुत्ताणं सुसीसजुत्ताणं ।
 चउरो साहा वुत्ता तिन्नि कुलाइं च विउलाइं ॥ २८
- साहा य कसविज्जं ति विन्नेया युत्तमिजिया ।
 वासट्ठिया तओ होइ सोवीरी य पुणो तथा ॥ २९
- इसियुत्तियं थ पढमं वीयं सिरियुत्तियं मुणेयव्वं ।
 तइयं च अभिजयंतं तिन्नि कुला माणवगणस्स-॥ ३०
- सुट्ठिय-सुप्पडिबुद्धा कोडियकागंदगोत्तमसगोत्ता ।
 कोडियगणं ति गच्छे विणिग्गया तेसिमा साहा ॥ ३१
- उच्चानागर विज्जाहरी य वयरी य मज्झिमाह्ला य ।
 कोडियगणस्स पया हवंति चत्तारि साहाओ ॥ ३२
- कुलमित्थ वंभणिज्जं वीयं नामेण वच्छलिज्जं तु ।
 तइयं पुण वाणिज्जं चउत्थयं पन्नवाहणयं ॥ ३३

अज्जदिन्ने य थेरे य पियगंथे तहेव य ।	
विज्जाहरे य गोवाली इसिदत्ते मुणीसरे ॥	३४
सुद्धिय-सुपडिबुद्धयमुणिंदसीसा इमे य पन्नत्ता ।	
पियगंथमुणिंदाओ मज्झिमसाहा य विन्नेया ॥	३५
विज्जाहरगोवालियगुरूण विज्जाहरी तओ साहा ।	
सुरविहियपाडिहेरा तिहुयणविक्खायमाहप्पा ॥	३६
अज्जदिन्नसुसीसस्स चंददिन्नस्स सूरिणो ।	
संतिसेणे तया(हा) सीसे थेरे सीहगिरी वि य ॥	३७
संतिसेणमुणिंदाओ साहया उच्चनागरी ।	
संतिसेणस्स सूरस्स विणेया चउरो इमे ॥	३८
सेणीए तावसे चेव कुवेरे इसिपालिए ।	
एयसि च जहासंखं साहा पढम सेणिया ॥	३९
तावसी य कुवेरी य चउत्थी इसिपालिया ।	
गुरुसीहगिरीणेए चउरो थेरा य विस्सुया ॥	४०
धणगिरी पायडे तत्थ अज्जवयरे महारिस्सी ।	
माउले समिए तस्स अरिहदिन्ने य सूरिणो ॥	४१
अज्जसमियाउ तो साहा जाया वंभगदीवगा ।	
गोयमगोत्ताओ वयरओ वयरसाहा विणिग्गया ॥	४२
वयरे तिग्नि-सीसा उ पढमे वेरसेणए ।	
अज्जपउमे तओ सूरि अज्जअरिहे तहेव य ॥	४३
वयरसेणाउ जा साहा सा उत्ता अज्जनाइला ।	
अज्जपउमा पुणो साहा अज्जपउमाउ निग्गया ॥	४४
अज्जअरिहजा साहा जयंती जगपायडा ।	
अज्जअरिहस्स सीसो उ सूरि पूसगिरी तओ ॥	४५

सिरिपूसगिरी सीसे थेरे जे फग्गुमित्तए ।	
गोयमे सेयगुत्तेणं वंदणिजे सुराण वि ॥	४६
वंदामि लोयपयडं नामेणं धणगिरिं च वासिट्ठं ।	
सिवभूडुगोच्छगोत्तं कोसिय दोजन्तकन्ने य ॥	४७
तं वंदीऊण सिरसा वत्सं वंदामि कासवसगोत्तं ।	
निक्खं कासवगोत्तं रिक्खंपि च यासवं वंदे ॥	४८
वंदामि अज्जनागं च गोयमं जिट्ठिलं च वासिट्ठं ।	
विण्णुं माढरगोत्तं कालयमवि गोयमं वंदे ॥	४९
गोयमगोत्तकुमारं सव्वेल्लगं चेव भइयं वंदे ।	
थेरं च अज्जबुद्धं गोयमगोत्तं नमंतामि ॥	५०
तं वंदीऊण सिरसा थिरसत्तचरित्तनाणसंपन्नं ।	
थेरं च संघपालिय गोयमगोत्तं नमंतामि ॥	५१
मिउमहवसंपन्नं उवउत्तं नाणदंसणचरित्ते ।	
गणथेरं दिन्नं पि य कासवगोत्तं पणिवयामि ॥	५२
तत्तो य थिरचरित्तं उत्तमसंमत्तसत्तसंजुत्तं ।	
दुसगणिखमासमणं माढरगोत्तं नमंतामि ॥	५३
तत्तो अणुओगधरं वंदे मइसागरं महासत्तं ।	
सिरिगोत्तखमासमणं वच्छसगोत्तं पणिवयामि ॥	५४
तत्तो कासवगोत्तं सुट्ठियनामं मुणिंदमुहतिलयं ।	
थेरं कुमारधम्मं देवड्ढिं गणहरं वंदे ॥	५५
एसा गणहरसेणी दसासुयखंधगंधओ भणिया ।	
संपइ नंदिऽणुसारा सुहात्थिवंसाउ पयडेमि ॥	५६
गणहरसुहात्थिसीसो वहुलस्स सरिव्वओ उ कोसियओ ।	
साई नामेण गुरु हारियगोत्तो तओ जाओ ॥	५७
तंगुत्ते सामज्जो कोसियगुत्तम्मि तयणु संडिछो ।	
अज्जसमुद्दमुणिंदो मंगू तह अज्जधम्मो य ॥	५८

भद्रयुक्तो गणाहीसो वयरसामी य रक्खिओ ।	
अणुयोगधरा एए पावडा जिणसासणे ॥	५९
अज्जो नंदिलसूरी सूरी सिरिअज्जनागहत्थी य ।	
इंदीवरदलकंती रेवयनामो गणहरिंदो ॥	६०
वंभगदीवगगुरुणो अयलपुराओ पुरीउ निक्खंता ।	
खंदिलसूरिमहप्पा हिमगिरिगुरुओ य हिमवंतो ॥	६१
नागुज्जणमुणिनाहो गोर्विंदरिसी य भूयदिन्नरिसी ।	
लोहिच्चो समयधरो दूसगणी दूसमंविहूणो ॥	६२
नियगुरुउवएसो साहाणं उच्चानागराईणं ।	
पुव्वुत्ताण सरूवं किं पि अहं वन्नइस्तमि ॥	६३
उच्चानागरयाणं साहूणं कोडिओ गणो नेओ ।	
उच्चानागर साहा एएसिं वंभसेज्ज कुलं ॥	६४
विज्जाहराण तग्गण विज्जाहर साह वच्छलिज्ज कुलं ।	
नाइलचंदुहेहियनिव्वुद्वंधूण सोपारे ॥	६५
तस्संताणम्मि तहा कोडिय गण वयरसाह अह साहा ।	
तेसिं वाणिज्ज कुलं जहत्थनामं तया जायं ॥	६६
चंदकुलं वाणिज्जं एगट्ठा हुंति दो वि सहाए ।	
जम्हा चंदस्स कुलं तदन्नबंधूण य तमेव ॥	६७
सिरिवयरसामिगणहरसमुब्भवं वइरसाहमाहु गुरु ।	
केई पुण वइराओ खुड्ढाओ वइरसाह चि ॥	६८
मज्झिमसाहसमुब्भवसाहूण कोडियम्मि वरगच्छे ।	
मज्झिमसाहा साहा तेसि कुलं पन्नवाहणयं ॥	६९
इय सत्तिगच्छविहूसणजयसिंघमुणिंदसीसमुहतिलया ।	
सिरिविमलसूरिगणहरसीसा जे समयजलनिहिणो ॥	७०

सिरिअजियसिंहसूरी गणहरसयरी इमेहिं किल लिहिया ।
संताणजाणणत्थं सिरिमंतसुहम्मसामिस्स ॥

७१

॥ गणहरसत्तरी जुगपहाणसत्तरी संताणसत्तरी वा समत्ता ॥

५ ५ ५

संवत् १२३७ माघ चदि ९ सोमे पं० महादेवेन प्रकरणपुस्तिका लिखितेति ।

उ प के श ग च्छ गु वां व ली

- श्रीपार्श्वं नोमि सद्भक्त्या ह्रुवे गच्छपरम्पराम् ।
पद्मानुक्रमशाखां च वक्ष्येऽहं सद्गुणाधिकाम् ॥ १
- पासजिणेसरतित्थे केसी नामेण गणहरो पुट्ठिं ।
तस्स सुसीसो सूरी सयंपहो आसि सिरमाले ॥ २
- सिरिरयणप्पहसूरी तस्स विणेओ अ खेअरो तइया ।
उवप्सगच्छकंदो उवप्सपुरम्मि विक्खाओ ॥ ३
- उवप्से कोरंटे सत्तारिवारिसम्मि वीरमुक्खाओ ।
इके लगम्मि जेण पइट्ठियं विंशजुअलमिणं ॥ ४

सप्तत्या वत्सराणां चरमजिनपतेर्मुक्तिजा(या)तस्य माघे,

पञ्चम्यां शुक्लपक्षे सुरगुरुदिवसे ब्रह्मणः सन्मुहर्ते ।

रत्नाचार्यैरिहार्यैः प्रतिभगुणयुतैः सर्वसद्गानुयातैः,

श्रीमद्वीरस्य विम्बे भवसितुमथने निर्मिताऽत्र प्रतिष्ठा ॥ ५

सञ्चिका च सुरी श्रेष्ठा कृता स्वदर्शने हृदा । गच्छाधिष्ठायिका जाता देवी श्रीजिनशासने ॥ ६

श्रीमाछे चापि कोरण्टे तथा च बल्लभीपुरे । स्तम्भतीर्थे च संजाताः शाखाश्चत्वारि ता इमाः ॥ ७

श्रीमदुपदेशगच्छे ककुदाचार्यपुत्रवरसन्ताने । श्रीकण्ठसूरिसुगुरुध्वक्नेश्वर्याज्ञया जातः ॥ ८

श्रीकण्ठसूरिसुपट्टे गच्छभारधुरन्धर । श्रीसिद्धत्तरिः संजातो भुवनत्रयपावनः ॥ ९

पट्टालङ्कारगणभूतसूरिश्रीदेवगुप्तस्य । गच्छाधिष्ठायिकादेव्या दत्तं नामत्रयं तदा ॥ १०

सायुभिः पञ्चशताभिः सञ्चारित्रयिभूषितैः । सत्पाठकसप्तयुतैर्वाचनाचार्यभिर्मिश्रैः ॥ ११

द्वादशसङ्ख्यासहितैर्गुरुपदभक्तं सदा गणेशयुगम् ।

त्रितयं वा युग्मद्विकं, महत्तरापाध युग्मवरम् ॥ १२

आर्पायाः सप्तशतं, प्रवर्त्तिन्या द्वादशा सदा गच्छे ।

श्राद्धानां गोघ्राणि, त्रिंशन्माघाणि गच्छेऽस्मिन् ॥

१३

अष्टादश गोघ्राणि, सच्चिकादेविपूजनपराणि ।

द्वादश गोघ्राणि तथा, चक्रेश्वर्याश्च भक्तानि ॥

१४

शेषा हि ये च श्राद्धा अम्पोत्सुमाह्लासुरीभक्ताः ।

जीउल्यानागसुरी येषां कुले गोत्रदेव्यभूत् ॥

१५

तादृशेऽस्मिन् गणे सूरीश्वरकोऽपि सकलगणनाथः ।

देव्याया वरवचनात् सद्वाजयेव चेदृशं सुकृतम् ॥

१६

पद्मसुक्रमतो नामघ्नितयं स्थाप्यते जनैः । कक्षसूरेश्वामिधानं गणद्रूपविराजितम् ॥

१७

रस-रस-दिनकर १२६६ वर्षे, मासे मधुमाघये च सञ्ज्ञायाम् ।

जाता द्विचन्दनीकाः, श्रीमत्श्रीसिद्धसूरिवराः ॥

१८

आगमगच्छाद् गृहीतः सामाचारीति ह्यस्मिन्प्रवरः ।

परमेष्ठिपदोच्चारणगृहीतनियतं प्रतिक्रमणे ॥

१९

द्विचन्दनीकास्तु ते जाता द्वादशावर्तवन्दनात्मये । वैराग्यरत्नसागरसत्त्वत्रे सायधानास्ते ॥

२०

नमस्कारे च होईति मङ्गलं च द्विचन्दनम् । नोपधानं न मालापि गच्छेऽस्मिन्नीहशी क्रिया ॥

२१

यभूवात्र गणे पूर्वमुपाख्यायशिरोमणिः । शालिभद्रस्ततो मणिभद्रो देवप्रसूततः ॥

२२

सायदेवस्ततोऽप्यासीत् श्रीमदेवयशास्ततः । ततो सुवनचन्द्राख्यः श्रीरत्नतिलकस्ततः ॥

२३

सिद्धसूरौ ततो जाते श्रीचन्द्रो वाचकोऽभवत् ।

शुभकीर्तिस्ततोऽप्यासीत् जयादितिलकोऽपि च ॥

२४

सर्वसिद्धान्तपारीण सोमप्रभसुनीश्वरः । कलाकलापसम्पूर्णो धर्मनामाऽभवत्ततः ॥

२५

त्रिभुवमाख्ये सद्ग्रामे, महीपालस्थिते प्रभौ ।

खरतपायिरुदं जातं बस्यभ्रातृभ्येक १३०८ वर्षे च ॥

२६

ततोऽपि द्वितीयसंजाता शम्बा सन्मुनिसंयुता ।

स्वा साधिकारसम्पूर्णा कथ्यतेऽत्र प्रसङ्गतः ॥

२७

हुं नन्देन्द्रियरुद्रकालजनितः ११५९ पक्षोऽस्ति पूर्णमिधः,

वेदाम्भारुण १२०४ काल उद्भूतभबो, विश्वार्क १२१४ कालेऽञ्जलः ।

२८

पद्म्यर्कौ १२३६ च साधुपूर्णम इति व्योमेन्द्रिषार्क १२५० पुनः,

वर्षे ख्रिस्तुतिकोऽक्षमङ्गलरवौ १२८५ गाढग्रहास्तापसाः ॥

२८

- शाखाङ्कुरा गणभृतोऽस्य वभूविर ते, नागेन्द्र इत्यमलकीर्तिनदीनगेन्द्रः ।
चन्द्रस्ततश्च भगवान्नथ निर्धृतिश्च, वियाधरश्च सुवि विश्रुतनामधेयाः ॥ २९
- एतेषु चन्द्र इति सूरिपुरन्दरो यस्तस्य प्रफुल्लगुणगच्छवनस्य गच्छे ।
भूयांस एव भुवनत्रयवन्दनीयाः संजज्ञिरे गणधरा गणिनो धरायाम् ॥ ३०
- गौतमाग्रहमात्रेण श्वेताम्बरं गृहीतवान् । केसीकुमारगुरुणा व्रतं पञ्चमं जगृहे ॥ ३१
- शाखा च द्विविधा ज्ञेया पार्श्व-धीरसमुद्भवा । परम्परा कृता चैका ज्ञातव्या सर्वदा युधैः ॥ ३२
- ततः काले ह्रियमाने शाखा जाता द्विधा पुनः । वसुनन्दवेदेन्द्रं के १४९८ वर्षे शाखा पृथक्कृता ॥ ३३
- श्रीदेवगुप्तसूरीणां शिष्योऽपि भतिसागरः । तेनाभिमानमात्रेण, खदिरि शाखा कृता तदा ॥ ३४
- सूरिश्रीदेवगुप्तस्य पट्टे श्रीसिद्धसूरयः । तत्पट्टे कफसूरीशो भुवनत्रयदीपकः ॥ ३५
- एतान्यप्यभिधानानि त्रीणि त्रीणि भवन्तीह । सत्सदाचारकुशला जयन्तु गुरवः सदा ॥ ३६
- इत्येषां पूर्वसूरीणां नाममात्रप्रभावतः । कल्मषं विलयं याति कल्याणं चोपतिष्ठति ॥ ३७
- तेषां पादप्रसादेन स्वल्पबुद्ध्या मयाऽधुना । व्याख्या प्रारभ्यते किञ्चित्, आर्द्धानां साधुसंसदि ॥ ३८
- नमोऽस्तु गुरुचन्द्राय यत्करः स्पष्टमूर्धनि । आविर्भवति भवेऽस्मिन्नपि वाक्यसुधारसः ॥ ३९
- स्तुतिरेव सद्गुरुणां पठन्ति शृण्वन्ति ये च भावेन ।
लेभते. (?) शिवपदसौख्यं भव्यास्ते नास्ति सन्देहः ॥ ४०

॥ इति उपदेशगच्छगुर्वावली समाप्ता ॥

आगमिकगच्छीयपट्टावलीः ।

- पुण्याऽऽस्पदं गणभृतोऽन्तिमतीर्थभर्तुरेकादशस्त्रिदशवन्धपदा वभूवुः ।
तुर्योत्तरोऽभवदमीषु पुनः सुधर्मा यस्यान्वयोऽयमवनीमभितः पुनीते ॥ १
- कुन्देन्दुसुन्दरमहासि यशांसि यस्य, विश्वत्रयीं धवलयन्ति किमत्र चित्रम् ? ।
मिथ्याहशां मलिनयन्ति नयप्रशस्तिमेतत्पुनर्मनसि कस्य न कौतुकाय ॥ २
- कम्बूज्वलेन यशसा कलितश्च जम्बूस्वामी तदीयगणनायकनामवाप ।
रैकोटयो नवतिराप्तनवाऽमुनाष्टौ वधूः प्रवव्रजिषुणा गणितास्तृणाय ॥ ३
- मन्यामहे ऋषभदत्तभुवो भुवीह सौभाग्यमप्यधिकमेव भुनीश्वरस्य ।
यस्मादमुं समधिगम्य गतेऽपि तस्मिन्नद्यापि नान्यमधिगच्छति केवलश्रीः ॥ ४
- तस्य प्रशस्तिविभवः प्रभवो भवोपमेता पदे प्रभव इत्यभवत् प्रसिद्धः ।
यो जैनशासनवनीनवनीरदश्रीः रेजे यशोभिरभितो विशाकण्टकाभः ॥ ५
- शय्यमभवो भवपयोनिधिकुम्भजन्मा सन्मानपात्रमजनिष्ट पदे तदीये ।
यः शासनाग्रधिविस्तिम्भमहाश्रुताब्धेर्वकालिकं किल दशादिपदं चकार ॥ ६

नाम्ना पुरस्कृतयशाः किययापि भद्रश्रीमानमेयमहिमाऽस्य पदे बभूव ।

भद्रकूरीव ननु यः किल पञ्चबाणपञ्चाननं व्यघटयचरणप्रचारैः ॥

७

संभृतिपूर्वविजयो विजितान्तरारिर्वाक्ता निर्गलपशस्ततिरस्य पदे ।

श्रीमज्जिनागमपयोनिधिपूर्णचन्द्रो गोभिस्तनान कुमुदं शिशिरोज्ज्वलाभिः ॥

८

श्रीभद्रबाहुरिति मन्मथबाहुशक्तिमाथोन्मदस्तदपरं प्रथितो बभूव ।

यो दुःपसावलिचतुर्दशपूर्वधारी धीमानभूदभयदुर्गमिव श्रुतस्य ॥

९

श्रीस्थूलिभद्र इति मूलगुणानुकूलः शरीलव्रते शमवतामधिभूरतोऽभूत् ।

श्रीमाऽभवद् भुवि चतुर्दशपूर्विणां यः स्वामीव केवलजुषामृषभप्रसूतिः ॥

१०

वेणीदण्डं विधृत्योद्यतकुचकलशाग्रे च तत्पाणिमूलं,

कोश्या वेद्या विदेशानतपतिपुरतो दर्शयन्ती विभानि ।

तच्चित्तोद्वापनोदव्यतिकरकरणव्याकुला कालकल्पं,

हस्तेनेयं सतीत्वाद् घटभुजगमिवाकर्षयन्ती प्रतीत्यै ॥

११

गतः कालः सोऽयं प्रणयिनि मयि प्रेमकुटिलः, कटाक्षः कालिन्दीलघुलहरि यत्र प्रसरति ।

इदानीमस्माकं जरठकमठीपृष्ठिकठिना, मनोवृत्तिस्तत् किं व्यसनिनि भुयैव क्षिपयसि ॥ १२

आर्यो महागिरिरभूद् दशपूर्वधारी शिष्यः सुहस्त्यपि च तस्य नमस्यधाम्नः ।

यद्भाषितेन भरताद्वैमिदं ततान धर्मकैतानमिह संप्रतिभूमिपालः ॥

१३

सत्ताभवंस्तदनु सुस्थित-सुप्रबुद्धमुखाः क्रमेण दशपूर्वभूतो मुनीन्द्राः ।

येषां यशोभिरमलैर्धवलीकृतेषु विश्वेषु पर्यटति कृष्णदिदक्षया श्रीः ॥

१४

श्रीमानभिन्नदशपूर्वधरस्ततोऽभूद् ब्रह्मो विनिजितपुरन्दररूपतक्ष्मीः ।

अङ्गान्युपश्रुतियशाच्छिशुरप्यपाठीदेकादशापि जिनशासनमण्डनं यः ॥

१५

बाल्ये न मातृयचनैरतिदीनदीनैः स्निग्धाङ्गनार्थनगिरा न हि यौवनेऽपि ।

श्रीसञ्चयैरपि चञ्चल मनो न यस्य तस्मै नमोऽस्तु दशपूर्वभूतेऽन्तिमाय ॥

१६

श्रीपैरत्नेन इति विजितशरवैरित्तेनस्तद्वैकल्यलङ्घ्यपट्टप्रदोऽभूत् ।

शाखा य एष जिनशासनकल्पपुक्षः स्कन्धा दिगन्तरगताः सुपुत्रे चतस्रः ॥

१७

शाखाद्वक्रा गणभूतोऽस्य बभूवुरेते नागेन्द्र इत्यमलकीर्तिनदीनगेन्द्रः ।

चन्द्रस्ततश्च भगपादय निर्वृतिश्च विद्याधरश्च भुवि विस्तृतनामधेयाः ॥

१८

तस्य प्रभोः समभयन् सुवनप्रशास्याः शुद्धाः श्रुताक्षकमलोद्धरणप्रवीणाः ।

चत्वार ऊर्जितरजोविहृषां नु सेव्या देव्याः करा इव पुराणकविप्रसूतेः ॥

१९

एतेषु चन्द्र इति सूरिपुरन्दरो यस्तस्य प्रकुलशुणगच्छवनस्य गच्छे ।

भूयांस एव भुवनत्रयवन्दनीयाः संजज्ञिरे गणपरा गुणिनो धरायाम् ॥

२०

जज्ञे वीरजिनात् सुधर्मगणभूत तस्माद्य जम्बूस्ततः,

संरुपातेषु गतेषु सूरिषु भुवि श्रीवज्रशाखाऽभवत् ।

तस्यां चन्द्रकुलं मुनीन्द्रविपुलं तस्मिन् बृहद्गच्छता,

तत्राभूत् स्वयशःप्रसाधितककुब् श्रीसर्वदेवः प्रभुः ॥

२१

सूरिः श्रीसर्वदेवाख्यः सारदो धर्मवान्धवः । बृहद्गच्छो यतो जातो बृधे चाधिकं सुवि ॥ २२

अथाभवन् श्रीजयसिंहसूरयः त्रियस्तपःकेलिचिलासमन्दिरम् ।

अथास्य शिष्या अभवन्नवस्फुरत्सुधीधनाढ्या निधयश्चला इव ॥

२३

सिद्धान्तरत्नाकरपारयोधैर्बुधेश्वरैस्तैरभितोऽभितोऽपि ।

आह्लादिनी लोचनकैरवाणां सा पूर्णमासी ददृशे सुधेव ॥

२४

साम्प्रतं विपमदुःपमावशात् पर्वयुग्मकरणासुतो(?)जनः ।

तत्तपोऽजनि चतुर्दशीदिने पाक्षिकं च तदिदं शृणायते ॥

२५

अष्टमीयुतचतुर्दशीकुहूपूर्णमातिथिषु धीरधीरधीः ।

आयुषो हि विदधाति बन्धनं शोभनासु किल जन्तुजातिषु ॥

२६

चातुर्दशीये दिवसेऽपि सायं कुहमुद्धृतं यदि पूर्णिमा वा ।

कार्यस्तदा पाक्षिकपक्षपात आज्ञापयन्तीति यतिक्षितीशाः ॥

२७

बन्धः पुण्येषु नैवोपधिषु सुविधिषु स्थापनं नो जिनेषु,

आदृश्वान्तेषु नित्यस्थितिरुचितपुरग्रामगोष्ठेषु नैव ।

तृष्णा ज्ञानामृतेषु प्रणतजनपुरस्कारसौख्येषु नैव,

सर्वज्ञोक्तेष्वपेक्षा न च धनिषु मुनिस्वामिना येन चक्रे ॥

२८

कैलासं दशकण्ठवद् गिरिधरं गोवर्द्धनं विष्णुवत्,

क्षोणीमादिवराहवद्गुरुधुरं धौरेयवृद्धोक्षवत् ।

योऽन्यैर्दुर्द्धरमुद्धार विधिवत् पक्षं विधेर्धीरधीः,

श्रीचन्द्रप्रभसूरिरय भवतां भद्राय भूयात् प्रभुः ॥

२९

सिरिचन्द्रपहसूरिजह न पयासंत पुश्चिमापकखं । उदयंमि अजयपाले चउदशी जंतु पायालं ॥ ३०

एकस्यां विधुनाऽतिघोरंहयता दुष्कर्मदग्धां दशां,

पूर्णां वारिषयो दिशः कुसुमिताः सिक्ता सुधाभिर्मही ।

यदन्या अपि पूर्णिमासमतिथीः धाताऽकरिष्यत्तदा,

को जानाति कक्षया रचनयाऽधास्यत् समस्तं जगत् (?) ॥

३१

आज्ञैश्वर्यमकृत्रिमं कुसुमयन्त्रशेषसङ्घेऽपि यः,

पूजां श्रीजयसिंहदेवकृतौ कुर्वत्यपि प्रत्यहम् ।

गर्वस्य त्रसरेणुनाऽपि न परा सृष्टौ विशिष्टाऽऽज्ञयः,

सोऽयं मङ्गलमादधातु भवतां श्रीधर्मोपप्रभुः ॥

३२

रूसउ कुमरनरिंदो अहवा रूसंतु लिगिणो सव्वे ।

पुश्चिमसुद्धपपट्टा नहु चत्ता समत्तसूरीहि ॥ ३३ ॥

अथापि नर्नेत्ति यदीयकीर्त्तिर्विद्वन्मनोरङ्गवसुन्धरायाम् ।

नवीनसत्काव्यवराङ्गहारैः समन्तभद्राय नमोऽस्तु तस्मै ॥३४॥

सुवणरुद्रसमवरसि जम्मु हुओ गुणसूरिहिं,

तह चउवीसइ ह्य दिक्ख चंदप्पहसूरिहिं ।

छत्तीसइ संठविय सूरि सिरिजयसिंहसूरिहिं,

संपा बसही बाहु जितु चउरासी सूरिहिं ।

एगुणवंचासई तिहिं वरसि संघ सक्खि पट्ठण पवारि ।

छासट्ठइ सियु परिगमणु किर वावन्न सज्जायु वरि ॥१॥

जिम इक्किण दिणयरण निशिहिं तमपसर विहाडिय ।

जिम इक्कण क्षाशिहरण गयणमंडलु परि पयडिय ।

जिम इक्कण केसरिण करड कोडि किय खंडण ।

तिम पइं इक्कण चन्द्रसूरि किय अविहिंविहंडण ॥

पापाल जंतु दूसमवसिण सत्तहीण नर परिहरिय ।

इक्कल्लण हरिहिं धरित्त जिम पइं विहिपक्ख समुद्धरिय ॥१॥

पुत्ति नहु परिहरिय मग्गु सिद्धांत न चालिओ,

उघासणि न पयट्ट पाउ सिंहासणि चालिओ ।

विषह किय न पतिट्ठ नासकप्पह नहु चुक्कउ ।

दमभि दलि मेलीइ जेण अप्पाणु न मुक्कउ ॥

निचडिय लु शुरु कसवडिहिं चिरु चउइसि न मणुरओ ।

कुमरु नरिंदसउं तुडि करवि समतसूरि कुंकणि गयउ ॥२॥

येन ध्वस्तमदेन सप्त...निर्मायिकानां कुलं,

धर्मेऽवोधि पडापथाऽन्वयमुत्वं गोत्रं च जैने स्थिरम् ।

हिंस्रं मयपभावसारककुलं भूपस्तथा कोङ्कणे,

पापात् श्रीसमन्तभद्रसुगुर्नः पासि बोधप्रसु ॥३॥

श्रीपूर्णमापक्षसरोजबोधगभस्तयोऽभ्यस्तसमस्तशास्त्राः ।

श्रीचन्द्रगच्छाम्बुधिचन्द्रतुल्याश्चन्द्रप्रभाख्या गुरवो जयन्ति ॥१॥

आद्यो नैष्ठिकमौलिमण्डनमणिः श्रीधर्मघोषप्रसुः,

श्रीभद्रेश्वरसूरिरित्यभिधया रूपातो गुणग्रामणीः ।

सूरिः शीलगुणाभिधस्तदपरः श्रीपद्मदेवाह्वय-

अत्वारोऽपि समुद्रघोषकलिताः पञ्च प्रधाना अमी ॥२॥

॥ इति गुरुगुणवर्णनम् ॥

बृहत्पोसालिकपट्टावली ।

॥धृतिः॥ श्रीबृहत्तपागच्छाधिराजश्रीपूज्यश्री ५ श्रीधनरत्नसूरीश्वरसद्गुरुभ्यो नमः ॥

इहादौ गुरुपरिपाटीकथनाय भङ्गलाचरणमाह—

सत्थिसिरिसिद्धिसयणं णमिऊणं वद्धमाणाजिणनाहं ।

गुरुपरिवाडीहेउं तहेव सिरिइंदमुइगुरुं ॥१॥

‘सत्थि’ ति—अहं वर्धमानजिननाथं नत्वा, वर्द्धमानश्चासौ जिननाथश्च तं चरमतीर्थङ्करं नत्वेत्यर्थः । कथंभूतं वर्द्धमानजिननाथम् ?—‘स्वस्तिश्रीसिद्धिसदनं’ तम् । स्वस्ति अविनाशम् । श्रीश्वतुस्त्रिंशदतिशयलक्ष्मीः । सिद्धिरष्टौमहा-
सिद्धयः । अथवा सिद्धिरमृतं मोक्ष इति यावत् । तेषां सदनं गृहम् । पुनः कथं ‘गुरुपरिपाटीहेतुं’—गुरुव आचार्यास्तेषां
परिपाटी अनुक्रमः । ‘परिपाटी अनुक्रमः’ इत्यमरः । तस्य गुर्वनुक्रमस्य हेतुमाद्यं कारणम् । जिननाथा हि आचार्यपरि-
पाट्या उत्पत्तिहेतवो भवन्ति । न पुनस्तदन्तर्गताः । तेषां स्वयमेव तीर्थप्रवर्तकत्वेन कस्यापि पट्टधरत्वाभावात् । ‘तहे-
व’ ति—तथैव श्रीइन्द्रभूतिगुरुम् । श्रीमहावीरस्य प्रथमगणधरं नत्वेति गार्थार्थः ॥१॥

श्रीवर्द्धमानजिननाथं श्रीइन्द्रभूतिं च नत्वा किं कुर्वे इत्याह—

गुरुपरिवाडीं वुच्छं तत्थेव जिणंदवीरदेवस्स ।

पट्टोदयपढमगुरुसुहम्मनामेण गणसामी ॥२॥

‘गुरु’ ति—गुरुपरिपाटीं गुर्वनुक्रमं वक्ष्ये । ‘तत्थेव’ ति—तत्राचार्यपरिपाट्यां जिनेन्द्रश्रीवीरदेवस्य । ‘पट्टोदय’ ति—
पट्टे उदये च प्रथमगुरुरादिस्मरिः । ‘सुहम्म’ ति—सुधर्मा इति नामा श्रीमहावीरस्य पञ्चमगणधरः । स च कीदृशः ? गण-
सामी । यत एकादशानामपि शिष्याणां गणधरपदस्थापनावसरे श्रीमहावीरेण श्रीसुधर्मस्वामिनं पुरस्कृत्य गणोऽनु-
ज्ञातः; दुःप्रसहं यावत् श्रीसुधर्मस्वाम्यपत्यानामेव प्रवर्तनात् । इह पट्टोदयेत्यत्र उदयपदं प्रथमोदयस्यापि प्रथमाचार्य-
श्रीसुधर्मस्वामीति सूचकम् । स च पञ्चाशद्वर्षाणि ५० गृहस्थपयांचि, त्रिंशद्वर्षाणि ३० श्रीवीरसेवायां, द्वादशवर्षाणि १२
छात्रस्थे, अष्टौ वर्षाणि ८ केवलपयांचि चेति । सर्वगुर्वर्षशतमेकं १०० परिपाल्य श्रीवीरात् त्रिंशत्या वर्षैः २० सिद्धिं
गतः । श्रीवीरज्ञानोत्पत्त्येतदुद्देशवर्षे १४ जमालिनामा प्रथमो निहवः; पोट्टशवर्षे १६ तिप्पगुत्तनामा द्वितीयो
निहव इति ॥२॥

वीओ गणवद्द्वजंभू पभवो तद्द्वओ गणाहिवो जयइ ।
सिरिसिज्जंभवसामी जसभद्वो दिसउ भद्दाणि ॥३॥

‘वीओ’ति-द्वितीयः श्रीसुधर्मस्वामिपट्टे श्रीजम्बूस्वामी गणपतिः । स च नवनवतिराश्वनकोटिसंयुक्ता अष्टौ-
कन्यकाः परित्यज्य श्रीसुधर्मस्वाम्यन्तिके प्रव्रजितः । स च षोडशवर्षाणि गृहस्थपर्याये, विंशतिवर्षाणि व्रतपर्याये,
चतुश्चत्वारिंशद्वर्षाणि युगप्रधानपर्याये चेति । सर्वायुस्तीति वर्षाणि ८० परिपाल्य, श्रीवीरात् चतुःषष्टि ६४ वर्षे
सिद्धः । अत्र कविः-

भक्तृते जंबूना त्यक्ता नयोहाष्टौ सुकन्यकाः । तन्मन्ये मुक्तिवद्वाऽन्यो न धृतोऽन्यरतो नरः ॥

अन्यच्च-

स्युर्ब्रह्मणो नृसुरमोक्षसुखानि किं तु जम्बूमुनेः सुभगताऽभिनवैव काचित् ।
भेजुर्वृतं सममनेन मुदा प्रियास्ता अन्या रता सह जगाम च केवलश्रीः ॥

मण १ परमोहि २ पुलाए ३ आहारग ४ खवग ५ उवसमे ६ कप्पे ७ ।
संयमतिग ८ केवल ९ सिज्जणा य १० जम्बूमि विच्छिन्ना ॥

‘प्रभव’ति-प्रभवस्तृतीयो गणाधिपो, जयति उत्कर्षेण वर्तते । सोऽपि विंशद्वर्षाणि ३० गृहस्थपर्याये, चतुश्च-
त्वारिंशद्वर्षाणि ३३ व्रतपर्याये, एकादश वर्षाणि ११ युगप्रधानपर्याये, पञ्चाशीति वर्षाणि ८५ सर्वायुः परिपाल्य
श्रीवीरात् पंचसप्तति ७५ वर्षातिक्रमे स्वर्गप्राप्तिम् ।

ननु यदा श्रीजम्बूस्वामिसाद्वं श्रीप्रभवस्वामिना प्रतं ग्रहीतमिति रुदिः सत्या, तदा श्रीजम्बूस्वामिपट्टे श्रीप्रभव-
स्वामिन एकादश वर्षाणि युगप्रधानपर्यायो न घटते । यतो जम्बूस्वामिनो गृहस्थपर्याये १६ वर्षाणि, प्रभवस्वामिन-
स्त्रिंशद्वर्षाणि, ततो ज्ञायते, यदाऽनेन चौर्यार्थमागतं तदायं दशवर्षीयः संभाव्यते, ततो गृहं गत्वा कतिचिद्वर्षाणि
स्थित्वा पश्चाज्जम्बूस्वामिसविधं सभागत्य चारित्रमग्रहीत् । एतद्योक्तं परिशिष्टपर्याणि श्रीहेमसूरिभिः । तद्यथा-

प्रभवोऽप्यभ्यधाद् मित्रपितृनापृच्छय सत्वरम् ।

परिव्रज्यासहायस्ते भविष्यामि न संशयः ॥

-तृतीयसर्गे २७९ श्लोकः ।

‘सिरिसिज्जंभव’ति-श्रीप्रभवस्वामिपट्टे श्रीशर्यभस्वामि । स च श्रीप्रभवस्वामिप्रहितसाधुमुखाद्-‘अहो कष्ट-
महो कष्टं, तर्था न ज्ञायते परम्’-इत्यादिवचसा यक्षस्तम्भादधः भीशान्तिनाथप्रतिभादर्शनादाप्तधर्मा प्रव्रज्य क्रमेण
मनकनाम्नः स्वसुतस्य निमित्तं दशवैकालिकयज्ञं कृतवान् । यतः-

कृतं विकालवेलापां दशाध्ययनगमितम् । दशवैकालिकमिति नाम्ना शास्त्रं बभूव तत् ॥

अतः परं भविष्यन्ति प्राणिनो ह्यल्पमेघसः । कृतार्थास्ते मनकवत् भवन्तु त्यक्तप्रसादतः ॥

श्रुताम्भोजस्य किञ्चलकं दशवैकालिके ह्यदः । आचम्पाचम्य मोदन्तामनगारमधुव्रताः ॥

इति संघोपरोधेन श्रीशर्यभस्वसूरिभिः । दशवैकालिकग्रन्थो न संवत्से महात्मभिः ॥

स चाष्टाविंशतिवर्षाणि २८ गृहस्थपर्याये, एकादश ११ व्रतपर्याये, त्रयोविंशतिः २३ युगप्रधानपर्याये, सर्वा-
युर्द्वषष्टिवर्षाणि ६२ परिपाल्य श्रीवीरात् अष्टनवति ९८ वर्षातिक्रमे स्वर्गमाकू ॥

‘जसभदो’त्ति-श्रीशयंभवस्वामिपदे श्रीयशोभद्रस्वामी । स च द्वाविंशतिवर्षाणि २२ गृहे, चतुर्दशवर्षाणि १४ व्रते, पञ्चाशद्वर्षाणि ५० युगप्रधानपर्याये, सर्वायुः पञ्चशीतिवर्षाणि ८६ परिपाल्य श्रीवीरात् अष्टचत्वारिंशदधिकशते १४८ वर्षे अतीते स्वर्गभाक् ॥ श्रीयशोभद्रस्वरिभद्राणि दिशतु ॥

संभूद्विजयसूरी सुभद्वहू य थूलभदो अ ।

अज्जमहागिरिसूरी अज्जसुहत्थी दुवे पढे ॥४॥

संभूतिविजयो द्विचत्वारिंशद्वर्षाणि ४२ गृहे, चत्वारिंशद्वर्षाणि ४० व्रते, अष्टौ ८ वर्षाणि युगप्रधानपर्याये च सर्वायुर्नवति ९० वर्षाणि परिपाल्य स्वर्गभाक् ॥

श्रीभद्रबाहुस्वाम्यपि -श्रीआवश्यकनिर्युक्तिविधाता, व्यन्तरीभूतवराहमिहकृतसंघोषद्रवधारकोपसर्गहरस्तवनेन ‘श्रवचनस्य महोपकारं कृत्वा पञ्चचत्वारिंशत् ४५ वर्षाणि गृहे, सप्तदश १७ व्रते, चतुर्दश १४ युगप्रधानपर्याये चेति सर्वायुः पदसप्तति ७६ वर्षाणि परिपाल्य श्रीवीरात् सप्तत्यधिकैकशतवर्षे १७० स्वर्गभाक् ॥

‘थूलभदो अ’त्ति-च पुनः श्रीसंभूतिविजय-भद्रबाहुस्वामिनोः पढे श्रीस्थूलभद्रस्वामी, कोशाप्रतिबोधजनित-यशोधवलीकृतसिलजगत् सर्वजनप्रसिद्धः, चतुर्दशपूर्वविदामपश्चिमः । क्वचित् चत्वार्यन्त्यानि पूर्वाणि सूत्रतोऽधीतानीत्यपि । स च त्रिंशद्वर्षाणि ३० गृहे, चतुर्विंशति २४ व्रते, पञ्चचत्वारिंशत् ४५ युगप्रधानपर्याये, सर्वायुर्नवति ९९ वर्षाणि परिपाल्य श्रीवीरात् पञ्चदशाधिकशतद्वयवर्षे २१५ स्वर्गभाक् ।

श्रीवीरनिर्वाणाचतुर्दशाधिकवर्षशतद्वये २१४ आपाढाचार्यादव्यक्तनामा तृतीयो निहवः संजातः ।

श्रीस्थूलभद्रस्वामिपढे ‘अज्ज महागिरि’ त्ति-श्रीआर्यमहागिरिस्वरिः-आर्यसुहृत्स्तिस्वरिश्च इमौ द्वावपि गुरुभ्रातरौ पट्टधरौ । तत्र श्रीआर्यमहागिरिजिनकल्पतुलनामास्तुडो जिनकल्पिकतुल्यः, त्रिंशद्वर्षाणि ३० गृहे, चत्वारिंशत् ४० व्रते, त्रिंशत् ३० युगप्रधानत्वे; सर्वायुर्वर्षशतमेकं १०० परिपाल्य स्वर्गभाक् । द्वितीय आर्यसुहृत्स्तिस्वामी येन पूर्व-भवे द्रमकीभूतोऽपि संप्रतिजीवः प्रवाज्य त्रिखण्डाधिपतित्वं प्रापितः । तेन संप्रतिराज्ञा त्रिखण्डमिताऽपि मही जिन-प्रासादमण्डिता विहिता । साधुवेपधारिनिजवंतपुरुषप्रेषणेन अनार्यदेशेऽपि साधुविहारः कारितः । स चार्यसुहृत्स्ती त्रिंशद्वर्षाणि ३० गृहे, चतुर्विंशति २४ व्रते, पञ्चचत्वारिंशत् ४६ युगप्रधानत्वे, सर्वायुः शतमेकं १०० परिपाल्य श्रीवीराद् एकनवत्यधिकशतद्वये २९१ स्वर्गभाक् । यद्यपि स्थूलभद्रस्य पञ्चदशाधिकशतद्वय २१५ वर्षे स्वर्गो गुर्वा-चल्पसुसारेणोक्तः । श्रीमहागिरि-सुहृत्स्तिनौ तु त्रिंशत् ३० वर्षगृहस्थपर्यायौ शतवर्ष १०० जीविनौ दुःपमा-संघस्तोत्रयन्त्रकानुसारेणोक्तौ । तथा च सति, आर्यमहागिरि-सुहृत्स्ती श्रीस्थूलभद्रदीक्षितौ न संपद्येते । तथापि गृहस्थपर्याये वर्षाणि न्यूनानि, व्रतपर्याये चाधिकानि संभाव्यन्त इति । तथा श्रीसुहृत्स्तिदीक्षितावन्तिसुकुमालमृत्तिस्थाने तत्सुतेन देवकुलकारितस्य महाकाल इति नाम संजातम् । श्रीवीरनिर्वाणाद् विंशत्यधिकवर्षशतद्वये २२० अश्वमित्रात् सामुच्छेदकनामा चतुर्थो निहवः । तथाऽष्टविंशत्यधिकशतद्वये २२८ गङ्गनामा द्विक्रियः पञ्चमो निहवः ॥

सुद्विग्यसुप्पडिबुद्धा कोडिकाकंदिगा गणाभिक्षवा ।

सिरिइंददिन्न-दिन्ना सीहगिरी वयरसामी अ ॥५॥

‘सुद्विग्य’त्ति-सुहृत्स्तिनः पढे सुस्थित-सुप्रतिबद्धौ गुरुभ्रातरौ, कथंभूतौ कौटिक-काकंदिकौ, कोटिशः स्वरिमन्त्र-

जापात् कौटिकौ, काकंटां नगर्यां संभवत्वात् काकंदिकौ । कौटिकौ च तौ काकंदिकौ च तौ । 'गणाभिक्ते' चि-
रणस्य गच्छस्य अभित्या नाम याभ्यां तौ । श्रीसुधर्मस्वामिनोऽष्टौ सरीन् यावत् निर्गन्धाः साधयोऽनगारा इत्य-
र्थमिधायिन्याख्या आसीत् । नये च पठे कौटिका इति विशेषार्थावबोधकं द्वितीयं नाम प्रादुर्भूतमिति ।

श्रीआर्यमहागिरिसुश्रियौ चटुल-बोलसहो यमलघ्रातरो । तत्र बोलसहोऽश्रयः स्वातिः, तत्त्वार्थादयो ग्रन्था-
स्तत्कृता एव संभाष्यन्ते । तच्छिष्यः श्यामाचार्यः प्रज्ञापनाकृत् । श्रीवीरात् पट्टसप्तत्यधिकशतत्रये ३७६ स्वर्गभाग्य ।
तच्छिष्यः सोढिल्यो जीतमर्यादाकृत् । एते नैदिसूत्रस्थविराजल्यामुकाः सन्ति । परं सा पट्टपरम्पराऽन्येति बोध्यम् ।

'सिरिहंददिन' चि-श्रीसुस्थित-सुप्रतिबद्धयोः पठे इन्द्रदिनधरिः । अत्रान्तरे-श्रीवीरनिर्वाणात् त्रिपञ्चाशदधिक-
चतुःशतवर्षे ४५३ भृगुकच्छे आर्यखपुटाचार्य इति पट्टवल्याम् । प्रभावकचरित्रे तु-श्रीवीरात् चतुरशीत्यधिकच-
तुःशत४८४वर्षे आर्यखपुटाचार्यः । तस्य तु बहुश्रुतगम्यम् । तथा सप्तपञ्चाशदधिकचतुःशत४६७वर्षे आर्यमंगुः, बृद्धवादी,
पादलिप्तम् । तथा गन्धर्वहस्ताचार्यमिद्वसेनोऽपि । येन भगवतोऽजिन्यां महाकालप्राप्तादे रुद्रलिङ्गस्फाटनं विधाय
कल्याणमन्दिरस्त्वेन श्रीपार्श्वनाथविम्बं प्रकटीकृतम्, श्रीविक्रमादित्यश्च प्रतिबोधितः । तद्राज्यं तु श्रीवीरात् सप्तत्य-
धिकवर्षतस्ततश्चतुष्टये संजातम् ४७० । तानि वर्षाणि चैवम्-

जं रयणिं कालगओ अरहा तित्थं करो महावीरो ।

तं रयणिं अवनिवई अहिस्सित्तो पालओ राया ॥

सट्ठी पालयरज्जं ६० पणवधसयं तु १५५ होइ नंदाणि ।

अहसयं मोरीआणं १०८ तीसच्चिप ३० पूसमित्तस्स ॥

बलमित्तमाणमित्ता सट्ठी वरिसाणि चत्तनहवाणे ।

तह गइभिहुरजं तेरस १३ वरिसा सगस्स चड ॥

'दिशे' चि-श्रीइन्द्रदिनधरिपठे श्रीदिनधरिः । 'सीहगिरि' चि-श्रीदिनधरिपठे श्रीसीहगिरिः ।

'वयरसामी अ' चि-श्रीसीहगिरिपठे श्रीवज्रस्वामी । यो बाल्यादपि जातिस्मृतिभाक्, नभोगमनविधया संघरक्षा-
कृत्, दक्षिणस्यां दिशि बौद्धराज्ये जिनेन्द्रपूजानिमित्तपुष्पाद्यानयनेन प्रवचनप्रभाषनाकृत्, देवाभिवन्दितो दशपूर्ववि-
दामपश्चिमो वज्रशालोत्पचिमूलम् । तथा स भगवात् पण्यवत्यधिकचतुःशतवर्षान्ते ४९६ जातः सन्, अष्टौ वर्षाणि
८ गृहे, चतुश्चत्वारिंशत् ४४ वर्षाणि व्रते, पट्त्रिंशत् ३६ वर्षाणि युगप्रधानवर्षाणि; सर्वाधुराशशीतिवर्षाणि परिपाल्य
श्रीवीरात् चतुरशीत्यधिकपञ्चशत ५८४ वर्षे स्वर्गभाक् । श्रीवज्रस्वामितो दशमपूर्व-चतुर्थसंहनन-संस्थानानां ध्वुच्छेदः ।
चतुःकुलसमुत्पत्तिपितामहमहं चिमुम् । दशपूर्वनिधिं वन्दे वज्रस्थामिसुनीश्वरम् ॥

अत्र श्रीमदर्यसुहस्ति-श्रीवज्रस्वामिनोऽन्तराले श्रीगुणसुन्दरधरिः १, श्रीकालिदासचार्यः २, श्रीस्कन्दिदाचार्यः ३,
श्रीरेवतीमित्रधरिः ४, श्रीधर्मधरिः ५, श्रीमद्रगुप्ताचार्यः ६, श्रीगुप्ताचार्यश्चेति ७, युगप्रधानसप्तकं चभूत् ।

तत्र श्रीवीरात् श्रयस्त्रिंशदधिकपञ्चशत ५३३ वर्षे श्रीआर्यरक्षितधरिणा श्रीमद्रगुप्ताचार्यो निर्णयितः स्वर्ग-
मागिति पट्टवल्यां दृश्यते, परं दुःप्रमासंघस्यवयन्त्रकालुसारेण चतुश्चत्वारिंशदधिकपञ्चशत ५४४ वर्षातिक्रमे श्रीआर्य-
रक्षितधरिणा दीक्षा पिण्डपते । तथा सति उक्तसंघसरे निर्णयणे न संभवतीत्येतद् बहुश्रुतगम्यमिति ।

तथाऽष्टचत्वारिंशदधिकपञ्चशत ५४८ वर्षान्ते त्रैराशिकजित् श्रीमद्रगुप्ताचार्यः स्वर्गभाक् ।

तथा-श्रीवीरात् सपादपञ्चशतवर्षे ५२५ श्रीशत्रुघ्नपोच्छेदः, सप्तत्यधिकपञ्चशत ५७० वर्षे जावडयुद्धार इति
पञ्चमराधारः ॥५॥

सिरिवज्जसेणसूरी कुलहेऊ चंदसूरितप्पट्टे ।

सामंतभद्रसुगुरू वणवासरुई विरागेण ॥६॥

‘सिरिवज्जसेण’-चि-च्याख्या-श्रीवज्जस्वामिपट्टे श्रीवज्जसेनस्वरिः । स च बहुदुर्भिक्षे श्रीवज्जस्वामिवचसा सोपार-
कपत्ते गत्वा जिनदत्तव्यवहारिगृहे ईश्वरीनाम्न्या तद्धारयया लक्षपाकभोज्ये विपनिक्षेपविधानचिन्तनश्रावणे सति
प्रातः सुकालो भावीत्युक्त्या विपनिक्षेपं निवार्य, नागेन्द्र १ चन्द्र २ निवृत्ति ३ विद्याधाराह्वान् ४ चतुरः सकुंडवान्
इम्यपुत्रान् प्रव्राजितवान् । तेभ्यः स्वस्वनामांकितानि चत्वारि कुलानि संजातानि । तेन श्रीवज्जसेनस्वरिः कुलहेतुः,
एषां चतुर्णां कुलानां मूलकारणमित्यर्थः । स च श्रीवज्जसेनस्वरिनेव ९ वर्षाणि गृहे, षोडशाधिकशतं ११६ व्रते,
श्रीणि ३ वर्षाणि युगप्रधानपर्याये । सर्वयुः साष्टाविंशतित्तं १२८ परिपाल्य श्रीवीरात् विंशत्यधिकपदशत ६२०
वर्षान्ते स्वर्गभाग् ।

अत्र श्रीवज्जस्वामि-वज्जसेनयोरन्तराले श्रीमदार्यरक्षितस्वरिः, श्रीदुर्बलिकापुण्यस्वरिश्चेति युगप्रधानद्वयं संजातम् ।
तत्र श्रीमदार्यरक्षितस्वरिः सप्तनवत्यधिकपञ्चशत ५९७ वर्षान्ते स्वर्गभागिति पञ्चावल्यां दृश्यते । परमावश्यकश्रुत्यादौ
श्रीमदार्यरक्षितस्वरीणां स्वर्गगमनानन्तरं चतुरशीत्यधिकपञ्चशत ५८४ वर्षान्ते सप्तमनिह्वोत्पत्तिरुक्ताऽस्ति तेनैतद्बहु-
श्रुतगम्यमिति । तथा नवाधिकपदशत ६०९ वर्षान्ते श्रीवीरात् दिगम्बरोत्पत्तिः ।

‘चंदस्वरितप्पट्टे’-चि-तत् श्रीवज्जसेनस्वरिपट्टे श्रीचन्द्रस्वरिः । तस्माच्चन्द्रगच्छ इति तृतीयं नाम-प्रादुर्भूतम् । तस्माच्च
क्रमेणानेकाणहेतवो भूयांसः स्वरयो वभूवांसः ।

‘सामंत’-चि-श्रीचन्द्रस्वरिपट्टे श्रीसामन्तभद्रस्वरिः । स कथंभूतः शोभनो गुरुः, पुनः कथंभूतो वनवासरुचिः ।
वनवासे रुचिरस्य सः । केन वैराग्येण । स भगवान् पूर्वगतश्रुतविशारदो वैराग्यनिधिर्निर्ममतया देवकुलवनादिदृक्षे-
ष्ववस्थानात् लोकैर्वनवासीत्युक्तः । तस्माच्चतुर्थं नाम वनवासीति प्रादुर्भूतमिति पष्ठमाथार्थः ॥

सिरिबुद्धदेवसूरी पज्जोयण-माणदेव-मुणिदेवा ।

सिरिमाणतुंगपुज्जो वीरगुरू जयउ जयदेवा ॥७॥

‘सिरिबुद्ध’-चि-श्रीसामन्तभद्रस्वरिपट्टे श्रीबुद्धदेवस्वरिः । स च बुद्धो देवस्वरिरिति ख्यातः । श्रीवीरात् पञ्चनवत्य-
धिकपदशत ६९५ वर्षातिक्रमे कोरंटके नाहडमित्रासादे प्रतिष्ठाकृत् । श्रीजज्जगस्वरिणा च सप्तत्यधिकपदशत ६७०
वर्षे सत्यपुरे नाहडनिर्मापितप्रासादे श्रीमहावीरः प्रतिष्ठितः ।

‘पज्जोयण’-चि-श्रीबुद्धदेवस्वरिपट्टे श्रीप्रद्योतनस्वरिः । श्रीप्रद्योतनस्वरिपट्टे श्रीमानदेवस्वरिः । इमौ द्वौ पञ्चधरौ कथं-
भूतौ, ‘मुणि’-चि-मुनिदेवौ रूपविशेषेण मुनीनां मध्ये देवाविव देवौ । तत्र श्रीमानदेवस्वरेश्वरस्वरिपदस्यापनावसरे
तस्य स्कन्धोपरि गुरुणा साक्षात् सरस्वती-लक्ष्म्यौ दृष्टे । तदवसरे गुरुभिक्षिन्तितमस्य चारित्रभृशो भावीति विचार्य
गुरवो विपण्णचेतसो वभूवांसः । तद्विज्ञाय श्रीमानदेवस्वरिमिः भक्तकुलमिश्रा सर्वाश्च विकृतयस्त्यक्ताः । तत्तपसा
नङ्गलपुरे पद्मा १ जया २ विजया ३ अपराजिता ४ मिधाभिर्देवीभिः पशुपास्यमानं दृष्ट्वा कथं नारीभिः परिवृतोऽयं
स्वरिरिति शंकापरायणः कश्चिन्मुग्धस्तामिरेव शिक्षित इति ।

‘सिरिमाणतुंग’-चि-श्रीमानदेवस्वरिपट्टे श्रीमानतुंगस्वरिः । ‘पुज्जो’-चि-पूज्यः सर्वजनानामिति शेषः । येन ‘भक्ता-
मरस्तवनं’ कृत्वा पाण-मयूरपंडितविद्याचमत्कृतोऽपि बुद्धभोजक्षितिपतिः प्रतिबोधितः । ‘मयहरस्तव’ करणेन धरणेन्द्रो-
ऽपि वशीकृतः । ‘भक्तिम्भरे’त्यादि स्तवनानि च कृतानि । प्रभावकचरित्रे तु प्रथमं श्रीमानतुंगचरित्रमुक्त्वा पश्चाच्च

श्रीदेवसरिशिष्यश्रीप्रद्योतनसरिशिष्यश्रीमानदेवसरिप्रबन्ध उक्तः, परं तत्र नार्थका विवेका । येन तत्र अन्येऽपि प्रपन्था व्यस्ततयोक्ता दृश्यन्त इति ।

'वीरगुरु'ति-श्रीमानतुंगसरिपट्टे श्रीवीरगुरुः-श्रीवीरसरिर्जयतु । स च श्रीवीरात् सप्ततिसप्तशत ७७० वर्षे विक्रमतः त्रिशती ३०० वर्षे नामपुरे श्रीनमिप्रतिष्ठाकृत । यदुक्तम्-

नागपुरे नमिभुवने प्रतिष्ठाया महितपाणिसौभाग्यः ।

अभवद् वीराचार्यस्त्रिभिः शतैः साधिके राज्ञः ॥

'जयदेवो'ति-श्रीवीरसरिपट्टे श्रीजयदेवसरिः ।

देवाणंदो विक्रम-नरसिंह-समुद्-माणदेववरा ।

विबुहप्पहाभिहाणो युगप्पहाणो जयाणंदो ॥८॥

'देवाणंदो'ति-श्रीजयदेवसरिपट्टे श्रीदेवानन्दसरिः । अत्रान्तरे श्रीवीरात् पञ्चचत्वारिंशदधिकशत ८४५ वर्षातिक्रमे बलमीमंगः । द्व्यशीत्यधिकशत ८८२ वर्षातिक्रमे चैत्यस्थितिः । पडशीत्यधिकशत ८८६ वर्षातिक्रमे ब्रह्मदीपिकाः ।

'विक्रम'ति-श्रीदेवानन्दसरिपट्टे श्रीविक्रमसरिः । 'नरसिंह'ति-श्रीविक्रमसरिपट्टे श्रीनरसिंहसरिः । यतः-नरसिंहसरिरासीदतोऽखिलप्रबन्धपारगो येन । यक्षो नरसिंहपुरे मांसरतिं त्पाजितः स्वगिरा ॥

'समुद्'ति-श्रीनरसिंहसरिपट्टे श्रीसमुद्रसरिः । स च किलक्षणः-

खोमाणराजकुलजोऽपि समुद्रसूरिगच्छं शशासं किल यः प्रवणप्रमाणी ।

जित्वा तदा क्षपणकान् स्ववशं चित्तेन नागहृदे भुजगनाथनमस्पर्शयम् ॥

'माणदेव'-ति । श्रीसमुद्रसरिपट्टे पुनः श्रीमानदेवसरिः । एते पूर्वोक्ता गुरवो वराः प्रधाना इत्यर्थः । स श्रीमान-देवः कथंभूतः ?

विद्यासमुद्रसरिभद्रमुनीन्द्रमित्रं सूरिर्षभूच पुनरेव हि मानदेवः ।

मान्यात् प्रयानमपि योऽनघसूरिमन्त्रं लेभेऽम्बिकासुखगिरा तपसोऽप्यन्ते ॥

'श्रीवीरात् वर्षमहत्ते १००० गते सत्यमित्राचार्ये पूर्वव्यवच्छेदः । अत्र च श्रीनागहस्ती १ रेवतीमित्रो २ ब्रह्म-३ नागार्जुनो ४ भूतदिशः ५ श्रीकालिकसूरिश्चेति ६ पद युगप्रधाना यथाकर्म श्रीवज्रसेन-सत्यमित्रयोरेन्तरालकालव-तिनो बोध्याः । एषु च युगप्रधानः शक्राभिवन्दितपादपद्मः प्रथमास्तुयोगसूत्राणां सूत्रपातकल्पः श्रीकालिकाचार्यगु-स्त्वरः । तैः श्रीकालिकाचार्यैः श्रीवीरात् त्रिनवत्यधिकनवशत ९९३ वर्षातिक्रमे "अंतरावि य से कप्पह, नो से कप्पह तं रयणि उवाङ्गा विट्त्तए"ति श्रीवीरवचनात् पंचमीतथतुर्ध्या पर्युपणापर्वानीतमिति । श्रीवीरात् पंचपंचाशदधिक-सहस्र १०५५ वर्षातिक्रमे, विक्रमात् पंचाशीत्यधिकपंचशत ५८५ वर्षातिक्रमे, याकिनीधनुः श्रीहरिभद्रसरिः स्वर्ग-मात् । तथा श्रीवीरात् पंचदशाधिकैकादशशत १११५ वर्षे श्रीजिनभद्रगुणियुगप्रधानः । जिनमद्रीयध्यानशतकादेह-रिभद्रसूरिभिर्भित्तिकरणाद्विन्न इति पट्टाकल्यां दृश्यते, परं श्रीजिनभद्रगुणियश्रुतुत्तरशत १०४ वर्षाद्युष्कस्तेन हरि-भद्रसूरिकालेऽपि संभवात्, नार्थकावकाश इति ।

'विबुद्'ति-श्रीमानदेवसरिपट्टे श्रीविबुधप्रभसरिः । 'युगप्पहाणो'ति-युगप्रधान इव युगप्रधानः । 'जयाणंद'ति-श्रीविबुधप्रभसरिपट्टे श्रीजयानन्दसरिः ।

सिरिरविपहसूरिदो जसदेवो देवयार्हि दीवंतो ।

पञ्जुन्नसूरि पुण माणदेव-सिरिविमलचंदगुरू ॥९॥

‘सिरिरवि’ ति-श्रीजयानन्दस्वरिपट्टे श्रीरविप्रभस्वरिः । स च श्रीवीरात् सप्तत्यधिकैकादशशतवर्षे ११७०, विक्रमात् सप्तशतवर्षे ७०० नदहलपुरे श्रीनेमिनाथप्रासादप्रतिष्ठाकृत् । तथा च श्रीवीरात् नवत्यधिकैकादशशत ११९० वर्षे श्रीउमास्वातिवाचको युगप्रधानः ।

‘जसदेवो’ ति-श्रीरविप्रभस्वरिपट्टे श्रीयशोदेवस्वरिः । कथंभूतः ? ‘देवयार्हि’ति-देवताभिः मन्त्राधिष्ठात्रीभिः दीप्यन् दीप्यमान इत्यर्थः ।

अत्र च श्रीवीरात् द्विसप्तत्यधिकद्वादशशतवर्षे १२७२, विक्रमात् द्व्युचराष्टशतवर्षे ८०२ अणहिलपुरपत्तन-स्थापना वनराजेन कृता । तथा च सप्तत्यधिकद्वादशशत १२७० वर्षे श्रीवीरात्, विक्रमकालाच्च अष्टशत ८०० वर्षे भाद्रपदशुक्लतृतीयायां वष्यभट्टिखरेर्जन्म । येन आमराजा प्रतिबोधितः । स च श्रीवीरात् पंचपष्यधिकत्रयोदशशत १३६५ वर्षे, विक्रमात् पंचनवत्यधिकाष्टशत ८९५ वर्षे भाद्रपदशुक्लपष्ठ्यां स्वर्गभाक् ।

‘पञ्जुन्न’ति-श्रीयशोदेवस्वरिपट्टे श्रीप्रद्युम्नस्वरिः । ‘पुण माणदेव’ति-श्रीप्रद्युम्नस्वरिपट्टे पुनरपि तृतीयः श्रीमानदेवस्वरिः । ‘उपधानवाच्य’ ग्रन्थविधाता । ‘सिरिविमल’ति-श्रीमानदेवस्वरिपट्टे श्रीविमलचन्द्रगुरुस्तत्त्वोपदेष्टा स्वरिरित्यर्थः ।

उज्जोयणो य सूरि वडगच्छो सव्वदेवसूरिपहू ।

सिरिदेवसूरि तत्तो पुणो वि सिरिसव्वदेवमुणी ॥१०॥

‘उज्जोयणो य’ति-उद्योतनश्च स्वरिः । श्रीविमलचन्द्रस्वरिपट्टे उद्योतनस्वरिः । कथंभूतः ? ‘वडगच्छो’ति-वडाद्रच्छो यस्यात्तौ वडगच्छः, बृहद्गच्छो वा । स श्रीउद्योतनस्वरिरन्यदाऽर्जुदाचलप्राश्रथं पूर्ववनीतः समागतः । आगच्छन् दे(दे)लीग्रामस्य सीमि पृथोर्वटस्य छायायामुपविष्टो निजपट्टोदयहेतु शुभमुहूर्तं विज्ञाय श्रीवीरात् चतुःषष्ठ्यधिक-चतुर्दशशत १४६४ वर्षे, विक्रमात् चतुर्नवत्यधिकनवशत ९९४ वर्षे निजपट्टे श्रीसर्वदेवस्वरिप्रभृतीनां श्रीसूरिन् स्थापितवान् । केचित्तु सर्वदेवस्वरिमेकमेव वदन्ति । वटस्याधः स्वरिपदकरणात् वडगच्छ इति पञ्चमं नाम लोकप्रसिद्धमिति । तथा प्रधानशिष्यसन्तत्या ज्ञानादिगुणैः प्रधानचरितैश्च बृहत्त्वाद् बृहद्गच्छ इति वा ।

‘सव्वदेव’ति-श्रीउद्योतनस्वरिपट्टे श्रीसर्वदेवस्वरिप्रभुः । स च गौतमवत् सुशिष्यलब्धिमान् । विक्रमाद् दशधिकदशशतवर्षे १०१० रामसैन्यपुरे श्रीरूपमचैत्ये श्रीचन्द्रप्रभप्रतिष्ठाकृत् । चन्द्रावत्यां निर्मितोत्तुङ्गप्रासादं कुंकुणमभिर्णं स्वगिरा प्रतिबोध्य प्राप्ताजयत् । यदुक्तम्-

चारित्रशुद्धिं विधिवज्जिनागमाद् विधीय भव्यान्भितः प्रबोधयन् ।

चकार जैनैश्वरशासनोन्नतिं यः शिष्यलब्ध्याऽभिनवो नु गौतमः ॥

भूपाद्दशाग्रे शरदां सहस्रे १०१० यो रामसैन्याहपुरे चकार ।

नामेयचैत्येऽष्टमतीर्थराजविम्बप्रतिष्ठां विधिवत् सदर्थ्यः ॥

चंद्रावतीभूपतिनेत्रकल्पं श्रीकुंकुणं मन्त्रिणमुचक्रद्विम् ।

निर्मापितोत्तुङ्गविशालचैत्यं योऽदीक्षयच्छुद्धगिरा प्रबोध्य ॥

तथा विक्रमाद् एकोनत्रिंशदधिकदशशतवर्षे १०२९ वनपालपण्डितेन देशीनाममाला कृता । विक्रमात् पण्णवत्यधिकसहस्र १०९६ वर्षे श्रीमदुचराष्ययनबृहद्दीकाकृत् विरापद्रीयवादिवेतालश्रीशान्तिस्वरिः स्वर्गभाक् ।

‘सिरिदेवसरि ततो’चि-ततः श्रीसर्वदेवसरिपट्टे श्रीदेवसरिः । स च श्रीदेवसूरी रूपश्रीतजितरतिपतिर्भूपप्रदत्त-
विरुद्धारी ।

‘पुणो वि सिरिसन्धदेवसुणी’चि-श्रीदेवसरिपट्टे पुनरपि श्रीसर्वदेवसुनिः सरित्स्थितः ॥

जेण य अट्टायरिया समयसुत्तत्थदायगा ठविआ ।

तत्थ धणेसरसूरी पभावगो वीरतित्थस्स ॥११॥

‘जेणय’चि-येन श्रीसर्वदेवसरिणा, ‘अट्टायरिय’चि-अष्टौ आचार्याः । रुधेभूताः ? ‘समयसुत्तत्थे’ति-समयः
सिद्धान्तः, तस्य घ्नार्थां तौ ददन्तीति समयसूत्रार्थदायकाः । ‘ठरिय’-चि स्थापिताः । ‘तत्थे’चि-तत्र तेषु आचार्येषु,
‘धणेसर’चि-धनेश्वरसरिः, ‘वीर’चि-श्रीवीरतीर्थस्य प्रभावकः । श्रीवीरतीर्थस्य प्रभावकत्वं दर्शयति-

खवणाणं सत्तसया एगु च्चिअ दिक्खिआ सहत्थेण ।

चित्तपुरे जिणवीरो पइट्ठिओ चित्तगच्छो य ॥१२॥

‘खवणाणं’ति-क्षणका दिग्गतसो निन्द्याः, तेषां सङ्गतानि; ‘एगु’चि-एकवार सहस्तेन दीक्षितानि । ते च
नम्राटाः स्वमतपक्षपातदुष्टाः चैत्रपुरे राजसभाया श्रीधनेश्वरसरिभिः सार्द्धं णीकृत्य निरदितुमागताः । ते सर्वे
श्रीगुरुभिः स्नयुक्त्या जिताः, समयामृतोपदेशेन बोधिताश्च । तदा ते सर्वे शिष्यीभारं प्रतिपद्य श्रीगुरुणामन्तिके
स्थिताः । श्रीगुरुभिस्तेषां श्रेताम्बरीदीक्षाप्रदानेन वरुणकारितम् । एतत्सर्वं चैत्रपुरे जातम् । तस्मिन् चैत्रपुरे श्रीमहावीर-
प्रतिष्ठा कृता । तत्र चैत्र इति नामा गच्छेऽपि प्रतिष्ठितः ॥

तत्थ सिरिचित्तगच्छे तओ गुरु भुवणचंदत्तप्पट्टे ।

जावज्जीवं अंवलितवकरणाभिग्गहा उग्गा ॥१३॥

‘तत्थे’ ति-तत्र तस्मिन् श्रीधनेश्वरसरिस्थापिते श्रीचैत्रनाम्नि गच्छे, ततः श्रीधनेश्वरसरिपट्टालंकरणश्री-
भुवनचन्द्रसरिः । तथेह श्रीधनेश्वरसरि-भुवनचन्द्रसूर्यन्तरालकाले विक्रमात् पंचविंशदधिकैकादशशतवर्षे ११३५,
कैचिदेकोनचत्वारिंशदधिकैकादशशतवर्षे ११३९ नगमावृत्तिकृत् श्रीअमयदेवसरिः स्वर्गभाक् । तथा कृष्णपुरगच्छीय-
चैत्यवासी जिनेश्वरसरिशिष्यो जिनवल्लभगणिधिरकृते षष्ठं कल्याणकं प्ररूपितवान् । अत्र च एकोनषष्ठ्यधिकैकादश-
शतवर्षे ११५९ पौर्णिमीयन्मतोत्पत्तिः । तत्प्रतिबोधाय च श्रीमुनिचन्द्रसरिभिः ‘पाक्षिक्मततिना’ कृतेति ।

श्रीमुनिचन्द्रसरिशिष्यश्रीवादिदेवसरिभिः श्रीअणहिल्लपुरपत्तने जयसिंहदेवराजस्यानेकभिन्नजनरलितायां सभायां
चतुरशीतिनादलब्धजययशसं नम्राट्चक्रवर्तिनं वादलिप्सुं बुधुदचन्द्राचार्यं वादं निजित्य श्रीपत्तने दिगम्बरप्रवेशो-
न्निवारितोऽद्यापि प्रतीतः । तथा विक्रमात् चतुरधिकैकादशशतवर्षे १२०४ फलयद्विग्राधे चैत्य निम्बयोः प्रतिष्ठा कृता ।
तत्तीर्थं तु संप्रत्यपि प्रसिद्धम् । तथा आरामणे च श्रीनेमिनाथप्रतिष्ठा कृता । तथा चतुरशीतिसहस्र ८४००० प्रमाणः
‘स्वादादरत्नोत्कार’ नामा प्रमाणग्रन्थः कृतः । येम्यथ यचाम्नेन रूप्यातिमचतुर्विंशतिव्रतिराज्ञाता यभूय । एषां च श्री-
वादिदेवसूरीणां विक्रमात् चतुस्त्रिंशदधिकैकादशशतवर्षे ११३४ वर्षे जन्म, द्विषेचायदधिकैकादशशतवर्षे ११५२ वर्षे दीक्षा,
चतुःसप्तत्यधिके ११७४ सरिपदम् । पदविंशत्यधिकैकादशशतवर्षे १२९६ वर्षे आरण्यदिसप्तमीगुरौ स्वर्गभाक् ।

तत्समये पूर्णतल्लगच्छीयश्रीदेवचन्द्रसरिशिष्यरिसोदित्थन्धकर्पा ‘कलिकालसर्वेश’ रूप्यातिमान् श्रीहेमचन्द्रसरिः ।
तस्य विक्रमात् पंचचत्वारिंशदधिकैकादशशतवर्षे ११४५ वर्षे फातिक्कुदुदिगिमायां जन्म, पंचाशदधिकैकादशशतवर्षे

११५० व्रतम्, पदपञ्चैकादशशते ११६६ क्षरिपदम्, एकोनत्रिंशदधिकद्वादशशते १२२९ वर्षे स्वर्गः।

तत्समये विक्रमात् चतुरधिकद्वादशशत १२०४ वर्षे खरतरोत्पत्तिः। तथा विक्रमात् त्रयोदशाधिकद्वादशशत १२१३ वर्षे अंचलिकमतोत्पत्तिः। विक्रमात् पदत्रिंशदधिकद्वादशशत १२३६ वर्षे सार्द्धपौर्णमीयकोत्पत्तिः। विक्रमात् पञ्चाशदधिकद्वादशशत १२५० वर्षे आगमिकमतोत्पत्तिः। यदुक्तं 'गुरुत्वचप्रदीपे'—

हुं नन्देन्द्रियरुद्र(११५९)कालजनितः पक्षोऽस्ति राकांकितो

वेदाभ्राह्मण(१२०४)काल उत्पिङ्कभवो, विम्बार्ककाले(१२१३)ऽञ्चलः।

पट्ट्यर्केषु च (१२३६) सार्द्धपौर्णिम इति, व्योमेन्द्रियायं (१२५०) पुनः

त्रिस्तुतिकोऽक्षमंगलरवौ(१२८५)गाढक्रियास्तापसाः॥

तथा च जीर्णपत्रे गाथाचतुष्कम्—

एगारसए पुण्णे एगुणसट्ठिमि विक्कमाओ गए।

वडगच्छाओ पुण्णिम जाया चंदप्पहकसाया॥

१

वारसवाससएसु विक्कमकालाओ जलहिअहिएसु।

जिणवल्लहकोहाओ कुच्चरयगणाउ खरयरया॥

२

वारसचउदुत्तरए जाया उ पुण्णिमाओ अंचलया।

वारसपंचासंमि अंचलिआओ अ आगमिआ॥

३

वारह उत्तीसंमि पुण्णिमीआओ अ साहुपुण्णिमीआ।

वारसपंचासिंयंमि तवागणो देवमहाओ॥

४

तथा च श्रीवीरात् द्विनवत्यधिके गोडशशतवर्षे श्रीशत्रुंजये बाह्दोद्वारः।

'जावज्जीवं'ति—श्रीश्रुवनचन्द्रक्षरिपट्टे वैराग्यरसिकसमुद्राः श्रीदेवभद्रगणेशुरवः। कथंभूताः? चारित्रकालाद् आजीवितं यावत्, 'अविल'चि—पट्टतपःपारणके आचामाम्लतपःकरणाभिग्रहो येषां ते। तथा पुनः कथंभूताः? 'उग्गा'—उग्रविहारिणः।

'आवाल'चि—बालाश्च गोपाश्च बालगोपाः, बालगोपां आमर्षादिकृत्य आवालगोपं प्रसिद्धा सर्वत्र विख्याता शुद्धा निर्मला संप्राप्ता 'तपागण' इत्यभिख्या नाम यैः, ते आवालगोपसुप्रसिद्धसंप्राप्ततपोगणाभिख्याः। ते च के इत्याह— 'सिरि'चि—श्रीदेवभद्रगुरवः, देवानां पूज्यानां मध्ये भद्रजातीभद्रा इव भद्रा देवभद्राः, श्रीमन्तश्च ते देवभद्राः, अथवा श्रीमन्तश्च ते देवाश्च पूज्याश्च श्रीदेवाः। पूर्वपयो गौतमादयस्तद्भद्राः। श्रीदेवभद्राश्च ते गुरवश्च श्रीदेवभद्रगुरवः। बहुवचनं पूज्यत्वात्। ते च भगवन्तः श्रीश्रुवनचन्द्रक्षरीणां शिष्याः, श्रीजैनसमयामृतवारापारपारीणाः, स्वगणे किञ्चित् क्रियाशैथिल्यमवलोक्य श्रीगुर्गुणया संवेगंरगचेतसाः सत्क्रियोद्धारं चक्रिरे। क्रियोद्धारदिनमारभ्य यावज्जीवं पट्टतपः—पारणके आचामाम्लतपःकरणाभिग्रहधारिणो गणित्वमापन्नाः। प्रवचने संगीधीती गणितस्तद्भावो गणित्वम्। अथवा गणोऽस्यास्तीति गणी तद्भावो गणित्वमिति। इत्यत्र वडगच्छीयश्रीमणिरत्नसुरशिष्याः श्रीजगच्चन्द्राचार्याः क्रियाशैथिलं स्वगणं विहाय श्रीदेवभद्रगुरुं सर्वोत्कृष्टक्रियाधरगण्यर्थगरिष्ठं संवेगसागरं ज्ञात्वा तेषां सविधमुपागत्य श्रीदेवभद्रगणिं गुरुत्वेन प्रतिपद्य तस्यधारित्रोपदां गृहीत्वा, तत्समीप एव स्थिताः। श्रीदेवभद्रगुरुभिरपि स्वपदे स्थापिताः। उभयोरपि गाढक्रियां तपोबाहुल्यं दृष्ट्वा सहर्षलोकेरेते तपा इति विरुदं प्रसिद्धं प्रदत्तम्। एतच्च विक्रमात् पञ्चाशीत्यधिकद्वादशशतवर्षे श्रीविद्यापुरनगरे भूपसमासमक्षं तपाविरुदं लेभिरे।

‘जगचंदो’ति-श्रीजगच्चन्द्रसूरिरपि ‘हीरलाजगच्चन्द्रसूरि’ इति ख्यातिमागभूत्। तथा च निर्ग्रंथ १, कौटिक २, चन्द्र ३, वनवासि ४, वडागच्छापरनामबृहद्गच्छ ५, तथा ६ इति पण्णां नाम्नां प्रवृत्तिहेतवो गुरवः क्रमेण-श्रीसुवर्म्मा-स्वामी १, श्रीसुस्थित २, श्रीचन्द्र ३, श्रीसामन्तभद्र ४, श्रीउद्योतन ५, श्रीदेवभद्र-जगच्चन्द्र ६ नामान्। स्युरिति।

देविंद-विजयचंदा गुरुवंधू खेमकिन्तिकिन्तिकिधरो।

गुरुहेमकलसपुञ्जो रयणायूरसूरिणो सच्चा ॥१५॥

‘देविंद’चि-श्रीदेवेन्द्रसूरि-श्रीविजयचन्द्रसूरी उभावपि श्रीजगच्चन्द्रसूरीणां गुरुभ्रातरौ, श्रीदेवभद्रसूरीः त्रिप्य-त्वात्। एतयोर्कं श्रीवृहत्कल्पवृत्तिप्रशस्तौ-

श्रीजैनशासननभस्तलतिगमरद्भिः श्रीसद्वाचन्द्रकुलपद्मविकाशकारी।

सज्ज्योतिरावृत्तदिगंबरदंपरोऽभूत् श्रीमान् धनेश्वरगुरुः प्रथितः पृथिव्याम् ॥ १

श्रीमच्चैत्रपुरीकमण्डनमहावीरप्रतिष्ठाकृतस्तस्माच्चैत्रपुरप्रयोधतरणैः श्रीचैत्रमच्छोऽजनि।

तत्र श्रीसुवनेन्दुसूरिसुगुरुर्भूषणं भास्करः ज्योतिःसद्गुणरत्नरोहणगिरिः कालक्रमेणाभवत् ॥ २

तत्पादाम्बुजमण्डनं समभवत् पक्षद्वयाच्छुद्धिमान् नीरक्षीरसदृक्षदूषणगुणत्यागप्रहैकव्रतः।

कालुष्यं च जडोद्भवं परिहरन् दूरेण सन्मानसंस्थायी राजमरालवद्गणिवरः श्रीदेवभद्रप्रभुः ॥ ३

शस्याः शिष्यास्त्रयस्तत्पदसरसिरुहोत्संगशृङ्गारभृङ्गाः

विध्वस्तानङ्गसंगाः सुविहितविहितोत्तुङ्गरङ्गा बभूवुः।

तत्रायः सधरित्रानुमतिकृतप्रतिः श्रीजगच्चन्द्रसूरिः

श्रीमान् देवेन्द्रसूरिः सरलतरलसचित्तवृत्तिर्द्वितीयः ॥ ४

तृतीयशिष्याः श्रुतवारिचार्दयः परीपहाक्षोभ्यमनःसमाधयः।

जयन्ति पूज्या विजयेन्दुसूरयः परोपकारादिगुणौघभूरयः ॥ ५

प्रौढं मन्मथपार्थिवं त्रिजगतीजैत्रं विजित्येयुषां,

येषां जैनपुरे परेण महसा प्रक्रान्तकान्तोत्सवे।

स्पर्धं मेस्तगाधर्तां च जलपिः सर्वसहस्रं मही,

सोमः सोम्यमहर्षतिः किलमहत्तेजः कृतं प्राश्रुतम् ॥ ६

वापं वापं प्रवचनवचोवीजरार्जो विनेय-

क्षेत्रवाते सुपरिमिलिते शब्दशालादिसारैः।

यैः क्षेत्रज्ञैः शुचिगुरुजनान्नाययाकसारणीभिः

सित्तवा तेने सुजनहृदयानन्दिसज्ज्ञानसम्पम् ॥ ७

यैरप्रमत्तैः शुभमन्त्रजापैर्वेतालमाधाय कलिं स्ववश्यम्।

अतुल्यकल्याणमयोत्तमार्थैः सत्पुरुषः सत्त्वधनैरसाधि ॥ ८

ज्योत्स्नामञ्जुलया यया घवलितं विश्वम्भरामण्डलं,

या निःशेषविशेषविज्ञजनताचित्तश्रमत्कारिणी।

तस्याः श्रीविजयेन्दुसूरिसुगुरोर्निष्कृत्रिमाया गुण-

श्रेणोः स्याद्यदि वास्तवस्तवकृतौ विज्ञः स वाचापतिः ॥

९

श्रीदेवेन्द्रधरिर्मतिपि धर्मरत्नप्रकरणवृत्तिप्रशस्तौ-

विष्णोरिव यस्य बिभोः पदत्रयी व्यानशो जगन्निखिलम् ।

सद्धर्मरत्नजलधिः स श्रीवीरो जिनो जयतात् ।

१

कुन्दोज्ज्वलकीर्त्तिभरैः सुरभीकृतसकलविष्टपाभोगः ॥

शतमखशतविनेतपदः श्रीगौतमगणधरः पातुः ॥

२

तदनु सुधर्मस्वामी जंबू प्रभवादयो मुनिवरिष्ठाः ।

श्रुतजलनिधिपारीणा भूयांसः श्रेयसे सन्तु ॥

३

क्रमशश्चित्रावालकगच्छे कविराजराजिनभसीव ।

श्रीभुवनचन्द्रसूरिर्गुरुदियाय प्रवर्तेजाः ॥

४

तस्य विनेयः प्रशमैकमन्दिरं देवभद्रगणिपूज्यः ।

शुचिसमयकनकनिकपो बभूव भूविदितभूरिशुणः ॥

५

तत्पादपद्मभृङ्गा निस्संगाक्षङ्गसंवेगाः ।

संजनिंतशुद्धयोधा जगति जगबन्धसूरिवराः ॥

६

तेषामुभौ विनेयौ श्रीमान् देवेन्द्रसूरिरित्याद्यः ।

श्रीविजयचन्द्रसूरिर्द्वितीयकोऽद्वैतकीर्त्तिभरः ॥

७

स्वान्पयोरुपकाराय श्रीमद्देवेन्द्रसूरिणा ।

धर्मरत्नस्य टीकेयं सुखबोधा विनिर्ममे ॥

८

श्रीहेमकलशवाचकपण्डितवरधर्मकीर्त्तिमुख्यबुधैः ।

स्वपरसमयैककुशलैस्तदैव संशोधिता चेषम् ॥

९

पुनः श्रीदेवेन्द्रधरिविरचितश्राद्धदिनकृत्यवृत्तिप्रशस्तौ-

जीयाच्छ्रीवर्धमानस्य तीर्थं सुरसरित्सखम् । पवित्रं विबुधैः सेव्यं पङ्कतृष्णापहं च यत् ॥ १

गौतमादनु तत्राभूत् श्रुतगङ्गाहिमाचलः । आद्यो युगप्रधानानां सुधर्मा गणभृद्भरः ॥ २

ततश्च केवली जंबू प्रभवः श्रुतकेवली । शय्यंभवो यशोभद्रः संभूतिविजयोऽपि च ॥ ३

ततोऽभूद्भजसेनपिर्वज्रशाखा ततोऽप्यभूत् । गणस्य कौटिकाभिरुया कुलं चन्द्रकुलं तथा ॥ ४

तत्र क्रमेण चित्रावालकगच्छे बभूव भूविदितः । श्रीभुवनचन्द्रसूरिस्तत्राभूद्भव्यपद्मरविः ॥ ५

तच्छिष्यरत्नमभवद् भुवनप्रसिद्धाश्चारित्रपात्रमखिलश्रुतपारगताः ।

गाम्भीर्यमुख्यगुणरत्नमहासमुद्राः श्रीदेवभद्रगणिभिश्चसुनामधेयाः ॥ ७

तत्पादाभ्युजरोलम्पावपुष्पपि..... । अभूवन् भूरिभाग्याढयाः श्रीजगबन्धसूरयः ॥ ८

देवेन्द्रसूरिसंज्ञस्तेषामाथो बभूव शिष्यपलवः । श्रीविजयचन्द्रसूरिस्तथा द्वितीयो गुणैस्त्याद्यः ॥ ९

चक्रे भव्यावबोधाय संप्रदायात्तथागमात् । सच्छांद्दिनकृत्यस्य वृत्तिर्देवेन्द्रसूरिभिः ॥ १०
 श्रीविजयचन्द्रसूरिप्रमुखैर्विद्वद्गणैर्गुणगरिष्ठैः । स्वपरोपकारनिरतैस्तनूदैव संशोधिता चेत्यम् ॥ ११
 प्रथमां प्रतिमप्रतिमप्रतिहस्तितत्रिदशसूरिः । श्रीहेमकलशनामा सदुपाध्यायो लिलेखास्याः ॥ १२

श्रीगुणरत्नसूरिकृतकिरारत्नसमुच्चयप्रशस्तावधेयम्-

विधोश्चैत्राणाम्भोधौ तपोज्ञानक्रियानिधेः । वाचकानामलंकारात् देवभद्रगणीश्वरात् ॥ २७

चारित्र्यमुपसंपद्य चावजीवमभिग्रहात् । आचामाम्लतपस्तेनुस्तपागच्छस्ततोऽभवत् ॥ २८

तत्पटोदयभूधरे शशिरर्षी वागीश्वरो मन्दरे

सेनाध्यौ वृषभूपतेः शमरमाकर्णावन्तसाधुभौ ।

श्रीदेवेन्द्रमुनीश्वरोऽमयमना आचो द्वितीयः पुनः

सूरीशो विजयेन्दुरुत्तरगुणः सेन्यावभूतां सताम् ॥

इति बृहत्कल्पवृत्तिप्रशस्त्यनुसारेण श्रीविजयचन्द्रसूरिप्रभृतयस्त्रयोऽपि सतीर्ध्याः, श्रीदेवभद्रगुरुणां शिष्यत्वादिति । ग्रन्थत्रयप्रशस्त्यनुसारेण तु देवेन्द्र-विजयचन्द्रौ गुरुभ्रातरावित्यर्थः ।

अथ श्रीदेवभद्र-श्रीजगन्नाथौ द्वावपि गुरु स्वर्गभाजावभूताम् । इत्थं तत्समये श्रीदेवेन्द्रसूरयो. मालयके विचरन्ति स्म, श्रीविजयचन्द्रसूरयस्तु स्तंभतीर्थे सन्ति स्म । तदा श्रीदेवेन्द्रसूरीणामाकारणं प्रसिद्धम् । ते तु किमपि कारण-वशाच्चायाताः । ततः श्रीस्तंभतीर्थे साधु-साध्वी-श्रावरु-श्राविकाभिश्चतुर्विधसंवेन श्रीविजयचन्द्रगुरुं गुणगणगरिष्ठं पट्टधरयोग्यं विज्ञाय गणधरपदे स्थापयामाके । तच्छ्रुत्वा श्रीदेवेन्द्रसूरयोऽपि स्तंभतीर्थे समागताः । पृथक्स्थाने स्थिताः । तत्र श्रीहेमकलशादयो गीतार्थीः श्रीविजयचन्द्रसूरिरसमुदायस्य 'बृहत्शालिका' इत्युक्तम् ; देवेन्द्रसूरिनिश्चितस्य शालिका' इति ख्यातिः ।

श्रीविजयचन्द्रसूरितिकरस्त्वेव-पूर्वं माणसानाञ्चि नगरे निवासी अनेकनद्विद्वद्विवासी श्रीजोसर्वशृंगार-दुःस्वितजनीधार-मन्त्रिभीगजराजकुलविरभाङ्करः श्रीवीरधवलनूपतिराजव्यापारी पंचशतग्रामाधिकारी श्रीजिनधर्मवासितान्तःकरणो दीनजन्तसमुद्रधनः श्रीसम्यक्त्वमूलस्थूलद्वादशव्रतधारी सर्वजनोपकारी निरवधविद्याविशालो मन्त्रीधर-श्रीविजयपालः, एकस्मिन्नवसरे श्रीदेवभद्रगुरुं विद्यापुरे विचरन्तं श्रुत्वा पंचविंशतिर्निगमपरिवृतोऽनेकपरिकरयुतः श्रीविद्यापुरे श्रीगुरुसमीपं चतुर्दशीपौषधोपवाससंग्रहार्थमाजगाम । तत्र श्रीगुरुसविधं सनैगमः पौषधव्रतं जग्राह । तद्दिने श्रीगुरुणां देशनां श्रुत्वा वैराग्यरसपूर्णचेताः परमसंवेगमापन्नः । प्रभाते श्रीगुरवो विज्ञप्ताः-पूज्या मम संसारसागरं निस्तारयध्वम् । गुरुमिच्छेत्तुम्-यथासुखम् । मन्त्रीधरोऽपि पौषधं पारयित्वा स्वगृहं समागत्य, मन्त्रियस्तुपालस्य सर्वाधिकारलेखकं दत्त्वा महता महेन भूरिद्रव्ययपुरस्सरं मन्त्रिश्रीवस्तुपालबिहितसंयमोत्सवं पंचविंशति नैगमः सह सपुत्र-कलत्रः श्रीदेवभद्रगुरुहस्तेन संयमं ग्रहीतवान् । श्रीगुरुसमीपे सुखेनानेकश्लाघाम्यासेन गीतार्थत्वमासदत् । तद् दृष्ट्वा श्रीवस्तुपालमहामात्योऽप्यर्थं जहर्ष । श्रीमन्त्रिभिः श्रीदेवभद्र-जगन्नाथगुरुवरौ विज्ञप्तौ श्रीविजयचन्द्रपेरहमाचार्य-लघुद्रव्यव्ययपुरस्सरं महोत्सवं तु मन्त्रियस्तुपालः कृतवानिति ब्रुद्धाः । स्तंभतीर्थे चतुःपयस्थितकुमारपालविहारे धर्म-देशनायामष्टादशशत १८०० सुखवत्सिकाभिः मन्त्रियस्तुपालादयः श्रीगुरुणां वंदनकप्रदानेन गाढक्रियाबहुमानं वहन्ति-स्म । अथ च येऽत्र न्यूनाधिकं वदन्ति तेषां वार्ता त एव जानन्ति । वयं तु उभयेषां गुणरागिणः स्म, ब्रुद्वाद्याया-

‘खेमकिञ्चि’ति-श्रीविजयचन्द्रसूरीणां पदे श्रीखेमकीर्तिधरिः । कथंभूतः ? कीर्तिधरः, सर्वत्र विख्यातकीर्तिः । द्विचत्वारिंशत्सहस्रप्रमाणां श्रीबृहत्कल्पजिनागमस्य टीकामकार्पात् । तेन चतुर्दिक्षु व्याप्त्यशः । तदुक्तम्-

तच्छिष्यः सुरवृक्षोऽभूद् विनेयार्थप्रदानतः । राद्धान्तवारापारस्य पारगः पूज्यपूजितः ॥ १
क्षेमकीर्तिगुरुर्मत्या विनेयीकृतवाक्पतिः । बृहत्कल्पसदाश्लोक्तेश्चक्रे टीकां सुविस्तराम् ॥ २

तथा श्रीक्षेमकीर्तिधरिभिरेकविंशतिकृत्वो भूपसमासमं परवादिनो जिताः । उक्तं च-

अनवद्यवादविद्यावैशारद्याद् भूतं च यो यस्य । श्रुत्वाऽप्यस्वर्गवर्त्यजन्ति वादीन्द्रवृन्दानि ॥ १

तथा श्रीविजयचन्द्रसूरीणां शिष्यद्विक्रमाचार्यपदधरम्, गणधरस्तु क्षेमकीर्तिधरिः । तेषां बृहत्कल्प-
वृत्तिप्रशस्तौ-

तत्पाणिपंकजरजःपरिपूतशीर्षाः शिष्यास्त्रयो दधति संप्रति गच्छभारम् ।

श्रीवज्रसेन इति सङ्गरादिमोऽत्र श्रीपद्मचन्द्रसुगुरुस्तु ततो द्वितीयः ॥ १६

तार्तीयिकस्तेषां विनेयपरमाणुरनणुशास्त्रेऽस्मिन् ।

श्रीखेमकीर्तिसूरिविनिर्मये विवृतिमल्पमतिः ॥ १७

श्रीविक्रमतः क्रामति नयनाग्रिगुणेन्दु (१३३२) परिमिते वर्षे ।

ज्येष्ठश्वेतदशम्यां समर्पिता चैव हस्तावर्के ॥ १८

प्रथमादशे लिखिता नयप्रभप्रभृतिभिर्भयतिभिरेषा ।

गुरुतरगुरुभक्तिभरोद्बहनादिच नम्रितशिरोभिः ॥ १९

इह च- सूत्रादर्शेषु यतो भूयस्यो वाचना विलोक्यन्ते ।

विषमाश्च भाष्यगाथाः प्रायः स्वल्पाश्च चूर्णिगिरः ॥ २०

तत्सूत्रे भाष्ये वा यन्मतिमोहान्मयाऽन्यथा किमपि ।

लिखितं वा सिद्धं वा तन्मिमांसुः कूलं भूयम् ॥ २१

श्रीक्षेमकीर्तिसूरिष्य पं० श्रीनयप्रभगणिर्गुरुतत्त्वप्रदीपापरनामोत्तेश्वरकंदकुहालग्रन्थकृत् ।

‘गुरु’ति-श्रीक्षेमकीर्तिसूरिपुङ्गे श्रीहेमकलशसुरिः । कथंभूतः ? पूज्यः, सर्वेषां वन्दनीयः । उक्तं च-

तत्पट्टाभ्वरमात्तण्डश्चण्डः कर्मारिभेदने । हेमकुम्भभगुरः ख्यातो हेमकुम्भ इवोऽञ्जलः ॥ १

तथा च-कर्णावित्पां नगर्या महाराजाधिराज श्रीसारंगदेवभूपसमायामनेकपण्डितजनपरिकलितायां येषां श्रीहे-
मकलशसूरीणां वचोऽमृतनिमग्नचेतोभिः सारंगदेवनृपसुखैराप्रभातात्संध्यापर्यन्तं दिवसगमनं नाप्युद्धं केवलं देश-
नारस एव पीतः । ततश्च सारंगदेवनृपभृतयो बहवो जनाः सम्यक्प्रवासितान्तःकरणा जाता इति प्रतीतिः ।

तथा श्रीहेमकलशसूरिस्त्यापिताचार्याः श्रीयशोभद्रसूरयः । तेषां च प्रभावकाः श्रीयशोभद्रसूरिरिव वि-
रूपातयशसः ।

‘रयणापर’ति-श्रीहेमकलशसूरिपट्टधारिणः श्रीरत्नाकरसूरयः । कथंभूताः ? सत्याः, सत्यसंज्ञाधराः, साधार-
त्नाकरा इव रत्नाकराः । यन्मात्राऽद्यापि श्रीवृद्धतपागणो ‘रत्नाकरगच्छे’ऽयमिति ख्यातिं प्राप्तः । उक्तं च-श्रीस्तं-
वीर्यनिवासिच्यवहारिकोटिकोटीर साधुश्रीशणराजनिम्मापितश्रीविमलनाथप्रासादप्रशस्तौ गिरिनारभितो-

श्रीमद्दीरविनेपंचमगणाधीशः सुधर्माऽभवत्

तत्पट्टक्रमतो यभूव गणभृच्छ्रीयज्ञसेनप्रभुः ।

तत्पट्टे किलचन्द्रनिर्घृतिमुनी नगेन्द्र-विद्याधरो

चत्वारश्चतुरम्बुधिप्रसमरोत्कर्षो वभुः सूरयः ॥ .

यान्द्रे तेषु कुलेऽतिदुस्तपतपोनिष्णातताविश्रुताः

सूरीशः विजयेन्दवः समभवन् वृद्धास्तपाः क्यतितः ।

तेषामन्वयशालिनस्त्वभिनवश्रीगौतमश्रीधराः

श्रीरत्नाकरसूरयस्त्रिजगतीविख्यातसत्कीर्तयः ॥

यतो धर्मं लब्ध्वा द्विनवतिविहारानरचयत्

सुधीः श्राद्धः पृथ्वीधर उरुवरालंकृतिधरान् ।

तथा सिद्धाद्रौ श्रीवृषभभुवनं हेमघटिकै-

कविज्ञप्त्या मेरोः शिखरमिष गांगेयकलितम् ॥

किं वर्ण्यते ज्ञेयणदेवनान्नः सूनोस्तदीयस्य यशःप्रशस्तम् ।

शत्रुंजयादागिरिनारदं शृङ्गं योऽदाद् ध्वजं हेममयं किलैकम् ॥

ययं विक्रमतः क्लृप्तसदहनैकस्मिन् (१३७१) युगादिप्रभुः

श्रीशत्रुंजयमूलनायकमतिप्रौढप्रतिष्ठोत्सवम् ।

साधुश्रीसमराभिधस्त्रिभुवनीमान्यो वदान्यः क्षितौ

श्रीरत्नाकरसूरिभिर्गणधरैर्यः स्थापयामासिवान् ॥

उक्तं च पुनरपि-

ततो रत्नाकरः सूरिर्ज्ञानरत्नमहोदधिः । यतो रत्नाकराभिख्यां लेभे वृद्धतपागणः ॥ १

ते च श्रीगुरोऽन्यदा श्रीगिरिनारतीर्थे श्रीनेमियात्रार्थं चलिताः । तत्पर्वते परीक्षार्थमस्मिकया चिन्तामणिर्दि-
शितः । श्रीगुरुभिः सपरिकरैर्दृष्टः । तदा शिष्यैः पृष्टा गुरुवः-पूज्याः ! कौऽयं मणिः ? । गुरुभिरुक्तम्-चिन्तारत्नम् ।
कथं ज्ञायते परीक्षां विना ? । गुरुभिरुक्तम्-हे मणे ! सम्भतीर्थचित्कोशतः सृष्टिर्कं भगवत्पङ्कमानय । तदा तेन
तरक्षणमेवानीतम् । परीक्षया ज्ञातचिन्तामणिः । श्रीगुरुभिर्निर्लोभतया तत्रैव मुक्तो मणिः, अदृष्टश्चाभूत् । कैश्चिदुक्तम्-
पूज्याः ! कथं कस्मैचित् श्रद्धालवे न ददध्वम् ? गुरुव आहुः-नायं निस्पृहाणामाचारः । तद् दृष्ट्वा श्रुत्वा च सर्वत्र
चमत्कृतो जनः । इति पंचदशगाथाव्ययः ॥

रयणप्पह-मुणितेहरगुरुणो सिरिधम्मदेवनानससी ।

अभयाओ सिंहवरा जयतिलया रयणसिंहगुरु ॥१६॥

‘रयणप्पह’चि-श्रीरत्नाकरसरिपट्टे श्रीरत्नप्रमखरिः केचिद्वदन्ति । अयमाचार्यः प्रवर्तते च पट्टम् ।

तत्पट्टनमोमणिः श्रीरत्नप्रमखरिराद् वभूव ।

‘मुणितेहर’चि-तत्पट्टे श्रीमुनिशेखरधरिः ।

मुनिशेखरधरिराजमीडे तत्पट्टाम्बुजमृङ्गरुद्रदङ्गः (१) ॥७२॥

अचपयोनिधितरवनद्रुमश्रितमधीश्वरपक्षिकुलकुलम् ।

कुसुमिन्तं यशसा हि सदा फलं नमत तं गणभृन्मुनिशेखरम् ॥

१

‘गुरुणो सिरिधम्मदेव’चि-श्रीहृनिशेखरसरिपट्टप्रभावको गुरुश्रीधर्मदेवस्वरिः । आरासनतीर्थप्रतिष्ठाकृत् । तत्र प्रशस्तौ-

तस्मात् श्रीदेवधर्मसूरिः कल्लसारासनतीर्थसत्प्रतिष्ठः ।

‘नाणससी’चि-श्रीधर्मदेवस्वरिपट्टे श्रीज्ञानचन्द्रस्वरिरिति प्रशस्तौ; कचिद् ज्ञानचन्द्राचार्य इति । तथा च श्रीधर्म-देवस्वरिसंस्थापिताचार्याः श्रीसिंहदत्तस्वरयः । ते च चिरं मेदपाट-खडग-वागडदेशेषु विहरिताः । तत्र तेषां प्रतिष्ठित-प्रासादप्रतिमाबाहुल्यमद्यापि दृश्यत इति । इह प्रशस्त्यनुसारेण श्रीज्ञानचन्द्रस्वरिपट्टे श्रीअभयसिंहस्वरिः । पट्टावल्य-नुसारेण तु श्रीधर्मदेवस्वरिपट्टे श्रीअभयसिंहस्वरिः । स च महावीरतपोविहितनियमः । तदुक्तम्-

अमृचरमतीर्थकृतकृतसमस्त भास्वत्तपाः, ततस्तपमहोदयस्त्वभयसिंहसूरिर्गुरुः ।

यैः श्रीगुरुभिराचार्यपदवीं प्राप्य पद्विकृतयः परिहृताः । पुनश्च पंचपंचाशतां चाचाम्लतपो निरन्तरं वारविकं कृतवान् । दुःसाधमङ्गविद्यापुस्तकं सार्धकं परिवाचितवान् । अन्यच्च-

आबू तारणगढ गिरिहिं छट्ट किया इगवीस ।

१

विमलाचलि सिचरि किया रेवड़गिरि अडवीस ॥

सिबकुमारना छट्ट किया दोसय एगुणतीस ।

दसम दुबालस विविधतप सोसिअ तणु निसिदीस ॥

२

तबसिगारअलंकियदेहं, निम्मलचरणकरणवरगेहं ।

अभयसिंहसूरीसरि हरिसियं, करिअ सुतप छम्मासीवरसियं ॥

३

पद्दप वरसीतप सिरि मुगढ बेड छम्मासी कुंडल,

चउमासी दोमासी हार अधहार सुनिम्मल ।

भद्र महाभद्र बेड काहिरखा बल्लारुं,

प्रतिमा सर्वतोभद्र हृदय सिरिवत्सु जाणुं ।

अंघिल निरंतर पंचसइ महारयणमय हार खप ।

सिरिअभयसिंहसूरींदगुरु किद्ध देहसिणगार तप ॥

४

तथा च-श्रीअभयसिंहस्वरिप्रस्थापिताचार्याः श्रीहेमचन्द्रगुरुः, कुमारपालनृपतिप्रतिषेधकश्रीहेमचन्द्रस्वरि-संस्मरकाः । उक्तं च-

ततो नृपतियोधियो मुनिपहेमचन्द्रप्रभुः । कुमारनृपयोधकः किमिह हेमचन्द्रो ह्यसौ ॥ ७५

अभयसिंहस्वरिपट्टे श्रीजयतिलकस्वरिः । स च कीदृशः-

ततस्तत्पट्टे श्रीहरिरतिशयोद्दामभुवनं क्षमाभृत्सेन्यः श्रीजयतिलकसूरिः समजनि ।

कपर्दीयक्षो सं प्रकटमहिमागारमतुलं विधत्ते स्म प्रीत्या जिनमतभृतो विश्वचिदितम् ॥ ७६

अनेकविधातिशयसंपूर्णकामकुम्भः श्रीजिनशासनमण्डपस्तम्भः, मिथ्यात्वमचमतंगजमृगेन्द्रः, समरविजित-मन्मथनरेन्द्रः, अनेकाचार्यापाषाणपण्डांश (प्रज्ञांश) मुनीश्वर महचरा प्रभृति दिशताधिक दिसहस्र साधु-साध्वी परिक्रियुक्तः । तथाऽनेकानेकपरिवारपरिवृत्तकविशतिशः शत्रुञ्जयादितीर्थयात्राकारकः, पंचविंशत्यधिकैकशतश्राद्ध-

संघपतितिलरुदायकः । एतादृक् श्रीजयतिलरुदायरीधरगच्छनायकः । तत्संस्थापिताः श्रीधर्मशेखरधरि-श्रीमाणिक्य-
धरि-श्रीरत्नसागरधरिरिति त्रयोऽप्याचार्या बभूवुः । तथा चतुर्याचार्याः श्रीसिंघतिलरुद्वरयः प्रभावकशिरोमणयोऽभू-
वन् । ये च निर्विकल्पश्रीधरिमभ्रकल्पमकार्षुरिति ।

‘रयणसिंहगुरु’ति-श्रीजयतिलरुदायरीधरगच्छनायकश्रीरत्नसिंहधरिः । स भगवान् कीदृशः ।

आस्ते तत्पट्टमेकस्थिरतरशिखरावद्धमूलप्रसर्पत्,
चारिभ्रस्कन्धवन्धोद्भुतमुनिपमुनिप्राज्यशास्त्रोपशास्त्रः ।

उत्फुल्लज्ज्ञानपुष्पः प्रकटतममनोऽभीप्सितार्थप्रदाता,
सूरिश्रीरत्नसिंहः सुरतरुवरि सच्छापया ज्वातविवश्वः ॥ ७७

जित्वा मोहमहीपतिं त्रिजगतीज्यं जयश्रीजुषो,
यस्योद्यैर्यतिसात्त्वर्भोमपदवीप्राप्त्युत्सवे प्राभृतम् ।

गाम्भीर्यं जलधिः सुवर्णेदिश्वरी स्थैर्यं मरुस्तापनः,
चातुर्यं धिपणो घुरंघरगुणं घात्री विधत्ते स्म यम् ॥ ७८

प्रासादं विमलाह्लादिसकलश्रीतीर्थकुन्मण्डलीम्,
प्रत्यष्ठादतिशायिलन्घिनिलयाः श्रीरत्नसिंहप्रभुः ।

मन्दाकाशतिथिप्रमेय (१५०९) समये श्रीविक्रमाद् यासरे
पंचम्याः सितमाघमासिषसुधाधीशाश्विंतांद्द्विद्वयः ॥ ७९

तत्पाणिपङ्कजरजःसुरभीकृताङ्गाः शिष्यास्त्रयः श्रुतधराः प्रथमस्तु तेषु ।
श्रीहेमसुन्दरगुरुगिरिमाभ्युराशिरासीजिनप्रवचनस्फुटसौधदीपः ॥ ८०

उदितभाग्यविधुतप्रसृतोत्तमद्युतिजितान्तरवैरितमस्ततिः ।
उदयवह्मन्सूरिरिथापरः परमसंयमवान् जयते क्षितौ ॥ ८१

केनोपमीयत इहाथ तृतीयसूरिः श्रीज्ञानसागर उदारगुणैकराशिः ।
बाद्धैः सरः श्रपतु जातु किलोपमानं बाद्धिः कथं तु सरसस्ततयापि लक्ष्म्या ॥ ८२

इह प्रस्तावात् गिरिनारगिरी साधुश्रीज्ञानराजनिर्मापितविमलार्हतः प्रसादोत्पचिप्रशस्तिरिष्यते । तथा हि—
अस्ति स्वस्ति निधिः त्रियो निरवधिप्रेमास्पदं संनिधि

श्रीधर्माधिपतेर्द्धराप्रणयिनीमौलिस्फुरन्मण्डनम् ।

वापीकपतडागकाननजिनप्रासाददौचालय—

प्राकारादिगुणैरनन्यसदृशः श्रीस्तम्भतीर्थं पुरम् ॥ ६

तस्मिन् पुरे चतुरशीतिजानान्वयैकस्थाने सुनेरपि गुणैरभिवर्णनीये ।

श्रीस्तम्भनाभिजगत्प्रमुपाश्वेनाथः कल्पद्रुमः प्रथितसर्वसमीहितार्थः ॥ ७

लक्ष्मीलीलौत्तमगृहमसदोपरेणुर्गभीरो राजप्राप्तोदयविभवभूरच्युतस्थित्यपारः ।

धुरन्तानां निधिरमलसत्कीर्तिडिण्डीरपिण्डः श्रीश्रीमालीत्यभिध उदधिः किंतु वंशो विभाति ॥ ८

वंशे तस्मिन् विविधसुकृतोल्हासि भास्वत्प्रशंसे श्रीपूनाख्यः क्षितिपतिसदपद्मनिच्छद्महंसः ।

आसीद्दासीकृतसुरतरुः प्राथितार्थप्रदानात् सचैतन्यादनुपमभवत् सन्ततेर्भूभवत्वात् ॥ ९

तन्नन्दनोऽथ जगदे जगदेकवीरः सद्भिः सतां धुरि गुणैर्जगदेभिधानः ।
तत्सुतुरुजिततमोगरिमानिधानः श्रीवाघणः पृथुगुणः प्रथितः पृथिव्याम् ॥ १०

तत्पुत्रः सचरित्रस्त्रिभुवनविदितो विक्रमादित्यनामा,
यो निर्माति स्म हर्षादिह तिभिरपुरे पर्वतोत्तुङ्गश्चक्रम् ।
प्रासादं पार्श्वनाथं परिकरसहितं स्थापयामास तत्र

प्रेक्ष्यतप्रौढप्रतिष्ठाजितशुचियशसा द्योतयन् मर्त्यलोकम् ॥ ११

श्रीमालदेवस्तनयस्तदीयः संप्राप्य संवेशपदं त्रिकृत्वाः ।

शत्रुजये रैचतके च यात्रामसूत्रयद् धर्मधुराधुरीणः ॥ १२

अभवदथ तदीयः सुतुरन्यूनधामा जगति वयरसिंहः शत्रुमातङ्गसिंहः ।

शुणजलनिधिमत्स्यो वासलक्ष्मीविभुः स्नाग् विशदसुकृतराशिर्भामिताशेषविभुः ॥ १३

तस्यार्द्धाङ्गविभूपयद् धवलदे नाम्नीति शुद्धाशया

शीलालंकृतिधारिणी किल हरेर्लक्ष्मीरिव प्रेमभूः ।

पुत्राः पञ्च तयोः पवित्रचरिता मर्यादया मेरवः

कल्याणैकनिकेतनोन्नतिपदं सन्नन्दनानन्ददाः ॥ १४

अथवहरपतिरायः सत्सु सर्वात्मनाऽऽद्यस्तदनुजवयजालयः कर्मसिंहस्तृतीयः ।

अभवदथ च रामः स्फारलीलाभिरामः कृतकलियलिकम्पश्चम्पकः पञ्चमस्तु ॥ १५

पञ्चैते कल्पपुक्षा इव भुवनतले रेजिरे पुत्रपौत्र-

श्रीशाखाहयप्रशाखासुमनसउदितोदकदानैकदक्षाः ।

फञ्चैतेषां महान्ति क्षम इह गदितुं धर्मकर्माणि साक्षा-

द्वाद्यस्यैव द्रुवेऽहं स्तिनमत्तमधिसन्कृत्यमन्त्रान्प्रमेष्टम् ॥ १६

हेमादे नामलदे प्रेयस्यौ हरपतेः प्रियस्नेहे । चन्द्रोज्ज्वलशीलकले पञ्चपोरिव रति-श्रीती ॥ १७

तत्तनया स्फीतनया ऋतव इवासन् सदोदयाः पडथ ।

सन्ननसिंहष्टकुरसिंहाख्यः पाप करिसिंहः ॥ १८

हृंगरसिंहस्तुर्यो धन्यः पाशाभिधस्तुपञ्चमकः । पण्डो नारदनामा बभूव सम्पत्तवगुणधामा ॥ १९

संततिसंततिमेपाभाख्यातुं कस्तु पुण्यपुण्यकृताम् ।

इह सह उदित्वरश्रीप्रसूत्वरस्फूर्तिनिलयानाम् ॥ २०

यपे विक्रमतो द्विवेदमनुभृत् (१४४२) संस्येऽतिदुःखाकुलान्

दुर्भिक्षेण जगन्ननानुपमैर्वैभवाद्दानादिकैः ।

श्रीणन् यः स्तनयितुतोऽप्यतितरां लेभे जगद्विश्रुतां

ख्यातिं दानकलामलैकवसतिः श्रीवज्रसिंहात्मजः ॥ २१

यः पिप्पलद्रुपुरवासिनमाशुनष्टसंपत्पदं.....जनमनेकवर्णम् ।

चन्द्रीकृन् दुरधिपेन विमोचयन् साक्ष्यं सद्येव तस्य जगदेऽभिनवाः प्रजाभिः ॥ २२

श्रीगूर्जराधिपमदाकरपातशाहिः प्रवत्प्रतापपटलीजितहव्यबाहुः ।

श्रीकारमाख्यदतिधामधुरिप्रतीतं यस्यावनीशशतसंख्यसमक्षमत्र ॥

२३

प्रबोधं प्राप्य श्रीजयतिलकसूरिप्रसुगुरोः

व्यधात् प्रासादस्योद्धृतिमतिकलां रैवतगिरौ (१४४९) ।

विभोर्नेमैः सर्वाद्भुतविरचितोच्चुङ्गशिखरां

स्ववासायैवेन्द्रधुवनमिह यो विश्वचिदितम् ॥

२४

प्राप्तश्रीपातशाहिस्फुरदुरुगरिमस्फूर्त्तिकीर्त्तिप्रतानः

संमील्याशेषसंघं नयधिनयमतिः सप्तदेवालयैर्युग् ।

सिद्धाद्रौ रैवते च प्रथमजिनपतिं नेमिनाथं वयन्दे

सर्वद्वयां जैनमेकं कुमरनृप इव स्रोतयन् शासनं यः ॥

२५

चक्षुर्चाणमनु (१४५२) प्रमेयसमये श्रीस्तंभतीर्थे पुरे

येन श्रीजयपुण्ड्रसूरिगुण्णा विश्वप्रसिद्धोत्सवम् ।

श्रीमत्सूरिपदं गणोदयपदं श्रीरत्नसिंहप्रभो-

रयापि प्रसरत्प्रतापयशसः संविश्रियेः कारितम् ॥

२६

लक्ष्मीकरूपलतानिदानविकसद्दानप्ररोहत्फलैः

संप्रीणन् जगतीगताखिलजनानन्दप्रदीप्यन्मनाः ।

तत्रैवोक्तसदार्हदोकिचतुरां श्रीरत्नचूलाभिधां

साध्वीं साधुगुणां महत्तरपदे यः स्थापयामासिबान् ॥

२७

तस्माद् विस्मयकृद्गुणाद् हरपतेरुवैर्यशःशालिनो

हेमादेऽद्भुतकुक्षिसत्कमलिनीहंसावतंसो नृणाम् ।

आसीत् सज्जनसिंहकः शकपतिर्यं प्रेमतः पुत्रवन्

मेने मानमहोदयं जनमनोऽम्भोजप्रजाहर्मणिम् ॥

२८

कडतिगदे-कमदि दयिते अस्य प्रशस्यरूपनिधी ।

धर्मस्य मिथःस्नेहासक्ते इव गीः-श्रियावास्ताम् ॥

२९

अथ सज्जनसिंहरोहणाद्रेः श्रीशाणाभिधमुत्तमं नरत्नम् ।

कडतिगदेकुक्षिभूरपूर्वास्फुरदुरुभानुना समानम् ॥

३०

अनुपमदेहलुतिविराजन्निस्त्रासः शुभवृत्ततागुणाढ्यः ।

स जयति भूभामिनीशिरःश्रीमुकुटमणिस्फुटमत्र शाणराजः ॥

३१

नाभेयस्याद्भुतपरिकरं श्रीमहीशानपुर्णं कमदिन्या रचितमतुलं वीक्ष्य दक्षिर्विशंके ।

किं पीयूषलुतिकरभरैः किं सुधाशुद्धसरैः स्वष्टः किं वा विमलयशसा सौवसर्द्धाजन (१) ॥ ३२

वेधा दुष्टकृतातिदुःखमखिलं चिन्धं विलोभ्य ध्रुवं

छन्नं स्वर्गिपतेः प्रतार्य भरुतथिन्तामणिं नीतवान् ।

पुंवेधेण जगत्सुखैकरसिकं शाणाभिधं निर्म्ममे

तन्मन्ये निमिषास्तदीक्षणपरा नाद्यापि तं लेभिरे ॥

३३

मोदेरापुरवासिनीं द्विजवणिग्जातिं महाकष्टकृत्

यन्दित्वा[त्] किल मोचयन् निजधनैः शाणाभिधानः सुधी ।

मोक्षादित्यगतास्तथैव चतुरो वर्णान् सुधांशुज्ज्वलं

श्रीजीमूतनरेश्वरस्य विरुदं जातं लसत्कीर्तितः ॥

३४

दुर्वारोद्धतदुःसमोरगविपय्यासंगतो मूर्च्छितान्

नानाजातिजनान्नपत्यदयितात्यागैकचित्तान् धुषा ।

पैत्राम्नायपविश्रितः सुहृदयः शाल्यौषधीभिर्मुहुः

शाणो शारुडिकः प्रसिद्धमहिमा संजीवयामासिवान् ॥

३५

तीर्थत्रंशसुसाधुपीडनपरोदण्डप्रचण्डासुरा-

धीशैर्विश्वमिदं पराभवपदं जातं निरीक्ष्य क्षणात् ।

सर्वांगीणगुणः स्फुरत्तरमहा स्वां निर्मितं रक्षितुं

धात्रा तस्तु दयालुनात्मवदयं शाणाभिधो निर्म्ममे ॥

३६

श्रीमद्गूर्जरमण्डलाधिपतयः श्रीपातशाहा अमी

चत्वारो यदहम्मदप्रभृतयः संसत्समक्षं सदा ।

श्लाघन्ते स्म यदीयभाग्य-यशसे सर्वोत्तमा यं स्फुटं

कस्यासौ न नमस्य आस्पजितसचन्द्रोऽस्तु शाणाभिधः ॥

३७

इति किं बहुकृत्या । श्रीरत्नसिंहसूरीश्वरसदगुरूपदेशमासाधायं साधुशीशाणराद सप्तक्षेत्र्यां यद् यद् धनव्ययम-
कार्पात् तत् सर्वं निगदितुं कः क्षमस्तेनालमिति प्रसंगेनेति ।

तथा यो भगवान् गिरिपुरनगरे श्रीषीआविहारनाम्नि श्रीवृषभदेवप्रासादे पंचविंशत्यधिकैकशतमणप्रभितपित्त-
लमयसपरिकरश्रीश्रपभदेवविश्व-चैत्यप्रतिष्ठाकृत् । तत्र चैत्येऽद्यापि सेर.....मितरूप्यमयपारात्रिकं मंगलप्रदीपं
चामरद्वयं च तत्सामयिकं दृश्यते । तथा कोटनगरे पित्तलमयश्रीसंभवजिनविश्वस्य प्रासादस्य च प्रतिष्ठाकार्पात् ।
एवं मालव-भेदपाट-खडग-वागड-गूर्जर-सौराष्ट्र-कुंकण-दक्षिणापथप्रभृतिदेशेषु स्थाने स्थाने श्रीरत्नसिंहसूरी-
विहितानि चैत्य-विम्यानि दृश्यन्ते । उक्तं च-

तत्पदे सूरयः शम्भूद् रत्नसिंहा दिदीपिरे । सद्भ्यः स्वेष्टप्रदानेन यैर्लब्ध्या गौतमायितम् ॥ १

जातोऽत्राऽहम्मदावादाधिपः शाहिरहिम्मदः । तं प्रबोध्य महीपीठे चकिरे शासन्नोज्जितम् ॥ २

तथा हि-श्रीरत्नसिंहसूरीयः षोडशवर्षीयाः, भव्यप्रधानि विशेषयन्तः पृथिव्यां रविरिव विचरन्ति स्म । तत्समवे
अहिम्मदसुरराणेऽहिम्मदनगरं वासयामास । तत्र पाषाणदुर्गो विहितः । तस्मिन् दुर्गे चतुःपटिकौष्ठका जाताः । तत्र
चतुःपटियोगिन्यो निवेशिताः । राज्ञो ताः सुरत्राणं पत्यंकाद्रमौ पातयन्ति स्म । इत्थं शुछाणिकवचसा सुरत्राणेन जैन-
दर्शनिनः सर्वेऽपि स्वप्रदेशान्निष्कासिताः । ते च साधवः सर्वे हिन्दुस्थाने स्थिताः सन्ति स्म । इत्थं राजनगरधी-
अहिम्मदावादनवासिनगरप्रेष्ठि-श्रीश्रीमालीवंशविभूषण-व्यवहारविर्यरत्ना-फतानामानौ श्रीरत्नसिंहसूरीश्वरचरणा-
रविन्दभ्रमरौस्तः । तत्समये सुरत्राणेन सर्वेऽन्यदर्शनिनः समाकार्यं पृष्टाः-‘भवत्सु योगिन्युपद्रववारकः कोऽप्यस्ति !’

श्रीगूर्जराधिपमदाकरपातशाहिः प्रेक्ष्यत्प्रतापपटलीजितहव्यबाहुः ।

श्रीकारमाख्यदतिधामधुरिप्रतीतं यस्यावनीशशतसंख्यसमक्षमत्र ॥

२३

प्रबोधं प्राप्य श्रीजयतिलकसूरिप्रसुगरोः

व्यधात् प्रासादस्फोटधृतिमतिकलां रैवतगिरौ (१४४९) ।

विभोर्नेम्येः सर्वान्भुतविरचितोत्तुङ्गशिखरां

स्वधासायैवेन्द्रधुवनमिह यो विश्वचिदितम् ॥

२४

प्राप्तश्रीपातशाहिस्फुरदुरुगरिमस्फूर्तिकीर्त्तिप्रतानः

संमील्याशेषसंघं नयविनयमतिः सप्तदेवालयैर्युग्म् ।

सिद्धाद्रौ रैवते च प्रथमजिनपतिं नेमिनायं यवन्दे

सर्वद्वर्था जैनमेकं कुमारनृप इव द्योतयन् शासनं यः ॥

२५

चक्षुर्धामननु (१४५२) प्रमेयसमये श्रीस्तंभतीर्थे पुरे

येन श्रीजयपुण्ड्रसूरिगुरुणा विश्वप्रसिद्धोत्सवम् ।

श्रीमत्सूरिपदं गणोदयपदं श्रीरत्नसिंहप्रभो-

रयापि प्रसरत्प्रतापयशसः संविक्रियेः कारितम् ॥

२६

लक्ष्मीकल्पलतानिदानविकसद्धानप्ररोहफलैः

संप्रीणन् जगतीगताखिलजनानन्दप्रदीप्यन्मनाः ।

तत्रैवोद्भूतसदार्हदोक्तचतुरां श्रीरत्नचूलाभिधां

साध्वीं साधुगुणां महत्तरपदे यः स्थापयामासिवान् ॥

२७

तस्माद् विस्मयकृदुगुणाद् हरपतेरुच्चैर्यशःशालिनो

हेमादेऽद्भुतकुक्षिसत्कमलिनीहंसावतंसो वृणात् ।

आसीत् सज्जनसिंहकः शकपतिर्यं प्रेमतः पुत्रवन्

मेने भानमहोदयं जनमनोऽम्भोजव्रजाहर्मणिम् ॥

२८

कउतिगदे-कमदे दयिते अस्य प्रशस्परूपनिधी ।

धर्मस्य मिथःस्नेहासक्ते इव गीः-श्रियावास्ताम् ॥

२९

अथ सज्जनसिंहरोहणाद्रेः श्रीशाण्णाभिधमुत्तमं नरत्नम् ।

कउतिगदेकुक्षिशूरपूर्वासफुरदुरुभानुना समानम् ॥

३०

अनुपमदेहयुतिविराजन्निस्त्रासः शुभवृत्ततागुणाढ्यः ।

स जयति भूभामिनीशिरःश्रीमुकुटमणिस्फुटमत्र शाणराजः ॥

३१

नाभेयस्याद्भुतपरिकरं श्रीमहीशानपुर्यां कमदिव्या रचितमतुलं वीक्ष्य दक्षिर्विशंके ।

किं पीयूषयुतिकरभरैः किं सुधाशुद्धसरैः स्पष्टः किं वा विमलयशसा सौवसर्द्वाजन (१) ॥ ३२ -

वेधा दुष्टकृतातिदुःखमखिलं विश्वं विलोक्य ध्रुवं

छन्नं स्वर्गिपतेः प्रतार्थं मरुतश्चिन्तामणिं नीतवान् ।

पुंवेपेण जगत्सुखैकरसिकं शाणाभिधं निर्म्ममे

तन्मन्ये निमिपास्तदीक्षणपरा नाद्यापि तं लेभिरे ॥

३३

मोदेरापुरवासिनीं द्विजवणिग्जातिं महाकष्टकृत

चन्दित्वा[त] किल मोचयन् निजघनैः शाणाभिधानः सुधी ।

मोक्षादित्यगतास्तथैव चतुरो वर्णान् सुधांशुज्ज्वलं

श्रीजीमूतनरेश्वरस्य चिरुदं जातं लसत्कीर्तितः ॥

३४

दुर्वारोद्धतदुःसमोरगविषय्यासंगतो मूर्च्छितान्

जानाजातिजनानपत्यदयितात्यागैकचित्तान् क्षुधा ।

पैत्राभ्नायपवित्रितः सुहृदयः शाल्यौषधीभिर्मुहुः

शाणो गारुडिकः प्रसिद्धमहिमा संजीवयामासिवान् ॥

३५

तीर्थभ्रंशसुसाधुपीडनपरोद्धण्डप्रचण्डासुरा-

धीशैर्विश्वमिदं पराभवपदं जातं निरीक्ष्य क्षणात् ।

सर्वांगीणगुणः स्फुरत्तरमहा स्वां निर्मितं रक्षितुं

धात्रा सत्सु दयालुनात्मवदयं शाणाभिधो निर्म्ममे ॥

३६

श्रीमद्गूर्जरमण्डलाधिपतयः श्रीपातशाहा अमी

चत्वारो यदहम्मदप्रभृतयः संसत्समक्षं सदा ।

श्लाघन्ते स्म यदीयभाग्य-यशसे सर्वोत्तमा यं स्फुटं

कस्यासौ न नमस्य आस्पजितसचन्द्रोऽस्तु शाणाभिधः ॥

३७

इति किं बहुकथा । श्रीरत्नसिंहसूरीश्वरसद्गुरूपदेशभासाद्याय साधुश्रीशरणराद सप्तश्रेण्यां यद् यद् धनव्ययम-
कार्षीत् तद् सर्वं निगदितुं कः क्षमस्तेनालमिति प्रसंगेनेति ।

तथा यो भगवान् गिरिपुरनगरे श्रीषीआविहारनाम्नि श्रीवृषभदेवप्रासादे पञ्चविंशत्यधिकैकशतमणप्रमितपित्त-
लमयसपरिकरश्रीकृष्णभदेवविष्म-चैत्यप्रतिष्ठाकृतं । तत्र चैत्येऽद्यापि सेर.....मितरूप्यमयमारात्रिकं मंगलप्रदीपं
चामरद्वयं च तत्सामयिकं दृश्यते । तथा कोटनगरे पित्तलमयश्रीसंभवजिनविष्मस्य प्रासादस्य च प्रतिष्ठामकार्षीत् ।
एवं मालव-मेदपाट-खडग-वागड-गूर्जर-सौराष्ट्र-कुंकण-दक्षिणापथप्रभृतिदेशेषु स्थाने स्थाने श्रीरत्नसिंहसूरिप्र-
तिष्ठितानि चैत्य-विष्मानि दृश्यन्ते । उक्तं च-

तत्पष्टे सूरयः शश्वद् रत्नसिंहा दिदीपिरे । सद्भ्यः स्वेष्टप्रदानेन यैलब्ध्या गौतमायितम् ॥ १
जातोऽत्राहम्मदावादाधिपः शाहिरहिम्मदः । तं प्रबोध्य महीपीठे चकिरे शासन्नोन्नतिम् ॥ २

तथा हि-श्रीरत्नसिंहसूरयः षोडशवर्षीयाः, अन्यपञ्चानि विबोधयन्तः पृथिव्यां रविरिव विचरन्ति स्म । तत्समये
अहिम्मदसुरत्राणोऽहिम्मदनगरं वासयामास । तत्र पाषाणदुर्गो विहितः । तस्मिन् दुर्गे चतुःपष्टिकोष्टका जाताः । तत्र
चतुःपष्टियोगिन्यो निवेशिताः । रात्रौ ताः सुरत्राणं पल्यंकाङ्क्ष्यौ पातयन्ति स्म । इतश्च मुल्लापिकवचसा सुरत्राणेन वै-
दर्शनिनः सर्वेऽपि सप्रदेशान्निष्कासिताः । ते च साधवः सर्वे हिन्दुस्थाने स्थिताः सन्ति स्म । इतश्च राजनगरश्री-
अहिम्मदावादानिवासिनगरप्रेष्ठि-श्रीश्रीमालीवंशविभूषण-न्यवहारविर्यरत्ना-फतानामानौ श्रीरत्नसिंहसूरीश्वरचरणा-
रविन्दभ्रमरोत्तः । तत्समये सुरत्राणेन सर्वेऽन्यदर्शनिनः समाकार्यं पृष्टाः-“भवत्सु योगिन्युपद्रववारकः कोऽप्यस्ति !”,

तैरपि सुरत्राणसमक्षमनेकोपाया विहिताः, परं तदुपद्रवो न शशांम । इत्थं, सुरत्राणपुरः केनचित् प्रोक्तम्—‘राजनग-
राधिकारित्वा—‘फताख्यव्यवहारिगुरुवः श्रीरत्नसिंहाभिधानाः सर्वोपाधीतिनः श्रूयन्ते । यदि साधुः फताख्यः तेषा-
माकारणार्थं याति, तदा ते आयान्ति । यदि ते असन्ना भविष्यन्ति, तदा सर्वोपद्रवं वारयिष्यन्ति इति श्रुत्वा, राज-
नगरात् साधुफताख्यमाक्राम्य श्रीशाहिः स्वसचिवैः सह श्रीगुर्वोकारणार्थं साधुफताख्यमप्रेषीत् । तत्र गत्वा सविनय-
मन्त्रार्थभूम्यर्थांता गुरुवः शाहिसविधं समागताः । अथ गुरुणामाकृतिं दृष्ट्वा सुरत्राणोऽपि विस्मयचेताः स्थित इव
बभूव । पृष्टाः श्रीगुरुवः—‘रत्नसिंहाभिधाना भवन्तः ?’ श्रीगुरुभिरुक्तम्—‘जना एवं वदन्ति’ । पुनः पृष्टाः—‘कथं भवन्तः
प्रथमवयसि त्यागिनो बभूवुः ?’ श्रीगुरुह—‘संसारसारतां दृष्ट्वा’ । श्रीशाहिः पुनर्वभाषे—‘केषु केषु शास्त्रेष्वधीतिनः ?’
शिष्यैरुक्तम्—‘सर्वेषु’ । तर्हि किञ्चिज्जानीयम्, कथं न ज्ञापते ? । एवं च तर्हि वक्तव्यम्—‘श्वः किमहं कर्ता ?’ श्रीगुरुणो-
क्तम्—‘पत्रं लिखित्वा दास्यामः उत्तरेषुर्वाचनीयम्’ । श्रीशाहिनोक्तमेवमस्तु । श्रीगुरुभिरपि तत्र स्थित्वा श्वःकृत्यं
निखिलं लिखित्वा शाहेः प्रदत्तम् । श्रीशाहिना कस्यचित् करे दत्त्वा उत्तरेषुर्वाचितम् । तदेव सर्वं संजातम् । सुरत्राणस्तु
अत्यन्तं चमत्कृताः । श्रीगुरुणां पादयोः पतितः । उक्तं च—‘पथेऽस्तितं मार्गपथम्’ । गुरुभिरुक्तम्—‘वयं निग्रेन्याः,
अस्माकं किमपि द्रव्यादिकं ग्रहीतुं नो कल्पते । परं भवदाज्ञया अस्मद्देशनिनः श्रीमद्देशेषु विचरन्तु । श्रीशाहिनोक्त-
मेवमस्तु । श्रीशाहिना तत्कालं नामांकितं कुरमानं कृत्वा श्रीगुरुभ्यः प्रदत्तम् । कतिचिद्दिनानि जीवदयायाः कुरमानं
च । ततश्च साधवः सर्वे स्वं स्वं स्थानं समागताः । इत्थं श्रीशाहिना-प्रोक्तम्—‘स्यामिन् । रात्रौ योगिन्यो माण्डुपद्रव-
न्ति, भवत्प्रसादाच्चदुपद्रवनाशो भवतु’ । श्रीगुरुभिरपि चतुःपष्टियोगिन्युपद्रवोपरि सर्वतोभद्रं पंचपष्टियश्चतुष्पाद्य
‘आदौ नेमिजिनं नोमी’ति स्तोत्रप्रस्तनमकारि । तद्यन्त्रं शाहिना शिरसि रक्षितम्, स्तोत्रं च पठितम् । गत उपद्रवः ।
श्रीशाहिद्वले शान्तिश्चाभूत् । तत्समये श्रीगुरोः श्रीजिनशासनस्यापि महती तुषमा समजति । तथा, श्रीरत्नसिंह-
सूरीणां पण्डितप्रकाण्डपण्डितश्रीशिवसुन्दरमणिप्रभृतयः शिष्या अपि सप्रभावका बभूवुः । येषां पण्डितशिवसुन्दर-
मणिपादानां करस्पशदेव दाक्षिणात्यसुरत्राणशरीरे महारोगोपशान्तिर्जाता । तथा महोपाध्यायश्रीमदुदयधर्मनगयो
‘दाक्यप्रकाश’ग्रन्थं विहितवन्तः । तथाऽन्येऽपि श्रीचारित्रसुन्दररिप्रमुराः शिष्याः । ये च ‘महीपाल-
कुमारपाल’दिसंस्कृतचरितानि तेनिर । इति षोडशमाध्यायः ॥१६॥

सिरिउदयवल्लहा पुण सच्चस्था नाणसायरा गुरुणो ।

सिरिउदयसायरा विय लखिबरा लखिसायरया ॥१७॥

‘सिरिउदय’ति—श्रीरत्नसिंहसूरीणां शिष्यास्त्रयोऽप्योचार्याः । तत्र ‘समस्यासञ्चार’ विरुद्धं ज्ञानविज्ञान-
रत्नाकर-श्रीहमसुन्दररिप्रवरः । स चार्चार्यः । पुनः श्रीरत्नसिंहसूरीश्वरपट्टशरस्तु श्रीउदयवल्लभश्वरिः । सोऽप्या-
वाल्पादष्टाग्रधानविधानविरुद्धभृत् । पुनरष्टादशलपिलिखन-वाचनत्वेन कप्रतिष्ठितः । अष्टादशवर्षे वरिषदे प्राप्तवान् ।
‘सद्यत्ये’ति—श्रीउदयवल्लभसूरीश्वरपट्टे श्रीज्ञानसागरगुरुवः । कथंभूताः—सत्यार्थाः । श्रीचिमलनाथ-
चरित्र’ प्रमुत्तानेकनल्पग्रन्थलहरिप्रकटनात् सान्ध्याहाः । येषां श्रीज्ञानसागरसूरीणां मुरात् मंडपदुर्गनिवासि-
व्यवहारिवर्यं—पातशाहि श्रीखिलची महिष्मदग्यासदीन सुरत्राणप्रदच ‘नगदलमलिक’ विरुद्धं साधुश्रीसंग्राम-
सौवर्णिक नामा मधुचितं श्रीपंचमार्गं श्रुत्वा ‘गोयमे’ति प्रतिपदं सौवर्णिकममोचीत् । पदवित्तसहस्रप्रमाणाः
सुवर्णदंकाः संजाताः । मंडपदेशात् तद्वद्रविण्ययेन मालवके मंडपदुर्गप्रभृतिप्रतिनगरं गृह्णरथारामणहिल-
पुरपत्तन-राजनगर-स्तंमतीर्थ-भृगुचन्द्रप्रमुखं प्रतिपुरं चित्तोत्थमकार्षीत् । पुनर्मंडपदेशात् सम्भक्तरस्वदारस्तनो-
भयवतासिवांतः करणेन वन्द्याप्रवरः सफली चक्रे । तथा हि—एकस्मिन् समये सुरत्राणो वनग्रीडाथंमुद्यानं अगाम ।

तत्रैको महाप्रतर्कदृष्टः । श्रीशाहिस्तत्र गन्तुमारब्धः । तदा केनचित् प्रोक्तम्—‘महाराज ! नात्र गन्तव्यम्, अयं वन्ध्य-
वृक्षः’ । तदा शाहिना प्रोक्तम्—एवं चेत्तर्हि मूलादुच्छेदयध्वम् । तदा संग्रामसौवर्णिकेनोक्तम्—‘स्वामिन् ! अयं वृक्षो
विज्ञपयति, यद्ययमागामिकवर्षे न फलिष्यति, तदा स्वामिने यद्रोचते तत् कर्तव्यमिति’ । पुनः शाहिना प्रोक्तम्—
‘अत्राधिकारे कः प्रतिभुः ?’ । संग्रामसौवर्णिकेनोक्तम्—‘अहमेव’ । शाहिनोक्तम्—‘त्वं प्रतिभुः, परं यद्ययं न फलिष्यति
तदा तत्र किं कर्तव्यम् ?’ साधुनोक्तम्—‘यदस्य वृक्षस्य क्रियते तन्मम’; इति श्रुत्वा श्रीशाहिना आत्मीयास्तत्र पंच
नराः स्थापिताः । तेषामुक्तम्—‘नित्यं विलोक्यम्, अयमाग्रस्य किं करोति’ । अथ संग्रामसौवर्णिकस्तत्र नित्यमागत्य
स्वपरिधानवस्त्राश्चलप्रक्षालनजलेन तमाग्रं सिञ्चति स्म । वक्ति च—‘अहो आग्रतरो ! यद्यहं स्वदारसन्तोषव्रते दृढचित्तो-
ऽस्मि, तदा त्वयाऽन्यात्रेभ्यः प्रथमं फलितव्यम्, नान्यथेति’ । एवं षण्मासं यावत् सिञ्चितः । इतश्च वसन्तर्तुरायातः ।
तदा पूर्वमयमाग्रः पुष्पितः फलितश्च । तत्फलानि सौवर्णिकसंग्रामेन श्रीशाहेः पुरो दौकितानि । श्रीसाहिनोक्तम्—
‘कानीमानि फलानि ?’ श्रीसाधुनोक्तम्—‘तद्वन्व्याग्रस्य’ । इति श्रुत्वा श्रीशाहिना भृशं नराः पृष्टाः, तैर्यथावृत्तं सर्वं निग-
दितम् । तच्छ्रुत्वा परमचमत्कारप्राप्तेन श्रीशाहिना अनेकनररत्नभूषिताया सभायां सर्वजनसमक्षे भृशं संग्रामसौवर्णिकः
प्रशंसितः, सत्कृतः परिधापितश्च । अत्युत्सवपुरःसरं गृहे प्रेषितः । ततः सर्वन् संग्रामसौवर्णिकस्य यज्ञः प्रशस्तार ।

असौ संग्रामसौवर्णिकः पददर्शनकल्पतरुर्बभूव । तद्यथा—गूर्जरधरा निवासी कश्चिदाजन्मदक्षिणे विप्रः संग्राम-
सौवर्णिकं दानशौण्डं श्रुत्वा मंडपदुर्गमाजगाम । तत्र व्यवहारिसभाया स्थितस्य संग्रामसौवर्णिकस्य सनिधिमियाप ।
दक्षाक्षीर्वादस्तत्र स्थितः । सौवर्णिकेनोक्तम्—‘द्विजराज ! कुतः समागतः ?’ । तेनोक्तम्—‘क्षीरनीरधेर्युत्योऽस्मि, तेन
भवन्नामाकितं लेखं दत्त्वा प्रेषितोऽस्मि’ । व्यवहारिभिरुक्तम्—‘देहि लेखं, वाचयस्व’ । तेनोक्तम्—तद्यथा—

स्थस्ति प्राचीदिगंतात् प्रचुरमणिगणैर्भूषितः क्षारसिन्धुः

क्षोण्यां संग्रामरामं सुखयति सततं वाग्भिराशीयुताभिः ।

लक्ष्मीरस्मत्तनूजा प्रचरगुणयुता रूपनारायणस्तवं

कीर्त्तयसक्तभावात् तृणमिव भवता मन्यसे किं वदामः ॥ १

इति श्रुत्वा संग्रामसौवर्णिकः सर्गाङ्गाभरणयुतं लक्षदानं ददौ । ततो विप्र इतस्ततो विलोकितुं लग्नः । तदा व्यव-
हारिभिरुक्तम्—‘किं विलोक्यसे ?’ तेनोक्तम्—‘आजन्ममित्रं द्रिष्टुं विलोकयामि, हा मित्र ! क गतोऽसीति’ कृत्वा
पूजकार । पुनरुक्तम्—‘हुं ज्ञातं, सभ्याः श्रूयताम्’—

यो गंगामतरत् तथैव यमुनां यो नर्मदां शर्मदां

का वाक्ता सरिदम्बुलघनविधेयश्चाण्णवं तीर्णवान्

सोऽस्माकं चिरसंचितोऽपि सहसा श्रीरूपनारायण !

त्वद्दानाम्बुनिधिप्रवाहलहरीमग्नो न संभाव्यते ॥

इति श्रुत्वाऽपि श्रीसौवर्णिकः पुनर्लक्षं दापितवान् इति ।

एवं श्रीज्ञानसागरसूरीणाष्टपदेशाद् बहवः श्रद्धालवो ज्ञेकगुण्यकृत्यानि विरेतिरे ।

श्रीज्ञानसागरसूरीणा पदे, अपि च, श्रीउदयसागरसूरीः । तेनापि भगवता पंचाचार्याः स्थापिताः । ते च श्रीलब्धि-
सागरसूरीः, श्रीशीलसागरसूरीः, श्रीचारित्रसागरसूरीः, श्रीघनसागरसूरीः, श्रीघनरत्नसूरीः । एषां श्रीउदयसागर-
सूरीणा पट्टधरः श्रीलब्धिसागरसूरीः । सोऽपि भगवान् पुरणमस्वतीति निरुदं जनमुत्प्रेक्षे । स च प्राकृतचतुर्विंश-
तिजिनसत्त-रत्नकोश-पृथ्वीचन्द्रचरित-यशोधरचरित्रादिनव्यग्रन्थविधाता । इति सप्तदशगाथायः ॥१७॥

सिरिधनरयणगणाहिवअमराओ रयणतेअओ रयणा ।

गुरुभायरा गुणन्नु सूरिवरो देवरयणो य ॥१८॥

‘सिरि’त्ति-श्रीलब्धिसागरसूरीणां पट्टधरः श्रीधनरत्नसूरिः । कथंभूतः ? गणाधिपः, गच्छेद्य इत्यर्थः । श्रीश्रीमालि-
ज्ञातिमण्डन-कर्णातीक्ष्णोभाकर साधुसमधरपुत्रमंत्रिवापा मार्याजघट्टुक्षिप्राचीरभिः । सोऽपि भगवान् रूपश्रीभिजि-
तमन्मथः ‘एकसंथा’ इति विरुदं प्राप्तवान् । तथा च लघुशालीयगन्धधिराजश्रीपूज्यश्रीहेममिमलसूरीश्वरपादारविन्द-
मधुकरपद्मदर्शनप्रसिद्धशतार्थीरिन्दधरः, पातशाहिश्रीनरादूरशाहिप्रदत्तसहस्रार्थीरिन्दभृत्, सकलपंडितोत्तमपंडित-
श्रीहर्षकुलगणिः श्रीधनरत्नसूरीश्वरं हृष्टा हर्षोत्कर्षमरो नम्यपंचदशमिर्नरवृत्तैः श्रीगुरोः स्तुति चक्रे । तथा हि-

गांभीर्यं जलधेर्जयश्रियमपि श्रीचक्रिणः संपदः

सर्वाः सेवधितः प्रसत्तिमधिकां पूर्णेन्दुतः श्रीविधिम् ।

लब्धिं गौतमतः श्रियं धनदत्तो वाक्स्यादुतां सौधतो

लात्वा श्रीधनरत्नसूरिसुगुरनिर्माणहृद्धिममे ॥

१

सौभाग्यं कृतपुण्यतः शुभमतिं श्रीदेवसूरेस्तथा

रूपं मन्मथतश्च कीर्त्तिमतुलां श्रीरामभूमीश्वरात् ।

चाणिक्याचतुरत्त्वमाश्रितजने दानं च कल्पद्रुमात्

लात्वा श्रीधनरत्नसूरिसुगुरुः श्रीधेयसा निर्ममे ॥

२

ये सर्वकायस्थितजन्तुतंतायाः, प्रणम्रशिष्यव्रजशास्त्रदंढयाः ।

स्वसेवकादीनवमं तु ममवाः, स्वविद्यया भूपतिसौधशंशवाः ॥

३

अनुपमयकत्प्रतापः पापतमःप्रकरसंहरणकरणे ।

संथितरति वित्तरतिवरः (?) तरति रतिप्रियपयोधिमपि ॥

४

शिष्यः कुशिष्यपाठ्यान् वेपां दुर्बादिनः पराजयति ।

राजपति स्वीयगणं जयति यतिव्रातमौलिमणिः ॥

५

येपां श्रुतः सुराया वपुषः सुपमा च सुभगता का वा ।

जयति त्रिसुवनगा वा श्लोकभरः शशधरकावा ॥

६

सभाजनप्रीतिकरं स्वरूपं तल्लोचनाशेचनकं च रूपम् ।

वक्त्रं च सत्पुण्यवृत्तं प्ररूपं येपां च सौजन्यमिहासरूपम् ॥

७

ताचन्नरस्यैव कपायवद्धिः सर्वकपः सन् प्रणिपापञ्चीति ।

यावन्न येपां पदपद्मसेवारेवाप्रवाहं प्रणिवाभजीति ॥

८

उत्सर्गतः सत्क्रियतामुपासते संप्राप्य डिद्धातुरिवात्मनेपदम् ।

सद्भक्तिको घत्परिवारकः स्वयं साधुप्रयोगं प्रवदन्ति तं बुधाः

९

येपामशेषांगमपंडितानामपि.....धोषकानाम् ।

‘शरीरकान्त्या विजितं सुवर्णं संकोचितं स्वर्णमितिर्त्येत्यत् ॥

१०

- स्फुटं गुणवति (१) प्रतिपादितानां श्रीहेमचन्द्रगुरुणा निजलक्षणान्तः ।
 येषामहो गुणवतामपि दृश्यते सा चित्रं तथापि नहि याति सलक्षणत्वम् ॥ ११
- द्वात्रिंशदक्षरोऽपि श्लोकः शास्त्रैकदेशसंस्थाता ।
 यच्छ्लोकश्चित्रमहो नहि माति द्वयक्षरोऽपि श्रुत्वेऽस्मिन् ॥ १२
- सतां दर्शनमात्रेण धनरत्नप्रदोऽसि यत् ।
 इतीव विश्वविख्यातं धनरत्नेति नाम ते ॥ १३
- पादाब्जद्युतिमन्मणिप्रभनखश्रेणीमिपात्प्रामृतं
 सङ्गाम्भीर्यजितोऽर्णवो वित्तनुते, शंकेऽत्र येषां सदा ।
 स श्रीधनरत्नसूरिरतुलप्रौढप्रतापोदयो
 गणियद्युतिमांश्चिरं विजयताद् भूम्यङ्गनामण्डनः ॥ १४
- एवं विनु.....भक्त्या हर्षकुलेनामलेन ।
 सत्काव्यैः श्रीशशिगणनाथा धनरत्नसूरीशाः ॥ १५

इति श्रीपूज्यश्रीधनरत्नद्वीश्वरस्तुतिः पंडितप्रवरश्रीहर्षकुलगणिकृतेति । तथा श्रीधनरत्नद्वीश्वरसंस्थापिताचार्याः
 सौभाग्यैकानिधिः श्रीसौभाग्यसागरद्वारः । तेषां शिष्यः पं० श्रीउदयसौभाग्यगणिः श्रीहेमप्राकृतदुंदिकां चक्रे ।

‘अमराउ’ति-श्रीधनरत्नद्वीश्वरीणां पट्टधरः, अमरात्-अमरशब्दात्, रत्न इति-श्रीअमररत्नद्वीश्वरः । पत्तननगरनिवासि
 विंशतिप्राग्वटज्ञातीयसाधुअचलांगनाचन्द्रावल्गुदरमरालावतारः । सोऽपि श्रीगुरुः सपादलक्षश्रीहेमशब्दादनुशासन-
 निर्णयदातृकः । ते च श्रीअमररत्नद्वीश्वरीणां साधुचार्यचतुष्टयं स्थापितवन्तः । ते चाचार्याः-श्रीतेजरत्नद्वीश्वरः, श्रीदेवरत्नद्वीश्वरः,
 श्रीकल्याणरत्नद्वीश्वरः, श्रीसौभाग्यरत्नद्वीश्वरश्च । एभ्यः शास्त्रात्रिकं जातम् । तत्र ‘तेजओरपणा’ इति-तेजसब्दाद् रत्नाः, तेज-
 रत्नाः । यद्यपि तेजस् शब्दः सकारान्तस्तत् तेजोरत्ना इति युक्तम् । तथापि ग्राम-नाम्नोर्न संस्कारः, तेनाविरुद्धमिति ।

‘गुरुभाषा गुणन्मू’ इति-अमररत्नद्वीश्वरः श्रीतेजरत्नद्वीश्वरश्च उभावरपि गुरुभ्रातरौ कथंभूतौ ? गुणज्ञौ । गुरुभ्रात्रा
 च श्रीधनरत्नद्वीश्वरिणा पदप्रदानेन बहूपकारितम् । श्रीतेजरत्नद्वीश्वरिभिरपि बहुपकारमामन्य, तस्मिन्नेव गुरुत्वं प्रतिपद्या-
 ऽऽत्मनस्तत्पट्टं एव प्रख्यापितमिति तेन गुणज्ञापितम् ।

श्रीतेजरत्नद्वीश्वरव्यतिकरस्त्वम्-स्तम्भतीर्थपुरनिवासि साधुवीपक भार्या हर्षाद् कुक्षिमानसमरालावताराः श्रीद्या-
 रदाकण्ठीपीठरुहाराः । यदुपदेशाद् चामण्डदेशावन्यवर्तसगिरिपुरनगरनिवासि व्यवहारिवर्य्यधुर्य्य हंभट्ज्ञातिश्रेष्ठ-
 साधुनाकरः सागवाटकपुरे विमानप्रतिमानं शिखरवद्दश्रीपार्थनाथचैत्यमकारयत् । तत्र श्रीचिन्तामणिपार्थनाथप्रभृति-
 जिनविम्बकदम्बेकं प्रौढप्रतिष्ठोत्सवं श्रीतेजरत्नद्वीश्वरिभिः प्रख्यापयामासिवांश्च । पुनर्यदुपदेशान्येऽपि अद्भुतलवः प्रतिष्ठा-
 संपपतितिलकाद्यनेकधर्मकृत्यानि कारयां चक्रिरे । एकेयं शाखा ।

‘द्वीश्वरो देवरयणो’ ति-द्वीश्वरीणां वरः प्रधानः द्वीश्वरः, स च श्रीदेवरत्नद्वीश्वरः । असावपि अमररत्नद्वीश्वरीणां शिष्यः
 तेन तत्पट्टं एव प्रख्यापयन्ति । अत इयं द्वितीया शाखा ।

व्यतिकरस्त्वयम्-सीरोहीनगर्षा साधु गोपक प्रियाचंगादे कुक्षिप्राचीप्रमाकरः । यदुपदेशाद् अहमदाबाद-राज-
 नगरनिवासि साधु देवचंद आद्री प्रीमलदे नाश्री च प्रौढप्रतिष्ठोत्सवं चक्रते । इति श्रीपट्टावली समाप्ता ॥

॥ परिशिष्टात्मका गाथाः ॥

सिरिदेवसुंदराहा विहरंता विजयसुंदरा गुरुणो ।
 चिरजीविणो ह्वंतु जिणसासणभूतणा परमा ॥१९॥
 धणखणसूरिसीसा विबुहवरा भाणुमेरुगणिपवरा ।
 माणिक्खयणवायगसीसा लहुभायरा तेसिं ॥२०॥
 नयसुंदराभिहाणा उवझाया सुगुरुवरणकमलाइं ।
 पणमंति भत्तिजुत्ता गुरुपरिवार्डिं पयासंता ॥२१॥
 ॥ इति श्रीबृहत्तपोगणगुर्वावलीस्वाध्यायः समाप्तः ॥

लघुपोसालिक पद्मावली ।

१ श्रीवर्द्धमानस्वामी ।

२ श्रीसुधर्मस्वामी-श्रीवीरनिर्वाणात् २० वर्षैः
पंचमो गणधरः श्रीसुधर्मास्वामी यस्याधुना साधुसंततिः ।

३ जंबूस्वामी-निर्वृतो वीरात् ६४ वर्षैः ।

मण १ परमोहि २ पुलाए ३,

आहारग ४ खवग ५ उवसमे कप्पे ७ ।

संयमतिय ८ केवल ९,

सिज्झयणा १० जंजुमि बुच्छिन्ना ॥१॥

मत्कृते जंघुना त्यक्ता नवोढा नव कन्यकाः ।

तन्मन्ये मुक्चिवध्वाऽन्यो न धृतो भारतो नरः ॥२॥

चित्तं न नीतं वनिताधिकारैः

विचं न नीतं चतुरिंशं चौरैः ।

यदेहगेहे द्वितयं निशये

जंयूकुमाराय नमोस्तु तस्मै ॥३॥

श्रीवीरात् ७० वर्षं ऊकेरो श्रीवीरप्रतिष्ठा । सत्यपुरे
श्रीरत्नप्रमदरिभिः श्रीवीरप्रतिष्ठा कृता । गृहवास १६,
म्रत २०, केवल ४४, सर्वायुः ८० ।

४ श्रीप्रमदस्वामी-श्रीवीरात् ७५ वर्षैर्वर्ध्व ।
गृहे ३०, व्रते ४४, युगप्रधानत्वे ११, सर्वायुः ८५ वर्ष ।

५ श्रीशार्यभस्वरिः-श्रीवीरात् ९८ वर्षैः । गृहे
२८, व्रते ११, युगप्रधाने २२, सर्वायुः ६२ वर्ष ।

६ श्रीयशोभद्रस्वरिः-वीरात् १४८ वर्षैः पट्ट-
प्राप्तः । तच्छिष्यो-

७ संभूतिविजय-भद्रवाह-१७० वर्षैः । वीरात्
६० वर्षैः नवनंदराज्यं, ११८ वर्षं यावत् । श्रीवीरात्
१५५ वर्षैः चंद्रगुप्तः ।

८ संभूतिशिष्यश्रीस्थूलभद्रः-श्रीवीरात् २१५
वर्षैः स्वर्गं गतः । ४ पूर्व, २ संपन्न, २ संस्थानादिव्य-
वच्छेदः । सूक्ष्मध्यानं येन पूर्वपरावर्त्तनशक्तिर्भवति,
महाप्राणध्यानं येन १४ पूर्वाणि घटिका २ मध्ये गण-
यति तावपि व्युच्छिन्नौ । पाश्चात् ४ पूर्वव्याख्या
व्युच्छिन्ना ।

श्रीनेमितोऽपि सगडालसुतं विचार्य,

मन्यामहे वयमग्रे भटमेवमेकम् ।

देवोऽद्रिदुर्गमधिरुह जिगाय मोहं

यन्मोहमालयमयं तु वशी प्रविश्य ॥

वीरात् २२० बौद्धाः । वीरात् १७८ मोरियरत्नं च ।

९ तच्छिष्यौ महागिरि-मुहस्ती-श्रीवीरात्
२९१ वर्षैः स्वर्गः । स्थिवराज्यां महागिरि-मुहस्ति-
शिष्यो बहुलसदृशव्यायः । तत् शिष्यः स्वातिः, तत्कृता-
स्तचार्यादयः संप्रवर्ति । तच्छिष्यः श्यामाचार्यः प्रज्ञापना-
कृतः । श्रीआर्यमहागिरिणा भवतोऽपि जिनकल्प आचीर्णः ।
श्रीआर्यमुहस्तिना संप्रतिः प्रतिबोधितः । तेन ३६ सद-
समिताः प्रासादाः कारिताः । सपादलघुविमानि कारि-
तानि । ३६ सहस्रजीर्णोद्वाराः कारिताः ।

श्रीवीरात् ३७६ वर्षं कालिकुर्यान्मा ।

१० सुहस्तिशिष्यो सुस्थित-सुप्रतिबद्धो-
कोटिक-कार्कशो । ज्ञानचतुष्टयात् धरिमंत्रः प्रकटीकृतः ।

११ श्रीहन्द्रदिग्रसूरिः-कोटियारं धरिमंत्रं आरा-
धितः, तस्मात् कोटिकगच्छः ।

१२ श्रीदिग्रसूरिः-श्रीवीरात् ४५३ वर्षे गर्दभि-
छोच्छेदी कालिकसूरिः ।

१३ श्रीसिंहगिरिसूरिः-वीरात् ५५३ भृगुकच्छे
खपटाचार्यः, वृद्धवादी, पादलिप्तश्च । प्रभाषकचरित्रे त्विदम्
४८४ आर्यखपटः । वी० ४६९ आर्यमंगुः । वी० ४७०
विक्रमादित्यराज्यम् । श्रीसिद्धसेनादिवाकरः, येन उज्जयि-
न्यां महाकालप्रासादे महाकाललिंगस्फोटं कृत्वा स्तुत्यां
श्रीपार्श्वनाथविषं प्रकटीकृतमिति ।

१४ वज्रन्वामी-वीरात् ४९६ श्रावस्त्यां वज्र-
स्वामिजन्म । वी० ५८४ स्वर्गः । वी० ५३३ भद्रगुप्तः
आर्यरक्षितधरिणा नियमितः । वी० ५८४ श्रीगुप्तसैरा-
सिकः समभवत् । वी० ५२५ शत्रुजयोच्छेदः । वी० ५७०
जावहयुद्धारः । वी० ५९७ आर्यरक्षितधरिः ।

१५ वज्रसेनसूरिः-वी० ६२० वर्षः स्वर्गः ।
चतुःकुलसमुत्पत्तिपितामहमहं विष्णु ।
दशपूर्वनिधिं बंदे वज्रस्वामिं मुनीश्वरम् ।
६०५ शाकराज्यम् । ६०९ दिगंबरः । वी० ६१६
दुर्बलिकाचार्यः । विक्रमात्...गिरिनारतीर्थं जावहोद्धारः ।

१६ श्रीचन्द्रसूरिः-श्रीवीरात् ६७० सत्यपुरे जा-
(नारि)हडनिर्मापितप्रासादे श्रीजगद्धरिणा श्रीवीरप्रतिमा
स्थापिता ।

१७ तच्छिष्यश्रीसामन्तभद्रसूरिः-
पूर्वश्रुताग्रायः । अत्र तृतीयाभिधारण्यका इति ।
सामन्तभद्रधरिः, लोकैर्वैनवासी तस्मात् चतुर्थ-
नामं च वनवासी ।

१८ श्रीदेवसूरिः-वृद्धो देवसूरिरिति ख्यातः ।
वी० ६९५ वर्षे कोरंटके नाहडमंत्रिचैत्ये शंक्रप्रतिष्ठाकृतम् ।
श्री वि० २२५ वर्षः । श्रीसिद्धसेनादिनाकरधरिविक्रमप्र-
तिबोधदाता (?) ।

१९ श्रीप्रद्योतनसूरिः-

सर्वदेवधरिणोपाध्यायः सन् चैतयं त्याजितः ।

२० श्रीमानदेवसूरिः-पद्या १ जया २ विजया
३ अपराजिता ४ [सेवितः] । तक्षशिलायामशिवोपशा-
न्यै शान्तिस्तवनं नदहलपुरात् प्रीतिम् । मभावकचरित्रे
पूर्वं मानतुंगचरित्रं उक्तम् । पश्चात् देवसूरिशिष्यप्रद्योत-
नशिष्यमानदेवस्य प्रबन्धोऽस्तीति ।

२१ श्रीमानतुंगसूरिः-मानतुंगधरिर्मेकतामर-
भयहर-भक्तिभर-अमरस्त्ववादिभक्तः ।

भक्ततामरं च भयहरं च विधापनेन

नम्रीकृतः क्षितिपतिर्भुजगाधिपथ ।

शोलवके तदा वृद्धभोजराजसभायां मानं प्राप्तं
भक्ततामरतः ।

२२ श्रीवीराचार्यः-

नागपुरे नमिभवनप्रतिष्ठया महितपाणिशौभाग्यः ।

अभवत् वीराचार्यस्त्रिभिः शतैः सार्धिकं राज्ञः ।

वि० ३०० वर्षः । अतीव भाग्यसाराः ।

२३ श्रीजयदेवसूरिः-वी० ८२६ ब्रह्मदीपिकाः ।

वि० ३५० चतुर्दशीं वदन्ति । परं चतुर्मासिकं तथेति ।

२४ श्रीदेवानन्दसूरिः-वी० ८४५=वि० ३७५
वलभीभंगः । कचिदेवं वि० ९०४ गंधर्ववादिवेतालशा-
तिना वलभीभंगे श्रीसंघरक्षा ।

२५ श्रीविक्रमसूरिः-वी० ८८२=वि० ४१२
चैत्यस्थितिः । वी० ९९३=वि० ५२३ कालिकेन ४ पशु-
पणा, ९९४ तस्य स्वर्गः ।

२६ श्रीनरसिंहसूरिः-

नरसिंहधरिरासीदतोऽग्निलग्नयपारगो येन ।

यस्यो नरसिंहपुरे भांसरविस्त्याजितः स्वगिरा ॥

२७ श्रीसमुद्रसूरिः-

खोमाणराजकुलजोऽयं समुद्रधरि-

गच्छं शस्त्रास किल यः प्रवरः प्रमाणी ।

जित्वा तदा क्षपणकान् स्ववंशं वितेने

नागहदे भुजगनाथनमस्यतीर्थे ॥

ची० १०१५=वि० ५४५ सत्यमित्रात् पूर्वव्यवच्छेदः ।

२८ श्रीमानदेवसूरिः—

विद्यासमुद्र-हरिभद्रमुनीन्द्रमित्रं
सूरिर्बभूव पुनरेव हि मानदेवः ।

मान्द्यात् प्रयातमपि योऽनघसूरिर्मित्रं
लेभेऽम्बिकामुखगिरा तपसोजयंते ॥

ची० १०५५=वि० ५८५ याकिनीसुनुहरिभद्रस्वर्गः ।

२९ श्रीविबुधप्रभसूरिः—वी० १११५ जिनभ-
द्रगण्डिगप्रधानः । जिनभद्रीयध्यानशतकादेर्हरिभद्रसू-
रिमिश्रितिकरणादयमन्यः ।

३० श्रीजघानंदसूरिः ।

३१ श्रीरविप्रभसूरिः—नहङ्गलपुरे नेमिप्रासाद-
कृत् । वी० ११७०=वि० ७०० ।

३२ श्रीयशोदेवसूरिः—वी० ११९० उमास्वाति-
वाचकः युगप्रधानः । जिनभद्रीयध्यानशतक-आवकप्रज्ञ-
स्यादेर्हरिभद्रवृत्तिकरणादयमन्य उमास्वातिः । तथा
मल्लवादी[य] सम्मतिवृत्तौ—‘अयं उमास्वातिवाचकामि-
प्राय इत्युक्तम्’ पत्र २१, तेन चायमन्यः । वी० १२७०
=वि० ८०० भाद्रवाशु० ३ जन्म वप्पमड्डिगुरोः । वि०
८९५ भा० शु० ८ स्वर्गः, इति प्रभावकचरित्रे ।

वि० ८९४ वटे सूरिपदकृते वृद्धगच्छस्य वटगच्छ
इति संज्ञा ।

३३ श्रीविमलचन्द्रसूरिः ।

३४ श्रीउद्योतनसूरिः ।

३५ श्रीसर्वदेवसूरिः—वि० १०१० रामशयने
अपमप्रासादे श्रीचन्द्रप्रभप्रतिष्ठा कृता । चन्द्रावतीश्रीविमल-
मंत्रिसौश्रीमतीनां(?) दीक्षा मंत्रिदीक्षाप्रदः (प्रत्यं ‘पदः’)
वि० १००८ पौषशालास्यतिः । वी० १४९१ तक्ष-
शिलाया गाजणकेति नाम जातम् ।

३६ श्रीअजितदेवसूरिः—वी० १४९९=वि०
१०२९ धनपालेन देशीनाममाला कृता ।

३७ श्रीविजयसिंहसूरिः—वि० १०८८ वर्षे

अर्बुदे श्रीविमलेन श्रीअपमदेवप्रासादप्रतिष्ठा कृता । श्री
वि० १०९६ आ० व० ९ दिने वादिवेतालान् उत्तरा-
ध्ययनवृत्तिः कृता । थिरापद्रगच्छे श्रीशान्तिद्वारे स्वर्गः ।
प्रभावकचरित्रे येन तिलकर्मजरी शोधिता सुवाच्या कृता ।

३८ श्रीसोमप्रभसूरिः—शतार्थी(?) वी० १५५१
सत्यपुरे वीरो न चलितः ।

३९ श्रीमुनिचन्द्रसूरिः—येपां शिष्यो वादिदेव-
सूरिः । वि० ११३४ जन्म, ११५२ दीक्षा, ११७४
सूरिपदम्, १२२६ आ० व०....गुरो स्वर्गः । एकोनप-
ञ्चविकेकादशशत ११५९ वर्षे पूर्णमीयकमतोत्पत्तिः ।
तत्प्रतिबोधाय च मुनिचन्द्रसूरिभिः..... ।

श्रीदेवचन्द्रसूरिशिष्याः श्रीहेमचन्द्रसूरयः—सं०
११४४ का० शु० १५ निशि जन्म, ११५० व्रतम्,
११६६ सूरिपदम्, १२२९ स्वर्गः ।

सं० १२१३ वर्षे मंत्रिवाहडेन श्रीशत्रुंजयोद्धारः
कारापितः श्रीहेमाचार्यवारके ।

४० श्रीअजितसिंहसूरिः—भृगुकच्छे देवसूरि-
पार्श्वे कान्हडउयोगी विवादाथ १८४ सर्पकरंडकान्यादा-
यागतः । आसन उपविष्टः प्रभुभिः । तन्मुक्तसर्पं रेपा उल्लं-
घिता न केनापि पृष्ठी (?) तदा कोपात्तेन बलिकाम-
ध्यस्यः सर्परूढसिद्धे त्वान्यो (प्र० ‘जो’) मुक्तः । स
प्रभुपादास्तने चतुस्तरे शकुनिकारूपेण कुरुकुलपागृ-
हीतः, स च प्रतिबुद्धः । इति श्रीदेवसूरिप्रबंधः ।

४१ श्रीविजयसेनसूरिः—वि० १२०१ चामुं-
ढिकः । वि० १२०४ खरतरगच्छमचोत्पत्तिः । वी०
१६७४=वि० १२१४, पाठांतरे १२१३ आंचलिकमतो-
त्पत्तिः । वि० १२३६ साधुगूनिमीजा । वी० १६७२
जाव(वाह)डोद्धारः । वि० १२५० आगमिकमतोत्पत्तिः ।

४२ श्रीमणिरत्नसूरिः ।

४३ श्रीजगच्चन्द्रसूरिः—वी० १७५५=वि०
१२८५ तपाश्रीजगच्चन्द्रसूरीणां जावजीवमाचाम्लाभिग्रह-
स्तेन गच्छस्य तपानामेति प्रसिद्धम् । आघाटे शारदारणेण

३२ क्षपणकजयेन भूपालदत्तहीरलाजगचन्द्रविरुदः । वड-
गच्छाभीश्रीजगचन्द्रसूरिः । अति चित्रावालगच्छीयउपा-
ध्यायदेवभद्रेण प्रोक्तं-श्रीमतां साहाय्यदायी भविष्यामि,
क्रियोद्धारः कियते । कृत उद्धारः । देवभद्रउपाध्यायशिष्य-
विजयचन्द्रः । उपाध्यायेन विज्ञप्तिः कृता-शिष्यविजयच-
न्द्राय अनुदानपदवी दीयते । न दत्ता । पठे श्रीदेवेन्द्रसूर्यः
स्थापिताः । भद्रकभाविदेवेन्द्रसरिणा विजयचन्द्राय
आचार्यपदं दत्तम् । पश्चात् पृथग् जातः ।

४४ श्रीदेवेन्द्रसूरिः-श्रीदेवेन्द्रसरिकृतग्रन्थास्त्वैते
दिनकृतपञ्च-वृत्ती, नव्यकर्मग्रन्थपञ्च-वृत्ती, धर्मरत्न-
वृत्तिः, सुदर्शनाचरित्रं, भाष्याणि त्रीणि, सिरिउसहस्र-
वादयश्च । चतुर्वेदवर्णनां (प्रत्यं० चतुर्वेदवर्णनां ?) देवेन्द्र-
सूरीणां श्रीक्षेत्रतीर्थचतुष्पथस्थितकुमारविहारदेवनायां
१८ शतमुखबलिङ्काः । नौविच-ब्राह्मणद्वयः सम्पन्नाः ।
मंत्रियस्तुपालादयश्च क्रियापञ्चमानं गाढं वहन्ति । १३०२
वर्षे श्रीविद्यानन्दसूरीणां धरिपदम् । तदा तन्महोपात् कुं-
कुमवृष्टिः । तदा पाण्डुविहारे नित्य ५०० धीसलपुत्री-
भोगः । ३७ (प्रत्यं० ३२) वर्षे श्रीदेवेन्द्रसूरयो मालवे-
स्थिताः । कर्मणविस्मृतसूरिमंत्रविद्यापुरस्यविद्यानन्द-
सूरयः । पूर्वं विजयचन्द्रसरिणा श्रीदेवेन्द्रसरिषु मातृवकं
गतेषु गच्छावर्जननिमित्तं समस्तगीतार्थपृथग् २ वस्त्र-
पुङ्खलिकाप्रदानं, नित्यं विवृतिअनुज्ञा २, चीवरखालनं
३, फलदाकग्रहणं ४, साधुसाध्वीनां निर्विकृतिकप्रत्या-
ख्याने निर्विकृतिकग्रहणं ५, सर्वेषां भृत्यहं द्विविधप्रत्या-
ख्यानं ६, आर्यकाभोगसाधूनां ७, गृहस्थावर्जननिमित्तं
प्रतिक्रमणक्षणअनुज्ञा ८, संविभागदिने गीतार्थेन वड्
गृहे गमनं ९, लेपसंनिध्यभावः १०, तत्कालेनोष्णोद-
कग्रहणं ११-इति वृद्धशालासामाचारी ।

४५ श्रीधर्मचोपसूरिः-चातुर्दशिकआचार्य-
पार्थात् श्रीधरमंत्रो गृहीतः । १८ वर्षाः श्रीविद्यानन्द-ध-
र्मकीर्ति-अग्रनाम-श्रीधर्मचोपसूरीणामुपाध्यायानां धरि-
पदम् । तैश्चानुतिशयाद् योग्यतामवधार्य सां० पेशडः
परिग्रहरिमाणं संधिपन्, नियमभंगसंभवतया नानुज्ञातः ।

तेन कोशाः लिखापिताः । २१ धटीस्पर्शेन ८४ प्रासादाः
कारिताः । साधर्मिकवेद्यागमने.....३२वर्षां ब्रह्मचारी यो
अभूत् । तत्पुत्रेण ज्ञानेन तीर्थद्वये एका रक्तवस्त्रध्वजा
दत्ता । राजासारंगदेव(वं ?) कर्षुरकृते येन हस्तयोजना
(योजित ?) मकारयत् ।

श्रीधर्मचोपसूरीणां देवकपत्तनेऽन्धिना रत्नं दर्शितम् ।
स्वभात् प्रयाणकमेकं बलिखां सोमनाथः कायोत्सर्गाद्
गोमुखस्यप्रभामार्गमिच्छात्पुस्तसर्पयन्निपथितः । जंघरालांघा-
विद्यापुरे वटकानि पापाणां, कंठे केशगुल्मकरणात्
दुष्टा ज्ञात्वा श्राविकापाः पुतद्वये पट्टको लभः । अष्टैः
प्रष्टं तत्स्वरूपं सा मोचिता । उज्जयिन्यां योगिमयात्
साध्वऽस्थितौ श्रीगुरुव आगताः । योगिना साधवः
प्रोक्ताः-अत्रागतैः खिरैः स्वेयम् । साधुभिः प्रोचै स्थि-
ताः स्म, किं करिष्यसि । तेन साधूनां हन्ता दर्शिताः ।
साधुभिस्तस्य कफोर्निर्दिष्टाः । साधुभिर्गुरुणां विज्ञप्तम् ।
तेन निशि शालायाध्वनद्वन्द्वं विवृतिम् । साधवो भीताः ।
श्रीगुरुभिर्षट्मुखं वस्त्रेणाच्छाद्य तथा जप्तं यथा आराटि
कुर्वन् योगी आगत्य पादयोर्लभः । कचन पुरे अभिमंत्रि-
तद्वारदानं निशि एकदा अनभिर्मंत्रितद्वारदाने श्राकि-
नीभिः पट्टिरुपाटिता, स्तंभिता, पादपतने मुक्ताः । सर्प-
दंशे काष्ठसारिकभारामध्ये विषापहारिणी बह्वी ग्राहिता ।
तद्व्यायाः-संधाचारनव्यभाष्यवृत्ति, जपपृथमं २८स्तुतयः ।
एकेन मंत्रिणा अष्टयमकं काव्यमेकं दर्शयित्वा प्रोचै-
ईदृक् केनाप्यपुनरा कर्तुं न शक्यते । गुरुभिः प्रोचै नास्ति
इति नास्ति । मंत्रिणोक्तं-वर्हि तद् काव्यं दर्शय । गुरु-
भिरुक्तं ज्ञास्यते । ततो 'जपपृथम' स्तुतयः २८ अष्ट
यमका निःशेषा निष्पाद्य भिचौ लिखिताः । स चम-
त्कृतः । तैः १३५७ दिवं गताः ।

४६ श्रीसोमप्रभसूरिः-१३१० सोमप्रभसूरीणां
जन्म, २१ धरिपदम् । श्रीगुरुदत्ता मंत्रपुस्तिका । चारित्रं
मे प्रपञ्चतु, मंत्रपुस्तिका चेत्युक्तानां न गृहीता । अप-
रस्य योग्यताभावात् गुरुभिर्जले योलिता सा । श्रीसोमप्र-
भसूरीणामेकादशांगीयुत्रार्थी कंठस्थौ । भीमपट्ट्यां चतु-

मार्सीमवस्थिताः । एकादशेष्वपराचार्येषु चारयस्त्वपि
कार्तिकद्वये प्रथमे कार्तिकपक्षे प्रतिक्रम्य विहृताः ।
पश्चात् ग्रामभंगोऽभूत् । तैः पश्चात् बलिता कोडीनारे
समागत्यावायाः कापोत्सर्गः कृतः । ग्रंथास्तु-यतिजीत-
कल्पविस्तरः, यत्राखिलेत्यादि ५० स्तुतयः, 'जनेन येन'
२७ स्तुतयः । १३५७ धर्मघोषधरेनन्तरं श्रीसोमप्रभ-
द्वरिभिः श्रीश्रीविमलप्रभद्वरीणां पदं ददे । ते च स्तोकं
जीविताः । ततः स्वायुर्ज्ञात्वा ७३ वर्षे श्रीपरमानन्दद्वरि-
श्रीसोमतिलकद्वरीणां द्वयेषां द्वरिपदं दत्त्वा 'मासत्रयेण
श्रीसोमद्वरयो दिवं गताः । अन्यत्र क्वापि पुरे तद्दिने
पत्रावतीर्णं देवतावचः-तपाचार्यः प्रथमे सौधमें उत्पन्न
इति प्रवादो अधुना मेरौ मया देवमुखात् श्रुतः । परमान-
न्दद्वरयो वर्षचतुर्कं जीविताः ।

४७ श्रीसोमतिलकद्वरिः-१३५५ वर्षे माघे
श्रीसोमतिलकद्वरीणां जन्म, ६९ दीक्षा, ७३ द्वरिपदं,
१४२४ दिवं गताः । महाभाग्यवराः । सर्वायुः ६९ ।
तद्ग्रन्थाः-बृहत्तन्व्यक्षेत्रसमासद्वयं, सचरिसयठाणं,
यत्राखिल २८ खकृतचतुरर्थराजस्तुतिः, शस्ताशर्मः
दृचयः, तत्पादयः स्तुतयः, शुभभावनशिवशिरांसि,
श्रीनाभिसंभव-श्रीशैवेयादिवहुस्तवानि । श्रीसोमतिल-
कद्वरिभिः क्रमेण श्रीपद्मतिलकद्वरि-चन्द्रशेखरद्वरि-जया-
णन्दद्वरीणां पदं दत्तम् । तेषु श्रीपद्मतिलकद्वरयः श्रीसोम-
तिलकद्वरिभ्यः पर्यायज्येष्ठाः । एकं वर्षं जीविताः । येषां
वचनापनातिगाः (?) । श्रीचन्द्रशेखरद्वरीणां १३७३
जन्म, ८५ दीक्षा, ९२ द्वरिपदं, १४२३ स्वर्गः । उपित-
भोजनकथा-श्रीसंभजनकहारधर्मस्तवादीनि तत्कृतानि ।
धूलिक्षेपे स्मृतौ च व्याघ्रगेहरिकटलनम् ।

४८ श्रीजयानन्दद्वरिः-श्रीजयानन्दद्वरीणां १३८०
जन्म, ९२ दीक्षा, साजणाख्यभ्राताऽस्मान्ने यत् देवतया
निशि चपेटया दीक्षाग्रहणमनुमेने, १४२० वर्षे । वैशाख
शु०...अणहिल्लपुरे १४४१ दिवंगताः । तत्कृतग्रन्थाः-
श्रीस्थूलभद्रचरित्रं, जीनकथास्तवानि ।

४९ श्रीदेवसुन्दरद्वरिः-

येषां १३९६ जन्म, १४०४ दीक्षा, महेश्वरे
१४२० द्वरिपदं, गुंगुडीसरसि कणयरीपा शिष्येण
उदयीप्पा योगिना सभक्तिना नमस्कृतः । सं० नरीया-
दिष्टः स जगौ कणयरीपा दुर्गादिशास्त्रयुगोत्तमत्वे नताः ।
इति नित्यनिरपायवैराग्यकराः श्रीदेवसुन्दरद्वरयः ।

५० श्रीज्ञानसागरद्वरिः-येषां सं० १४०४
जन्म, १४१७ दीक्षा, १४४१ द्वरिपदं, ६० दिवंगताः ।
तदैव कर्शोद्गालकपरतरसंधे सं० गोवालेन वयं त्रयं
कल्पे स्म इति स्वमोऽप्युपलेभे । श्रीमदावश्यकौघनिर्गु-
त्त्याद्यनेकग्रन्थावचूर्णयः, श्रीधुनिमुत्रतस्वामिस्तव-घोधा-
नखंडस्तव-तत्कृताः ग्रन्थाः ।

५१ श्रीकुलमण्डनद्वरिः-येषां १४०९ जन्म,
१७ दीक्षा, ४२ द्वरिपदं, १४५५ दिवंगताः । सिद्धान्त-
आलापकोद्धारः, विश्वश्रीधरेत्यष्टादशारचक्रचक्रस्तव इ-
त्यादि कृतानि ।

५२ श्रीसोमसुन्दरद्वरिः-१४३० माघ व०...शुके
जन्म, ३७ दीक्षा, ९९ स्वर्गः । श्रीसोमसुन्दरद्वरिवचनात्
साहश्रीधरणेन राणपुरे चतुर्मुखधरणविहारः प्रतिष्ठितः ।
९९ लाखपौरोजी बड्ठा । सर्वालाप मिथ्यालोकुलानि
प्रतिबोधितानि । सर्वालाप प्रतिभा प्रतिष्ठिता । संवत्
१४०५ वर्षे धरणविहारस्य प्रतिष्ठा कृता । चत्वारि बृह-
तानि-दानशाला, गृह, प्रासादं, सत्रकार कारापितानि ।
योगशास्त्र-उपदेशमाला-पट्टिशतक-नवतन्त्रद्वाराणां वा-
लावबोधाः, भाष्यावचूरि-कल्याणकस्तुतिस्तोत्रप्रमुखाः
ग्रन्थाः । १५०० शिष्याः । तेषु शान्तिचन्द्रगणिप्रमुखाः
दमास्यादिकारिणः ।

५३ श्रीमुनिसुन्दरद्वरिः-१४३६ जन्म, ४३
दीक्षा, ६५ वाचकपदं, ७० द्वरिपदं, ३ वर्षयुगप्रधानप-
दवी, १५०३ वर्षे का० शु० १ स्वर्गः । जाल्येऽपि १०००
अवधानानि, १०८ वर्तुलिकानादोपलक्षिताः । १०८
हस्तश्रीपर्वलेखविधायकैः । ३२ सहस्रदंक्तव्ययेन बृह-
न्नगरी सं० देवराजेन द्वरिपदं कारितम् । संतिकरस्त-
नक्षत्रेण मार्युपद्रवो टालितः । २४ वारं विधिना द्वरि-
सं-

प्राराधनम् । तेपु १४ थारं चंपक राजा देपा(१) घाराधि-
राजभिर्यदुपदेशतो निज २ देशेषु अमारिः कारिता ।
श्रीसहस्रमहाराजो वचनात् सीरोहीपरिसरे मारिविकारो
निराकृतः शांतिकरस्तवकरणात् । टीडमयोऽपि
निवारितः ।

५४ श्रीजयचन्द्रसूरिः—कालीसरस्वती विरुद्धः,
सर्वग्रंथविधारदः ।

५५ श्रीरत्नशेखरसूरिः—१४५७ जन्म, ६३
दीक्षा, ८३ पंडितपदं, १५१७ वर्षे गोप व ६ दिने
स्वर्गः । स्तंभतीर्थे घांवीनाम्ना भट्टेन बाल्ये 'बालसरस्व-
ती'ति नामं दत्तं । तद्व्याख्या—आद्यप्रतिक्रमणसूत्रवृत्ति-
आद्यविधिवृत्ति—आचारप्रदीपादयः । ११ वर्ष युगप्रधान-
पदवी ।

५६ श्रीलक्ष्मीसागरसूरिः—पैयापुरे पदस्थापना ।
विद्यापुर—लाटापल्ली० पदानि । साह नगराजेन पदमहो-
त्सवो विहितः । संवत् १५१८ वर्षे युगप्रधानपदवी ।
लाटापल्लीसंघवी महादेवेनोपाध्यायपदद्वयं, एकादशा-
चार्यपदमहोत्सवो विहितः । गिरिपुरे साहसीसालाकेन
५५ अंगुलीरीमयप्रतिमात्रयं काराप्य प्रतिष्ठितं श्रीगु-
रुभिः । मंत्रपे सं० चांदाकेन ७२ देवालय ३६ पूजो-
पकाराख्य २४ मङ्गलप्रतिष्ठाः कृताः । श्रीसुमतिसाधुसूरिपदं
मंडपीय सं० छरा—वीरारम्भा । उमरहट्टे २४ पङ्कप्रतिष्ठा ।
श्रीसुमरत्नसूरिपदं पत्तने । देवगिरीय संघवी नगराज-
घनराजाभ्यां श्रीसूरिपद—ब्राह्मकपदं । अहमदाबादिय
श्रीसंघमुख्य संघवी गदाकेन अर्जुदे सपरिकरा ४०
अंगुलीरीमयाचो निर्मापिता । श्रीसूरिपदानि । सीरोहां
सं० सीमाकेन सूरिपदं । पैयापुरे वाचकपदचतुष्टयं ।
शेषां शिष्याः पंडितश्रीचरणप्रमोदगणि० शिष्यप्रमुख
३४ पंडितपदानि । येन श्रीचरणप्रमोदगणिना अष्टादश
शत साधुपरिवाराणां द्विक् २ कल्पप्रदानं प्रत्येकं । पद-
त्रिंशत् शत कल्पप्रदानपूर्वे गणपरिधापनिका विहिता ।
विशुद्धपदमहचराप्रवर्तिन्यादिपदानि ।

पंचशतसाधूनां दीक्षा दत्ता । महाभाग्यसारा बभूवुः ।

५७ श्रीसुमतिसाधुसूरिः—पत्तने सं० शिवाका-
रितविशुद्धपदः । कोठारी श्रीश्रीपाल—सहजपालकारितः
श्रीसूरिपदः । मंडपागताकारणेन सं० जाऊजीव्ययित
एकलक्षचतुष्पटिकद्रव्यप्रवेशमहः । ८४ चुरासी जोटक
नफेर्पादिवहुवाचाईवरपुरस्तरं । तदवसरे संघस्य मंडि-
प्रदानम् । तदनु तेनैव ११ सेर खर्ण—२२ सेर रुप्यमय-
प्रतिमाप्रतिष्ठा कृता । तदवसरे ११ लक्षानुमितरुप्यटंकक-
व्ययश्च तेनैव चक्रे । पंचपर्व्याचाम्लानि जावजीवम् । बट-
पल्लीनगरे भासत्रयेण विधिना श्रीसूरिमंत्राराधनमेकधेता-
कैराचाम्लम् । तदधिष्ठातः प्रत्यक्षीभवनं च । सीणउरक-
सारंगपुरादौ सौवर्णटंककप्रभावनापूर्वकमुभयप्रवेशमहो-
त्सवाद्येति कियत् स्मर्यते । श्रीसुमतिसाधुसूरिभिः बड्ड-
पल्यां विशेषविधिना श्रीसूरिमंत्रसमाराधिता मंत्राधि-
ष्ठायाकाः प्रत्यक्षी बभूवुः । तैः श्रोक्तं श्रीपूज्यायुः सार्द्ध-
द्वयवर्षमितं वर्तते, तेनास्माभिः प्रत्यक्षीभूतैः किम् । तदा
गुरुभिः श्रोक्तं—केर्पा शिष्याणां दीयते सूरिपदम् । पश्चात्
चंदनलिप्तपट्टिकायां वक्ता देवैर्दीक्षिताः । तपागच्छाधिराज-
श्रीहमविमलसूरयः स्थाप्याः । श्रीगुरुमहोदये स्थाप्य समये
ते स्थापिताः । श्रीगुरुभिः पूर्वं द्विकशाचार्याः स्थापिताः—
श्रीइन्द्रनंदिशूरिः, श्रीकमलकलसूरिः । परं श्रीपूज्यश्री-
सुमतिसाधुसूरिणां सूरिमंत्राधिष्ठापकेन श्रोक्तम्—एतेषां
गणभारो न दातव्यः । कस्मात् ? गणभेदः करिष्यति ।
तस्मात् कारणात् युगप्रधानपदवी न दत्ता । पदशतसाधूनां
दीक्षा दत्ता । अष्टादशशतसाधुमानम् ।

[सं० १५०७ वर्षे लेखकलंकात् लंकामतप्रवृत्तिः ।
सं० १५३३ वर्षे प्रथमवेषधारी रुपिमाणारव्यो अभूत् ।]

५८ श्रीहमविमलसूरिः—श्रीतप्पागच्छाधीश श्री
हमविमलसूरिधराणां सं० १५२० वर्षे कात्तिक शु० १५
दिने जन्म, सं० १५२८ वर्षे श्रीलक्ष्मीसागरसूरिणां हस्ते
दीक्षा, सं० १५४८ वर्षे पंचलासाग्रामे श्रीसुमतिसाधु-
सूरिभिः श्रीसूरिपदं दत्तम् । साह पाताकेन महोत्सवः
कृतः । तदनु हलप्राकारे कोठारी सापर श्रीपालेन गच्छ-
नायकपदमहोत्सवो विहितः । तस्मिन् समये श्रीइन्द्रनन्दि-

सूरि-श्रीकमलकलससूरिभ्यां गणद्वयः कृतः । कुतवपुरा,
कमलकलसा । मूलशाखा तु पाल्हेणपुरा एतत् विशाखा,
हेमशाखादीसिर्जाता । सं० १५५० वर्षे श्रीदेवदत्तस्वप्नात्
संभतीर्थीयश्रीसंघसाई श्रीशंजुयतीर्थयात्रा महामहो-
त्सवपूर्वकं कृता । सं० १५५२ वर्षे सोनी जीवा जागांकृत
प्रतिष्ठामहे श्रीदानधीरसूरीणां सूरिपदं दत्तम् । परं स्तोका-
शुष्काः । ते च पण्मासमध्ये दिवेगताः । तदनु गुरवो
लालपुरे क्षेत्रे चतुर्मासीं स्थिताः । तत्र सं० थिरासाभि-
ध्यात् श्रीसूरिमंत्रः साधितः । सूरिमंत्राधिष्ठायकैर्वैरो दत्तः ।
सं० १५७० वर्षे डाभिलाग्रामे संभतीर्थीय सोनी जीवा
जागैरागत्य महामहोत्सवेन श्रीआणंदविमलसूरीणां सूरि-
पदम्, तथा श्रीदानशेखरगणि-श्रीमाणिक्यशेखरगणि-
पाचकपदद्वयम् । तथा मुहत्तरापदं दत्तम् । सं० १५७२
वर्षे श्रीस्तंभतीर्थे समागमनाय इलप्राकाराचलिताः । कर्पट-
वाणिज्ये श्रीपूज्यपादावधारणसमये दो० आणंदेन नगरे
सर्वत्र सुरत्राणागमनसमयवत् तलीआ-तोरण-ध्वजारोप-
णादिकोत्सवयुतः प्रवेशमहोत्सवः कृतः । तज्ज्ञात्वा पिशु-
नेन पातसाह मुदाफरस्याग्रे प्रोक्तम्-एवंविधः प्रवेशो-
त्सवः कृतः । ततः कर्पटवाणिज्ये बंदाः प्रेषिताः । गुरवः
पूर्वमेव चलिताः । चूलेग्रामे प्राप्ताः । रजन्यां श्रीपूज्यै-
श्रद्धाग्रे प्रोक्तम्-विममस्ति, वयं चलिष्यामः । निशयां
चलिताः । सोझीब्राग्रामे प्राप्ताः । प्रभाते चूलेग्रामे
प्राप्ता बंदाः-क गुरवः । ग्रामाधीशेन प्रोक्तम्-न,
जानीमः, अत्रतः क चलितास्ते । पश्चात् बलिताः ।
संभतीर्थे पादावधारिताः । श्रीसंघेनोत्सवः कृतः ।
पिशुनैश्चाटिका कृता । पोजकीभिः श्रीगुरवः बंदीस्थानके
रक्षिताः । टंकाः सहस्रदादशमिताः जीर्णनाणकाः संघ-
पार्थे गृहीताः । श्रीगुरुभिर्मनसि चितितमेवं सर्वत्रापि
मविष्यति तदा अतीव दुःखकरं जायते । इति विचार्य
आचाम्लतपः कृत्वा श्रीसूरिमंत्रं आराधिते सति अधिष्ठा-
यकवचनं बभूव । आक्षेपं कुरुष्वं, द्रव्यो बलिष्यति ।
पश्चात् शतार्थां पं० हर्षकुलगणि-पं० संघहर्षगणि-पं०
इत्सलसंयमगणि-श्रीघ्नकवि पं० शुभशीलगणिप्रभृति

गीतार्थश्चित्कारथंपकदुर्गे ग्रहितास्तैस्तत्र गत्वा सुरत्राणस्य
स्वकाव्यरंजनकला-दर्शयित्वा द्वयं वालयित्वा च श्रीगुरुं
वन्दुः । सं० १५७८ वर्षे श्रीपूज्याः पत्तने चतुर्मासीं
स्थिताः । प्रवेशमहोत्सवसमये ऊकेशज्ञातीयो दो० नाकर
पंचाननेन तुर्यव्रतोच्चारसंयुक्तअष्टादशशत मडिः प्रदत्ता
श्रीसंघस्य । श्रीस्तंभतीर्थे सा० लाखाकेन ६५ मणमित-
रीरमयाः पट्टाः कारापिताः, तेऽपि प्रतिष्ठिताः श्रीहेमवि-
मलसूरिभिः । पुनः पत्तने दो० गोपाकेन ६१ एकपट्टि-
मणमित रीरीमयीजिनपट्टिकाः कारापितास्ता अपि श्री
पूज्यैः प्रतिष्ठिताः । विज्ञानगरे कोठारी सायर श्रीपाल
कारित-प्रासाद-प्रतिमाप्रतिष्ठा महामहेन श्रीपूज्यैर्विहिता ।
एवं कियदवदाताः लिख्यन्ते । पंचशतसाधवः दीक्षिताः ।
महामाग्यसारा बभूवः । तद्वर्षे पूज्यादेशेन श्रीआणंद-
विमल-प्रत्यन्तरे-आणंदसोम)वर्यः कुमरगिरौ चतुर्मासीं
स्थिताः । श्रीपूज्यानामाज्ञां विना मावी (प्र० माहवी)
साध्वी दीक्षिता, वयेन लवीयसी । श्रीपूज्यैरेवं प्रोक्तम्-
ममाज्ञां विना त्वया कथं दीक्षिता ? यदि दीक्षिता तदा
सर्वथैव मोचनीया । एवं कथिते सति न मोचिता । प-
श्चात् सिद्धपुरे सीरोखां चतुर्मासकचतुष्टयं कृत्वा श्रीआणं-
दविमलसूरयः गूर्जरघरिण्यां समागत्य, श्रीहेमविमलसूरि-
पादानामनायुच्छय सं० १५८२ वर्षे वैशाख शु० ३ दिने
पृथगुपाश्रये स्थिताः । तत्र तैलधूसकयोगेन मलिनांशु-
कानि कृतानि । अपिमतीनामेवंविधा प्रवृत्तिर्जाता ।

अथ श्रीपूज्य सं० १५८३ वर्षे विश्वलनगरे ज्येष्ठ-
स्थितौ स्थिते सति अश्विनमासे श्रीपूज्यशरीरे असमा-
धिर्जाता । वटपट्टितः चतुर्मासकमध्ये श्रीआणंदविमला-
चार्याः समाकारिताः । तेषां गुरुभिः प्रोक्तम्-सं गण-
भारं गृहाण । तैरुक्तम्-गणभारे मम क्षमा नास्ति ।
पश्चात् गीतार्थसंघेः संभूय श्रीआणंदविमलचार्यसमर्थ
श्रीहेमविमलसूरिभिः स्वहस्तेन श्रीसौभाग्यहर्षप्रयो निज-
पट्टे स्थापिताः । सं० १५८३ वर्षे अश्विन शु० १३ दिने
दिवं प्राप्ताः सौभाग्यनिधानाः । सं० १५८३ वर्षे अपि-
मतोत्पत्तिर्जाता । रुपिमतां विवदनीकगच्छागतराज-

विजयसरिणा लघुउपाश्रयमर्तं कर्षितम् ।

। [१५७० वर्षे लंघकमतात् निर्गत्य बीजाख्यवेपथारी
बीजामती नाम्ना मर्तं निर्गतं तेषां द्विकर्मणाः ।

सं० १५७६ वर्षे नागपुरीयगणात् उपाध्याय पवा-
क्षिप्य पासचंद्रउपाध्यायेन स्वनाम्ना मर्तं प्रकटीकृतं ।
पार्थिवम्रमतात् ब्रह्मर्षिणा ब्रह्मामर्तं कर्षितं ।

कृतवपुरागच्छात् हर्षविनयसरिणा निगममर्तं कर्षितं
अचरनाम भूकटीयामर्तं । पश्चात् हर्षविनयसरिणा मुक्तो
निगमपक्षो ब्राह्मणे रक्षितः ।

संवत् १५६२ वर्षे धिरापन्नगरे कडुक्कणिजा
कडुकमर्तं कर्षितं गुरुणा सह द्वेयः ।]

५९ तत्पट्टे श्रीसौभाग्यहर्षसरिः-संवत्
१५५५ वर्षे श्रीसौभाग्यहर्षसूरीधराणां जन्म, सं० १५६३
वर्षे पं. हर्षदानगणिभिर्वृद्धनगरे विहृताः, श्रीहेमविमल-
सूरीदीक्षिताः । सं० १५८३ वर्षे अश्विन शु० १० दिने
श्रीहेमविमलसूरीनिजपट्टे स्थापिताः । तत्समये व्यन्हारि
भौमसी-रूपा-देवदत्त-कवा-जयवंतप्रमुखैः जीर्णलक्ष-
टंककमितव्ययेन पदमहोत्सवो विहितः । सं० १५८६
वर्षे वृद्धनगरीय अलवरयास्तव्यामत टंकमालीय-सा०
डाहाप्रमुख-भरनदास-भवानीदास तत्रत्य गूर्जर धरि-
त्रीय श्रीसंघयुक्ततपागच्छे श्रीसौभाग्यहर्षसरिभिः
साद्वै पचनादारभ्य शत्रुंजय-गिरिनारं यावत् प्रतिनगरं
खण्टककलभनपूर्वकं श्रीस्तंभतीर्थयात्रा कृता । स्तंभतीर्थ-
नगरे सं० १५८९ वर्षे ज्ये० शु० नवम्यां तिथौ रविवारे
जगसीहरा सा० सोमसी-रत्नसी-लक्ष्मसी-सीमसी कृत
नमस्कारवद्ध खण्टक-खंडलभन-साहमीवच्छल-दर्शना-
र्चासुमगश्रीगच्छनायरूपदमहोत्सवो विहितः । विद्या-
पुरे सं० १५९५ वर्षे, पोष शु० ५ गुरुपुण्ययोगे दोसी
तेजा मांगा स्थालिकायुत मोदककलभपुरस्सरं अहम्मदा-
योदादिश्रीसंघमीलनपूर्वकं पं० सोमविमलगणीनां वाच-
कपदं दत्तम् । तस्मिन् वर्षे हलप्रकारे शुद्धासीजा साहथी
आमराज-पोष्ट विहित नवलक्ष टंकव्ययेन बहुग्रामागत
श्रीसंघ, दर्शनी ७००, दीगंवर ५००, अन्यगच्छीय यती

७०० दर्शन परिधापनिकापूर्वं विंश पंचशत शैलमयानि
रीरीमयान्यलब्धसंख्यानि प्रतिष्ठितानि श्रीसौभाग्यहर्ष-
सरिभिः ।

अथ पुनः श्रूयतां-सं० १५९६ वर्षे अहम्मदावादे
पादावधारिताः श्रीसौभाग्यहर्षसरयः श्रीसंघैः प्रवेश-नंदि-
मंडन-मालारोपणाद्यनेकोत्सवा विहिताः । तत्र चातुर्मासीं
स्थापिताः श्रीसंघेन । सं० १५९७ वर्षे आश्विन शुक्ल ५
दिने वाचकश्रीसोमविमलगणिपादानां च तथा सकल-
हर्षयुक्तीनां च सरिपदं दत्तम् । तत्समये सा० गंगदास-
पुत्र सा० देवचंदेन पंचलक्ष द्रव्यव्ययेन सरिपदमहो-
त्सवो विहितः । वाचकपदद्वयं च उ० विजयकुल-नि-
यकुलगणीनां च विहितम् । महामहिमाकरा बभूवुः ।
सं० १५९७ वर्षे कार्तिकशुक्ल १२ दिने दिवंगताः ।
कियहुणाः स्मर्यते ।

श्रीसौभाग्यहर्षसरय ओसवंशजातीयाः । साधु ३००
दीक्षिताः ।

६० तत्पट्टे श्रीसोमविमलसरिः-तेषां कियद्-
वदातारनुभूताः लिख्यन्ते । स्तंभतीर्थनगरपार्श्वे कंसारीपुरे
वृद्धसजनीय-प्राग्वाटान्वये मंत्रीश्रीसमधरान्वये मंत्री
रूपा भार्या अमरादे कुक्षीभराः । सं० १५७० वर्षे ...
१५ दिनोदये जन्म । सं० १५७४ (१) वर्षे वै० शु० ३
दिने श्रीहेमविमलसूरीधरैर्दीक्षिता अहम्मदावादे । तत्स-
मये सं० भूमच जम्बूकेन दीक्षामहोत्सवो विहितः । स्तंभ-
तीर्थे प्राग्वाटजातीय सा० कीकाकेन सं० १५९० वर्षे
क्रा० व० ५ दिने बहुद्रव्यव्ययेन गणिपदं दापितम् ।
सं० १५९४ वर्षे सीरोद्यां श्रीसौभाग्यहर्षसरयः पादावधा-
रिताः । तत्र गांधी राणा जोधाकृत महोत्सवपुरस्सरं
फागुण व० ५ दिने श्रीसोमविमलगणिना पंडितपदं
दत्तम् । अज्ञाहर्षां शारदा पंडितैस्समाराधिता । वरो दत्तः-
त्वं सद्भाग्यो भविष्यति । ततः श्रीगुरुभिः साद्वै विद्या-
पुरे समागताः । सं० १५९५ वर्षे तत्र दो० तेजा मांगा-
केन वाचकपदं दापितं महोत्सवेन । सं० १५९७ वर्षे
अहम्मदावादे श्रीसौभाग्यहर्षसरैः सरिपदं दत्तम् । तदव-

दाताः पूर्वतो ह्येयाः । तद्वयं चैत्रमासे विद्यापुरीय दो०
तेजाकेन बहुग्रामीयसंघमीलनपूर्वकं त्रिशतसाधुयुतश्री-
सोमविमलस्रग्भिः सार्द्धं श्रीविमलचलयात्रा चतुर्लक्ष-
द्रव्यव्ययेन कृता । तस्मिन् समये संघमध्ये मरकोपद्रवो
जातः । श्रीगुरुभिर्ध्यानं कृत्वा शान्तिं प्रापितः ।

सं० १५९८ वर्षे पचने चातुर्मासीं प्राप्ताः । प्रतिक्र-
मणानन्तरं कायोत्सर्गे कृते, शालासन्न सं० गौमी वंदित्वा
यदा गृहे याति तदा पारयिष्यामः । स तत्रैव स्थितः ।
प्रभाते घटिकाचतुष्के जाते वंदित्वा गतः । पूर्णाभिग्रहे
पारितः ॥१॥

पर्वपणानन्तरमष्टमीदिनेऽभिग्रहो जगृहे-विषा पाक्ष
पक्षी सखमादे कुल्हरिदुग्धमाकारयित्वा दास्यति तदा
पारणकम् । पंचोपवासैरभिग्रहः पूर्णः ॥२॥

कार्तिकचतुर्मासकान्तं अभिग्रहो जगृहे गुरुभिः-
दो० पंचायण भ्राता दो० गोधाख्यो जिनालये जिनाचां
कृत्वा धौतिकेऽपहृते सति श्रीगुरुणामाकार्यं खंडा दुग्धं
घृतं च सह दास्यति तदाऽऽचाम्लपारणकम् । सप्तविंशति-
दिनैरभिग्रहः पूर्णः ॥३॥

अहम्मदावादीय सं० सहजपालो वंदनार्थं समेतः ।
तस्मिन्नेव दिने प्रतिक्रमणानन्तरमुत्सर्गो विहितः । यदाऽयं
करणे पादौ वंदित्वा कथयिष्यति-यूयमुत्सर्गे पारयध्वं ।
स द्रुतो वंदित्वा गतः । सकाले जिनवंदनार्थं वाटिकापुरे
गतः । सपादप्रहरे समेतः, वंदित्वा शोकम्, अभिग्रहः
पूर्णः ॥४॥

संवत् १६०० वर्षे चतुर्मासकं कृत्वा कार्तिक शु०
प्रतिपदादिने पचनीयसंघसार्द्धं श्रीशत्रुंजय-रैवतकाचल-
यात्रार्थं चलिताः । तत्र यात्रां कृत्वा संघं वंदाप्य दीववं-
दिरे प्राप्ताः । तत्र चैत्र शु० १४ दिनेऽभिग्रहो गृहीतः-
स्तंभतीर्थीय सा० सहजपाल घरणी सहजलदे नाग्री स-
मृंगारा अक्षानकं समानीय गृहलिकां दत्त्वा वंदयिष्यति,
मन्त्रपादः मम गृहे विहरणाय-समागतव्यं, तत्र गते सति
सा स्त्री रज्ज्वरपुतपुतपौलिकां दास्यति तदा पारणकं
करिष्यामि, नो चेत् नहि । सप्तोपवासो जाताः, अष्टमदिने

यथाऽभिग्रहः पूर्णः ॥५॥

ततश्चलिताः श्रीशत्रुंजययात्रां कृत्वा धवलके समेताः ।
तत्राहम्मदावादीयसंघो वंदनार्थं समेतः । तैस्तत्र घृतलं-
भनप्रभावनाद्युत्सवो विहितः । शालाद्वारं कोऽपि दास्यति
तदा पारयिष्यामि । पश्चात् प्रहरे यावत् श्रीसंघः स्थितः ।
कपाटोद्घाटैर्यामिकैः शालाद्वारं दापितं, अभिग्रहः
पूर्णः ॥६॥

ततः श्रीस्तंभतीर्थे पादावधारिताः । तत्रैकदिने कायो-
त्सर्गो विहितः । सो० खीमसी-ओसर्वशज्ञातीय लघु
शाखीय, श्रीमाली राजव्यापारी सा० खीष्ण-एतद्वयं सह
समागत्य वंदयिष्यति, उत्सर्गं पारयध्वं, तदा पारयिष्यामः ।
उत्सर्गकृतानन्तरं सार्द्धपंचप्रहरैरभिग्रहः पूर्णः ॥७॥ इति
सप्तभिग्रहाः ।

ततः कान्हमदेशे वणच्छराग्रामे प्राप्ताः । तत्र श्रीस्तं-
घाग्रहेन शाहश्रीवर्द्धमानकृतमहोत्सवेन एकलक्षदंशमाद्य
जीर्णानाकव्ययेन पंडित श्रीआणंदप्रमोदगणिनां वाच-
कपदं दत्तम् । तदा उपाध्याय श्रीआणंदप्रमोदगणिना
गणपरिधापनिका विहिता । ततः क्रमेणाग्रपट्टनगरे
प्राप्ताः । तत्र सं० मांडणकृतमहामहेन पंचं विद्यारत्न-
गणीनां पंचं विद्याजयगणीनां च विषुघपदं दत्तम् । अथा-
ष्टमीदिने उपोषिते सति पाश्चात्यप्रहरे ग्रामाद्वहिः पति-
तप्रपायां पद्मासनेन कायोत्सर्गो विहितः । कपरवाडा
ग्रामतः चतुर्विधश्रीसंघसार्द्धं पंचं आणंदनेमिगणिभि-
रागत्य वंदयिष्यति तदा पारयिष्यामः । सार्द्धपट्टप्रहरैर-
भिग्रहः पूर्णः ॥८॥

पश्चाद् चलिते सति अहम्मदावादं प्रति चलिताः ।
आसन्ने प्राप्तेऽभिग्रहो गृहीतः । मौनम्, न शयनम्,
नाहारः कर्तव्यः । चंपक दुर्गाय पारपि काला सुत पारपि
जीवराजो गृहे आकार्यं चत्वारि खाद्यकानि चतुर्थं किंचि-
न्मूनं यदा दास्यति तदा पारणकं करिष्ये, नो चेत् पंचने
मत्वा पारणकं करिष्यामि । तदभिग्रहः चतुर्थदिने
पूर्णः ॥९॥

क्रमेण सं० १६०२ वर्षे अहम्मदागादे चतुर्मासीं

स्थिताः । भाद्रपद शु० अष्टम्यां अभिग्रहो गृहीतः । सा०
हीराख्यो द्विप्रहरानन्तरं पर्पटकपर्पटिका गुडपर्पटिका
पोलिका पुष्पकयुता स्वकरेण दास्यति तदा पारणकं करिष्ये ।
नवमदिने अभिग्रहः पूर्णः ॥१०॥

आश्विनमासे शुक्लप्रतिपदादिनेऽभिग्रहो जगृहे-
पत्तनीय सं० अमरा मंत्रि गोरा समागत्य गृहे आकार्य
कर्तव्यो दास्यति तदा पारणकं करिष्ये । नवमदिनेऽभिग्रहः
पूर्णः ॥११॥

तस्मिन् वर्षे वागढदेशे गोलनगरमध्ये चैत्रशुक्ल
चतुर्दशीदिनेऽभिग्रहः कृतः । पाश्चात्यप्रहरे ग्रामाधिकारी
मंत्री कमलाख्यो वंदित्वा वदिष्यति उत्सर्गं पारयध्वं ।
द्वितीयोपवासे पद्मिः प्रहरैरभिग्रहः पूर्णः ॥१२॥

ततश्चलमाने सति इलाहुरंगे प्रासः । वैशाखसुदि
पूर्णिमादिने, पठपङ्कते सति पाश्चात्यप्रहरे हर्षगुफा-
याभ्रुत्सर्गे विहितः । दौ० तेजा सा० सलिग सहा-
गत्य द्वितीय प्रहरसमये वंदितोऽभिग्रहः पूर्णः ॥१३॥

सं० १६०५ वर्षे सैमतीर्थे चतुर्मासी स्थिताः । तत्र
पारिषा वाषा मेघा कृतमहोत्सवपुरस्तरं गन्धज्यपरिधा-
पनिकापूर्वं दर्शनपरिधान-बहुसंघमीलन-बहुद्रव्यज्य-
मकरण-सुमग गञ्जाधीशपदस्वापना सं० १६०५ वर्षे
माघ शुक्ल ५ दिने विहितः ।

सं० १६०८ वर्षे राजपुरे चतुर्मासी स्थिताः । चतु-
र्मासिकानन्तरं हविदपुरे मासकल्पो विहितः । तत्राभि-
ग्रहो गृहीतः । भौन शयनाहारवर्जनं च । संघवी रूपचं-
द गृहे समाकार्य प्रथमसेवतिकाभोदकैकमन्ये चत्वारि
भोदका विभिन्नजातीया दास्यति तदा पारणकम् । पठे
दिने पूर्णोऽजनि ॥१४॥

सं० १६१० वर्षे पुनः पत्तने चतुर्मासिकानन्तरं
वैशाख शुक्ल ३ दिने प्रतिष्ठा कृता । चीठीआ श्रीश्रीज-
मीपालेन स्फाटिकमयीप्रतिमाद्विक-रीरीमयी-शैलमयी
२५ प्रतिमाः प्रतिष्ठिताः श्रीसोमविमलधरिभिः । टंकाघ
पंचलक्ष द्रव्यज्ययः कृतः सा० श्रीअमीपालेन । सं०
१६१७ वर्षे अक्षपहुंगे चतुर्मासी स्थिताः । आश्विनमासे

शुक्लचतुर्दशीदिने अशुभसचर्कः इष्ट्वा संवत्स्याग्रे प्रोक्तं
श्रीगुरुभिः-दुर्धर्मगो भविष्यति । तत्तु सप्तम्यामजनि ।
शुखो हाथिलग्रामे प्राप्ताः । तस्मिन् समये हुंडपद्रग्रामे
मरकोत्पचिर्जाता । बहवो मनुजाः पशवश्च मृताः । तस्मिन्
समये हाथिलग्रामे श्रीपूज्यानामागमनं श्रुतम् । तत्रागत्य
श्रीसंघैर्विशिष्टः कृता-तत्र पूज्यैः पादावधार्य मरक-
निवारणं क्रियताम् । पश्चात्तत्र पादावधार्य मारिनि-
वारिता ॥१५॥

सं० १६१९ वर्षे श्रीसंतंभतीर्थे चतुर्मासी स्थिताः ।
चतुर्मासिकमध्ये आश्विनशुक्लप्रतिपदादिने सा० धनराज-
पा० वाघाम्यां हस्ते कृत्वा अष्टदधिगोरसं दास्यति
तदा पारणकं, नोचेतदा पंचदशोपवासे करिष्ये । पंच-
मोपवासेऽभिग्रहः पूर्णः ॥१६॥

चतुर्मासिकानन्तरं नंदुरवारे प्राप्ताः, संघाग्रहाच्चतुर्मासी
स्थिताः । सं० १६२० वर्षे भाद्रपदपक्षचतुर्दशीदिनेऽ-
भिग्रहो जगृहे-वैष्णवमकीयदेशाधिकारी मंत्री श्रीमाई
समागत्य गृहे आकार्य खंडाद्युतं दुग्धं ददाति तदा पार-
णकम् । पंचमदिनेऽभिग्रहः पूर्णः ॥१७॥

सं० १६२३ वर्षे अहम्मदावादे पोपमासेऽभिग्रहः
प्रपन्नः पदविकृतित्यगरूपः । यदा कोऽपि आद्वः
कासीरपुरी आगत्य घृत-शुद्धं ददाति तदा पारणकं,
अन्यथा पण्मासं यावत्सर्वविकृतित्यगः । त्रयस्त्रिंशदिने
सा० भवानेनाभिग्रहः पूरितः । अन्येऽपि बहवः प्रभावा-
स्तंति ॥१८॥

अष्टावधानपूर्वकाः, इञ्जालिगिवाचकाः, श्रीवर्द्धमान-
विद्याधरिमेरसाधकाः, अभिधानस्मरणप्रभावात् चौयादि-
भयनिवारकाः, संदेशकथनात् वंदनाद्य एकाहिक-
याहिक-व्याहिकज्वरादिरोभापहारकाः, पादजलाशुभा-
यात् सुप्रसव तथा कृष्णादिदुष्टरोगापहारकाः, अघः-
शीर्षकादि पादवदनात् प्रयाति । एवमनेकमहिमाकराः ।
श्रीकल्पखटवाद्यादिबहुसुगमप्रत्यक्षारकाः । शतार्थी-
विरुद्धारकाः । सं० १५९६ वर्षे कार्तिकसु० १५ दिने
जन्म । सं० १६०१ वर्षे कार्तिक सु० १५ दिने दीक्षिताः,

पा० सांडाकृतमहामहेने। सं० १६११ वर्षे का० वदि
५ दिने पा० सांडाकृतमहामहोत्सवपूर्वकपंडितपदं दापि-
तम्। सं० १६२५ वर्षे वैशाख शुक्ल पंचम्यां पत्तने
सं० पंचायण-भार्या वरवाह-पुत्ररत्न सं० देवजीकृत
महामहेन श्रीसोमविमलधरिणा आणंदसोमधरीणां आचा-
र्यपदं दत्तम्। तत्समये गणपरिधापनिका विहिता।
सं० १६३० वर्षे अहम्मदावादे माघ शु० पंचम्यां श्री-
आणंदसोमाचार्याणां वंदनदापनमहोत्सवः कृतः। तस्मिन्
समये उ० हंससोमगणि-उ० देवसोमगणिवराणां
वाचकपदद्वयं दत्तम्। तस्मिन् अवसरे संघाधिपचिरुद-
धारी-वृद्धनगरीय-सं० लखमण पुत्र-जानजी-संघजी-
मेघजी-धरजीकेन समस्तविबुधपरिधापनिका-निशा-
जागर-साधार्मिकवात्सल्यादिर्बहुद्रव्यव्ययेन उत्सवः कृतः
श्रीपूज्यविद्यमाने सति। सं० १६३६ वर्षे भाद्रपद
वदि ५ दिने दिवं प्राप्ता। पश्चात् श्रीहेमसोमधरीणां
धरिपदं दत्तम्। सं० १६३७ वर्षे मार्गशिर्षदिनोदये श्री
सोमविमलधरयः स्वर्जगम्। द्विशती साधूनां दीक्षिता।

६१ तत्पट्टे श्रीहेमसोमसूरी-विजयमाना

श्रीहेमसोमधरयो विजयमानाः संति इति ॥

॥ इति श्रीपद्मवली ज्ञेया। शुभं भवतु ॥

[अन्यान्यहस्ताक्षरैरङ्कितानि निम्नलिखितधरिनामानि कैश्चित् पाश्चात्यैः पूरितानि समुपलभ्यन्ते एकस्मिन् आदर्शपुस्तके]

६२ तत्पट्टे श्रीविमलसोमधरि

६३ तत्पट्टे संप्रति विजयमान श्रीविशालसोमधरि

६४ तत्पट्टे श्रीउदयनिमलधरि

६५ तत्पट्टे श्रीगजसोमधरि

६६ तत्पट्टे श्रीमुनीन्द्रसोमधरि

६७ तत्पट्टे श्रीसोमधरि

६८ तत्पट्टे श्रीआणंदसोमधरि

६९ तत्पट्टे श्रीदेवेन्द्रविमलसोमधरि

७० तत्पट्टे श्रीतत्त्वनिमलसोमधरि

७१ तत्पट्टे श्रीपुन्यविमलसोमधरि विजयराज्यंते

नागपुरीयतपोगच्छपट्टावली ।

१ श्रीवीर-वर्द्धमानस्वामी ।

२ सुधर्मस्वामी-अग्निवेशायन गोत्रीय कोछाक-
संनिवेशवासी धम्मिछन्नाद्वय भद्रिला न्नाद्वयनीना पुत्र,
गृहस्थयास वर्ष ५०, दीक्षा वर्ष ३०, युगप्रधान वर्ष २०,
एह माहि वरस ८ केवलपर्याय पाली राजगृहनगरे भास
१ नौ अणसणकरी सर्व आयु वर्ष १०० नौ पूरौ करी
श्रीवीरात् २० वर्षे मोक्षः । जंयुप्रतिबोधकः पंचमो गण-
धरः । श्रीसुधर्मस्वामिनै पाटै-

३ श्रीजंबूस्वामी-राजगृहनगरवासी काश्यपगो-
त्रीय ऋषभदत्तश्रेष्ठिनी भार्या धारणीनौ पुत्र पांचमै
देवलोकाहुती चवीनै ऊपनौ जंबूदक्षनी वर्णनानौ अधि-
कार सुधर्मस्वामियै विद्याधरप्रतै कक्षौ, विद्याधर माता-
पिता प्रति कक्षौ तिवार पुत्रभासिनी आस्या धई तिवारै
अनुक्रमै पुत्र हुयौ नाम जंबू दीधौ । अनुक्रमि १६ वर्ष
गृहयास यसी वैराग्यनै वसै ब्रह्मचर्य लेइ पछै पितानै
आग्रहै आठ कन्यानी पाणिग्रहण करी रात्रिनै समै प्रति-
बोधी प्रभातनै समै निवाणुं ९९ कोडि कंचण छोडी
दीक्षा लीधी । आठ कन्या अनै तेहना मातापितादिक
प्रभवादिक ५०१ चौरनै प्रतिबोधी छत्रस्यपणै वर्ष २०,
केवल पर्याय वर्ष ४४, सर्व आयुः वर्ष ६० पाली, श्रीवी-
रात् ६४ वर्षे सिद्धः । अपश्चिम केवली, १० वाना विच्छेद
गया-मनपर्यव १ परमानधिर.....३ आहार ४ रुक्म ५
लवसमे ६ कप्ये ७ संयम तिज ३-कहतां सुहसंसंभराय
१ यथाख्यात २ परिहारविशुद्धि ३ केवल सिज्जगमणा थ
जंबूमि विच्छिन्ना ॥ श्रीवीरात् ६० वर्षे पालकराज्यं । त-
दनु १०८ वर्षाणि यावन्नवनंदं राज्यं । श्रीजंबूस्वामिनै पाटै-

४ प्रभवस्वामी-राजपुत्र कात्यायनगोत्रीय गृह-
स्थयास वर्ष ३०, व्रत वर्ष ४४, युगप्रधान वर्ष ११, सर्वा-
युः वर्ष ६५। चौर ५०० सहितदीक्षा । १४ पूर्वधर श्रीवी-
रात् ७० वरसे उपक्रमे श्रीप्रतिष्ठा वीरस्य कृता । श्री-
वीरात् ७५ वर्षे श्रीप्रभवस्वामि सिद्धः । प्रभजनै पाटै-

५ श्रीसिज्जंभवसूरि-श्रीवीरात् ९८ वर्षे स्वर्गः ।
गृहस्थ वर्ष २८, व्रतवर्ष ११, युगप्रधान वर्ष २३, सर्वायु
वर्ष ६२ । यत्तयूपा[धःस्थिते] जिनप्रविमादशेनात् प्रति-
बुद्धः । मनकपिता दशवैकलिक ७०० कर्ता । श्रीसिज्ज-
भवसूरिनै पाटै-

६ यशोभद्रसूरि-श्रीवीरात् १०० वर्षे स्वर्गः ।
गृहस्थे वर्ष २२, व्रत वर्ष १४, युगप्रधान वर्ष ५०,
सर्वायु वर्ष ९६ । वीरनिर्वाणात् १५५ वर्षे चन्द्रशुभो
दृषः । परेशिष्टपर्वणि । श्रीयशोभद्रसूरिनै पाटै-

७ श्रीसंभूतिविजय-श्रीवीरात् १४८ वर्षे
सिद्धः । गृहस्थे वर्ष ४२, दीक्षा ४८, युगप्रधान वर्ष ८,
सर्वायु वर्ष ९० । श्रीसंभूतिविजयनै पाटै-

८ श्रीभद्रबाहुस्वामी-श्रीवीरात् १७० वर्षे
स्वर्गः । गृहस्थे वर्ष ४२, व्रतवर्ष १७, युगप्रधाने वर्ष
१४, सर्वायु वर्ष ७३ । अपश्चिम पूर्वधर, श्रीउपसर्गहृद
जयविजय दशनिर्मुक्ति कर्त्ता, श्रीसंघरक्षाकारी । श्री-
भद्रबाहुनै पाटै-

९ श्रीस्थूलभद्र-श्रीसंभूतिविजयना शिष्य, श्री
वीरात् २१५ वर्षे स्वर्गः । शकडालमंथी पिता माता लाछ-
लदे तत्सुतः, गृहस्थे वर्ष ४५, व्रतवर्ष २४, युगप्रधान
वर्ष ४५, सर्वायु वर्ष पूर्व ४, संयम १, प्रथमसंस्थान २,

प्रथमसंघयणादिविच्छेदः । भगीनी ७-

जक्खा य जक्खदिन्ना भूया तह चैव भूयदिन्ना य ।

सेणा वेणा रेणा भयणीओ धूलमहस्स ॥१॥

पाठतः १४ पूर्वधरः, अर्थतः १० । श्रुतकेवली ।

सूक्ष्मध्यानं येन १४ पूर्वाणि परावर्चनशक्तिः स्यात्, महाप्राणध्यानं येन १४ चतुर्दशान्यपि पूर्वाणि घटिकाद्वयेन गणयति; ते अपि द्वे व्यवच्छिन्ने । श्रीस्थूलिभद्रे पूर्वं व्याख्यानं च (१) चतुरशीतिचतुर्विंशतिका यावद्यस्य नाम ज्ञास्यते जगत्त्रयमग्रे । श्रीवीरात् २२० वर्षे बौद्धाः । श्रीवीरात् २७८ वर्षे मोरिराराज । १०८ वर्षाणि स्थूल० ।

१० श्रीमहागिरिस्तरि-श्रीवीरात् २९१ वर्षे स्वर्गः । गृहस्थे वर्ष ३०, व्रतवर्ष ४०, युगप्रधानवर्ष ३०, सर्वायु वर्ष १०० । यविरावल्यां श्रीमहागिरिस्तरि-श्रीसुहस्तिस्तरौ द्वौ शिष्या बहलसदृशवयौ । शिष्याः श्रीउमास्वातिपादास्तत्कृतास्तत्कार्यादयः संति । तच्छिष्यः श्रीवीरात् ३२० वर्षे कालिकाचार्यो द्वितीय नाम इयामाचार्यः, श्रीप्रज्ञापना उद्धारिता यैः । श्रीआर्यमहागिरिणा गतोऽपि श्रीजिनकल्पः समाचीर्णः । एतल्ल जिनकल्पाभ्यासी । श्रीमहागिरिस्तरिणै पाटै इत्यारम्भे पाटि-

११ श्रीआर्यसुहस्तिस्तरि-श्रीवीरात् ३३५ वर्षे स्वर्गः । गृहस्थे वर्ष ३०, व्रतवर्ष ३२, युगप्रधानवर्ष ३८, सर्वायु वर्ष १०० । संप्रतिराजाप्रतियोधकः । अत्र संप्रतिराजासंबंधः-श्रीवीरात्.....वर्षे उज्जयिन्यां संप्रतिराजा । सवाकोडि जिनप्रतिमा कारिता, सवालप जैनप्रासादाः कारिताः । १५ पिचलमयप्रतिमाः कारिताः । सिंधुदेशमग्रे सोरठग्रामेऽद्यापि संति । ७०० दानशाला । येन धर्मप्रवृत्त्यर्थं स्वकीयं....या साधुसमाचारिं शिष्य(क्ष)यित्वा साधुवेपेण प्रथमं प्रेषिताः पश्चात् साधवः प्रेषिताः । ३६ हजारजीर्णोद्धारः । बहुविस्तरेण तीर्थरथयात्राश्च इति संप्रतिराजाव्ययस्वरूपम् । श्रीवीरात् ३०० वर्षे साचौरे जिनसुवनं जातं । श्रीवीरात् ३११ वर्षे तुरकेन चालितम् । श्रीआर्यसुहस्तिस्तरिणै पाटै-

१२ श्रीआर्यसुहस्तिस्तरि-गृहस्थे वर्ष ३०, व्रतवर्ष २४, युगप्रधानवर्ष ४६, सर्वायु वर्ष १०० । क्रोटिक गणस्थापना ।

१३ इंद्रदिन्नस्तरि-गृहस्थे वर्ष ३०, व्रतवर्ष ३२, युगप्रधानवर्ष ४६ । श्रीवीरात् ४५३ वर्षे भृगुकच्छे महानगरे श्रीखपुटाचार्य बृद्धवादी पादलिप्तश्च । श्रीप्रभावकचरित्रे त्वेवम् । श्रीवीरात् ४६९ वर्षे श्रीआर्यमंगुनामाचार्यः । श्रीवीरात् ४७० वर्षे 'श्रीविक्रमादित्यराजाराज्यम् । श्रीबृद्धवादी आचार्यः । तत्पुत्रे श्रीसिद्धसेनदिवाकरः, येन उज्जयिन्यां इमशाने महाकालप्रासादे महादेवलिगस्कोटनं कृत्वा स्तुत्वा श्रीपार्श्वनाथविंशं प्रगटीकृतं । श्रीवीरात् ४८४ आचार्यपद सिद्धसेननै । विक्रमादित्यराज्यान्तरे त्रयोदशवर्षे संवत्सरोत्पत्तिः । श्रीइंद्रदिन्ननै पाटि-

१४ श्रीदिन्नस्तरि ।

१५ श्रीसीहगिरिस्तरि ।

१६ श्रीवह्वरस्वामी-श्रीवीरात् ४९६ वर्षे जन्म, सावस्तीनगर्यां धनगिरि पिता, सुनंदा माता, श्रीयज्ञस्वामिनो जन्म । नभोगमनविधाकृतसंधरक्षा वज्रशाखोत्पत्तिभूलं बालो जातिस्मृतिधरः ।

मोहेन मातुः किल वीरनाथो

ऽप्यस्याद्गृहस्थाश्रम एव तावत् ।

बालोऽप्यहो वज्रकुमार एष

मोहं जगद्गोहकरं विजिग्ये ॥१॥

वह्वरचार्यः दशपूर्वधरः । श्रीवीरात् ५८४ वर्षे श्रीवयरस्वामिस्वर्गः । अद्वैकालिकासंहननव्यवच्छेदः । श्रीवीरात् ५३३ वर्षे श्रीभद्रगुप्ताचार्यः श्रीआर्यरक्षितस्तरिणा निर्गमितः । श्रीवीरात् ५७० वर्षे जावडकृतोद्धारः । श्रीवीरात् ५९५ मंत्रिनाहडचैत्ये शंक्रप्रतिष्ठा कृता कोरंटकनगरे । श्रीवीरात् ५९५ वर्षे समंती (१) श्रीआर्यरक्षितस्वर्गः । गृहस्थे वर्ष ८, व्रतवर्ष ४०, युगप्रधानवर्ष १३, सर्वायु वर्ष ६१ । श्रीवीरात् ६०५ वर्षे श्याकराज्यम् । श्रीवीरात् ६०९ दिगेवर हुआ । श्रीवीरात् ६१६ वर्षे दुर्बलि-

कापुष्यमित्राचार्यः । श्रीवीरात् ५८५ वर्षे हरिमद्रक्षरि
याकिनीमाता । श्रीवहरस्वामिन पाटिङ्ग-

१७ श्रीवज्रसेनसूरि-श्रीवीरात् ६२० वर्षे स्वर्गः ।
गृहस्थे वर्ष ९, व्रतवर्ष २८, युगप्रधाने वर्ष १९, सुवर्ष-
सुवर्ष ५६ । सोपारकेईश्वरी श्रेष्ठीनी, पुत्र ४, चंद्र १, ना-
गेंद्र २, निर्धृति ३, विधाधर ४ । चतुःकुलसमुत्पत्तिः ।

१८ श्रीचंद्रसूरि-इतो चंद्रकुलं वैरीश्रापा ।

१९ श्रीसावंतसूरि-श्रीवीरात् ६७० वर्षे स्वर्गः ।

२० श्रीवृद्धदेवसूरि-श्रीवीरात् ६९५ वर्षे ८४
शिष्यैर्न वदतलै आचार्यपद दीशो, विहांधी वदगञ्जनै
चैसणा धयां, पछै जे जिहां रखा ते तेहां गामनै नामे क-
हियराणा । तिहांथी ८४ गच्छ थया ।

२१ श्रीप्रद्योतनसूरि ।

२२ श्रीमानदेवसूरि-नहुलपुरख शाकिनीभय
आदाभ्यर्थनया शांतिस्तन....मारि हृतवान् । प्रभावकच-
रित्रे पूर्व मानतुङ्गचरित्रमुक्तं यथादेवसूरिशिष्यश्रीप्रद्योतन-
सूरितच्छिष्यश्रीमानदेवसूरिप्रबन्धोऽस्ति । श्रीवीरात् ८६४
वर्षे श्रीमच्छवादिछरिणा बौद्धाः पराजिताः । श्रीमानदेवसू-
रिर्नै पाटिङ्ग-

२३ श्रीमानतुंगसूरि-भक्तामरकर्त्ता, अविमर-
अमरेति स्ववादि कर्त्ता, वृद्धभोजराज्यावसरे ।

२४ श्रीवीराचार्य-श्रीवीरात् ८०२ वर्षे स्वर्गः ।
गृहस्थे वर्ष....नागपुरे नेमिमवनप्रतिष्ठा० ।

२५ श्रीजयदेवसूरि-विक्रमात् ३५० वर्षे-वीरात्
८२० चतुर्दशी चतुर्मासीति वषम् ।

२६ श्रीदेवाणंदसूरि-श्रीवीरात् ८४५ वर्षे-विक्र-
मात् ३७५ वर्षे अत्र बल्लभीनगरभंग । कश्चिदेवं वीरात्
९०४ गंधर्वादिवेतालोपद्रवे श्रीशान्तिसूरिणा बल्लभीभंगे
श्रीसंघरखा कृता । श्रीवीरात् ८८२ वर्षे-विक्रमात् ४१२
वर्षे चैत्यस्थितिः ।

२७ श्रीविक्रमसूरि-श्रीवीरात् ९६२ वर्षे बीजो-
हरिमद्रक्षरि हुजौ । वीरात् ९९३ वर्षे कालिकाचार्य हुजौ
तीजौ । चतुर्थीदि गर्दपणा कर्त्ता । श्रीवीरात् १००० सत्य-

मित्रे १० पूर्वाणि सर्वथा व्यवच्छेद । श्रीवीरात् १००८
वर्षे पोसाली मंडाणी ।

२८ श्रीनरसिंहसूरि-श्रीवीरात् १०५५ वर्षे ।

२९ श्रीसमुद्रसूरि-विक्रमात् ३९४ वर्षे अर्जुन-
गिरिकारितप्रौढचैत्य० ।

३० श्रीमानदेवसूरि-श्रीवीरात् १११५ वर्षे-
विक्रमात् ६४५ वर्षे जिनमद्रगणियुगप्रधानः ।

३१ श्रीचिबुधप्रभसूरि-श्रीवीरात् ११९० वर्षे
श्रीउमास्वाति युगप्रधान । आवकप्रज्ञयादेर्हरिमद्रक्षरिणा
शुचिकरणा [दो]पमन्य उमास्वातिः । तथा श्रीमल्लवदिछ-
रिणा सम्प्रतिवृत्तौ... । श्रीवीरात् १२७० वर्षे-विक्रमात्
८०० वर्षे भाद्रपदसुदि ३ दिने वषमद्विगुरोर्जन्म, विक्र-
मात् ८९५ वर्षे भाद्रवा शुदि ५ स्वर्गः । श्रीवीरात् १२७२
वर्षे पचनस्यापना वनराज-त्राहुडेन, विक्रमात् ८०२ वर्षे
पचनरातो जातः ।

३२ श्रीजयानंदसूरि ।

३३ श्रीरविप्रभसूरि-नाहुले नेमिचैत्यप्रतिष्ठा ।

३४ श्रीपद्मदेवसूरि-वीरात् १४९१ वर्षे तक्ष-
शिलाया गाजणेति नाम जातम् । विक्रमात् १००८ वर्षे
पौषशालास्थिति ।

३५ श्रीप्रद्युम्नसूरि ।

३६ श्रीमानदेवसूरि-उपधानविष्णुद्वारका ।

३७ श्रीविमलचंद्रसूरि-श्रीवीरात् १५६६ वर्षे
उत्तराष्यपनसृष्टिकृता... । वीरात् १६०० वर्षे-विक्रमात्
११३ (१ ११३०) वर्षे नागेंद्रगच्छे श्रीदेवेंद्रक्षरिभवत्,
येनैकरात्रिमध्ये व्यंतैः कृत्वा सेरीसके श्रीपार्थचैत्यं
कारितम् । अत्र शुनिचंद्रक्षरिभूत् । वीरात् १६२९ पूनमी-
या, १६७४ खतरगञ्जस्थापना ।

३८ श्रीउद्योतनसूरि-वीरात् १६०८ वर्षे-विक्र-
मात् १२११ (१ ११३८)

३९ श्री सर्वदेवसूरि-वीरात् १४८० वर्षे राय-
सेण प्रतिष्ठा ।

४० श्री रूपदेवसूरि-अर्जुनाधिपप्रतिषेधकः ।

४१ श्री सर्वदेवसूरि।

४२ श्री यशोभद्रसूरि।

४३ श्री नेमिचंद्रसूरि।

४४ श्री मुनिचंद्रसूरि-उपाध्यायशिष्यः, अवि-
कृताहारी नागोरीतपा।

४५ श्री वादिदेवसूरि-चीरात् १६४४ वर्षे-विक्र-
मात् ११७४ वर्षे, ८४ वाद जेता, ३५००० श्रावक
गृह प्रतिबोध्या।

४६ श्री पद्मप्रभसूरि-श्रुवनदीपक ग्रंथ कर्त्ता।

४७ श्री प्रसन्नचंद्रसूरि-विक्रमात् ११७४ वर्षे,
इतो नागपुरीयतपाशाखा जाता। ते किम इहांथी नागपुरी-
तपाविरुद, तिवार पछी तिहां १२ वरसी दुकाल पन्थौ,
तेणें सघलौ आचार प्रवर्त्त्यो, सिद्धांत सर्व ओरडा मांहि
घालीनै राध्या, कोह बांचै नहिं। संवत् १५० (?) वरस
लगै कोई आचार्य हुआ नही; पछै ते सघलौ आचार
देखी श्रीजयसेपरसूरि गुरुनै पूछी ओरडा उघाड्या,
सिद्धांत बांच्या, पछै क्रिया करवा उपरि मन भयो,
पछै नागोर आवी तप किरिया कीधी, तिहां थकि लोक-
मांहि नागोरी तपा विरुद।

४८ गुणसमुद्रसूरि।

४९ जयशेखर-१३०१ वर्षे थया। १२ गोत्र
प्रतिबोध्या।

५० श्री वज्रसेनसूरि-१३४२ वर्षे आचार्य पद।
लोढा गोत्रीय, गूजरदेसे १००० हजार घर प्रतिबोध्या।

-५१ श्री हेमतिलकसूरि-१३९९ वर्षे परोजसा-
हेन परिघापितः दिल्लीयां। लोढां.....।

५२ श्री रत्नशेखरसूरि-परोजसाह पातिसाह
प्रतिबोधक।

५३ श्री हेमचंद्राचार्य।

-५४ श्री पूर्णचंद्रसूरि-हीमडगोत्रीय १४२४ वर्षे

५५ श्री हेमहंससूरि-१४५३ वर्षे पंडेलचाल
ज्ञातीयः।

५६ श्रीलक्ष्मीनिवास पण्ण्यांस-संवत् १४५३

वर्षे हुआ।

५७ श्री पुण्यरतन पण्ण्यांस]-सर्वविद्याविशा-
ख सं० १४९९ वर्षे।

५८ श्री साधुरतन पण्ण्यांस।

५९ तत्तुशिष्य श्री पार्वचंद्रसूरि-भट्टारक पद
प्राप्त हुआ। सलपणपुरमध्ये विजैदेवसूरि हरिमंत्र-लयाया
दक्षिणथी। अर्बुदाचलपार्श्वे हमीरपुरनगरे प्राग्वांशे सा०
बेलाभार्या विमलादे तत्सुत पासाभिधान, संवत् १५३७
जन्म, १५४७ दीक्षा साधुरत गुरुपार्श्वे, श्रीसेतुंजययात्रा
गया हुता संवत् १५५४ उपाध्याय पद, संवत् १५६५
क्रियाउद्धार, सिद्धांतोक्त क्रिया, पांचम संवत्सरी, चतुर्मासी
१५, देवदेवीना काउसग मिथ्यात्वक्रिया उत्पापक, विधि-
वादादि ११ बोल प्रगटकरण, आचारांग १ छपडांग २
प्रश्रव्याकरण ३ ठाणांग ४ तंदुलवेयालीपद्मनादि ५ एहना
बालावबोध कीधा, श्रीभगवतीछत्रना टवाग्रंथ ५००००
हजार कठिनना कीधा, श्रीपेत्रसमासना टवा कीधा, संघ-
यणीना टवा, नवतत्त्वना बालावबोध, चोसरणबालावबोध,
आवश्यकता टवा, आराधना बडी गाथा ७०० प्रमाण
कीधी, जंबूदीपपन्नसी धृति १६ हजार शुद्ध कर्त्ता। योध-
पुरे राठोडवंशे रायमालदे मतिबोधक, शुद्धमरूपक, कडुक-
मती प्रतिबोधक, वचनसिद्धि। संवत् १६१२ मागधिर
सुदि ३दिने अणसणसहितेन निर्वाण प्राप्त श्रीयोधपुरमध्ये।

तच्छिष्य श्री विजयदेवसूरि-नख शापा.....
रुणनगरे उसवंसे सा० चाहड भार्या चांपलदे तत्सुत वर-
दराज, नवमवर्षे दीक्षा, दक्षिणदेशात् सहालाप चिंतामणि
त्रिभिवर्षे पठित्वा विद्यापुरे राजसभार्या वादं जीता, दिन
१५ यावत्। तत्र आचार्यपद प्राप्त। श्री विजयदेवसूरि
नामस्थापना कृता! पासचंद्रसूरि छातां देवंगत हुआ।

६० श्री समरचंद्रसूरि-अणहिल्लपत्तने श्रीश्री-
मालीज्ञातीय दोसी भीमा चल्हादे तत्सुत। संवत् १५८२
जन्म, संवत् १५९५ दीक्षा, आचालप्रद्वचारी, महासिद्धां-
ती, बहुरागांभी(?) संवत् १५९९ उपाध्याय पद, सं०
१६०५ आचार्यपद, सं० १६२६ वर्षे वैशाख वदि १ दिने

निर्वाण प्राप्तः ।

६१ श्री राघचंद्रसूरि-श्रीजांबुश्री श्रीश्रीमाली-
शातीय दोसी जावड भार्या कमलादे तस्तुत राजकुमार ।
सं० १६२६ दीक्षा ।

६२ श्री विमलचंद्रसूरि-५५ वर्ष पर्यंत आचार्यपद ।

६३ श्री जयचंद्रसूरि-श्रीवीकानेर वास्तव्य ओ-
सवालज्ञातौ रांकागोत्रे..... ।

६४ श्री पद्मचंद्रसूरि-राजनगर वास्तव्य, श्री-
श्रीमालीशातीय संघवी शिवजीसुत, सं० १६८८ वर्षे श्री
जयचंद्रसूरि पार्श्वे दीक्षा, संवत् १७४४ वर्षे आसोज वदि

॥ इति शम् ॥

बृहद्गच्छ गुर्वावली ।

[ह्यं गुर्वावली अर्धसंस्कृत-अर्धदेव्यभाषामिश्रितकल्पान्तर्वाच्यग्रन्थस्यान्ते अस्तव्यपस्तस्वरूपा
अपञ्चभ्राषामयी पादशी लिखिता लब्धा तादृशी अथ प्रकटी क्रियते-सम्पादकः]

श्रीमहावीरे निर्वृते, ततः केवलपु, श्रुतकेवलपु, दश-
पूर्वधरेषु, युगप्रधानेषु एकादशांगवेदिषु समतिक्रान्तेषु
कुम्भिकात् सुविहितपक्षे समुच्छिन्ने, वाराणसीपरतो गंगातट-
वास्तव्या अरण्यकाः श्रीसमंतभद्रवर्यो वृद्धाः सिद्धिप्रे-
कालकरणाय चलिताः । तैर्मार्गिं कौरण्डाग्रमे चेद्दृष्ट-चैत्य-
निवासिपंडितदेवचन्द्रो अतीव विद्वान् संविप्र उत्त-
मिंको निजोपसंपदानुप्राप्त स्वे पदे स्थापितः । स धृद्धदे-
वसूरिः । तत्र नाहडामात्येन देवकुलं कारितम् । श्रीरूप-
मदेवविष्यं प्रतिष्ठितं तैः, सं० १२५ विक्रमाब्दात् । तथा
मेदपाटदेशे आषाढनगरे नाहडराजानं प्रतिभा[ति]शयेन
प्रतिबोध्य तत्र नाहडवसही देवकुलं प्रतिष्ठितं सं० १५० ।

११ वीरमगाम मध्ये स्वर्ग पधार्या । श्री पद्मचंद्रसूरिनिं
पाटै-

६५ श्री मुनिचंद्रसूरि-ओसवंसे सोनी गोत्रे
रोहीठनावासी स०धना भार्या धारलदेनाम मनोहर ।
संवत् १७२२ आचार्यपद संभतीर्थमध्ये, सं० १७४४
महाराक पद श्री विक्रमपुरे, सं० १७५० आसोज वदि
१० दिने दिवंगत थया वीरमगाममां ।

६६ तत्पट्टे श्री नेमिचंद्रसूरि थया-ओसवंसे ना-
हरगोत्रे सा० मरमल्ल भार्या भगतादे पुत्र नाम नेतसी ।
सं० १७५० महाराक पद थयो वीरमगाम मध्ये ।

ततउ(प्र१)द्योतनसूरि । तैः परिवार पंचशत शाकंभरी
सत्क संपकृते नहलस्यैः शान्तिस्तवः कृतः । पद्यावती १
जया२ विजया३ अपराजिताख्या४ देवयो नित्यं वन्दन्ति ।
तेषां सत्का प्रतिष्ठा रामतपने श्रीरूपमदेवचैत्ये महावी-
रस्य सं० २२२ ।

ततो देवेन्द्रसूरि ।

ततो मालवेश्वर चौडक्य वयरसिंह देवामात्यो मान-
तुंगधरि । भक्तामर-भयहर स्तोत्रकर्ता ।

यो वैधर्मिकलोकभूपतिपुरस्तुत्रोट जैनस्त्वात्,
सर्वं शृंगललोहपञ्चनमयं संघप्रभावोद्यतः ।

यस्यादेशविधायिनी सममन्त्र देव्यंविंका सर्वदा,
पायाद् वः स सदा सुनिर्मलगुणः श्रीमान्तुंगप्रभुः ॥

१ नवसप्त चउगउपरि ११४ मरमल्लो मद्रिले विक्रमाब्दो ।

.....थायू सिंहरे खविजो सलगतमहेहि ॥१॥

ततो वीरस्वरि-नागपुरे नेमिनाथः प्रतिष्ठितः संवत्
३४० ।

ततो जयदेवस्वरि ।

ततो देवाणंदस्वरि ।

ततो विक्रमस्वरि ।

ततो नरसिंहस्वरि-यैः सेदपाटे नरसिंहपुरे मिथ्यादष्टि
नारसिंहयक्षो बलात्कारेण मांसमद्यादिविषये उपशमितः ।

ततः समुद्रस्वरि-यैर्नागद्रहे श्रीपार्श्वनाथतीर्थे दिग-
म्बरादुच्छिद्य श्वेताम्बरायत्तं कृतम् । पुनरपि गगन-
कीर्तिना दिगम्बरेण पञ्चावसीप्रसादात् अद्भौर्द्धीकृतं सं०
५८२ वर्षे ।

ततो श्रीमानदेवस्वरि-विद्यागुरुभ्राताश्रीहरिभद्रस्वरि-
सहितैः स्वरिमंत्रो विस्मृतः । ततः षोडशवसे उपवासे
रैवतके अम्बादेव्या श्रीसीमंघरस्वामिपार्श्वत् मंत्र आ-
नीतः । तैर्देवपचने अंबरशिवनामा जटिलो वैशेषिकः
वादेन निर्जितः ।

ततो विबुधप्रभस्वरि ।

ततो जयानंदस्वरि ।

ततो रविप्रभस्वरि-यैर्नहले नेमिनाथस्य प्रतिष्ठा
कृता । सं० ७१० ।

ततो यशोदेवस्वरि ।

ततो विमलचन्द्रस्वरि-यैः स्वर्णसिद्धिलब्धिधरैः
अनेकश्रावकाणां उपकारं कृत्वा देवकुलानि कारितानि ।
चित्रकूटे देवगृहं २४ प्रतिष्ठा । ८२० गोपमित्री राज्ञा
व्याख्यानरंजितेन एकलवई विरुद्धं दत्तम् । वादनिर्जि-
तेन दिगम्बरेण दन्तैर्घटिकां श्रोतयित्वा व्यापादितः ।

ततो उद्योतनस्वरि-परिवारवती ३००, नांदिया
ग्रामात् मार्गे चलित्वास्तत्रांतराले लंडंकडिया वटाधो^१ जां-
गलचाहमानजह्मणिस्तदुपरोधात् सर्वशास्त्रसिद्धान्तपार-
गं सर्वगुणोपेतं पं० सर्वदेवनामानं परिवार नीतैः (१) सं०
९९४ ज्येष्ठ सुदि ८ रवौ वासरे आचार्यपदस्थापना कृता ।

सर्वदेवस्वरि प्रथमं ब्राम्वाटः, वडगच्छ इतिख्यातोऽभवदव-
नौ, यस्मात् श्रीबृहद्रच्छ एष तस्मादात्मद्वितीया चडावल्यां
समायाता । तत्र कुंकुणाभिधानामात्येन खज्ञातिपक्षपातेन
अद्भुतपदत्रिंशत्स्वरिगुणरञ्जितेन सम्यक्त्वं गृहीतं देवकुलं
च कारितं कुंकुणावसही । कुंकुण भाग्येयो नेऊया गच्छे
आमदेवस्वरिस्तस्यायत्तं कृतं आमदेवायरिय इति प्रसिद्धः ।
तस्मिन् देवकुले एकस्मिन् लग्ने कृताः शिष्या ८४ । कुंकुणेन
प्रवृज्या ग्रहिता । अतो बृहद्रच्छ इति प्रसिद्धः । तेभ्यः
क्रमेण ८४ शाखा जाताः । साचोरा १ झेरंडिया २ आ-
नापुरा ३ गुंदाउआ ४ ओढविआ ५ डेकाउआ ६ घोप-
वांडा ७ सावडउला ८ महुडासिया ९ भयरुच्छा १०
दासरुया ११ जीरावला १२ मगडडिया १३ ब्रह्माणिया
१४ मड्डाहडा १५ पिप्पलिया १६ तपा १७ मीनमाला
१८ जालउरा १९ रामसेणा २० शोकडिया २१ चित्त-
उडा २२ गंगेसरा २३ कूचडिया २४ सिद्धान्ती २५
इत्यादि शाखा बृहद्रच्छे ख्याताः । तैः सर्वदेवस्वरिभिः
रामसैन्ये प्रतिष्ठितश्चन्द्रप्रभस्वामी सं० १०१० वर्षे । तैरेव
नहइले स्थापिताः स्वरयः ४ प्रथमं देवस्वरि १, धर्मस्वरि २,
पद्मस्वरि ३, उद्योतनस्वरि ४ ।

श्रीउद्योतनस्वरिणा अर्जुदगिरिसमीपे अष्ट स्वरयः स्था-
पिताः ।

श्रीरूपदेवस्वरि ।

पुनः श्रीसर्वदेवस्वरि ।

यशोभद्रस्वरि ।

श्रीशुनिचन्द्रस्वरि । स च नेमिचन्द्रस्वरिगुल्बान्ध-
वश्रीविनयचन्द्रोपाध्यायशिष्यः ।

गुरुवन्धुविनयचन्द्राव्यापकशिष्यं स नेमिचन्द्रगुरुः ।

यं गणनायमकार्यत् स जयतु शुनिचन्द्रस्वरिगुरुः ॥

आरनालपरिवर्जितनीरं

सर्वथापि सकला विकृतींथ ।

यो ऽत्यजत् स शुनिचन्द्रशुनीन्द्रः

कस्य कस्य न बुधस्य नमस्यः ॥२॥

द्वादशवर्षानन्तरं यावज्जीवं आचाम्लतपः कर्त्ता ।

१ नवसय षडणउपुर्दि ९९४ टेलियगममि अम्बुओ हेट्ट ।

लउकडवडे ॥ जाओ वटगच्छो संजुओ पुर्दि ॥१॥

ततो वादि श्रीदेवधरि-सं० ११७४ वर्षे स्थापितः,
तदन्तु श्रीविमलचन्द्रोपाध्याय, २४ धरि माणिक्या-
दयः शिष्याः । यैर्वादिदेवधरिभिः ८४ वादा जिताः ।
अन्यदा कुमुदचन्द्रो दिगम्बर ईदृश्या श्रद्धया सह अणदि-
छपुरयत्ने समायातः ।

कुमुदचन्द्र दक्षिणि पयंड छ दरसण संतावह ।
अणहिल्लपुर संपत्त पडह गुल्लहं बज्जाह ।
बंभण भट्ट बहुत्त सच्च सम्पहं खड्ड थल्लह ।
कोह न तासु समत्थ जासु सम्मुहउ जु गुल्लह ।
निबडंत सयल गुज्जर धरणि देवधरि जै वसि पडयउ ।
गुल्लायउ गुल्ल न उधरइ जिम भकड डालइ चडयउ ॥
चारि जोड नीसाण हयह सय पच पच्यासी,
इगगरह सय सुहड सीस सय दुभि छियासी ।
बलदह सह तिचियारि कम्मकर पंच छिहचरि,
अत्थ लेख पणवीस दम्म दुइ लक्ख बहुत्तरि ।
तह छच चमर डोडर विरुद सुक्खासण वाहण लियउ ।
वडगच्छविलय पडु देवधरि नगउ वलि नगउ कियउ ॥

एवंविधे तं वीक्ष्य वादिदेवधरेभेनिनी महासती वा-
हडदे मंत्रीधरु जाहडसाहादिभिर्गुरुवः विज्ञप्ताः—स्वामित्
अयं दिगम्बरः भवत्तु सत्सु जैनमुनीनामपि एवं कद
र्थनां करोति । गुरुभिस्तु कथंचिद्वादार्यमाहूतो दिगम्बरः ।
बाहड जाहडाम्यां कुमुदचन्द्रस्याग्रे इत्युक्तं—यदि असत्
गुरुहारीयति तदा चारि जोडनिसाणादिकं वर वस्तु विप्रते
तावद्दिगुणं वस्तु आना दद्मः, यदि तं हारयसि तदा तव
वस्तु आयां गृण्हीमस्सं चासद्गुरूणां शिष्यो भवेति प्रतिज्ञां
कृत्वा राजसमासमर्षं द्वौ विवादो कुरुतः । पण्मासा गताः ।
तदा धरिभिः सरस्वती साधिता, तपोकम्—कुमुदचन्द्रपाश्वे
महता गुटिका वर्त्तते, यावत् सा मुखे तस्यास्ति तावद्दे-
वैरप्यजेयस्तथाकुरु यथा मुखप्रक्षालनशृण्वे ॥ शिष्य-
पाश्वर्त्त गुटिका मुखतः .. प्राक्षेति कथयित्वा देवी स्थानं
प्राप्ता । प्रभाते तथैव कृते स जितः ।

यदि नाम कुमुदचन्द्रं न जिग्ये देवधरिहिरुचिः ।
कटिपरिधानमथास्यत् कतमः श्वेताम्बरो जगति ॥१॥

वत्प्रतिष्ठाचार्याय नमः श्रीदेवधरायै ।
यत्प्रसादमिच्छामासीत् मुखप्रश्रेषु दर्शनम् ॥२॥

तदा प्रभृति भगिनीकृतसंयमपालनादिधर्मकृत्या-
हारात् श्रीदेवधरिभिर्वृहद्वच्छे महासत्यो निषिद्धाः ।

तत्पट्टे विमलचन्द्रोपाध्यायः—ततः प्रभृति उपाध्या-
यपदवी च निषिद्धा ।

तत्पट्टे मानदेवधरि ।

तदनु हरिभद्रधरि ।

तत्पट्टे पूर्णप्रभधरि ।

तत्पट्टे नेमिचन्द्रधरि ।

तत्पट्टे नयचन्द्रधरि ।

तत्पट्टे मुनिरत्नधरि ।

तत्पट्टे श्रीमुनिशेखरधरि ।

येषां युगप्रधानात्तां अध्यापि कायोत्तमो निधीयते ।

यैः पूज्यभट्टीद्वज्रस्वैर्यारुख्यानवासरैः मुदा ।

श्रीशुश्रूषणगिरिरिषिहस्ताभ्यामुपशान्तिः ॥१॥

तत्पट्टे श्रीतिलकधरि ।

तत्पट्टे श्रीभद्रेश्वरधरि दृगड गोत्री । अत्राचार्य पद-
स्थापना पूर्वं भट्टाकार एव आमन् ।

तत्पट्टे मुनीश्वरधरि—लोढावंशशङ्कारः, येषां मस्तक-
मणिरद्यापि देहुरातर अनसरे पूज्यते नरैः । पैरोज-
साह सुलतानेन वादिगजांशुशो विरुदो दत्तः ।

१ वम न वेउ धरहिं छव छव न उटिहिं,

दरशन मडि न लहह भट्ट बहनि न सयहहि ।

अचन अगमि तसिध सद्य दिगधर डेवर

यडइ ते विहंत लेवसुन्दर सेवम्बर ॥

इम निचिध सयत्त गुजजरधरह सिन्धु सवाल्ल अहयउ ।

वादीन्द्रगच्छ मुनिस्वरह धरिहिं पन्नु भावियउ ॥१॥

अग्यद वादि देवधरि गुहविहिं परसिद्ध,

कुमुदचन्द्र निजिजणवि सुवपु महिमवलि लिद्ध ।

सिध भोजपुद्ध मयारि खय नाथदे विदिहत्त ।

अद्विदि वादि ज्ञानसायण मिण देहा जित्त ।

जिणि कृष्णमद हयविद्यउ थियपद जग्ग उज्जकर ।

वडगच्छ मुनीश्वरधरि गुह नोडिजुण अववन्नु चिर ॥२॥

तत्पट्टे रत्नप्रभस्ररि ।

तत्पट्टे महेन्द्रस्ररि ।

तदनु मुनिनिधानस्ररि-यैर्वाणारस्यां सर्वे पण्डिता
चादार्थं समायाता दण्डकफेरणेन सुखस्थंभनं कृत्वा जिताः।

तत्पट्टे मेरुप्रभस्ररि ।

तत्पट्टे राजरत्नस्ररि ।

तत्पट्टे मुनिदेवस्ररि ।

तत्पट्टे रत्नशेखरस्ररि ।

तत्पट्टे पुण्यप्रभस्ररयः ।

तत्पट्टे संयमरत्नस्ररि-येषां १५६९ वर्षे पदस्थापना ।

तत्पट्टे पिराह्वा गोत्रे लक्ष्मणांगजा लक्ष्मीकुक्षिभवाः,
कलिकाल वर्त्तमान शास्त्राधार बृहद्रथच्छाब्धिकुमुदवा-
धवतुल्याः, यशःपूताष्टककुभः श्रीभावदेवस्ररिखरीन्द्राः ।
तेषां गुणवर्णना एकजिह्वया कथं कर्तुं शक्यते । विद्य-

येषां मुनीश्वरसूरीणां १३८८ भाषा सुदि दशम्या पल्लवणगोत्रे
सा० गुणधर भावदे वपेलह नदिशरिते पदस्थापना ।

२ येषां रत्नप्रभसूरीणां १४५५ वर्षे चैन सुदि त्रयोदश्या सर-
स्वती पतने पदस्थापना ।

मानगणधारकाः संप्रति वर्त्तमानाश्चिरं जयन्तु । येषां
पदस्थापना १६०४ वर्षे ।

[कल्पान्तर्वाच्यप्रशस्तिः ।]

श्रीदेवस्ररिसन्ताने सर्वशास्त्रविशारदाः ।

श्रीपुण्यप्रभस्ररीन्द्रा यशोमण्डितभूतलाः ॥१॥

तत्पादपद्मधुपाः विज्ञाः श्रीमानदेवस्ररीशाः ।

श्रीकालिकाचरितं पुनः कृतं यैः स्वर्गीः पूर्यै ॥२॥

तत् शिष्यो हि युगैकपदकहिमगौवर्षेण शास्त्रान्तराद्

विज्ञायाथ गुरुपदेशवचनैः किञ्चिच्च किञ्चित् स्मृतः ।

अन्तर्वाच्यरहस्यमेतल्लिख.....मल्लदेवो मुनिः

गीतार्थैः सुविचार्य सारममलं ग्रन्थो विशोद्धयो ह्ययम् ॥

ग्रन्थग्रं० ७६५० । संवत् १६२० वर्षे, शाके १४८५

कार्तिक सुदि ८ दिने रविदिने श्रवणनक्षत्रे सिद्धिनाम-

योगे श्रीसरस्वतीपत्तने पातसाह अरुन्धर विजयराज्ये

श्रीबृहद्रथे सट्टारकश्री ६ पुण्यप्रभस्ररि तत्पट्टेभ० श्री

७ भावदेवस्ररि तत्तिशष्य पं० पुण्यरत्न लिखितम् ।

(श्रीकानेरराजकीयग्रन्थसंग्रहस्थितकल्पान्तर्वाच्यग्रन्थाद्
इयं गुर्वावली समुद्धृताऽस्ति)

वृहद्गच्छीय शाखान्तरसत्का अन्या गुर्वावली

गुर्वावली चर्णविग्रह-

पूर्विहि आरण्यक गच्छ, किसी परह-

यः पूर्वं पूर्वदेशेऽभवदुदितगुणग्रामकोऽरण्यवासी
छरिः सामन्तभद्रान्वयजलधिगच्छी सर्वदेवो ह्यनीन्द्रः ।
ज्ञानात्तेनार्जुदादौ वटविटपितले स्थापितो वृद्धगच्छो .
वादीन्द्रैर्देवछरिप्रभृतिगुरुवर्तैर्भूयितो वा पुनातु ॥१॥

श्रीसामन्तभद्रछरिश्चर युगप्रधानु, समस्त छरिश्चर
मोहि प्रधानु, अनङ्घर्मे तणउ निधानु । पांचसइ तपो-
धन तणइ परिवारि परिकलितु पूर्वदेशि आरण्यकवासी-
हुवउ । तिहनइ कमि श्रीसर्वदेवछरि । बिहुसइ तपोधन
तणइ परिवारि परिकलितु अर्धदाचल याग्रानइ विग्रह
गमनु फइ । तिणि श्रीसर्वदेवछरिइ डेलीतणी पाजइ
वट वृक्षु सविस्कार दीठउ । तिहत्तणी छाया बइसीयनइ
इसउ मनमोहिं विचारइ । किमइ सुहृदिं इहनउ बीछु
भूमिमाहि पडयउ, तेह हुंतउ वटवृक्षु सत सहस्र शारा
वध्पउ । ते सुहृत्तुं ज्योतिष बली करियनइ तेउ समउ
तत्क्षणि जाणियनइ, नवसय चाणूय संवत्सरि वटवृक्ष
हेठिलइ गमइ आठ आचार्य कीषा । तेह हुंतउ वटगच्छ
नामु जगतीतलि विख्यात नीपनउ ।

तेहनइ अनुकमि श्रीमुनिचन्द्रछरि नीपनउ, जिणि
पुनिर्वति छहइ विगय परिहरि, अनङ्घ पाणीनउ कीषउ
परिहार । काजिक तणउ आहार नीपजावइ । इसउ एहु
श्रीमुनिचन्द्रछरि नीपनउ ।

तेह तणइ पाटि वादी श्रीदेवछरि नीपना ।

तेह तणउ पडालंकार श्रीवीरभद्रु छरि नीपनउ ।

श्रीवीरभद्रछरि नइ पाटि, दूगडकुल मंडलु श्रीपञ्च-

प्रभछरि नीपना ।

श्रीपञ्चप्रभछरि तणइ पाटि श्रीप्रसन्नचन्द्रछरिर्नर
नीपना ।

श्री प्रसन्नचन्द्रछरितणइ पाटि श्री गुणसमुद्रछरि
नीपना ।

श्रीगुणसमुद्रछरि तणइ पाटि हेमप्रभछरि युगप्रधानु,
अतिही कलानिधानु हुवउ ।

एतला सर्वे छरिश्चर दूगडकुल उद्योतकारक हआ ।
श्रीहेमप्रभछरि तणइ पाटि नक्षत्रकुल मंडलु श्रीपूर्ण-
भद्रछरि, पांच लक्ष आगम सिद्धान्त तणउ जाणगहार-
महासिद्धान्ती नीपना ।

तेहनइ पाटि खत्र गोत्र मंडलु श्रीदेवसेनछरि वि-
ख्यातकीर्ति नीपना ।

तेहनइ पाटि श्रीपञ्चप्रभछरि छरिश्चर नीपना ।

श्रीपञ्चप्रभछरि तणइ पाटि श्रीअमरप्रभछरि नीपना ।

श्रीअमरप्रभछरि तणइ पाटि श्रीसागरचन्द्रछरि विज-
यवन्त प्रवर्षइ । तेहनइ प्रसादि श्रीसंघ आगिलइ मइ
कल्पाप्पयन वाच्यउ । एहु कल्प तणइ प्रसादि अनेक
शुभमाला नीपजउ । अनइ जिनशासन प्रभावक शुभ
भावना श्रोत्रासक इसा सुभावक तेहि कल्पतणी प्रमा-
वना नीपजावियइ । पहिली प्रभावना पुण्यवन्तिहिं निप-
जावियइ । इसीपरि सुभावकइ तथा नाम लीजइ । एह
कल्पवाचना निर्दिष्ट नीपनी । एह कल्प तथा प्रसाद,
हुंतउ, भगवंत श्रीमहावीर तथा प्रसाद हुंतउ, श्रीसंघ
रहइ उचरोचर ऋद्धि वृद्धि अम्युदय नीपजउ । एउ
अर्थु होउ । छः ॥ श्री । श्री । छः ॥

राजगच्छ पट्टावलि ।

सर्वो जनः सुखार्थी सुखं च तद् धर्मतः स च ज्ञानात् ।

ज्ञानं शास्त्राधिगमात् शास्त्राधिगमश्च सद्गुरोर्भवति ॥ १

इह हि संसारे सर्वो जनः देव-नारकि-तिर्यङ्-मनुष्यरूपो लोकः सुखार्थी सुखाभिलाषी भवति । परं तत् सुखं धर्मतः, तत् सौख्यं धर्मतः श्रीजिनोक्तजीवदयामूलपुण्याद् भवति । यत उक्तम्—

धर्मसिद्धौ ध्रुवा सिद्धिर्युष्मन्-प्रयुष्मणोरपि । दुग्धोपलब्धे सुलभा सम्पत्तिर्दधि-सर्पिषोः ॥ २

स च ज्ञानात्, स च धर्मः ज्ञानात् जीवजीव-पुण्य-पापास्रव-संवर-निर्जरा-बन्ध-भोक्तृलक्षणानां श्रीवीतरागोक्तानां नवतत्त्वानामवबोधोद्भवति । ज्ञानं शास्त्राधिगमात् । तत् ज्ञानं नवतत्त्ववबोधः शास्त्राणामधिगमाद् भणन-गुणन-अर्थ-चिन्तन-व्याख्यान-श्रवणाद्यभ्यासात् संजायते । यत उक्तं दशवैकालिके—

सुचा जाणइ कल्लणं सुचा जाणइ पावगं । उभयं पि जाणइ सुचा जं सेयं तं समापरे ॥ ३

तच्छास्त्रं चतुःप्रकारं यथा—

कामार्थ-धर्म-मोक्षाणां भेदात् शास्त्रं चतुर्विधम् । कामार्थाविह लोकाय धर्म-मोक्षौ द्रयाय च ॥ ४

तत्र कामशास्त्राणि कोक-वात्स्यायन-शुकसप्ततिकाप्रमुखाणि सांसारिकविषयसुखहेतूनि ज्ञातव्यानि । अर्थशास्त्राणि व्याकरण-छन्दो-उलङ्कार-नाटक-साहित्य-प्रमाणग्रन्थ-कला-उपकला-बुद्धिशस्त्रमुख्यानि अर्थोपार्जनादिहेतूनि ज्ञेयानि । तथा धर्मशास्त्राणि श्रीयुगादीश्वरादि-चतुर्विंशतिजिनचरित्राणि । श्रीगीतमस्त्राम्यादिगणधराणां प्रबन्धाः, तथा धर्मो-पदेशशुम्भित-उपदेमाला-पुष्पमाला-शीलोपदेशमाला-भवभावना-सम्यक्त्वसप्ततिका-कर्मग्रन्थप्रभृतिविचारग्रन्थमुख्यानि मकरणानि धर्मोपार्जनहेतूनि बोधव्यानि । मोक्षशास्त्राणि तु चतुर्दशपूर्वाणि; तथा भवर्तमानानि आचाराङ्ग-सूत्रकृताङ्ग-स्थानाङ्ग-समवायाङ्ग-भगवतीपञ्चमाङ्ग-ज्ञाताधर्मकथाङ्ग-उपासकदशाङ्ग-अन्तकृदशाङ्ग-प्रज्ञा(१)व्याकरणाङ्ग-विपाक-श्रुताङ्ग-दृष्टिनादाङ्ग इत्येकादशाङ्गानि ॥ तथा औपपातिकउपाङ्ग-राजप्रसेनोपाङ्गप्रमुखानि द्वादशोपाङ्गानि । श्रीआश्वयक-जीतरूप-दशवैकालिक-उत्तराध्ययन-निशीथ-महानिशीथ-ओघनिर्युक्ति-जम्बूद्वीपप्रज्ञप्ति-सूर्यप्रज्ञप्ति-निरयावलिक्वाथुत-स्कन्ध-दशाश्रुतस्कन्धमुख्यानि श्रीगीतमादिगणधरविरचितानि । प्रासङ्गिकफलस्वर्गादिदायकानि । तत्त्वतो मुख्यफल-मोक्षसाधनहेतूनि मन्तव्यानि ।

परं च—शास्त्राधिगमश्च सद्गुरोर्भवति । तत्र इहलोक-परलोकसुखहेतूनां तत्त्वतो मोक्षमार्गसाधकानां धर्मशास्त्र-मोक्षशास्त्राणामधिगमो भणन-गुणन-व्याख्यान-श्रवणाभ्यासः सद्गुरोः संजायते । ते च गुरोः अष्टकल्पव्यवहारक्रमं कृत्वा जीवयतनार्थं वर्षाचतुर्मासके एकत्र तिष्ठन्ति । यत उक्तम्—

त्रैप्पमैमन्तिकान् मासान्ठौ भिक्षुस्तु संचरेत् । दयार्थं सर्वभूतानां वर्षास्वेकत्र संवसेत् ॥ ५

यथा दशवैकालिकेऽप्युक्तमस्ति—

आया चयंति गिम्हेसु हेमतेसु अवावडा । वासासु पडिसंलीणा संजया सुस्तमादिया ॥ ६

तथा जीवदयापायनं परसमयेऽप्युक्तम्—

पडयन् परिहरन् जन्तुन् मार्जन्या मृदुमृक्षमया । एकालं विचरेद् यस्तु चान्द्रायणफलं लभेत् ॥ ७

तत्र च यतीधरा ईदगे वर्षाकाले विशेषतो जीवयतनां कुर्वन्ति । कीदृशो वर्षाकालः ?—

मज्जेनि धणा नचंति सिद्धिगणा लघद् विज्जुला गयणं ।

कूलं कसायकत्तुसं — — — वरिसंनि वारिधरा ॥ ८

यद्वा—दिशां हाराकाराः जामिनमद्भारा अपि मुने-

रम्हसंस्वाराः कृतमदनिकारास्त्रिगिगिनाम् ।

गताभ्यन्तारास्तुहिनरुणभारा चिरणिणी

मनःकीर्णागाराः किरिनि जलधारां जलरः ॥ ९

अथवा कस्मिन्नायम् विषये वर्षाकाठे ये भव्याः साधु-साधु-श्रावक-श्राविक
वर्धन्ति त एव भव्याः । कीदृशो वर्षाकालः कस्मिन्नायम् तद् यथा—

सर्वत्रोद्गमरुन्दला चसुमनी पृष्टिर्जलानां परा

जानं निःकमलं जगन् मुमल्लिनैर्लभ्या घनैर्ग्रन्तिः ।

मर्षन्ति प्रनिमन्दिर् श्रिरमनाः मन्त्रकमार्गो जने

वर्षाणां च कलेष्ट मंप्रति जयत्येकेच रागस्थितिः ॥ १०

एवंभूते दृष्यमाणे वर्षाकाले च ममागते धीजिनोदितपर्यं सम्पद्य तदा विधीयते यदा शुभ्रावकैः सुक्षेत्रे
गुरवो बहुमानपूर्वकं व्यापयन्ते । सुक्षेत्रगुणास्तु प्रयोदय मिद्वान्नीकाः । यथा—

चिमिराद्गुणान् भंडिन् पमती-गोरम-जणाडले विज्जे ।

ओसात् पिणयात्तिर्पद् पामंटा भिरग मज्जाण ॥ ११

एवं गुणोपेतं क्षेत्रं गुन्तराग्रं गुह्यं वेम्भाय भ्रमणोपायैः गुह्यमपारम्भमरोत्तवपुरस्सरं निरन्तरं सदगुरुणां
समीपे आत्म्यादिप्रमादान् मुक्त्वा शुद्धभाषेन व्याख्यानं श्रूयते । उक्तं च—

आलम्सं तत्र निहा विगालाग्ररणं च बहुभाष च । पन्थिष्य मुहस्ता धम्मं मिमुणेष्ट एवमणो ॥ १२

तथा उपमाः श्रोतारः श्रावकाः सरित्ता सन्तः अवनद्याद्यगुणान् मुक्त्वा व्याख्यातुर्गुरोर्गुणान् एव
सृजन्ति । यतः—

पर्यम्भिकादिपरिचर्जनमाद्ययाना मे गृहते गुणगणं गुरुदोषजालान् ।

श्रीरं यथैव मल्लितान् रिद्ध राजन्माः मन्थाभ्य गय कतिञ्चिच्च श्रुतेन लभ्याः ॥ १३

अथ च भद्रं धर्मनामं वाचयितुं भारम्भकित्यामः, परं नम्य पूर्वकविषयीतम्य शास्त्रम्य अस्मादनेन मन्दबुद्धिना
कथं सम्पद्य व्याख्या विधीयते ? । यतः—

मेरुमङ्गुलिभिर्मातु चुलुकैः पातुमम्बुधिम् । पद्भ्यां गन्तु नभः शक्तं सिद्धान्ते स विचारयेत् ॥१४
परं तथापि यः कश्चिन्महाशास्त्रगुरुतराचार्यव्याख्यानसदृशा सम्यक्शास्त्रव्याख्याः कर्तुं न शक्नोति सोऽस्मा-
दृशः स्वतुद्धचतुसारेण किञ्चिद् व्याख्यानलव्णलेशं किं न श्रुतु । यतः—

जह जलनिहि जलभरिओ गृहिरं गज्जेह लहरिसम्पुन्नो ।

ता किं गामतलाओ जलभरिओ लहरि मा लेओ ॥

१५

जह भमइ पंखिराओ गरुडो पस्सेहि छन्नगायणयलो ।

ता किं डयरचिडेहिं नहगमणं नेय कायचव ॥

१६

जह दुद्धं । जह भरहं । किं च तथा च एवंविधा अपि मम मूर्खालापाः पञ्चभिर्जनैर्मानिताः शोभा लभन्ते ।
यदुक्तम्—

वर्हा प्रतिष्ठामानोति पञ्चभिः स्वीकृतो नरः । उत्तमाङ्गं शिरः प्राहुः पठचेन्द्रियनिपेवितम् ॥ १७

यद्वा—शकुनानामात्मनोऽल्लाप्य रेखांमात्रा सरस्वती । पूर्ण चाभीष्टसंसिद्धयै तथाहमपि मानितः ॥१८

अथवा—भाग्याली व्यवसायनः सुपयमो बीजाङ्कुरः सूर्यतो

नेत्रालोकनशक्तिरध्ययनतः प्रज्ञा परात्मा लयात् ।

१९

चन्द्राच्चन्द्रहपत्सुधा परिमलो वाताद् विपश्चीन्वगाः

कोणाद् पाति यथास्थितो मम गुणः सधप्रसादात् तथा ॥

२०

जडोऽपि सधमानेन यद्वा शक्नोमि जल्पितुम् । अनूर्त्लङ्घ्यते व्योम यदर्क्षेण पुरष्कृ(स्तु)तः ॥ २१

अथ च शास्त्रारम्भे विप्रोपशान्तये मङ्गलाय च देवेभ्यो नमस्कारः क्रियते । यतः—

दधि चन्दन-दूर्वादि क्रियते द्रव्यमङ्गलम् । शास्त्रारम्भे पुनर्भावमङ्गलं देयतास्तुतिः ॥ २२

रूपम-अजितादीना चतुर्विंशतिजिनाना नामोच्चारणं नमस्कारः, तदनु महता गणधरादीनामाचार्याणां नामो-
च्चारो मङ्गलाय कर्तव्य । यतः—

सर्वत्र महतां नामोच्चारार्द् भवति मङ्गलम् ।

लभते भव्यभोज्यानि शुक्तो राम इति श्रुवन् ॥

२३

पूर्वमादिमतीर्थङ्करस्य प्रथमगणधरश्रीपुण्डरीकं नोमि । यथा—

वाग्देवताकरविभूषणपुण्डरीकं दुष्टाष्टकर्मगजम्बदनपुण्डरीकम् ।

विप्रोपतापतपनातपपुण्डरीकं चन्द्रामहे गणधरोत्तमपुण्डरीकम् ॥

२४

अपश्चिमतीर्थकृत् एकादशगणधराः । इन्द्रभूतिरग्निभूति-वायुभूतिश्च गौतमाः ॥

२५

व्यक्त-सुधर्मा मण्डित-मौर्यपुत्रावकम्पितः । अचलभ्राता मेतार्यः प्रभासश्च शृङ्खलाः ॥

२६

तत्र इन्द्रभूतिः श्रीगौतमस्वामी श्रीवीरस्य सुग्यगणधरः ।

श्रीगौतमो मङ्गलमाननोतु श्रीवीरनाथस्य गणाधिपो यः ।

यस्याभिधानं प्रथमाक्षरेऽपि गौर्दृश्यते काममुच्चा जनेन ॥

२७

पञ्चमगणपरः श्रीवर्द्धमानेन स्वपदे स्थापितः श्रीसुधर्मास्वामी । यथा-

इहृत्पयस्यन्ययजह्नुजौघप्राख्येयशैलं सुरशैलपादे ।

शिवाधिवासं गणपञ्चमं च सुधर्मनामानमहं नमामि ॥

२८

तच्छिष्यश्रीजम्बूस्वामी कन्याष्टकादिभोगपरिहारकः । यथा-

कृत्वा चेतसि मा सुवर्णनिचयं कन्याष्टकं तुष्टिदं

सौभाग्योदयकिङ्करीकृतसुरस्रैणं मुमोच प्रभुः ।

इत्यास्तिक्यपरेच मुक्तिवनिता यं प्राप्य नैच्छत् परं

जम्बूस्वामिनमानतोऽस्मि चरमं तं केवलज्ञानिनम् ॥

२९

तदन्वये श्रीप्रभवस्वामिमुखाः पट् गणपराः श्रुतकेवलिनो बभूवुः । ते चामी श्रीसुधर्मस्वामिनः शिष्याः-

केवली चरमो जम्बूस्वाम्यथ प्रभवप्रभुः । शायंभवो यशोभद्रः सम्भूतिविजयस्तथा ॥

३०

भद्रबाहुः स्थूलभद्रः श्रुतकेवलिनो हि पट् ।

तत्र प्रभवनामा नरेन्द्रमुतः पञ्चशतचौरमुतः सङ्गवरीं श्रुत्वा दीक्षां गृहीत्वाऽष्टकर्मग्रन्थिच्छेदचरीं

चकार । यथा-

यो ग्रन्थिमेदं मुनिवेषबुद्ध्या चकार संसारचतुष्पथान्तः ।

तथापि लोके प्रभवाम्भिधानो युगप्रधानो विदितः स साधुः ॥

३१

तच्छिष्यः शायंभवो द्विज्या खरिजांतः, मन्काभिषः पुत्रनिमिषं 'दशवैकालिक'श्रुतकर्ता, यथा-

श्रीजैनप्रतिमामुदीक्ष्य विदलन्मोहोदयस्तत्.....(१)

प्रव्रज्याभिहित(ता) चतुर्दशमहापूर्वाणि योऽधीतवान् ॥

यश्चक्रे दशकालिकं किल घटीनुदिदप दुर्मेषसः

सोऽर्हत्तशासन.... ..शशी शय्यंभवः पातु वः ॥

३२

तथा श्रीभद्रबाहुस्वामी 'श्रीआवश्यक'दिदशसिद्धान्तानां रहस्यभूत'निर्युक्ति'कर्ता । 'उपसर्ग'हरस्तोत्र'कर्ता

संबभूव । यथा-

सिद्धान्तसौधमधिरोपयितुं मुनीन्द्रान् सोपानपद्धतिरियं सुकूनैकलभ्या ।

निर्युक्तयो बहुविधाः खलु येन क्लृप्ताः श्रीभद्रबाहुमुनिरेव मुदे सुनृणाम् ॥

३३

तद्विनेषो ब्राह्मणः भ्रुकडालमन्त्रिमुतः श्रीस्थूलभद्रः पञ्चबाणीयविकारसंसर्गोऽपि मदनदर्पदलनो बभूव । यथा-

कोशा प्रेमवती सदा तदनुगा पटुभी रसैर्मोजनं

शुभ्रं वेदम सुविभ्रमं वपुरहो नव्यो वयःसङ्गमः ।

कालोऽयं जलदाविलस्तदपि यः कामं जिगायादरात्

तं वन्दे युवतिप्रचोषनिपुणश्रीस्थूलभद्रं मुनिम् ॥

३४

तच्छिष्यो द्वौ पथमं श्रीआर्यमहागिरिर्दुष्पमाकाशेऽपि विच्छिन्नं जिनकल्पमुद्धृतवान्, परमपि रागद्वेषद्वितथ

..। यथा-

अज्जमहागिरि गुणगहणि किं न पयट्ठ चाणि । छट्ठीता भत्तह भणी जेणि पसारिउ पाणि ॥ ३५

द्वितीयशिष्यश्रीआर्यसुहस्तिः संप्रतिराजप्रतिबोधकः । यथा—

कोसंबीए जेणं दमगो पन्वाविओ तओ जाओ । उज्जेणीए संपईराओ सो नंदउ सुहत्थी ॥ ३६

तस्योपदेशेन सम्प्रतिनरेन्द्रेण षोडशसहस्राणि जिनभवनानि कारितानि । अनेका जिनप्रतिमास्तत्प्रतिष्ठादि-
महोच्छ्र(त्स)वाश्च विहिताः । एवं जिनमण्डितां मेदिनीं चक्रे ।

तथा आर्यमहागिरि-आर्यसुहस्तिस्त्रिप्रमुखा दशगणधरा दशपूर्वधारिणोऽभूवन् । तन्नामान्यमूनि-

श्रीमानार्यमहागिरिर्भववनीहस्ती सुहस्ती विभुः

स्वाति-इयामसुनी विनीतवपुषो शाण्डिल्यरत्नाकरौ ।

मङ्गुर्थर्म-सुभद्रगुप्तयतयः स्वामी च वज्रप्रभुः

जीयासुर्दशपूर्विणो दशदिशि ख्याता ह्यमी ते दश ॥

३७

तत्र दशमस्य दशपूर्वधारिण आवाल्याद् भावचारित्रिणः श्रीवज्रस्वामिनः कियन्तो गुणा श्यावर्ण्यन्ते । यतः—

स्मृत्वा जातिव्यतीनामविरतरुदितैर्गाढमुद्रेजिताया

मातुर्लघाम्य(?)नुज्ञां शिशुरपि जगृहे भावतो यश्चरित्रम् ।

कन्यारत्नापि(त्वं हि) मात्रोपनतमपि नो यस्तृणायापि मेने

वज्रस्वामी स जीयाज्जगति बहुविधाश्चर्यविश्रामभूमिः ॥

३८

किं रूपं [च] किमङ्गत्त्रपठनं शिष्येषु किं वाचना

किं प्रज्ञा किमु निःस्पृहत्वमधिकं सौभाग्यविद्यादिकम् ।

किं वा संघसमुन्नतिः[?] सुरनतिः[?] तस्यैव किं वर्ण्यते

वज्रस्वामिविभोः प्रभावजलधरेकैकमत्यद्भुतम् ॥

३९

एतेपामन्तराळे श्रीपुण्यमित्र-नागहस्ति-रेवतीस्त्रि-स्कन्ध(न्दि)लाचार्य-भूतदिन्न-नापार्जुनस्त्रि-देवगणि-जिनमद्र-
गणि-उमास्वातिवाचकप्रमुखाः स्त्रयो वभूवुः । गोविन्दाचार्याः 'न्याकरण-गणमहोदधि'प्रमुखग्रन्थकारकाः सूर्याचार्या-
दयश्च संजाताः । तच्छिष्यो वज्रसेनस्त्रिः । तेन द्वादशवर्षदुर्मिक्षपान्ते अल्पेषु यतिषु क्वापि क्वापि उद्धरितेषु
सोपारकपत्तने श्रेष्ठिचतुष्टयविषमक्षण-कुमरणनिवारणसम्बन्धेन प्रतिबोध्य नागेन्द्र-चन्द्र-निर्द्वि-विद्याधरगञ्जचतुष्क-
स्थापना कृता । तत्र नागेन्द्रगन्धे वायडग्रामे श्रीजीवदेवस्त्रिणा द्विजैर्विद्वेपात् श्रीमहावीरमासादे मदिना गीर्णिसिक्ता ।
मृता सती संजीवीकृता, द्विजाः प्रतिबोधिताश्च । तथा श्रीदेवेन्द्रस्त्रिणा कुमारपालदेवराज्ये सेरीसकग्रामे त्रिभूमिकः
श्रीजिनमासादश्वेटकशक्त्या एकरात्रो कारितः ॥२॥

श्रीमल्लवादिर्वाँ(दि)जेता, मल्लिपेणस्त्रिश्च । तथा श्रीशीलघुणस्त्रिर्विणरायप्रतिबोधकः । गाली (?) वर्द्धमानस्त्रिश्च
'पाण्डवचरित्र'कर्ता ॥३॥

तथा श्रीउदयप्रभस्त्रिः श्रीविजयसेनस्त्रिश्च । ययोरूपदेगेन श्रीवस्तुपालमन्त्रीधरेण 'श्रीयोद्धरण-मासाद-
कारापण-संप्रवात्सल्य-दानसत्राः कारापिताः । श्रीजिनज्ञानमभावना कृता ॥४॥

एवं नागेन्द्रगच्छे पंचासरीयपदासनानि पञ्च । लोलाउत्रा पदासनान्यपिपञ्च ॥

“ निरुतिगच्छे पासेदधरिः, स च गन्धो द्युतिर्जितं जगौ ॥ ”

तथा विद्याधरगच्छे श्रीवीरात् १३१२ वर्षे श्रीवष्पमट्टिमस्यः सरस्वतीसरलव्या गोपगिरी आमरानं मतिरोप्य श्रीचोरमासादकारकाः । पैराचर्यैर्गिरिनारितीर्थयात्रायां चलिंतेन आमराज्ञा श्रीनेमिचन्द्रनाथ अर्द्धमार्गेऽप्यशनाभिग्रहे गृहीते — — — रैनगरे रात्रि व्याकुले जाते श्रीतज्जयन्ततीर्थे अम्बिकासानिच्येन रात्रौ यात्रा कारिता । श्रीसंन-
लोऽस्य प्रत्ययार्थं अपापामठस्था नेमिप्रतिमा तजानीता । रात्रोऽभिग्रहः पूरितः । तदनु तत्र तीर्थे गतैस्तेराचार्यैः पूर्वदिग्गम्भैर्वैलाद् गृहीतं श्रीगिरिनारितीर्थे अम्बिकामुखेन ‘उक्तो वि नमुक्तारो’ इति गायथा आत्मायत्तं कृतम् ।

श्रीपादलिप्ताचार्याः सैनार्गाजुनयोगिनस्तथापारं स्तनितोऽख्येपाग्नियोगकारापणेन स्वर्णसिद्धिर्दृशिता । तेन तत्तत्क्षणालानादाकाशगामित्वेपचूर्णेषुधानि १०७ ज्ञानानि तन्दुलोदकपिदेशः इत्यादि—स्वम्भनरससिद्धिः । ये पञ्चमहा-
तीर्थेषु आकाशगामिनीविधया शिष्येषु गोचरचर्यां गतेषु यात्रां प्रत्यहं कुर्वन्ति । यथा—

‘अद्वाद्यय-सम्मेष्ट पावा-चंपाङ्क-उज्जयन्तंमि । निचं देवे धंदङ्क पाहयिलेवेण पालित्तो ॥ ४०

ये च बालक्रीडारसिमा विमानं दृष्ट्वा कूटाचरणान्यत्र संपेक्ष्य आसनमुत्थाः, देशान्तरयात्रैः कुम्हूटमार्जारदि-
शब्दकरणचलितैर्विभैः समस्या पृष्टा, यथा—‘पालित्तयक०’ । ‘प्रत्युत्तरः—‘अहसाभिओग०’ । तदनु विषाः स्तुतिं विधाय गताः । अन्यच्च, व्याग्याविद्यागुणात् चमत्कृतसकलनगरिकास्ते ‘सरङ्गलोलाक्या’ कर्चारः । यथा—

श्रीपादलिप्तकथुरोस्तुहिनाचलस्य यस्याप्यहो सुमहिमा न हि माति लोके ।

भागीरथीव भुवनं परिपाचयन्ती यस्मादजायत तरङ्गवती कथाऽपि ॥ ४१

तथा वृद्धाद्याचार्याः, तेषां वादकरणे एषा प्रतिज्ञा—

मुद्गयोः शृङ्गं शम्भयट्टिप्रमाणं शीतो वह्निर्मास्त्रो निष्पकस्यः ।

यद्वा यस्मै रोचते तन्न किञ्चिद् वृद्धो वादी आपते तत् तथैव ॥ ४२

तैराचार्यैः महाबादी सिद्धसेनब्राह्मणो गोपसभोचितदगडकादिवादेन निर्मितः । तत्र च शिष्यः कृतः स्वपदे स्थापितः । वीरात् १३१२ सिद्धसेनः । तेन सिद्धसेनदिवाकरेण संस्कृतभाषया सिद्धान्तकरणगतपाराश्वीरूपाप-
क्षपणार्थं एवदत्तालोचनापूरणाय ‘द्वान्निरतिराः’, तदनु ‘कल्याणमन्दिरस्त्वयं’ विधाय शिवलिङ्गं भेदयित्वा श्रीपार्थ-
प्रतिमा प्रकटीकृता । तथा तस्य रात्रोऽग्रतो भाविजैनप्रभावकः श्रीकुमारपालराजा कथितः । यथा—

पुन्ने वाससहस्त्रे सयंमि बरिसंमि नवनवह् अहिम् (११००) ।

होही कुम्भरनरिंदो तुह चिकमरायसारिच्छो ॥ ४३

एवं विद्याधरगच्छेऽन्येऽपि प्रभाकराचार्यप्रभृता वभूवुः ॥३॥

अथ चन्द्रगच्छे प्रभावराचार्याः श्रीहरिभट्टधरय । वीरात् १०५५ वर्षेऽस्तं [गतो] हरिभट्टधरिः । यैर्वाद्-
वाद्यावगाहनार्थं दक्षिणस्या गतयोर्निजभाभिनेयहंस-पस्पहंसशिष्ययोर्बौद्धकृतोपद्रवं श्रुत्वा संजातकोपैः आकुटि-
विधया शोद्धहोमाद्रागतस्य पापस्य फाटनाय गुरुदत्तालोचनया १४४४ प्रभरणानि निहितानि । तदनु तेषां ध्वरीणां क्रोधाहंकाररूपो रोगो गतः । यथा—

यस्यामयो गतमयो व्यगलत् क्षणेन दोषोज्झितोऽधिगतसुश्रुतयोग्ययोगात्
सर्वजना कलियुगे कलयन् नितान्तमेनः स संहरतु वो, हरिभट्टधरिः ॥ ४४

पूर्वे हि आरण्यकाः श्रीसोमन्तमद्रसरयः आसन्, तत्सन्ताने श्रीमानदेवसरिणा नङ्गलनगरात् श्रीसंघोपरोधेन शाकम्भर्या गत्वा मरकोपद्रवोपशान्त्यर्थं 'शान्तिस्तव' श्रुत्वा । तत्पट्टधारी श्रीमानतुङ्गसरिः । येन वाणारस्याः वाण-मयूर-पण्डिताभ्यां स्वोपशान्त्यर्थं-चण्डीस्तुतिः कुसुमोपशान्त्यर्थं चैत्यद्वारपरिवर्तनेन च लब्धयज्ञः प्रसन्नो भूयां कृताया जैता-वहेलनाया निराकरणार्थं श्रीपेणराज्ञः पुरतो 'भक्तामर०', इति युगादिदेवस्तवश्रुत्वा । यथा-

यो वैधर्मिकलोकभूषतिपुरस्तुत्रोऽ जैनस्तवात्
कुर्वे गृहस्थललोहबन्धनमयं संघश्लाघोद्यतः ।

यस्यादेशविधायिनी समभवद् देवगन्धिका सर्वदा

पायाद् वः स-सदा सुनिर्मलगुणः श्रीमानतुङ्गः प्रभुः ॥

४५

तदन्वये-श्रीउद्योतनसरिणा टेलीग्रामे लउकडीयावटस्याधः संवत् १९४४ वत्सरे सुमुहूर्तसाधनाय श्रीसर्वदेव-सरिप्रमुखा आचार्याः स्थापिताः । ततः क्रमेण बृहद्गच्छसंज्ञकाः शाखाः १४ संजाताः । तेषां सन्ताने वादी श्रीदेवसरिः । येन धृगुकच्छे सैथवादेवोभवने कानडायोगीन्द्रेण गारुडिना 'त्वं वादयिष्वं शुचि, नोवेन्मया सह सर्पशब्दं कुरु' इत्युक्ते देवसरिणा वादो गृहीतः । तेन 'नमिऊण०' मन्त्रान्नायेन भूरेवाकरणः सप्तवारं अधिका-धिरुद्वर्षधराः सर्पा निवारिताः स्वदशनायागच्छन्तः । ततो योगिना सिन्दुरिकासर्पां वितस्तमानो गुरुं प्रकोपाय युक्तः । स आकाशे भूत्वा मस्तके डङ्कदायी । ततः सरिणा 'मणवहृदि गदीयं०' स्तोत्रं कृत्वा कुसुकुला शकुनिकारूपा प्रकटीकृत्य सोऽहिः गृहीतः । खिन्नो योगी चरणलग्नो 'मम निशंहसर्पं देही'ति विज्ञपयति । ततो देवगृहजगती-मुक्तोऽहर्दिनः । तस्य जीवहिंसानिषेधं दत्त्वा, सोऽहीनां दुग्धादिपानेन निवाहयति । श्रीभिन्नं नमति योगीति नियमः । प्रथमो येन जयसिंहदेवराज्ये दिगम्बरेण कुमुदचन्द्रेण सह पण्मासान् दिनानि १९ यावद् वादं विधाय जयपत्रं जगृहे । यतः-

यदि नाम कुमुदचन्द्रं नाजेष्यद् देवसरिरहिमरुचिः ।

कटिपरिधानमथास्यत् कतमः श्वेताम्बरो जगति ॥

४६

तथा पूर्णतिलय(तल्ल)गच्छे प्रभावकाः राजगुरुवः प्रभुश्रीहेमसरयः । यैः कुमारपालदेवं राजानं प्रतिबोध्य चतुर्दशशतानि श्रीजिनेन्द्रप्रासादाः कारिताः । अष्टादशवर्षाणि यावत् चतुर्दशदेशेषु जल-स्थलचराणामभयदानं दापितम् । यदुक्तम्-

ससर्पयोऽपि सततं गगने चरन्तो रक्षुं क्षमा न हि मृगं मृगयोः सकाशात् ।

जीयाच्छिरं कलियुगे प्रभुहेमसरिरेकेन येन भुवि जीववधो निषिद्धः ॥

४७

इत्याद्यनेकमकरैर्जैनधर्मप्रभावकाः 'हैमव्याकरणा'दिनानाशास्त्रकारकाः कालिकालसर्वज्ञविरुदास्ते वभूयुः ।

तथा आरण्यकाः श्रीउद्योतनसरयस्तदन्वये श्रीअभयदेवसरयः, यैः स्त्रीयकुण्डरोगस्फेटनाय 'जय तिहुअण०' स्तवेन श्रीस्तम्भनरुपार्थनाय स्तुत्वा धरणेन्द्रः प्रकटीकृतः । रोगो निर्गमितः । तथा नवानामद्भुतजाणां वृत्तयः-कृताः । यथा-

स्तुवेऽहमेवामभयदेवसरिं विनिर्मिता येन नवाङ्गवृत्तिः ।

श्रुतश्रियं प्रोद्बुद्धतो महर्षेभ्यो नवाङ्गा चरवेदिकेव ॥

४८

तच्छिष्याः 'पिण्डविशुद्ध्यादि' प्रकरणकारकाः श्रीजिनवल्लभसूरयः । तेषां शिष्या द्वौ । आद्यो जिनशेखर-
धरिः खट्वाण्डप्रतिबोधकर्ता । तदन्वयस्य खट्वाण्डयखरतरगच्छसंज्ञा । द्वितीयो जिनदत्तधरिः
श्रीचामुण्डप्रतिबोधकः । तदन्वयस्य खरतरगच्छसंज्ञा । तत्र गच्छे श्रीजिनप्रमसूरयः पद्मावतीसंनिध्ययुक्ताः परम-
सिद्धान्तविद्वद्राः द्विर्यां यवनाधिपमहम्मदसाहिराजकाः नानाविधचमत्कारदर्शनेन च जिनशासनोन्नतिकारका बभूवुः ॥

तथा सं. चैत्यवासिनः पूर्वं रत्नप्रमसूरयः । यैरूपकेशिनगरे कोरण्टनगरे च एकमुहूर्ते देवसंनिध्याद् द्विरुप-
धारिभिः श्रीवीरप्रतिष्ठा कृता । यथा-

ससत्या वत्सराणां चरमजिनपतेर्मुक्तियातस्य माघे
पञ्चम्यां शुक्लपक्षे सुरशुरुदिचसे व्रतमणः सन्मुहूर्ते ।
रत्नाचार्यैरिहार्यैः प्रतिभशुणयुतैः सर्वसंधानुयातैः
श्रीमद्वीरस्य चिम्बे भवशतमथने निर्मिता सत्प्रतिष्ठा ॥

४९

तत्पट्टे यक्षदेवधरिणा यक्षः प्रतिबोधितो जिनभक्तः कृतः । ततः ककधरिसंताने ओसिवालगच्छसंज्ञा ।
नन्नद्धर्धन्वये कोरण्टवालगच्छसंज्ञा ।

थारापद्रगच्छे वादिवेतालः श्रीशान्तिधरिः ।

नाणावालगच्छे मौनी श्रीशान्तिधरिः । यैः श्रावकपृष्टसिद्धान्तविचारोचरदानाऽशक्तैः सत्रयैः श्रुतदेवताराधनार्थं
द्वादशवर्षाणि मौनं धृतम् । तदनु नाणाग्रामे सरस्वती सन्मुष्टा विद्यां ददौ । शास्त्रज्ञा बभूवुस्ते । ततो विमैस्त्वपरीसार्य
वेदार्थं पृष्टे, तैश्चत्वारोऽपि वेदा व्याख्याताः । १८००० ब्राह्मणाः प्रमुद्राः, आचार्यभक्त्या मरुस्यलीतस्तैः संयाचं
चक्रुः । तैरतिबहुलैर्वैज्जिजिनभवने पाष्ठाण्डपडो निपन्नो लोकप्रसिद्धः ॥

तथा. पण्डेरकीयगच्छे श्रीयशोमद्रसूरयः । संघस्य तपोप्रशमनायाऽकाळे मेघवृष्टिकारकाः, अनेकप्रभावना-
प्रसिद्धाः । यथा-

येयामायालयकालाद् विकृतिपरिहृतिर्मान्यता मूलराजे
संघे मेघाम्बुशृण्टिः सकललिपिबन्धो वाचने वा निषेव्यः ।
पण्डेरे पल्लिकायां नयनमथनतो याति मिथ्यादिकानां
श्रुत्वा नानाऽऽसुनानि त्रिभुवनगतितो धूनयन्ते शिरांसि ॥

५०

बोड्ड पमरिसि० । बोळाफो दुस्थितः श्राद्धो भगिनीधनेन धृतकूपिकाव्यवसायं करोति । चीरैर्लुण्टितः 'कुतो
भगिनीधनं दास्ये' इति वैराग्यान्महाव्रती बभूव तपस्वी । अन्यदा अरण्यप्रग्रहमनुज्ञाप्य हृदनीतिं कुर्वतो देवतया
स्वर्णनिधानं प्रकटीकृतम् । मुनिना निरीहेण जीवरक्षार्थं तत्रैव मलोत्सर्गः कृतः । तद् गोपैर्दृष्टम् । भोजनवृष्योक्तम् ।
नृपपुम्भिस्तं दृष्ट्वाऽचिन्ति 'निरीहोऽयं तपस्वी बन्धः' प्रसिद्धिस्तत्र । अन्यदा गजानां रोगोत्पत्तौ वृषेण ऋषि-
चरणनीरमानायितम् । स न दत्ते । तन्मुक्तपादरेणुकाक्षालनानलसेकाद् गजमारिरोगनाशः ॥ इत्यादि बोडाकपि प्रवन्धः ॥
तद्गच्छे पूर्वं बलिमद्रमुनिर्जातः । तेन देवशक्त्या यौदैर्होत श्रीगिरनारतीर्थं वालितम् ॥

प्रभवान्नकुले हर्षपुरीयगच्छे मलधारीविरुदाः श्रीहेमचन्द्रधरयोः 'भवभावना-शुष्यमाला' दिप्रकरणकर्तारः ।
तदनु नरचन्द्रधरिः, श्रीचन्द्रधरिप्रभुला विविधग्रन्थकारकाः, तथा वादिगजगन्धिहस्तितो राजशेखरधरयः ।

कृष्णर्षिगच्छे महामिग्रहनिवद्धोऽथतः कारकाः कृष्णर्षिस्वरयः कालीकम्बलधराः । तदंशे वादीन्द्रश्रीजयसिंघस्वरयः ।
पल्लीवालगच्छे प्राकृतविविधछन्दोऽभिरामश्रीशान्तिस्वरिः ।

श्रीकालिकाचार्यसंताने खंडिल्लगणे भावडारगच्छे श्रीवीरस्वरिणा कल्याणकटकनगराधिपपरमाहिं राजानं
रक्षयित्वा पञ्चगजघटा आनीता । तद्द्रव्यं प्रासादे ज्वयिता । तेषां वाक्यम्—

आकाश प्रसर प्रसर्पत दिशः [त्वं ?] पृथिव पृथ्वी भव
प्रत्यक्षीकृतमादिराजयशसो युष्माभिरजुष्मितम् ।
प्रेक्षध्वं परमर्द्धिपार्थिवयशोराशेर्विकासोदयाद्
धीजोद्भासितपक्वदाडिमतुलं ब्रह्माण्डमारोहते ॥

५१

तेषामनुक्रमे शास्त्रसिद्धान्तवेचारो भावदेवस्वरयः ।

कासहृद्गच्छे उज्जोयणस्वरिः ।

हुंबडशाखायां आर्यसपुटाचार्या विद्यासिद्धा वडकरयक्षमवोधकाः ।

एवं गच्छे गच्छे अनेके प्रभावका बभूवुः । ते च वक्तुं तदा पार्यन्ते यदि मुखे जिह्वासहस्राणि भवन्ति । तथा
श्रीवीरनिर्वाणात् ९९३ वर्षेषु गतेषु श्रीकालिकाचार्यैश्चतुर्दश्यां पाक्षिकप्रतिक्रमणं संघादेशात् स्थापितम् । यथा—
सालाहणेण रत्ना संघाएसेण करिओ भयवं । पज्जूसवणचउत्थी तह चउमासं चउइसीए ॥ ५२
तथा श्रीवीरनिर्वाणात् त्रयोदशशतवर्षेषु यातेषु मुख्यगच्छेभ्यो मतान्तराणि जातानि । यतः कालचक्रे उक्तम्—
तेरससएहिं वीराओ होहिंति अणेगमयविभेया । वंयंति तेणि जीवा बहुहा कंवाह मोहणिपं ॥ ५३
पक्षान्तराणि यथा—

हुं नन्देन्द्रियरुद्धकालजमितः (११५९) पक्षोऽस्ति राकाङ्कितो
वेदाभ्रारुणकाल (१२०४) औष्ट्रिकमवो विश्वार्ककालेऽञ्चलः (१२१४) ।
पट्यर्केषु (१२३६) च सार्द्धपूर्णिम इति व्योमेन्द्रियाकर्केषु (१२५०) च
वर्षे त्रिस्तुतिकोऽक्षमङ्गलरवौ (१२८५) गाढग्रहस्तापसः ॥

५४

विक्रम ११५९ वर्षे बृहद्गच्छाचार्याः (० र्पात्) शाखा ४ (?) पूर्णिमापक्षः । तत्र श्रीसुमतिस्वरिः,
श्रीतिलकाचार्यः 'सुगमसिद्धान्तवृत्त्या' दिकर्ता ।

वेदाभ्रारुण[काले] १२०४ औष्ट्रिकपक्षः ।

विश्वार्ककाले अञ्चलपक्षः । पूर्णिमापक्षात् उपाध्यायात् १२१४ वर्षे नाट्यावकोपरोधाद् अञ्चलपक्षः । तत्र
मेरुतुङ्गस्वरिण्यार्याण्यनुगोपेतः । पट्यर्केषु च १२३६ वर्षे पूर्णिमापक्षीयाचार्यात् ... आगमपक्षः त्रिस्तुतिकः ।

अक्षमङ्गलरवौ १२८५ मन्त्रिबस्तुपालाधिकारिमन्त्रिरुजसवीरेण बृहद्गच्छपण्डितापराधभीतेन बृहद्गच्छपण्डित-
पार्श्वे दीक्षा गृहीता । १२८५ वर्षे चैत्रगच्छीयदेवउ(मद्र)धुनिस्तेषां मिलितः । तेन वस्तुपालतर्जितेन महत्तप
आरब्धमिति तपासंज्ञा । तत्र चैत्रगच्छे मतान्तरे विजयचन्द्ररत्नाकरस्वरिः । बृहद्गच्छे मतान्तरे सोमतिलरुद्धरिः । तेषु
मतान्तरेष्वपि प्रतिमतान्तराण्यनेकानीति दुःपमकालविलसितम् ॥

एवं श्रीपुण्डरीकागणधर-श्रीगीतमादिगणधराणां प्रभावकद्वारीणां च नामग्रहणं मङ्गलाय कृतम् ॥

अथ स्वगच्छममावकाणां श्रीगुरुणां नामानि शृण्वन्ते । अतः स्वगुणोत्तरी लिरूपते । तद् यथा—

पूर्वं हि तलवाडदेशस्थामी क्षमापाळो नन्नराजः आक्षेपके व्यापादितसमर्भहरिणीवालकं तदकडः तं वीक्ष्य स्वयं चैराग्यमापन्नः राज्यं विहायारण्यकद्वारिताधुसमीपे दीप्तां जग्राह । स च राजर्षिराचार्यपदस्यः श्रीनन्नद्वारिप्रसिद्धः समननि । तदन्वये अजितपञ्चोवादिस्त्रिमधुराः सप्त आचार्या वादिजेतारो लक्षण-प्रमाणग्रन्थकर्तारो अभूवन् । अतो राजगच्छसंज्ञा प्रसिद्धा । तदनु पट्टनिश्लक्ष्मण्यकुञ्जदेशाधिपतेः कर्ममराजस्य पुत्रो घनेधरकुमारः अन्यदा आक्षेपके एकाकी अष्टपादसरभं दृष्ट्वा दृष्टारुदोऽधःस्यम्प्रायमाणं सरभं भ्रजेन हृष्टे जयान् । ततोऽतीवकष्ट-दुष्टसरभेण निजनिरोधमिश्रमृत्तिकाशुष्कपादधनेनीहलालिता । यत्र यत्र कुमारदेहे लाना तत्र तत्र स्फोटका उत्पन्नाः । पथादायातैरनुचरैर्गृहं नीतः कुमारः । विविधोपचारैरशान्तं तदायं मन्थयानोतेन राजर्षिश्चीअमयदेवद्वारिचरणनीरेण उपशान्तं वीक्ष्य तस्योपकारिणो गुरोः समीपे पित्रा निपिद्धोऽपि व्रतं प्रतिपन्नः । स च श्रीघनेधरस्वरिर्विभूषः । तेन चैनाभिधमहास्थाने सर्पदण्डद्विजकुमारस्य करपानीयेन जीवदानं दत्त्वा अष्टादशसहस्राणि ब्राह्मणकुटुम्बानि प्रतिबोध्य श्रीवीरमासादः कारितः । अष्टादशसूरयः स्थापिताः । द्वादशवर्षदपोऽनन्तरं यावज्जीवं पट्टविकृतिस्मागिनो नामस्मरणेऽपि निर्नाशितसुद्वेपद्रवा अक्षीणलब्धिकारकाः श्रीशीलमद्रसूरयः । तेषां शिष्याः ११५६ वर्षे स्वरिमन्त्रमाप्ता अभ्यिकासानिश्चयो भूपनयनोपका वारढयं गुणचन्द्रादिजेतारः श्रीधर्मयोपसूरयः अभूवन् । यथा—

आसीत् श्रीराजगच्छे सदसि नरपतेरहलणालयस्य सांख्य-

ग्रन्थव्याख्याविधानाऽनलन्तपतिपुरो वादिगन्धर्वपहत्ता ।

जैनवज्राप्रसक्तं जिनमतसुदृढं विग्रहेषां विधाय

श्रीमज्जैनेन्द्रधर्मोन्नतिकरणपट्टधर्मसूरिर्जुनीन्द्रः ॥

५५

तथा यदुपदेशात् शाकम्भरीदेशाधिपेन राज्ञा वीसलदेवेन अजयमेरुदुर्गे राजविहारः कारितः । मूलनायक-श्रीशान्तिदेवस्य प्रतिष्ठाभोक्तृसंज्ञाकारि । तस्य भूपतेर्मात्रा द्धवद्वेष्ट्या द्धवद्वेष्ट्या श्रीपार्श्वमासादः कारितः । एवं चैराचार्यैः श्रीफलवर्द्धिपुरमण्डनश्रीपार्श्वदेवमधुतिजिनानां पञ्चोत्तरशतं १०५ मासादेशु प्रतिष्ठा विहिता । तथा च ब्राह्मण-क्षत्रिय-मादेधरीयवैश्यान् प्रतिबोध्य ओसिवालानां पञ्चोत्तरशत १०५ गोत्राणि श्रीमालानां च पञ्चविंशद्-गोत्राणि श्रावकत्रतधारीणि विहितानि ॥

तेभ्यः श्रीधर्मयोपसूरिभ्यो राजगच्छस्य धर्मयोपगणसंज्ञा प्रसिद्धा । तेषामन्वयेऽमृतोपमनिजदेशनामविबोधि-तानेकमिथ्यास्त्विनः प्रभावकाः श्रीसागरचन्द्रसूरयो वभूवुः । यथा—

वन्दामि तं सुगुरुसागरचन्द्रसूरिं यस्यामृतोपमवचांसि निशम्य सद्यः ।

के के न केल्हणत्रयपमुखा कम्युर्जैनेन्द्रधर्मरुचयो द्विजराजपुत्राः ॥

५६

तत्पट्टधारिणोऽनेकविद्याकलाचमत्कारैर्विधुताः श्रीमलयचन्द्रसूरयः ।

तथा श्रीचित्रबालशालायां श्रीमद्वेधरसूरिभिः श्रीगिरिनारातीर्थे मूल्यमासादस्य प्रतिष्ठा चक्रे । यतः—

श्रीमन्नेमेरुजयन्तादिशृङ्गो मासादं यो वीक्ष्य जीर्णं विशीर्णम् ।

दण्डाधीशं सज्जनं योषयित्वा नव्यं दिव्यं कारयामासुराशु ॥

५७

तथा श्रीचैत्रगच्छ एव श्रीवीरगणयः कम्बोदयाशाखायां संजाताः । यैस्तपःप्रीणितवालीनाहक्षेत्रपालसंनिध्येन श्रीअष्टापदतीर्थे यात्रा विहिता । तस्या शाखाया अष्टापदशाखेयमिति प्रसिद्धिः ।

अथ अमुकगोत्रीयाऽमुकान्वयमण्डनामुकश्रावकाभ्यर्थनयाऽमुकधर्मशास्त्रवाचनां करिष्यामः । अथास्मादशो मूर्खो यत्किञ्चिदस्य गम्भीरार्थस्य शास्त्रस्य व्याख्यां वाचनां वा करिष्यति स अमुकसुरेश्वरोः प्रभावः । यतः—

यद्रेणुर्विकलीकरोति तरणिं तन्मास्तस्फूर्जितं

भेकश्चुम्बति यद्भुजङ्गवदनं तन्मन्त्रितं मन्त्रिणः ।

चैत्रे कूजति कोकिलः कलरचं तत्सारसालद्रुमः

स्फूर्त्या जल्पति मादृशः किमपि यन्माहात्म्यमेतद् गुरोः ॥

५८

तत्र येन अमुकगुरुणा मम हृदयलोचनं विकासितं तस्य नमोऽस्तु । यथा—

अज्ञानतिमिरान्धानां ज्ञानाञ्जनशालाकया । नेत्रमुन्मीलितं येन तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥

५९

अथ अमुकधर्मशास्त्रस्य पञ्चमङ्गलमहाश्रुतस्कन्धनमस्कारमन्त्रमणनपूर्व[क]प्रथमः श्लोको वाच्यते । व्याख्येय-ग्रन्थस्य गाथाः, श्लोका वा १, ३, ४, ५, ६, ७ व्याख्येयाः । यथा—

हृष्टं पौषधशालिकां नवनवधं पण्यं च दानादयः

शास्त्रार्थी क्रजुधीरहं पुनरहो वर्त्तेऽत्र विक्रायके ।

यूयं भो व्यवहारिणः प्रतिदिनं गृहीध्वमभ्येत्य त-

न्नैवोद्ग्राहणिका न च त्रुटिभयं न ग्रन्थिविस्तव्ययः ॥

६०

अथवा—

वेलाकूलमिदं [महा]जलनिधेर्जनेश्वरं शासनं

पोतःशास्त्रमिदं मणिप्रभृतिसत्पण्यानि तत्त्वाह्वयः ।

दातारो गुरवश्च सम्प्रति मम श्रेयस्य लाभार्थिनो

यूयं श्रावकसत्तमास्तत इतो गृहणीत च स्वेच्छया ॥

६१

धर्मशास्त्रव्याख्यारूपा भोज्यवारेयं मण्डिताऽस्ति । यथा—

अद्वावृद्धिकरः श्रियां कुलगृहं सोऽयं सभामण्डपः

सोऽयं तत्त्वविचारणैकतरणिः संतर्पणीयो जनः ।

सेऽयं जैनकथाप्रसारसवती सौहित्यहेतु सतां

मादृक्षः परिवेषणे पुनरसौ जातोऽधिकारो जनुः ॥

६२

अथवा—धर्मशास्त्रप्रारम्भेण श्रावका साधर्मिकेभ्यस्ताम्बूलं ददति । इत्यतोऽस्माभिरपि धर्मताम्बूलमिदं दीयते ।

यथा—

गुला यत्र दया क्षमा बलवली सत्यं लवङ्गं परं

दाक्षिण्यं क्रमुकीफलानि विदितश्चूर्णस्तु तत्त्वोद्यमः ।

कर्पूरं मुनिराम उत्तमगुणं शीलं तु पत्रोच्चयो
गृह्णीध्वं गुणकृज्जनैर्यदपि तत् ताम्बूलकं बीटकम् ॥

६३

अथवा—

पत्राणि व्रतसम्पदः शुचिशुणाः पूगीफलानि स्फुटं
शीलं चूर्णमनुत्तरं शुचि मनः कर्पूरपूरस्त्वयम् ।
श्रीमद्देवगुरुप्रसादविशदं कद्योलके स्थापितं
राग-ध्वेषकफादिदोषप्रसन्नं ताम्बूलकं गृह्यताम् ॥

६४

अथवा—धर्मशास्त्रव्याख्यानरूपेऽस्मिन् मङ्गलकार्ये श्रीसंवायाऽक्षतमाननं समानीयतेऽस्माभिरिति ।

नक्षत्राक्षतधरितं मरकतस्थालं विशालं नमः
पीयूषकृतिनालिकेरकलितं चन्द्रप्रभाचन्दनम् ।
यावन्मेरुकरे गभस्तिकटके धत्ते धरित्रीवधू—
स्तावन्नन्दतु पुत्र-पौत्रसहितं श्रीसंघमद्वारकः ॥

६५

आशीर्वादपुस्तकमारम्भणम्—

श्रीजैनशासनविकाशनपार्वणेन्दुः श्रीनग्नमूरिरभवद् भवतापहृता ।
ये वृष्यसम्पदमपास्य च हेलपैव लीलां ललौ करणचारिरमाबिलासात् ॥
तत्तद्शिष्योऽप्यजिनपशोऽजितपशोवादिस्सरिरप्रतिमः ।
श्रीसूर्यदेवस्सरिरगुरयस्तदंद्दिराजीवराजहंसः ॥
तत्पट्टार्णवकौस्तुभः समुदितः प्रमुग्ननामा हि यः

६६

६७

..... ।
तत्तद्शिष्योऽभयदेवस्सरिरसमो मिथ्यात्ववादिद्वज—
मादोन्माथकरः प्रसिद्धमहिमः स्वाज्ञादमुद्राङ्कितः ॥

६८

श्रीचैत्रगच्छे प्रकटप्रभावी धनेश्वरस्सरिरभूव तस्मात् ।
आसीद् विनेयोऽजितसिंहस्सरिः सिंहोपमो वादिमतङ्गजेषु ॥
श्रीचर्द्धमान इति जैनमतारविन्दप्रद्योतनस्तदनु शाश्वतकीर्तिपुरः ।
दुःप्रापशीलमणिरोहणपुण्यभूमिः श्रीशीलमद्रगुरुराश्रिततत्त्व[श्रेणिः] ॥
वादिचन्द्र-मुणचन्द्रविजेता भूपतित्रयविबोधविधाता ।
धर्मस्सरिरिति नाम पुरासीद् विश्वविश्वविदितो मुनिराजः ॥
तायत् क्विर्नयकचित्त्वविधानदक्षो वादीश्वरो वदति तावदशेषवादान् ।
यत्ताऽपि तावदमृतोपमशक्ति[रासीद्] ज्ञानेन्दुरेति कुशकोटिमतिर्न यावत् ॥

६९

७०

७१

७२

श्रीराजगच्छतटिनीपतिशीतभानु भव्याम्बुजप्रतिविबोधननव्यभानुम् ।

लोकप्रकाशततोरुगुणप्रधानं श्रीज्ञानचन्द्रसुगुरुं प्रणमामि मानम् ॥

७३

कल्पद्रुपल्लवपवित्रपवित्रहस्तं पादप्रसादविधिगम्यसुसिद्धिभावम् ।

भावारिचूर्णचरत्तरभावभावं श्रीज्ञानचन्द्रसुगुरुं कवयामि भक्त्या ॥

७४

मोहप्रगल्भवललुण्ठनलम्पटाय सिद्धधङ्गनानयनपट्टपदपङ्कजाय ।

लालित्यदिश्यभयिकप्रतियोधकाय श्रीज्ञानचन्द्रगुरवेऽस्तु नमो नमाय ॥

७५

नित्योपवत्कलुषपङ्किलदेहिदेहगेहप्रसन्नसजलाम्बुधरप्रभाय ।

गीर्वाणचक्रमुकुटप्रकटाश्रिताय श्रीज्ञानचन्द्रसुगुरुं भवभेदनाय ॥

७६

उन्मत्तकोकिलविपश्चिपटेष्टवाचं वाचंयमप्रचयसेवितपादपद्मम् ।

कन्दर्पदण्डदलनोल्बणशीलखड्गं श्रीज्ञानचन्द्रसुगुरुं शरणं भजेऽहम् ॥

७७

कुन्देन्दुहारहरहासयशःप्रकाशमाकाशवद्विमलवुद्धिचयप्रतीक्ष्यम् ।

ईक्षामहे महिमनीरजधीरहंसं श्रीज्ञानचन्द्रसुगुरुं भवभेदनाय ॥

७८

कल्याणकल्पललितकामृत्मेयकल्पं कल्पान्तकालसममत्सरमेरुशल्यम् ।

संकल्पकल्पनविकल्पनगुल्मचक्रं श्रीज्ञानचन्द्रगुरुचन्द्रमहं नमामि ॥

७९

मार्तण्डमण्डलमिलत्कलकान्तिचक्रं चक्रभ्रमं भ्रमदिदं दव (तु वि)भाति देहे ।

साम्राज्यमोहकदनस्फुटवारिवाहं जाञ्चल्यमानमिव चक्रमहो चकास्ति ॥

८०

चारित्रवाहननिकामनियामकार्भं दीप्रारिवारमददुर्द्धरभासुराभम् ।

खर्जूरपिण्डपट्टलच्छविदेहगेहं श्रीज्ञानचन्द्रमतिशं हृदयं वसामि ॥

८१

श्रीज्ञानचन्द्रगुरुपादपङ्कजं संवसामि हृदये मनोहरे ।

अष्टसिद्धिवरकामिनीवशीकरं कार्मणमिव सुशर्मणाम् ॥

८२

कीर्त्तिगेहमिह सदगुणावलीवल्लिसज्जलजलाश्रयश्रियम् ।

सौव्यनष्टपटहृष्वनिध्वानं ज्ञानचन्द्रसुगुरुं गुरुस्तमम् ॥

८३

सुलभविविधलब्धिर्भाग्यसौभाग्यभूमिर्भवशतकृतपुण्यप्राप्त्यपादप्रसादः ।

जिनपतिमतचित्रोत्सर्पणाकेलिकारो जयति कलियुगेऽस्मिन् गौतमो धर्मसूरिः ॥ ८४

प्रणाशयन्तो जडतान्धकारं विकासयन्तो भविकैरवाणि ।

श्रीज्ञानचन्द्रोत्तमसूरिराजपादाः प्रकामं जयिनो भवन्तु ॥

८५

प्रबलवादिमतङ्गजमर्दने हरिरिवोन्नतवाक्यनखाङ्कुरे ।

य इह जैनमताभिधकानने सुशिवदः सुगुरुर्निशेखरः ॥

८६

चन्दामि तं सुगुरुसागरचन्द्रसूरिं यस्यामृतोपमवचांसि निशम्य सत्यः ।

के के न केल्हणनृपप्रमुखा चम्बूः जेनेन्द्रधर्मरुचयो दिजराजपुत्राः ॥

८७

श्रीजैनशासनधनीनववारिवाहाः सद्देशनारसनिरस्तसुधाप्रवाहाः । विद्याकलागुणसुलब्धिमहानिधानाः श्रीसामरैन्दुगुरवो गुरवो जयन्तु ॥	८८
भूपालमालाप्रणतो निरीहः समग्रविद्यागुणलब्धिपात्रम् । सर्वत्र सत्कीर्तितपद्महस्तो मुदेऽस्तु नित्यं मलयेन्दुसुरिः ॥	८९
श्रीराजगच्छाम्बुधिपूर्णचन्द्रः समस्तविद्यापदमस्ततन्द्रः । प्रज्ञापराभूतसुरेन्द्रसुरिर्जीयाचिरं श्रीमलयेन्दुसुरिः ॥	९०
विश्वोद्योतिपद्मः प्रतापविलसचन्द्रार्कसंशोभितो गुर्वानन्दनसौमनस्यकलितः सद्भद्रशालावनिः । भूयान्मेरुरिव क्षमाभरधरो विल्यातनामा सतां पूज्यः श्रीप्रभुपद्मेश्वरगुरुः कल्याणदः शर्मणे ॥	९१
अभिधानानि गुरुणां निधानानि शिवश्रियः । व्याख्यामि पुस्तकव्याख्यां प्रारम्भोऽयमापच्छिदे ॥	९२
इत्येषां पूर्वसूरीणां नाममन्त्रप्रभायतः । कल्मषं विलयं याति कल्याणं चोपतिष्ठति ॥	९३
तेषां पादप्रसादेन स्वल्पबुद्ध्या मयाऽधुना । व्याख्या प्रारभ्यते किञ्चित् आह्वानां साधुसंसदि ॥	९४
नमोऽस्तु गुरुचन्द्राय यत्करस्त्वष्टमुर्द्धनि । आविर्भवति मय्यहमन्यपि वाक्यसुधारसः ॥	९५
श्रीलं शालिः सुदालिः प्रशमपरिणतिः स्वच्छमाज्यं विवेकः संतोषः शालनौघः समिन्निस्समुदयः पञ्चपक्वाक्षपाकः । लज्जश्रीमोर्दवश्रीः दधि परमदया [मं]डका सत्तपांसि द्राक्षापानं गुरुणां वचनमनुपमं दुर्लभं त्विष्टभोज्यम् ॥	९६
व्याख्योर्ध्वसिन्नशाला जिनवचनकणाः पुस्तकः कोष्ठकल्पो भोक्तव्य व्यञ्जनादयं नवरसकलितं स्वादतापापहारि । धास्तव्यागन्तुकैर्यां प्रतिदिवसमिदं भोज्यमागत्य लोकैः संधेनाहं परोधात् प्रमुदितमनसा तत्र कार्ये नियुक्तः ॥	९७
ग्रन्थे यत् किल दुर्गमार्थमहिते गाम्भीर्यदुःसंचरे दुर्चारप्रसरन्निरन्तरतमदिच्छन्नप्रकाशात्मनः । यज्ज्ञातं स्वखलितं मम प्रतिदिनं किञ्चिद्विचाराध्वनि क्षन्तव्यं तदशेषमेवपुरतः संधस्य यद्वाञ्छलिः ॥	९८
किन्तु गरपहि पुरओ धरिया ह्यरावि जुगगं जंति । पंगु वि भमह भवणं अरुणो रविणा कओ पुरओ ॥	९९

श्रीमहावीर १ ।
 श्रीगौतमस्वामी २ ।
 श्रीसुधर्मस्वामी ३ ।
 श्रीजम्बूस्वामी ४ ।
 श्रीप्रभवस्वामी ५ ।
 श्रीशर्यभस्वामी ६ ।
 श्रीयशोभद्रस्वामी ७ ।
 श्रीसंभूतिविजय ८ ।
 श्रीभद्रबाहुस्वामी ९ ।
 श्रीस्थूलिभद्र १० ।
 श्रीआर्यसुहृति ११ ।
 श्रीवयरस्वामी १२ ।
 श्रीवयरसेन १३ ।
 श्रीनागेन्द्र-चन्द्र-
 निर्द्वि-उद्देशी (१) १४ ।

श्रीराजगच्छे ॥
 श्रीनन्नस्वरि १ ।
 श्रीअजितयशोवादी २ ।
 श्रीसर्पदेवस्वरि ३ ।
 श्रीमद्युन्नस्वरि ४ ।
 श्रीअमयदेवस्वरि ५ ।
 श्रीपनेस्वरि ६ ।
 श्रीअजितसिंहस्वरि ७ ।
 श्रीवर्द्धमानस्वरि ८ ।
 श्रीशीलभद्रस्वरि ९ ।
 श्रीधर्मस्वरि १ ।
 श्रीसागरचन्द्रस्वरि २ ।
 श्रीमलयचन्द्रस्वरि ३ ।
 श्रीज्ञानचन्द्रस्वरि ४ ।
 श्रीसुनिशेखरस्वरि ५ ।
 श्रीपद्मशेखरस्वरि ६ ।
 श्रीपद्मानन्दस्वरि ७ ।
 श्रीनन्दिवर्द्धनस्वरि ८ ।
 जयवन्ता
 श्रीनयचन्द्रस्वरि ९ ।

श्रीरत्नसिंघस्वरि १ ।
 श्रीदेवेन्द्रस्वरि २ ।
 श्रीरत्नप्रभस्वरि ३ ।
 श्रीआनन्दस्वरि ४ ।
 श्रीअमरप्रभस्वरि ५ ।

पाडिवालगच्छ पट्टावलि ।

पाडिवालगच्छपट्टावली लिख्यते-

तेणं काळेणं तेणं समपणं इमीसे ओसपिणीए दुसमसुसमाए समाए एगसागरोवमकोडाकोडीए तिवाअदनवमासऊणाए वइकंते समणे भगवं महावीरे कासवगोचे काल्हाए ।

तयणंतरं च समणस्स भगवओ महावीरस्स अंतेवासी सुहम्मनामगणहरे अग्गिवेसापणगोचे ससुस्सेहे सो पट्टहरो जाओ । अन्ने गणहरा गिरवचा सिद्धा, अओ परं सुहम्मस्स गच्छस्स मेरा जाव दुप्पसइद्धरी वट्टिस्सइ । अह सुहम्मगणहरो विहरमाणो रायगिहे समोसरिओ । तय रिसइपुत्तो धारणिअत्तो जंवूणामा, सो देसणा सुणिऊण पडिबुद्धो, सावगधम्मं पडिवन्तो । मायाग्गहेण अट्टकन्ना परिणीआ, रयणीए पडिवोहिया, जणगाइ सह दिविरिओ । वीराओ वारसे वरिसे सुहम्मो केवलो । वीरपच्छा वीसइमे वरिसे सुवरं ।

जंषु केवलित्तणेण सुहम्मपट्टे ठिओ, तस्स सोलस वरिसा गिहवासे गया । वीसवरिसा छउमत्ये । सेसं केवलित्तणे । सच्चाउ असिइ वरिसस्स सिद्धो ।

तओ परं-मण-परमोहिपुलाए आहारगन्धवगडचसमे कप्पे ।

संजमतिपकेवलसिञ्जणाय जंवुम्मि सुच्छिन्ना ॥

तस्स पट्टे पमवसामी कच्चायणगुत्तिओ । सो वि उवओणेण गणहरपयजोरो पिकरइ । रायगिहे सेज्जभवमट्टं नाऊण जिणपडिमा दरिसिआ, पडिबुद्धो, सगम्मिणिअज्जा चिच्चा संजमे पट्ठिओ । तं पट्टे ठविच्चा वीराओ पणहत्तरिमे वरिसे देवलोयं गओ ।

सो वि मणगहे 'दसवियालिबंधं'सुत्तं रऊण, वीराओ नवाशुवरिसे देवलोयं पत्तो ।

तप्पट्टे जसोमहो ठिओ चउदसपुच्ची । तेण दो सीसा कया-संभूइविजओ माहरगुत्तो, वीओ भइवाह पाइण-सगुत्तो । तेसु भइवाह बराडमिहिरस्स वितरस्स उवसग्गस्स वज्जणहे उवसग्गहरो विट्ठिओ । ताहे संवे पदमाणो सच्चाणि उवसग्गाणि इरइ । अन्नाणि वि निज्जुत्तिमुत्ताणि च रइयाणि । तम्मि वारसवरिसिओ दुकालो पडिओ । निग्गोथा अप्पटिआ, पुच्चपडिओ गत्थि ।

तय णंदरायमत्तिपुत्तो धूलिमहो तायमरणसोणेण वइरमामावणायाविअप्पो संभूइविजयस्स सीसो जाओ, सो बुद्धिवलिओ भइवाहुसमीवे दसपुच्चाणि सत्येण गहियाणि । पुट्टालंघणत्तणेण विज्जा पयडोकया । भइवाहुणा अजुम्मा ति काऊण णिच्छुद्धो । संघेण विण्णविओ, चउपुच्चाणि पाठेण गहियाणि । अओ परं दसपुच्चाणि । भइवाह वीराओ सत्तरिसयवरिसे देवलोयं गया ।

तप्पट्टे धूलिमहो ठिओ सो वीराओ दोसयपणरसाहियवरिसे समं गओ ।

इत्थ णिण्णवाइपउरक्कसाणं बुद्धपट्टावलीए अत्थि । तओ णेयं, इत्थ संखेवं ।

तस्स पट्टे महागिरी, सुहत्थी दो आयरिया । तेसु महागिरी उग्गविहारी । एगया उज्जेणीए संपइरण्णो सुहत्थिपसंगेण लद्धसम्मत्तो सावगमिहे रायदन्वेण असणाई पडिलामेइ । सुट्ठ असणं दट्ठण णाओ, सुहत्थिस्स

कहिअं रायपिंडो ति । सो भणइ — सव्वत्थवि अत्थि चि एवं णिअयवयणं सुत्ता निम्मत्थिओ कहिओ, अओ परं गत्थि संभोओ । अण्णत्थ विहरिओ, सुहत्थी वीराओ २९१ वरिसे देवलोयं पत्तो ।

अज्जमहागिरिणा वीराओ २९३ वरिसे सगं साहिअं । तस्स सीसो बहुलसरिओ दसपुव्वी विहरमाणो साईणामा वेयपारं विपं पडिबोहिआ दिक्खिओ । वीराओ ३२५ वरिसे देवलोयं गओ ।

तस्स पट्टे साईद्वरी रायसभाए उमापक्खं गहिऊण विप्पाणं वायं इण्णिअं । तेण लोए उमासाई पसिद्धो । ‘दसज्जाओ’ तत्तत्थ-भासो कओ । अण्णे वि गंथा रइया । वीराओ ३६१ वरिसे सगं गओ ।

तप्पट्टे सामा आयरिओ । तेण ‘पणवणा’उवंगो अंगाओ उद्धरिओ । वीररायपुत्तो संडिल्लबुद्धो दिक्खिओ । तेण बह्वे खत्तिआ पडिबोहिआ । वीराओ ३७६ वरिसे साईद्वरी (सामारियो ?) दिवं पत्तो ।

तओ संडिल्लद्वरी गणहरो जाओ । तेण सुभोजरायपुत्तो शुत्तो पडिबोहिआ दिक्खिओ । सो पंडिओ परं सरलो ति । तेण अज्जगुत्तो ति पसिद्धो । संडिल्लो वि अज्जगुत्तं पट्टे ठविआ, वीराओ ३९९ वरिसे देवलोयं गया ।

अज्जगुत्तेण बुद्धसिद्धि दिक्खिओ । सो वायरणं सिक्खइ । तओ लोया चिट्ठं भणति—‘एसो बुद्धवाई’ सोऊण लज्जो ओधारेइ—जाव मम विज्जा णागमिस्सति ताव आर्यविलं होज्जा । एवं ददाभिग्गहो णवयारं गुणइ । तप्पभावेण अक्खलियवायसत्ती समुप्पन्ना । परं अप्पसीसो भरुअच्छे ठिओ ।

तम्मी(म्मि) काळे उज्जयणीए सिद्धसेणदिवायरभट्टो गव्वपव्वए चदिओ । वायत्थं भरुअच्छमग्गे मिलिओ । बुद्ध-वाइणा जिओ, सीसो कओ । तेण विक्कमादित्तरण्णो पडिबोहिओ, कल्लणमंदिरथवेण महाकालचेइए ठिया ईसर-लिंगी फोडिया, पामपडिमा पयडीकया । अणेगरायपुत्ताण बोहो दत्तो ।

तस्स पुत्तो नागदिण्णो अइचवलो । सो एगया उज्जाणे आगओ द्धरिणं अवमन्नइ भणइ—किमट्टे कट्ठं ? द्धरिणा पडिबोहिओ, दिक्खिओ । पंचपुव्वी जाओ । द्धरीपयट्ठिओ । सो द्धरी वीराओ ५०७ वरिसे सगं गओ ।

तओ णागदिण्णद्वरी सोरट्टे विहरमाणो वारवईए धरावइरायसुओ कण्णसेणो, तं पडिबोहिऊण दिक्खिओ । तेण बह्वे रायपुत्ता पडिबोहिआ । तस्स माउलो णरदेवो, सि(सो)वि सीसत्तणं पत्तो पंचपुव्वी । तेण गढजिण(ण्ण)रायं पडिबोहिओ । नागदिन्नद्वरी विक्रमसंवच्छराओ ८७ वरिसे देवलोयं ।

तप्पट्टे णरदेवद्वरी विहरमाणो हत्थिणाउरे गओ । तत्थ सिद्धी तस्स चउपुत्ता । जिद्धो पुत्तो द्धरसेणो । संसारं अणिच्छंतो द्धरिणा दिक्खिओ । तत्थ रट्टे मिच्छा पडिबोहिआ । णरदेवद्वरी वि उग्गविहारेण मेयणीपुरे पाओवग-मणसरिसो संधारो कओ । तत्थ पिज्जातीयेण तज्जिओ ण चलिओ । विक्रमओ १२५ वरिसे देवलोयं पत्तो । नियडवत्तीहिं देवेहिं महिमा कया ।

तप्पट्टे द्धरसेणद्वरी विहरमाणो चित्तकूडे ठिओ । तत्थ चंडि[या] पडिबोहिआ, हिंसा वज्जिआ । तओ[मि]द्विसोर-वासी कण्णसेट्ठी, तस्स तणुओ धम्मकिची, सो द्धरीणं पिक्खिऊण सम्मत्तं पडिक्खन्तो । तेण विन्नविओ चउमात्त ठिओ । द्धरसेणद्वरिणा चित्तकूडे अणसणं कयं । विक्रमओ १६७ वरिसे द्धरलोअं ।

तओ धम्मकिची द्धरी पए ठिओ, विहरमाणो उज्जयणीए गओ । तत्थ द्धरपियविप्पो चउदहविज्जापारंगओ पसिद्धो, द्धरीणं भणइ—‘केणाणुट्ठाणेणं सुवरं साहिज्जइ ? किं धम्मस्स मूलं ? ’ ।

द्धरिणा कहियं—‘निरवज्जवसाणाणुट्ठाणेणं जीवो सिवं साहिज्जइ । अहिंसा धम्मस्स मूलं । सव्वे धम्मा तम्मि पइठिआ । ’ केवलिणा एवं बुत्तं ।

सो भणइ-‘को जाणइ केरिसो केवली ?’

छरी भणइ-‘अहुणा केवली इह खित्ते गत्थि, तद्वि तण्णत्थिवत्तं(१) परिकिखइ. अण्णत्थ कत्थ विसंवाओ न गओ(२) । सत्तण्णुत्तयणे गत्थि सत्तवर्हा ?’

एवं सुत्तावावगा कंदिआ, पडिबुद्धो दिक्खिओ । तओ धम्मकिच्छरी विक्रमओ २१० वरिसे देवलोयं पत्तो । छरप्पिय छरिपण ठिओ ।

तप्पट्ठे धम्मघोसखरी । धम्मघोसस्स पट्ठे निब्बुइखरी । तस्स पट्ठे उदितखरी । तप्पट्ठे चंदसेहरखरी । चउरी वि दिक्खिआवण्णवो घुइइपट्ठअवलीए गत्थि ।

चंदसेहरखरिस्स पट्ठे सुघोसखरी । तेण अजयगट्ठे जरसेहरसत्तिमुओ महिहरो पडिबोहिओ, दिक्खिओ । रुट्ठेण रण्णा देसगिक्खिसो कओ । सुघोसखरी विक्रमओ ३९७ वरिसे देवलोयं पत्तो ।

तओ महिहरखरी चिहम्माणो अजयगट्ठे कणयसिहरायं पडिबोहिता, मरुभूमि पत्तो । तत्थ बहन्नो सावगा कया । तओ वडणपरवासी कोल्लगसिद्धिपुत्तो दाणपियो पडिबुद्धो दिक्खिओ । किंभो ऊण पुब्बधरो अवद्धिते पट्ठे गिबेसिऊण, महिहरखरी विक्रमओ ४२५ वरिसे परलोयं पत्तो ।

दाणपियखरिपट्ठे भुषिचंदखरी ।

तस्स पट्ठे दयाणंदखरिणा रायगिहे णयरे देवदत्तकिखत्तिपुत्तं षण्णमिचं दिक्खित्तं । दयाणंदखरिणा विक्रमओ ४७० वरिसे देवलोयं साहिअं ।

तओ धणमिखखरी महुराप पत्तो । तत्थ णरवम्मपुरोदिअस्स पुत्तो सोमदेवो दिक्खिओ । दत्तमाणावृत्तेसपुब्बी षण्णमिखखरी । विक्रमओ ५१२ वरिसे देवलोयं पत्तो ।

तओ सोमदेवखरी विहरमाणो महुराप गओ । तत्थ अण्णोवि पंचसयखरिसंघो मिलिओ । तम्मि देवड्ढिदगणी किंवि ऊण पुब्बधरी समभाविअपा भणइ-‘अप्पविज्जा अहुणा वि पच्चा किं भविस्सइ ? तम्हा त्तम्हाणं अण्णया होज्जा, तो पुत्थे लिहामो ।’ सव्वे वि तं पणि(दि)वन्नं । सुत्ताणि पुत्थे लिहिपाणि । अओ परं पुत्थे ठिआ विज्जा होहु चि काऊण मंडापारे ठाविया । तओ सोमदेवखरी विक्रमओ ५२५ देवलोयं गओ । पुब्बा बुच्छिन्ना ।

तप्पट्ठे धणपरखरी । तप्पट्ठे महाणंदखरी । तेण दिगंवरविज्जाणंदे मिओ वाएण । सो इक्खिउणे गत्तो । तेण ‘तकमंजरीगंघो’ कओ । विक्रमओ ६०५ वरिसे दिवं गओ ।

तप्पट्ठे समइखरी । तम्मि समए आयरियाणं मइमेओ अणेमविहो उग्गभवो । सामायारी वि विसमा । अणेग-गंया णिमिआ । अज्जमुट्ठत्थियपरंपराए साहुणो सिधिलपायं चेइयवासिणो पउरवलं, सुहम्मपरंपरापालगा अप्पयरा । समइखरी विहरमाणो भिन्नमाळणयरे गओ । तत्थ सोमदेवलिपुत्तो इंददेवो पडिबुद्धो संजमिओ विज्जापात्ताओ । समइखरी विक्रमओ ६७० वरिसे देवलोयं पत्तो ।

तप्पट्ठे इंददेवखरी । तप्पट्ठे मइसामी । तप्पट्ठे जिनपहो आयरिओ । तेण कोर(रं)टगामे महावीरचेइए पइडा कया, तओ देवापुरे चेइए । विक्रमओ ७५० वरिसे परलोयं ।

तप्पट्ठे मानदेवायरिओ उग्गविहारेण विहरमाणो नहुलपच्चे [ग]ओ णिच्चुइमग्गं विसेसेण परुवेइ । तम्हा लोए

णिबुडुआयरिओ । एसो जित्य, बिहरइ तत्थ रोमाई ण पभवइ । तेण लोया भणति-‘जुत्तपहणो एसो ।’ सिरि[रि]मालविप्पा[णं] जिनधम्मं मणइ सईदा जाया । एगो पछिवालविप्पो सरवणणीमो वेयपीहो आयरियमहिंमं नाऊण पवज्जा पडिचओ । तेण समइ[ए] तक्कसत्थो णिमिओ । णिबुडुआयरिओ विक्रमओ ७८० वरिसे देवलोयं [पत्तो] । सरवणायरिओ णिबुडुसिस्सत्तणेण पसिद्धो । णिबुडुकुलो अप्पसाहुवग्गेण विहरइ । एगया रयणीए सुल्लरोगेण कालगओ । अवसेसा सीसा आयरियमिच्छंति को पट्ठे[ण]गो] विसण्णा अच्छन्ति । तत्थ कोडिगणो जसा(या) ? अंदद्धरी सो तत्थागओ । तेण तेसिं सासनं कयं-‘तुम्हाणं मज्जे खरो जुग्गो ।’

ते भणति-‘तुम्हे ठावेह ।’

तेण ठविओ द्दारायरिओ । तओ साहुणा मन्निओ गच्छबुद्धी जाया । दोवि आयरिया संगया विहरंति परमपीइमणा । एगया दुक्कालो पडिओ । तेण दोवि मालवदेसे भिन्नसंथाडिया विहरंति । द्दारायरिओ भहिंदणयरे चउमासठिओ । जपाणंदद्धरी उज्जयणीए कालगओ सोचा, द्दारायरिओ सोपा(गा)उलो जाओ । तस्स सीसो देल्ल-महत्तरो भणइ-‘ण जुत्त ।’ एवं आयरिएणावि देल्लमहत्तरं पट्ठे ठविऊण अट्टम-अट्टमपारणंते आर्यविलमाडत्तो सब्वमणिच्चं द्वायमाणो उज्जयणीए अणसणं किच्चा देवलोयं गओ ।

तओ देल्लमहत्तरायरिओ विहरमाणो भिन्नमालपुरे आगओ । तत्थ सुप्पमो णाम विप्पो वेयपारगो । तस्स पुत्तो दुग्गो, सो लोयायतिओ परलोयं ण पमाणेइ । आयरिएण बोहियो दिक्खिओ, निम्मलचरित्तो विहरइ । पुणो साणपुरे एगो सुहवइसत्तिओ । तस्स पुत्तो गहिलो । तेण आयरियाणं भणिअं-‘पुत्तस्स गहिलत्तं फेडेइ तस्स सासनं देमि ।’ आयरिएण भणिअं-‘पुत्तं दिक्खेमि ।’ तेण पडिवन्नं । तओ विज्जापओगेण सुद्धो बुद्धो दिक्खिओ, सत्थपारगओ । देल्लमहत्तरेण दोवि आयरियपए ठविओ । पच्छा कालगओ ।

दुग्गसामी गग्गायरिओ य एकया सिरिमालपुरे गया । तत्थ धनी नाम सिद्धी जिणसावओ । तस्स गिहे सिद्धो णाम रायपुत्तो । सो गग्गारिसिआयरिएण दिक्खिओ अईवतक्कबुद्धीओ । अणया भणइ-‘अओ परं तक्कं अत्थि ण वा ?’ दुग्गायरिएण कहियं-‘बुद्धमए अत्थि ।’ गंतुमादत्तो । गग्गारिसिणा कहिअं-‘मा गच्छ, सद्धाभंगो भावी ।’ तेण कहिअं-‘इत्थ आगमिस्सामि ।’ गओ, समत्तहीणो आगओ । दुग्गायरिएण बोहियो । पुणो गओ । एवं पुणो पुणो गमणागमणं । तदा गग्गायरिएण वि जयाणंदसुरिपरंपरासीसो हरिमद्दायरिओ महत्तरो बोहमयजाणगो बुद्धिमंतो विण्णविओ-‘सिद्धो ण ठाति ।’ हरिमद्देण कहियं-‘को वि उवाओ करिस्सामि ?’ सो आगओ, बोहियो, ण ठाति । ताथे हरिमद्देण बोधणद्वं ‘ललिअवित्थराविचि’ रइया तक्कमंथरा । हरिमद्दो णियकालं णच्चा गग्गायरियस्स समप्पिया । अणसणेण देवलोयं पत्तो । तओ कालंतरेण आगओ, राग्गेण दिण्णा । सो चि लद्धो ‘अहो ! अइपंडिओ हरिमदगुरू ।’ सम्मत्तं पडिवन्नो । जिणवयणे भाविणप्पा उग्गतवं चरमाणो विहरइ । अहं दुग्गसामी विक्रमओ ९०२ वरिसे देवलोयं गतो । तस्स सीसो सिरिसेणो आयरियपए डिओ । गग्गायरिया वि विक्रमओ ९१२ वरिसे कालं गया ।

तप्पट्ठे सिद्धायरिओ । एवं दो आयरिया विहरंति । सिरिसेणो मालवं पत्तो । तत्थ नोलईए धम्मदाससिट्ठि-सुओ दिक्खिओ । णयरसंघकारियचेइयपइदा कया । सिद्धरिसी आयरिओ विक्रमओ ९६८ वरिसे देवलोयं पत्तो । तप्पट्ठे धम्ममई आयरिओ । तप्पट्ठे नेमखरी । तप्पट्ठे सुवइखरी । तम्मि समए बहवो गणमेया । आयरियाणं विवाओ

समुद्रिओ, णियणियसावयसाचियावि संगहिआ । सुवइसीसा [महि]यलविहारिणो; तम्मि.एंगो. दिणसेहरो सो
अईवपंडिओ । सुवइसूरी विक्रमओ ११०१ वरिसे देवलोयं गयो । तप्पट्टे दिणेसरसूरी उग्गविहारी महप्पा विह-
माणो पट्टणे गयो । तत्थ महेसरजातीया वणिया पडिवोहिया ।

तप्पट्टे महेसरसूरी नइल्लइ गयो । तत्थ पल्लिवालविप्पा सहइा पत्ता, सावगा कया । लोएण 'पल्लिवालगच्छ'
त्ति णाम कओ । महेसरसूरी विक्रमओ ११५० वरिसे देवलोयं गया ।

तप्पट्टे देवसूरी तेण सुवण्णगढे पासणाहचेइयं तं पइट्ठियं । पुणो महावि(वी)रे सुवण्णकलसं ठविअं । तम्मि
अवसरे पुण्णमियाइ गच्छा पयडिया । देवसूरी विक्रमओ १२२५ वरिसे देवलोयं गया ।

तप्पट्टे जिणदेवसूरी जोइससत्था णिम्मिआ । तेण सोणगरा पडिवोहिया । जालंधरतडाकसमीचे चेइयं पइट्ठियं ।
विक्रमओ १२७२ वरिसे कालगओ ।

तप्पट्टे कण्णसूरी । तप्पट्टे विण्णुसूरी । तप्पट्टे आमदेवसूरीणा 'कडाकोसा'दि गंया रइया ।

तप्पट्टे सोमतिलकसूरी । तप्पट्टे भीमदेवसूरी, कोर(रं)टगामे चेइए पइहा कया विक्रमओ १४०२ वरिसे ।

तप्पट्टे विमलसूरी मेदपाठदेसे उदयसायरपालिचेइयजिणविबं ठविअं ।

तप्पट्टे नरोत्तमसूरी विक्रमओ १४९१ देवलोयं । तप्पट्टे साइसूरी ।

तप्पट्टे हेमसूरी चिंतामणिपासणाहसमरणकरणेण 'चिंतामणिय' इति णामए पसिदे १५१५ विक्रमओ ।

तप्पट्टे हरसूरी पोसाळे ठिया ।

तप्पट्टे भट्टारकमलचंदो । तप्पट्टे गुणमालि(णि?)रुः । तप्पट्टे म० सुन्दरचंदो वि० १६७५ । तप्पट्टे म० मधुचंदो
विद्यमानो वर्तते ।

॥ इति गुरुपद्माली चिन्तामणीया पाडिवालगच्छीयस्य । श्रीरस्तु ॥ जाहङानगरे ॥

रघुनाथर्षि रचित नागपुरीयलङ्कागच्छपट्टावलीप्रबन्ध ।

— * * —

॥ ॐ नमः ॥ श्रीसर्वकलाय (चै) नमः ॥
अर्हदनन्ताचार्योपाध्यायमुनीन्द्ररूपशिष्टाय ।
इष्टाय पञ्चपरमेष्ठिनेऽस्तु नित्यं नमस्तस्मै ॥ १ ॥
प्रणिपत्य सत्यमनसा जिनपं वीरं गिरं गुरुंश्चापि ।
पट्टावलीप्रबन्धो विलिख्यते निजगणज्ञप्त्यै ॥ २ ॥

१. इह किलावसर्पिण्यां श्रीरूपभाजित-संभवाभिनन्दन-सुमति-पद्मप्रभ-तुपाश्व-चन्द्रप्रभ-सुविधि-शीतल-श्रेयांस-शास्त्र-
पूज्य-विमलानन्त-धर्म-शान्ति-कुन्धु-अर-मल्लि-मुनिमुव्रत-नमि-नेमि-पाश्वेषु साव्वेषु त्रिलोकीदीपकेषु परिनिर्दृतेषु
नन्दनतृपजीवो दशमदेवलोकत-भुतो द्विजवररूपभदत्तगृहिणी-देवानन्दोदरेऽवतीर्णः पुत्रत्वेभ्यः । तदैव देवराजेन
शक्रेणावधिविज्ञातभगवदवतारेण विधिवद्विहितहितकृतप्रभुस्तवेन विसृष्टम्-‘अहो ! कर्मणां विपाको यच्चरमतनुरपि
चतुर्विंशतितमस्तीर्थकुन्महावीरनामा द्विजातिकुलेऽवतारीदु’ इत्यादि सकलं यस्य चरित्रं परमपवित्रं सुवाचितमेव ।
तस्योत्पन्नकेवलस्य भगवतः श्रीन्द्रभूति १-अग्निभूति २-वायुभूति ३-व्यक्त ४-सुधर्म ५-मण्डित ६-मौर्यपुत्र ७-अक-
म्पित ८-अचलभ्रातृ ९-मेतार्य १०-प्रभास ११ नामान एकादश गणधरा जाताः । तेषु मयमः श्रीन्द्रभूतिर्गौतमगोत्रीयः
शुक्लग्रामनिवासिद्विजवरवसुभूतिमुत्तः समग्रोत्तमार्थपृथ्वीमातृकुक्षिभुक्तिमुक्तिसमः सप्तकरोन्ततनुः पद्मगर्भगौर-
वर्णः समधृतिसकलद्वयाविद्योऽन्तिमाजिनवचनामृतपानान्तरमेव समुपात्तदीक्षितुर्दशपूर्वरचनाकरणमथितवान् (वित्त १)-
विभवः सकलसकलसाधुमण्डलाग्रणीः । पञ्चाशदब्दान् गार्हस्थ्यस्थितिभाक् त्रिंशत्समा (मां) शछद्मस्याऽवस्थाभूत् । तदनु
समुत्पन्नकेवलज्ञानः प्रतिबोधितानेकभयजननिकरः श्रीवीरनिर्वाणाद् द्वादशवर्षे सिद्धः । एवं पूर्णज्ञानवतिसमाधुः
मयमपहोदयाचलमानुः ॥ १ ॥

२. तत्पट्टे पञ्चमगणभृत् सुधर्मस्वामी, श्रीवीरात् सिद्धो विंशतितमेऽब्दे ॥ २ ॥

३. तत्पट्टे श्रीजम्बूस्वामी श्रीवीरात् चतुःषष्टितमेऽब्दे भुक्तः । श्रीवीरे बुद्धे चतुःषष्टिसमं यावत् केवलज्ञान-
मदीपि । अथ श्रीजम्बूस्वामिनि मोक्षं गते मनःपर्यवज्ञानम् १, परमावधि २-पुलाकलम्बि ३-आहारकतनु ४-उपशम-
श्रेणि ५-सपकश्रेणि ६-जिनकल्पित्वम् ७, परिहारविशुद्धि ८-सूक्ष्मसंपराय ९-यथाख्यातनामकं चेति चारित्रित्रितयम् १०-
एतेऽर्थाः व्युच्छिन्नाः ॥ ३ ॥

४. तत्पट्टे श्रीममवप्रभुः श्रीवीरात् ७४तमेऽब्दे स्वर्गतः ॥४॥

५. तत्पट्टे श्रीशय्यमभवद्वरिः श्रीवीरात् ९८तमेऽब्दे देवत्वं प्राप ॥५॥

६. तत्पट्टे श्रीयशोमद्वरिः श्रीवीरात् शत १०० तमे वर्षे देवत्वं गतः ॥६॥

७. तत्पट्टे श्रीसम्भूतिविजयस्वामी श्रीवीरात् १४८ तमेऽब्दे स्वरियाय ॥७॥
८. तत्पट्टे श्रीभद्रबाहुस्वामी निर्युक्तिरुत् श्रीवीरात् १७० तमे वर्षे स्वर्गं गतः । श्रीवीरात् २१४ वर्षेऽव्यक्तवादी वृतीयनिहोऽभवत् ॥८॥
९. तत्पट्टे श्रीस्थूलभद्रस्वामी २१५ वर्षे स्वर्गगाम ॥९॥
१०. तत्पट्टे श्रीमहागिरिर्जिनस्वाम्यासकृत् ॥१०॥
- श्रीवीरात् २२० वर्षे शून्यवादी तुर्यो निहोऽभूत् । श्रीवीरात् २२८ वर्षे प्रियावादी पञ्चमो निहोऽजनि । एकस्मिन् समये क्रियाद्वयं ये मन्यन्ते ते क्रियासन्दिनः ॥
११. अथ श्रीमहागिरिपट्टे श्रीमुहस्तिस्वरिः । येन सप्ततिनामा वृषः प्रविशोचितः ॥११॥
१२. तत्पट्टे श्रीमुस्थितस्वरिः षोडशगणस्थापयिता ॥१२॥
१३. तत्पट्टे श्रीइन्द्रदिन्नस्वरिः ॥१३॥
१४. तत्पट्टे श्रीआर्यदिन्नस्वरिः ॥१४॥
१५. तत्पट्टे श्रीसिंहगिरिः ॥१५॥
१६. तत्पट्टे दशपूर्वधरः श्रीवयरस्वामी । यतो वयरीशाखा प्रवृत्ता ॥१६॥
१७. तत्पट्टे श्रीवज्रसेनाचार्यः ॥ श्रीवीरात् ४७० वर्षे स्वर्गं गतः । अस्मिन्नेव समये विक्रमादित्यो वृषोऽभूत् । कीदृशः ? श्रीजिनधर्मपालः, पुनः परदुःखापनोदकः, पुनः वर्णादिच्यक्तिः सम्पूर्ण विधाय पृथक् पृथक् स्वस्वकुल-मर्यादाकारको जात ॥१७॥
१८. तत्पट्टे श्रीआर्यरोहस्वामी ॥१८॥
१९. तत्पट्टे श्रीशुष्यगिरिस्वामी ॥१९॥
२०. तत्पट्टे श्रीफलशुभ्रिस्वामी ॥२०॥
२१. तत्पट्टे श्रीघरणगिरिस्वामी ॥२१॥
२२. तत्पट्टे श्रीशिवभूतिस्वामी ॥२२॥
२३. तत्पट्टे आर्यभट्टस्वामी ॥२३॥
२४. तत्पट्टे आर्यनक्षत्रस्वामी ॥२४॥
२५. तत्पट्टे श्रीआर्यरक्षितस्वामी ॥२५॥
२६. तत्पट्टे श्रीनागेन्द्रस्वरिः ॥२६॥
२७. तत्पट्टे श्रीदेवर्दिगणिसमाश्रमणाढाः स्वरिपादा वधुः । ते च कीदृशाः ? तदाह गायया-
सुत्तत्तरयणभरिण स्वम दम मद्वगुणेहि सपन्ने ।
देवहिदलमासमणे कासवगुत्ते पणिवयामि ॥
एव सप्तविंशतिपट्टा जाताः । श्रीवीरात् ९८० वर्षेषु गतेषु आगमाः पुस्तके लिखितास्तत्कारण कथयन् गायामाह-

वल्लहिपुरम्मि नयरे देवद्विदपसुदेहा समणसंचेपा ।

पुत्थे आगम लिहिया नवसयअसीयाउ चीराओ ॥

२

एकदा प्रस्तावे देवद्विदमाश्रमणे[न] कफोपशमाय गृहस्यगृहादेकः शुण्ठीग्रन्थिरानीतो याचनया । स चाह्रास-
समये विस्मृतिदोषान्न जगः । अथ प्रतिक्रमणावसरे प्रतिलेखनायां क्रियमाणायां धरातले स शुण्ठीग्रन्थिः कर्णात्
यतितस्तच्छब्दं श्रुत्वा ज्ञातमहो । शुण्ठीग्रन्थिर्विस्मृतः । समयानुमानो ह्ययम्, यन्मतहीना जाताः । अधुना आगमाः
कथं मुखे स्थास्यन्तीति विमृश्य वल्लभीपुरे सकलाचार्यसमुदायं मेलयित्वाऽऽगमाः पुस्तकाकृताः कृताः । पूर्वं मुख-
प्राठाः श्रुत आसीत् । पुनः आचाराद्दीप्यं महापरिज्ञानामकं सप्तममन्ययनं साधूनां पठ्यमानमासीत् । तस्य
षोडशाप्युदेशा किञ्चित् कारणं विश्रय देवद्विदगणिसमाश्रमणैर्न छेयिता अतस्ते विच्छिन्नाः ॥२७॥

२८. तत्पट्टे श्रीचन्द्रद्वरिः, येन संग्रहणीभूतं रचितम् । स मलधारगच्छेऽभूत् । अतोऽग्रे चतस्रः शाखा अभूवन् ;
चन्द्रशाखा १, नागेन्द्रशाखा २, निर्द्वेतिशाखा ३, विद्याधरशाखा ४ चेति ॥२८॥

२९. तत्पट्टे विद्याधरशाखायां श्रीसमन्तभद्रद्वरिर्निर्ग्रन्थबुद्धामणिरिति यस्य विरुदोऽभूत् ॥२९॥

३०. तत्पट्टे श्रीधर्मचोपद्वरिः पञ्चशतयतिप्रतिष्ठतो नानादेशेषु विहरन् क्रमादुज्जयिनीपार्श्ववर्चिधारायां पुरि
सु(पर)मारवंशसुमणिश्रीजगदेवमहाराजपुरस्त्वं श्रीसूरदेवेश्वरं नानाप्रत्ययदर्शनपूर्वकं प्रतिरोध्य श्रीजैनधर्मं स्थिरी-
चकार । पुनः सप्तकुव्यसनपरिहारं कारितवान् । तत एव श्रीधर्मचोपगच्छः[ः] सर्वत्र विश्रुतो जातः । तदेव न
श्रीसूरदेवल्लघुभ्राता सांपलनामा, सोऽपि प्रतिबुद्धः । त्रिशचमोऽय पट्टः श्रीवीरशसनैः सज्जितः ॥३०॥

३१. तत्पट्टे श्रीजयदेवद्वरिः[ः] ॥३१॥

३२. तत्पट्टे श्रीविक्रमद्वरिः[ः] दुष्टकुष्टादिरोगदूरीकरणेनानेकोपकारकृत् ॥३२॥

३३. तत्पट्टे श्रीदेवानन्दद्वरिः । एतस्मिन् गणाधीशे श्रीसूरदेवापत्यतः सूरवंशः प्रतीतो जगति जातः, तथैव
सांपलान्वंशोऽपि । राज्यं तु म्लेच्छैरपहृतम् । ततो धनदसमसंपत्त्या शत्रुञ्जयादितीर्थयात्राविधानेन संघपतिपदं
मोक्षज्ञयचनाधीशसाहिशिरोमणिभिः प्रदत्तम्, सकलजैनसङ्घेनापि ॥३३॥

३४. तत्पट्टे श्रीविद्याभद्रद्वरिः ॥३४॥

३५. तत्पट्टे श्रीनरसिंहद्वरिः ॥३५॥

३६. तत्पट्टे श्रीसमुद्रद्वरिः ॥३६॥

३७. तत्पट्टे श्रीविबुधप्रभद्वरिः । सर्वेऽप्येते सूरयो जाग्रत्तरमत्यया बभूवुः ॥३७॥

३८. तत्पट्टे संवत् ११२३ श्रीपरमानन्दद्वरिययिः । तस्मिन् शरी जाग्रति ११३२ वर्षे सूरवंशः कुतश्चित् कर्मदोषात्
कुञ्चता प्राप्तः परिकरेण । ततो गुरुणाऽऽज्ञा(ज्ञ)प्टम्—‘भो ! यूयं नागोरनगरे वसत । तत्र स्थितानां भवतां
महासुदयो भावी’ति श्रुत्वा सूरवंशजो वामदेवसंघपतिः सकलत्र एव नागोरनगरे उपितः, संवत् १२१० वर्षे
सुखेन । तत्र प्रतिवर्षं महती कुलवृद्धिः[ः] जाता । १२२१ वर्षे सूरवंशीयसंघपतिसतीदासपट्टे सप्तसप्तमीनाम्नी माता
जाता । १२२९ वर्षे नागोरपुरादुत्थिता मोरप्याणानामग्रामेऽन्तर्हिता, १२३२ वर्षे सप्तसप्तमीमाता प्रकटिता ।
मोलासूरवंशीयस्य स्वन्ने दर्शने दत्त्वा पुचलिका प्रकटीभूता । मोलाकेन देवालयः[ः] कारितः[ः] ॥३८॥

३९. तत्पट्टे श्रीनयानन्दसरिः ॥३९॥

४०. तत्पट्टे श्रीरविमसरिः ॥४०॥

४१. तत्पट्टे सं० ११८१ श्रीउचितसरिः । ततः श्रीधर्मघोषीयगण उचितवालसंज्ञो जातः । तत्प्रतिबोधिता इदानीं ओस्तवालसंज्ञकाः कथ्यन्ते आचरुजनाः ॥ ४१ ॥

४२. तत्पट्टे सं० १२३५ श्रीमोदसरिः 'उवसगगरस्तोत्र' पाठेनैव श्रद्धालुपट्टे प्रवृत्ता मारी निवर्तिता । तत एव धर्मघोष(पी)या वृदवालशाखा जाता । पुनस्तत्प्रतिबोधिताः प्राणवाटकाः कथ्यन्ते ॥ ४२ ॥

४३. अथोत्तरोत्तरसंपदायां परिवर्द्धमानायां सूरवंशीयाः सराणा इति कथापिता लोके । एतस्मिन् लोके पट्टालङ्कारिण्युः श्रीविमलचन्द्रसरिभवत् ॥ ४३ ॥

४४. तत्पट्टे श्रीनागदत्तसरिभवत् । ततो धर्मघोषीया नागोरीगच्छसंज्ञाधरा जाता । तत्प्रसङ्गायम्—'श्रीविमलचन्द्र-सुरेर्नागदत्त १- माण्डलचन्द्र २- नेमचन्द्राद्वा इत्ययोऽन्तेवासिनो बभूवुस्तेषु नागदत्तः पाटणवासी श्रीधीमाल-ज्ञातीयोऽभूत् । स च सं० १२७८ केनापि कार्येण लवपुरीमगात् । पुनस्ततो निवर्त्तमानो नागोरपुरे समेतः । तत्र श्रीविमलचन्द्रसुरेर्मुखाद् धर्मोपदेशमाकर्ष्य संजातवैराग्यः सन् दीक्षां लब्धौ ॥१॥ अथ माण्डलचन्द्र उज्जयिनी-निवासी तातेडगोत्रीयः, सोऽपि कार्यवशेन नागोरपुरे समागतः । नागदत्तं दीक्षितं श्रुत्वा स्वयं प्रव्रजान् ॥२॥ एवं द्वावपि उग्रतपसाष्टमपारणायामाचाम्लं कुर्वन्तौ श्रुतपारंगौ बहुनिमित्तज्ञौ जाता । कियत्कालं श्रीविमलचन्द्रसरिणा सार्द्धं विद्वत्पुत्र उज्जयिनीमागतौ । तत्र स्थितेन नागदत्तेन स्वीयगुरून् शिथिलाचारान् दृष्ट्वा ४५ साधुभिः सह पृथग् विभूते । क्रमेण प्रतिग्रामं विहरताऽनेकश्रावक-श्राविकाः प्रतिबोधयता पुनर्नागोरपुरे समेत्य चतुर्मासी चक्रे, बहुधा धर्म-ध्यानप्रभृतिकं सत्कर्म च । ततोऽन्यगच्छीया आवकाः स्वीययतीन् श्रीपूज्यांश्च शिथिलान् वीक्ष्य नागदत्तान्तिके निःसृत्य लवपुरीदेशे गतस्तत्र बहवो नवीनाः आवकाः प्रतिबोधिताः । तदा धर्मघोषीया मण्डेचवालशाखा जाता । सा तु सांप्रतं न दृश्यते ।

इतश्चोज्जयिन्यां श्रीविमलचन्द्रसरयो दिवं गताः । अन्तसमये नेमचन्द्राय निजपदवीं प्रदत्ता । अथ च कियत्सु दिनेषु गतेषु एतां प्रवृत्तिमाकर्ण्य आवकाः संभूय नागदत्तान्तिके समेताः । आगत्य चोक्तम्—'स्वामिन् । श्रीविमलचन्द्रसरयो दिवं गताः । नेमचन्द्राय पट्टः प्रदत्तः, पन्तु स्वामिन् । पदयोग्यास्तु भवन्त एव सन्ति, ततोऽपुनाऽस्माभिरव्रजन्तः पट्टे स्थापयिष्यन्ते, श्रीश्रीपूज्याः करिष्यन्ते' इति मियः समालोच्य सर्वोत्तममुहूर्ते दृष्ट्वा श्रीधीमाल-सुराणा-दातेड-गान्धी-चोरवेटिकप्रमुखासर्वश्रावकैर्नागोरमध्ये सं० १२८५ अक्षयवृत्तीयादिने श्रीनाग-दत्तभ्यः पदवीं दत्ता । श्रीश्रीपूज्याः कृताः । ततो नागपुरीयगणो निःसृतः । ततः प्रसिद्धिं प्राप । तदनु तदेवमभावान्निजगुरुणां सरिमन्त्रपटं नेमचन्द्रसरिपाथार्दाकृष्टं स्वपार्श्वे । ततः सरिमन्त्रयुता जाताः । अथ श्रीनागदत्तसरयो यत्र गतास्तत्र नागोरीयगच्छीयाः कथापिता अनेके आवकाः प्रतिबोधय स्वगच्छीयाः कृताः । तदनु बहवो यतयोऽपि नेमचन्द्रसरि(री)न् शिथिलान् वीक्ष्य श्रीनागदत्तसरिपादान् सिपेविरे । नागोरीगच्छीयसाधवः कथापिताः । ईदृशा महामतापिनो जागरूकसागधेयाः 'सेदिस्त(व)टस्तम्भनकप्रतिष्ठं' इति स्तोत्रकर्तारः श्रीनागदत्तसरयो जज्ञिरे ॥ ४४ ॥

॥४५॥ तत्पट्टे श्रीधर्मस्वरिः ॥४५॥

४६. तत्पट्टे श्रीरत्नसिंहस्वरिः ॥४६॥

४७. तत्पट्टे श्रीदेवेन्द्रस्वरिः ॥४७॥

४८. तत्पट्टे श्रीरत्नममस्वरिः ॥४८॥

४९. तत्पट्टे श्रीअमरममस्वरिः ॥४९॥

५०. तत्पट्टे श्रीज्ञानचन्द्रस्वरिः ॥५०॥

५१. तत्पट्टे श्रीसुनिशेखरस्वरिः ॥५१॥

५२. तत्पट्टे श्रीसागरचन्द्रस्वरिः 'त्रैवेद्यगोष्ठी' ग्रन्थकर्ता यवनराजसमाप्तु लब्धजयः ॥५२॥

५३. तत्पट्टे श्रीमलयचन्द्रस्वरिः ॥५३॥

५४. तत्पट्टे श्रीविजयचन्द्रस्वरिः 'उपसर्गहरस्तोत्र-व्याख्या' कृत ॥५४॥

५५. तत्पट्टे यशवन्तस्वरिः ॥५५॥

५६. तत्पट्टे श्रीकल्याणस्वरिः ॥५६॥

५७. तत्पट्टे श्रीशिवचन्द्रस्वरिः सं० १५२९ जातः । स च शिथिलाचारी एकमालयमाश्रित्य स्थितः, साधुव्यवहारहितः सूत्रसिद्धान्तवाचनामकुर्वन् रास-भासादिकं वाचयितुं लग्नः । स चैरुदाऽकस्माच्छूलरोगेण मृत्युमाप ॥ ५७ ॥

५८. तस्य देवचन्द्र-माणकचन्द्रनामानौ द्वौ शिष्यावभूताम् । तयोर्मध्ये देवचन्द्रस्तु व्यसनी विजयाहिफेना-दिकर्मात्तशिथिलतरौ महात्मतुल्यौ जातः ।

अथ माणकचन्द्रो यतिव्यवहाररक्षकः श्रद्धालूनां पुरतो व्याख्यान-प्रत्याख्यानादिकं धर्मकर्म साधयति श्रावयति च भक्तामरादिस्तवान् । उभयकालं प्रतिक्रमणं करोति । अस्मिन्नवसरे माणकचन्द्रपार्श्वे सुराणाडेडोजी-देवदत्तजी-वीरमजी-रयणुजी-सांडोजी-सोहिलजी-नरदासजीप्रमुखा गान्धी सदारङ्गजी-सींचोजी-गेहोजीप्रमुखाः पुनस्तातेडसहोजी-कमोजी-नन्दोजीप्रमुखाः पुनश्चौरवेटिका नाथोजी-बीजोजी-रूपोजी-खेमोजीप्रमुखाः, पुनः श्रीश्रीमालसहस्रकरणी-शिवदत्तजी-श्रीकरणजीप्रमुखा आगच्छन्ति, सामायिक-प्रतिक्रमणादिकं च कुर्वन्ति । तस्मिन्नवसरे धर्मघोषद्वीरीणां गच्छीयैः पौषशालिकैः सुराणाडेडोजी-देवदत्तजीप्रमुखान्(त्वाः) प्रतिभणितं(ताः), भवन्तोऽस्मान् शिथिलान् दृष्ट्वा नागोरीगच्छन्ता जाताः । तदिदानीं तु एतेऽपि श्रद्धाचारा एव जाताः । अतो भवन्तोऽधुनाऽस्मत्पौषशालायामागच्छन्तु । तदा सुराणामुखश्रावकैरुक्तम्—'अक्रियावतो युष्मान् वीक्ष्यास्मद्दृष्ट्वा नागोरीगच्छीया जाताः । अथ को गुणो भवत्सु, यमाश्रित्य युष्मासु तिष्ठेमः ?' तदा पुनः पौषशालिका अकथयन्—'अस्माभिर्भवद्दृष्ट्वाः प्रतिबोध्य ऊकेशः कृताः ।' जयदेवपुरतोऽखिला प्रवृत्तिः आविता । पुनरबोध्य—'वयं युष्मदीयाः कुल-पुरतोऽतोऽस्मभ्यमपि अज्ञनादिकं दीयताम् ।' तदा सुराणकैरवाचि—'अग्रतोऽस्माकमपि स्थाननामादि लिख्यताम् । अस्मत्तोऽज्ञनादिकमपि शृण्वताम् ।' नतः पौषशालिकैर्विवाहपट्टिकासु लिखना(न)मकारि । जातस्य परिणीतस्य च लागभागमुपाददते स्म । त एवंप्रकारेण धर्मघोषीयनागोरीगच्छस्य श्रीमहावीरदेवात् ५८ पदा अभूवन् ।

५९. अपैकोनपष्ठितमे पट्टे श्रीश्रीमालगोजीयाः श्रीहीरागरक्षरयोऽम्बन् । पितृनाम मालाजी, माणिक्यदेजी जननी, नौलाईग्रामे जन्म ।

६०. पष्ठितमे पट्टे सुराणगोजीयाः श्रीरूपचन्द्राचार्या जाताः । पिता रयशुंजी, माता शिवादे, नागोरनगरे जन्म । अथ श्रीहीरागर-रूपचन्द्रयोः कथा लिख्यते-

क्रद्धिस्तिमितसमृद्धं नागोरनाम नगरम् । तत्र साहिशिरोमणिगुणान्वयः पीरोनखाननामा राज्यं करोति । तत्र नगरे बहवः साधु(ह्)कारा जना यनिनो वसन्ति । तेषु शिरोमणिः सुराणादेवदत्तजीकोऽस्ति । तदीयदृष्टाता डेडोजीकोऽस्ति । देवदत्तजीकस्य देहगजो १, कमादेजी २ चेति भार्याद्वयम् । आद्यायाद्वयः पुत्राः-रयशुंजी १, -सांडोजी २-सोहिलजी ३ नामानो जाताः । एते त्रयोऽपि सुधर्माणः । शत्रुञ्जयस्य संपः पृथक् पृथक् निर्भिर्निष्कासितस्तेन ते त्रयोऽपि आतरः संपतयः कयापिताः । द्वितीयस्या भार्यायाः सहस्रमल्लोऽऽरूपः पुत्रोऽभूत् । अथ रयशुंजीकस्य माण्डराज १-हरचन्द्र २-रूपचन्द्र ३-कम्मो ४-पंचायण ५ नामकं पुत्रपञ्चकमजनि । पञ्चाप्येते सहोदरा महान्तो बहुमदा नगरेऽग्रेतरा अभूवन् । साण्डेजीकस्य नाथू १-नापो २-नन्दो ३-नन्हो ४ नामानश्चत्वारः सुता बभूवुः । सोहिलकस्य पुत्राभावेन रयशुंजीपश्चाद् रूपचन्द्रोऽहंके श्रुतिः । पश्चात् क्रियहिनेषु गतेषु रूपचन्द्रस्य पुण्यातिशयात् सोहिलजीनस्य पेतसीनामाह्नजोऽजनि । सहस्रमल्लस्याहंके पञ्चायणको दत्तः । डेडोजीकस्य साह वीरम १-श्रीकृष्णाऽऽरूपो २ द्वौ सुताबधूताम् । साह वीरमकस्य पुत्रो नरदासोऽभूत् । तस्य नागोजीनामा सुतोऽजनि ।

अथ सं० १५४५ रावबीकाजीकेन योषपुरान्निर्गत्य पितृव्यकान्तलजीकृतसाहाय्येन बीकानेरपुरं स्थापितम् । सं० १५५९ मार्ग(शुक्ल)पञ्चम्यां रयशुंजीसाहो बीकानेरपुरे समेत्य राज्ञः पार्थे श्रद्धायां भूमिं श्रुतिवत् । तत्राप्यर्द्धवासः स्थापितः । अथ सं० १५६२ श्रीचतुष्पथीयं मन्दिरं वत्सापत्यैः पञ्चजनैः सह संभूय कारितम् । प्रतिष्ठादिवसे सं० १३८० वर्षे नवलपारासलपुनराजपालात्मजसाहनेमचन्द्र-वीरम दुसाड-देवचन्द्र-कान्हडादिभिः प्रतिष्ठापिता मूलनायकप्रतिमा मण्डोवराद् वत्सापत्यैरानीता सती सम्पत् स्थापिता सर्वैरेकत्र मिलितैरापाठशुक्लनक्षत्रां रावश्रीबीकाजीराज्ये । पश्चात् तद्वैवमन्दिरं सर्वपञ्चजनानामहंके धृतम् । सं० १५७१ चतुष्पथीयमन्दिरस्यपरितो दुर्गन्धं कारितं वत्सापत्यैः । अथैकदा कर्त्तव्याः पूजाया विधीयमानाया रयशुंसाहेनाभाणि-‘अथ वपमादौ पूजां विधास्यामः ।’ तदा वत्सापत्यैरुक्तम्-‘ओ ! साहजिदस्मत्कारितं मन्दिरमस्ति पुनर्मण्डोवरादस्मदानीता मूलप्रतिमाऽस्ति । ततोऽद्य महतीमर्चा वयं करिष्यामः, यूयं स्वःकर्त्ता स्थ’इति मणितेऽन्योऽन्यं विवादो जातः । तदा वत्सापत्यैः साहङ्कारं वचो भाषितम्-‘ओ साहजित ! इयद्वलं तु नरोनं मन्दिरं विधाप्य कर्तुमुन्निवम् । ततो रयशुंसाहो मन्दिरान्निःश्रित्य निजमवने मनस्युद्दिप्तः सन् विवृण्वति । न्यममन्दिरकारापणं विना महत्त्वं न तिष्ठति । द्रव्यस्य तु गणना नास्ति मम, परन्तु तत्कारिषमन्दिरोपरि स्वीयत्वं न धार्यम्, इति विवृण्व चतुष्पथीयमन्दिरे गमनं त्यक्तम् । पश्चादनेके मेलका आगताः परन्तु रयशुंजीसाहो न गतः । विचक्षिन्नानन्तरं नागोरपुरे गत्वा श्राव-श्रावजैः सह स्वीयवार्त्ताकनधूर्त्तं न्यममन्दिरकरणप्रतिज्ञां स्थापिता । मुखेन तत्र तिष्ठतो रयशुंसाहस्य रावश्रीलृणकरणानां प्रसादपत्राणि समेतानि, सानि याचं याचं रयशुंसाहो माण्डेजी-कमैजीकाम्यां विमर्शं कृतवान् । सकलव्रतगो बीकानेरपुरे समागतो जमोजीकोऽपि, रूपचन्द्रसु स्थियं विनैवाऽऽगतः । तत्र राजान्तिके रुक्मपञ्चशती प्राश्रुतीकृता, राज्ञा महान् सम्मानः कृतः । कथितं च यूय महीयांसो वरीयांसः साधुकाराः स्य । अतः मुखेन वाणिज्यादिकं

तदानीं रूपचन्द्रादिभिः सदलङ्कारभूषितैर्देवसदनं गन्तुकामै रयणुंसाहः पृष्टः सन् इति व्याहृतवान्-
'भोः ! श्रूयतामस्माकं तु वत्सापत्यैः सार्द्धं विवादो जातोऽस्ति । नवीनमन्दिरं कारयित्वैव जिनमन्दिरे गमनं
युक्तमन्यथा न हि' इत्याकर्ष्य रूपचन्द्र-कमोजीकाम्यायुक्तम्- 'कृतं प्रसाधनम्, नोत्तारयामोऽयुता ।
एतेनैव प्रतिकर्मणा राज्यद्वारतो मन्दिरभूमिं गृह्णीमस्तदा वरम्, इत्यामृश्य प्रधानमेकं शिरोभूषणं
रत्नैकसहस्रं च लात्वा राज्यद्वारे गत्वा राज्ञः प्राशृतोक्तम् । तदा राज्ञा श्रील्लणकरणेनाऽऽज्ञप्तम्- 'भोः !
कथ्यताम्' इत्युक्ते रयणुंसाहेन विज्ञप्तम्- 'महाराज ! वयं नवीनं श्रीजैनमन्दिरं कारयिष्यामस्ततो मन्दिरोचिता
भूमिः प्रदीयताम् ।' तदा राज्ञाऽभाणि- 'नगरे सती भूमिर्भवेदीया, ययेच्छं गृह्णतामस्मच्छासनमस्ति ।'
ततो रयणुंसाहेन मनोऽभिमतं भूरूपात्ता- 'संवत् १५७८ विजयदशम्या दिवसे श्रीवीरवर्द्धमानस्वामिनो
मन्दिरस्य पादो धृतः । ततः परं शैल्याद् रूपचन्द्र-कमोजी नगोजीका मन्दिरकार्यं कारयन्ति । रजताना पञ्चविंशति
सहस्राणि रयणुंसाहेन पृथगेव रक्षितानि सन्ति । अस्मिन्नवसरे सोहिलात्मजस्य रूपचन्द्रध्रातुः खेतसीकस्योद्वाहो
नागोरपुरे मण्डितोऽस्ति । तदुपरि रयणुंजी-रूपचन्द्रजी-कमोजीका अहिपुरं गताः । भाण्डोजी-नगोजीका वीका-
नगरे स्थिता । रयणुंजीकेन नागोरपुरं गच्छता रूपचन्द्रजीकस्य कथनेन मन्दिरकार्यस्य अर्पणा नागोजीकस्य कृता ।
रजताना पञ्चदशसहस्राणि दत्तानि । कथितं च मन्दिरकार्यं शीघ्रतया कार्यम् ।

नगरलोकेषु प्रशस्यः श्रावकशिरोरत्नं धनी मुकुती गांधीगोत्रीयः सदारद्रुजी साँचोजीकश्च वर्त्तते । तयोर्मध्ये साँचोजीको महान् धर्ममर्मज्ञः शास्त्रार्थज्ञोऽस्ति । साँचोजीपार्श्वे रूपचन्द्रस्य महती स्थितिः । ऊर्मा धर्मगोष्ठीं कुरुतः परं सिद्धान्तपुस्तकानामलाभात् साधु-श्रावकधर्मभेदं न जानीतः । सिद्धान्तश्रवणोत्कं मनो विशेषादेतयोः सदैवास्ते ।

इत्थं कैश्चित् पौषधशालिकैः सिद्धान्तपुस्तकानि भूमिशुद्धमध्यस्थानि ज्ञात्वा जालोरनिगमनिवासिभिरुकाह-
लेखनमाहूय रहः संस्थाप्य पुस्तकलिखनं कारितम् । अथ पुस्तकलिखनं कुर्वता लुंकासाहेन साधोराचारं
दृष्ट्वाऽर्थविचारं मनसि कृत्वा सहर्षमरं विभ्रष्टम्, घन्यं श्रीजैनशासनम्, घन्याः साधयो ये ईदृग्गुणैरितराममाना
भवन्ति । तच्चरणजस्रैव पापानि विलयं यान्ति, इत्यामृशान्यपत्राणि कृत्वा यतिभ्यः प्रचउन्नं स्वस्मै सिद्धान्तो-
ल्लिखति लेखकः सः । एवं कुर्वता सर्वग्रन्था लिखित्वा गुरुभ्यो विष्टुष्टाः । स्वस्यापि पार्थे रक्षिताश्च । अथ गुरुतो
शुश्रूषमानऽऽज्ञां प्रार्थिता । तस्मिन्नावसरे रूपचन्द्रजीकेन प्रष्टचिरियं प्राप्ता । लुंकासाहं भृत्युकम्-‘दर्यतां नः
सिद्धान्तान्, लिखित्वाऽपि च दीयताम् ।’ तदा लुंसाहेनावादि-‘अत एव लिखन्ते यतयो विष्टुष्टन्ति, शुद्धे

गत्वाऽखिलरादान्तांछित्वा चः 'प्रेषयामि' इत्युक्ते रूपचन्द्रजीकेन व्याहृतम्—'वचो दीयताम्।' तदा लुंकासाहोऽवदत्—'युयमपि वचो दत्त।' तदा रूपचन्द्रेणामाणि—'वयं कीदृग् वचो दद्वः?' ततो लुंकासाहोऽवदत्—'अहं जाने भवदेवमणि ईदृशी संपदस्ति। एतद्वो वयः सुन्दरं विद्यते। पुनर्मवतां धर्मेण परिणामातिरेकं बोध्य जानामि, भवन्तः सत्क्रियोद्धारं करिष्यन्ति, तन्ममपि नाम चेद् रक्ष्यं भवेत्, तदाऽहं सिद्धान्तांछित्वा प्रदद्याम्।' इत्युदीरिते रूपचन्द्रजीकोऽनोचत्—'मम वचोऽस्ति अस्माभिश्चेत् क्रियोद्धारः कृतस्तदा वयं नागोरगच्छीयाः स्म एव। भवतामस्माकं चेत्युभयेषां नाम रक्षिष्यामः।'।

अथ लुंकासाहेन जालोरपुरात् सर्वांगमरुदम्बकं रूपचन्द्रेभ्यः प्रहितम्। अन्यदेशेष्वपि योग्यगृहिणो वीक्ष्य दत्तम्। अथ रूपचन्द्रजीकः सीचोजीपार्थे सिद्धान्तान् वृणोत्यधीते च। एवम् सीचोजीकेन रूपचन्द्रजीकं प्रति कथितम्—'भवन्तश्चेत् क्रियोद्धारं कुरुंस्तदा जगति महन्नाम स्यात्। पुनः धर्मस्य महिमा महान् भवति। भवदीयां गिरमाकर्ण्य बहवो जीवाः प्रतियुध्यन्ते, चतुर्दिग्धश्रीसंघस्यापना च जायते।' तदा रूपचन्द्रजीकेनोदितम्—'क्षिप्रं मतिबोधय पित्रोराज्ञां च छात्वा दीक्षां कक्षीकरिष्येऽहम्। पुनर्यात्रद् दीक्षाज्ञानं प्राप्नुयां तावच्छुद्धश्रावकयमं पालयिष्यामि' इत्युदीर्य गृहं गताः सर्वे।

अथ तत्क्षणकृतसरसभोजन-नागवल्लीदलचूर्ण-सरसाऽऽमोदलेपन-गुलाबजलेन स्नान-कस्मीरजन्मादितिलरूकरणादीनि सर्वाणि त्यक्तानि रूपचन्द्रजीकेन विरक्तात्मना। एवं मति हीरागरजीकेनेयं वार्तां श्रुता, विमृष्टं च धन्यः सुराणोगोत्रीयः। श्रीरूपचन्द्रोऽस्यामवस्थाया परामीदृशीं कद्विदं त्यक्त्वा दीक्षामङ्गीकरिष्यति। ततो वयमपि लास्यामो व्रतम्। एवं ज्ञात्वा रूपचन्द्रान्तिके समेतो हीरागरः श्रीश्रीमालान्वयः। अथ रूपचन्द्रजीकस्य द्वितीये सहाये मिलिते दीक्षामिलयो महानेव जातः।

अथैकदा रूपचन्द्रजीको गृहे पित्रादिपरिवारमध्ये स्थितः सरससिद्धान्तव्याख्यानं कुर्वन्नाह श्लोकम्—

यो दीक्षाऽनुमतिं दत्ते संसारे नास्ति तत्समः।

नियेषयति दीक्षां यो धीहीनोऽपि न तत्समः॥

४

एवमुक्ते रघुशंजीकः प्राह—'दीक्षानिवारणं न कार्यमिति ये नियमः। भ्राता वा पुत्रो वा नारी वा यः कश्चिद् भाग्यवान् गृहारम्भसमारम्भादिकं त्यक्त्वा भद्रज्यामादत्ते स मुकुती।' तस्मिन्नवसरे सोहिलसाहे स्वर्गते रूपचन्द्रेण विमृष्टमधुना गृहे स्थातव्यं न हि। पितृवसुः समीपे गत्वा कृताञ्जलिना दीक्षानुमतिरर्थिता। अथ पितृवसाऽह—'हे रूपचन्द्र! भवान् भोगिभ्रमरः, शृणु मद्रवः। तव सुन्दरमोदकपक्वान्नसहितोदनं रोचते, साधुचेत् तु शीतविरसाधनपातिः। अत्र अतलसादिभवनव्यनेपथ्यानि, तत्र तु मलिनांशुकषाणं शिरोलोचकरणं भविष्यति। अत्र ताम्बूलं पुष्पसक्, तत्र दन्तधावनमपि न, देहस्य शृङ्गपाऽपि न कार्या। अत्र रम्यशयनीयं शयनम्, तत्र भूमावेव शयनोपवेशनादि। अत्र भव्यजलैः स्नानम्, तत्र गात्रे मलसंचयः। अत्र गौदुग्धादिपेषममेयम्, तत्र नित्यमुष्णजलं पास्पसि। अत्र त्वं राजेवाऽऽज्ञां करोषि, तत्र तु गृहे गृहे मिसार्थमदनम्, कण्टकादिसहनम्' इत्यादीनि पितृवसा बहूनि वचांसि व्याहृतानि। तदा रूपचन्द्रेणोक्तम्—'पितृवसः! साधुभावाद् कादरो विभेति, न शूरपुरुषः।' एवं पितृवसार् मतिबोध्याऽऽज्ञा गृहीता।

अथैकदा रूपचन्द्रो नवीनमन्दिरपरि रमणीयं केलिशृङ्गं कारयित्वा स्त्रिया युतः पर्यङ्कोपरि निपण्णः सन् धर्मत्राचां करोति; अनेन जीवेन गद-हर्म्योदिसुन्दरस्त्रियो राज्यलीलाश्वानेकशोऽधिगताः, परन्तु संयमं विना जीवस्य न किञ्चित् कार्यं सति। इत्थं वार्ययतोः स्त्रिया हास्येन भणितम्—‘संयमं गृह्यतः, को वारयति? कस्यापि चित्ते दीक्षाभिलाषोऽस्ति चेत् तदा शृङ्गात् संयमश्रीः’ इति कथिते सत्येव रूपचन्द्रः प्राह—‘अथ गार्हस्थ्ये वसनस्य मे नियमोऽस्ति’ इत्याकर्ण्य स्त्री विलम्बा जाता सती वभाण—‘हे कान्त! मया तु हास्यं वचो व्याहृतम्।’ तदा रूपचन्द्रेणाऽमाणि—‘भामिनि! इस्तिनां ये रदा निर्गतास्ते पश्चान्न भविशन्ति, तथैव भमापि नियमो नापवर्चते। पुनरस्मिन् संसारे देवल्लोकादिष्वनन्तशः स्त्री-भर्तृसंवन्धः प्राप्तः, तस्मात् प्रसद्य, हे सुभगे! दीक्षामुमतिं देहि।’ इत्युक्ते तयाऽऽज्ञा प्रदत्ता। अथ रूपचन्द्रः प्रसन्नः सन् प्रातःकालीनं प्रतिक्रमणं कृत्वा समुदिते दिनकरे माता-पित्रोस्त्वाच—‘भो पितरौ! अन्यैस्तु सर्वैराज्ञा दत्ताऽस्त्येव, परं भवदाज्ञा विशेषतः श्रेयसी गृहीतुं युज्यते। अतः सा प्रदीयताम्।’ तदा पितृभ्यामत्याग्रहं ज्ञात्वा आज्ञा प्रदत्ता।

अथ रूपचन्द्रः प्रहृष्टः फलितमनोरथः सन् दीक्षां लातुमुद्यतो जातः। तस्मिन्नवसरे पञ्चायणनामा स्वसहोदरः सहस्रमल्लङ्कपुत्रो द्वितीयां स्त्रियं परिणेतुमना विवाहमकरोत्। तोरणानि बद्धानि, सधवस्त्रीभिर्मङ्गलगीतानि गातुमागन्धानि सन्ति। तत्समये पञ्चायणजीकेन रूपचन्द्रस्य दीक्षावातां श्रुता विचारितं च—‘असारोऽयं संसारः, धन्यो रूपचन्द्रः यो विद्यमानां संपदं रम्यां रमणीं च त्यजति। धिगस्तु मां योऽहं द्वितीयां स्त्रियं परिणेतुमना अस्मि’ इत्यामृश्य विवाहस्य महं दीक्षायाः कृत्वा रूपचन्द्रान्तिके गतः। पञ्चायणजीकः प्राह—‘भो महाभाग रूपचन्द्र! प्रज्यासमादानप्रसितयोर्महत्तरोऽहं तृतीयो भवामि, अहमपि दीक्षामादास्ये’ इति पञ्चायणजीकस्य वचो निश्चय हीरागर-रूपचन्द्राभ्यां विमृष्टम्—अहो! शुभः सार्थो मिलितः। तनु-मनो-नयनानि विकसितानि। अस्मिन्नवसरे सिद्धान्तवचसा वर्षसहस्रद्वयस्थितिको भस्मग्रहोऽपि समुत्तीर्णः। उदितो जिनधर्मसहस्रकरः। श्लोकः—

भस्मग्रहे समुत्तीर्णः प्रयाणां जगतामिव ।
जिनधर्मरूपेणैषां प्रध्वस्तं ह्यान्तरं तमः ॥

६

अथैतस्मिन् समायोगे सं० १५८० मिते वर्षे ज्येष्ठशुक्लप्रतिपदो दिनं दीक्षामुहूर्त्तं शुभमागतम्। हीरागरस्य भज्यामहोत्सवः सहस्रमल्ल-श्रीकरुण-सहस्रवीर-शिवदत्तैर्मण्डितः। रूपचन्द्र-पञ्चायणकयोर्महामहः साह रयणुजीकेन मार्ग्यः। अर्थिभ्यो दीयमानेषु बहो वेला लम्बा, तावता भानुरस्तं गतः। अथ प्रातरुत्थाय स्वजनसंयन्त्रिचरणे मिलिते प्रथमरसशोभासमुदये जाग्रति गीयमानेषु सजलजलधरगम्भीरगजैषु नान्दीतूर्येषु बाधमानेषु दीक्षां समादाहं निर्गच्छन्ति त्रयोऽपि शूरतरङ्गरूपाः। तस्मिन्नवसरे नगरे वाचां विस्तृता। बहवो राजकीयाः पुरुषाः पञ्चजनाः साधुकाराश्चागताः। साहिशिरोमणिनाऽपि स्वीयकृष्णमन्त्रीश्वर उत्सवकरणाय प्रेषितः। अथ त्रयोऽपि ते तिस्रः शिविका आरुह्य जयजयशब्देषु प्रवर्तमानेषु बहुषु सत्रियमहाजनद्विजातिप्रमुखनागरिकेषु पादयोर्नमस्तु, मस्तके मुकुटं वदन्ना गलेषु हारेषु ध्रियमाणेषु श्रीसिद्धार्थमहाराजपुत्रवदतिष्ठयेन दीयमानेषु नानादानेषु सायरसाहस्याद्गोदाने सपेताः। प्रथमतः शिविका हीरागरस्य, ततो रूपचन्द्रस्य, तत्पुत्रतः पञ्चायणकस्य चलिता। क्रमेण सायरसाह-स्पाद्गोदाने त्रयोऽपि शिविकाभ्यः समुत्तीर्य प्रथमालापं मुस्तादुच्चार्य, आमरणादिकं सर्वं समुत्तार्य च पूर्वदिगभिमुखं त्रयोऽप्युपविष्टाः। ततः स्वहस्तेन लोचं कृत्वा अहत्सिद्ध-साधून् नमस्कृत्य च पञ्चमहात्रवरूपं सामायिकचारित्र-

माहृतं त्रिभिः । बहुषु लोकेषु 'धन्या एते' इति शब्दं कुर्वाणेषु श्रीचन्द्रमभस्वामिनो मन्दिरं समेत्य स्थिताः । अथ सिफदारश्रेष्ठिसाधुकारैः सर्वरागल श्रीहीरागरूपचन्द्रयोराचार्यपदं दत्तं, लङ्कासाहस्य वचः पालितम् । नागपुरीयलङ्काः कयापिता लोके ।

अथ सकलपर्वदि समेताणाम्-

आरम्भे नत्थि दद्या मरिलासंगेण नासप धर्मं । संकाप संमत्तं०"

इत्यादिजीवदयापूर्वकं उपदेशो दत्तः । कान्यद्वयम्-

'श्रुत्योपदेशं बहुभिस्तु भव्यैरारम्भकृत्यं सततं निषिद्धम् ।

समाहृतं शीलमहर्ष्यरत्नं सम्यक्त्वमात्रं च निशादानानाम् ॥

६

आचार्यहीरागरूपचन्द्रैः समाहृते श्रीमुनिसिंहधर्मैः ।

सुखं प्रवृत्तं भयभीः प्रणष्टा जातो हि सर्वत्र गुणप्रकाशः ॥

७

अथ श्रीरूपचन्द्रस्त्रियाऽपि श्राव्यव्रतान्याहृतानि । कियत्सु दिनेषु गतेषु श्रीहीरागरूपचन्द्रजी-
पञ्चायणजीकैव नवासः समाहृतः, तृतीययामे नगरे भोचर्ये आगच्छन्ति, श्रद्धाहारं गृह्णन्ति, पट्टकायजीवरक्षां
कुर्वन्ति । पुनः पञ्चाचारपालनं कुर्वन्ति, वने कापोत्सर्गं विदधति, गीष्मे आतापनां समादत्ते, शीतकाले शीतपरीपहं
सहन्ते, उपशमरसे रक्ताः भव्यजीवान् प्रतिबोधयन्ति । समकाञ्चन प्रस्तराः पूजाऽपमानयोः समाः महोन्मूलतै-
रुणैर्विराजमाना अरकेऽस्मिन् परमपुरुषवद् हुष्करक्रियां कुर्वन्तः मुखेन संयममाराधयन्ति । अथ ते त्रयोऽपि
देश-नगरादिषु विहरन्ति श्रीजिनधर्ममृदीपयन्तः । यत्रैते व्रजन्ति तत्र श्रेष्ठिप्रमुखाः सम्पत्त्वमाद्रियन्ते, केचन
श्रावस्तवम् । एवं मालवदेश-बागड-मरुधरोत्तरदेश मेदपाटदेशादिषु विचरन्तः श्रीजिनधर्मप्रभावनाभिः कैम्पथित्
संयमं ददानाः बहून् श्रावकोऽकुर्वन्तः नागपुरीयलङ्कागच्छस्वाचार्या इति विरदं दधानाः सन्ति । अथैकदा
पञ्चायणजीको मुनिराज्ञा लात्वा कतिचित्साधुपरिहृतो मालवदेशो नगरकोट्टे समेतः । सर्वोऽपि नगरलोकौ हृष्टः ।
अस्तोकलोकौपरि धर्मोपदेशदानादिना उपकारः कृतः । तत्र तिष्ठतस्तस्य श्रीपञ्चायणजीसाधोः शरीरे असाध्यो
रोग उत्पन्नः । तदा अनशनं कृत्वा स्वर्गं प्राप्तः ।

अथ सं० १५८५ रघुंजीकेनाऽऽत्महितं ज्ञात्वा श्रीहीरागरूपरिषाभ्यं दीक्षा वक्षीकृताऽहिपुरे । बहून्
दिवसान् पञ्चाचारशुद्धं संयमं प्रतिपालयान्तसमये अनशनं कृतम् । तस्मिन् समये श्रीरूपचन्द्रद्वरिभिः रिणस्तम्भपुर-
कोट्टस्थितै रघुंजीकेनानशनं गृहीतं श्रुत्वा नागोपुरे समेत्य स्वपितृसाराधनाप्रदानं पूर्णानि कृतानि । पञ्चाशद्दिनानि
संस्तारकमाराध्य शुभस्थानेन कालं कृत्वा वैमानिको देवो जातः ।

अथ श्रीहीरागरूपचन्द्रद्वरयोऽनेकसाधुसहिता नागोपुराद् विहृत्य सं० १५८६ वीकानेरे समायातास्तदा
तत्र चौरवेदिकः श्रीचन्द्रनामा क्लाषाधीशोऽस्ति । तेन बहुसाधुजनानां मुखेन संयमयाननिर्वाहार्थं स्वकीया
कोट्टिका चतुर्मासीस्थित्यै दत्ता । अथ व्याख्यातं श्रोतुं पोषध-प्रतिक्रमणादिकं कर्तुं च द्वावशीवाश्चौरवेदिका अन्ये
वह्वः समागच्छन्ति, तस्मिन्वसरे कमलगच्छीयतयः शिथिलाचारा अभूवन् । ततस्तेभ्यो विरक्ताः सन्त एव
गुणरक्षिताश्च चौरवेदिषाः सर्वे नागोरीलङ्कामञ्जीया जाताः । कोट्टिकोपाश्रयनिमित्तं दत्ता । अथ चतुर्मास्यनन्तरं
विहृत्य क्रमेणोज्जयिनीं पुरीं गताः ।

तत्रात्यसमयं मत्वा श्रीहीरागरक्षरिभिरैकविंशतिदिनमनशनं साधयित्वा मत्वा वैमानिकमूर्त्तत्वं प्रपेदे । प्रद्वी
१९-समा श्रुत्वा ॥ ५९ ॥

अथ श्रीरूपचन्द्रद्वयस्य उज्जयिनीतो विद्वत्स्य क्रमान्महिमनगरे पादा अवधारिताः । तत्र चातुर्मासिकस्थिति-
करणाय कोटिघनाधीशगोवर्द्धननामकश्रेष्ठिपार्श्वतः स्थानं मार्गितम् । ततः परीक्षां कर्तुं तयाहास्यपूर्वकं श्रेष्ठी
प्राह—‘भो महाभागाः ! स्थातुं योग्या वसतिस्तु, काचिन्नास्ति परस्त्वस्मदीयकोष्ठिकाऽभिमुखचतुर्द्वारकेऽस्मद्व्य-
ञ्जकाणि पतितानि सन्ति तेपाद्युपरि स्थीयतां सुखेन ।’ तदाऽऽचार्यश्रीरूपचन्द्रद्वये तु साधवोऽन्यत्र चतुर्मासे (स्वर्थ)
प्रेषिताः । स्वयं देपागरमुनिनाऽन्तैः रथचक्रोपर्युषविरय मासोपवासं प्रत्याख्याय धर्मध्यानपरायणैः स्थितम् ।
श्रेष्ठिना रहो लोका रक्षिताः, परं ते तु महान्त उचमगुरुषाः, मेरुवद् धर्मध्यानेऽचलाः स्थितदृष्टयः । श्रेष्ठिपार्श्वे
तैलकैः सर्वोऽपि धर्मध्यानादिको व्यतिकारस्तेषां निरूपितः ।

अथ श्रेष्ठी तदीयगुणध्वजणेन जागरूकभण्यपरिणामः सन् प्रातरुत्थायाऽऽगत्य प्रदक्षिणात्रयदानपूर्वकं नत्वा
पादयोर्निपत्य कृताञ्जलिः सन्नित्युवाच—‘हे स्वामिन् ! असारेऽस्मिन् संसारे भवन्तो धन्याः शुद्धक्रियोद्धारकाः,
अयापवारकास्तारकाश्च सन्ति । न दृश्यतेऽस्मिन् समये भवादृशः कश्चित् तपोधनेषु मुख्यः । अहं पापीयानस्मि,
येन भवतां कष्टं दत्तम् । महान्विनयो वः कृतः । तदिदानीं स्वामिन् ! भवन्तः कृपां कृत्वाऽन्यस्मिन् स्थाने
समीचीने तपन्तु’ तदा श्रीश्रीरूपचन्द्राचार्यैरुक्तम्—‘हे महानुभाव ! एको माससप्तमणस्तत्रैव करिष्यते । पश्चात्
स्पर्शानुलुपं विधास्यते ।’ एवं कुर्वतां माससप्तमणः पूर्णो जातः । पारणार्थं द्वये चलिताः । पारणाय एकैकमुत्कलं
गृहं रक्षितमासीत् । तदा श्रीरूपचन्द्राचार्यैस्तु गृहस्यैकगृहमरुपाटं वीक्ष्य प्रवेशः कृतस्तत्र गृहस्थेनाऽभाणि—
‘महाभाग ! अपुना तृतीययामे अन्य आहारस्तु न सांप्रतम् । प्राप्तुका मासाः पतिताः सन्ति । ते यदीच्छाऽस्ति
तदा गृह्यताम् ।’ अथ तैरपि शुद्धाहारनिरीक्षणपूर्वं गृहीताः । अथ देपागरसाधुरेकस्य मिथ्यात्विनो गृहस्थस्य
गृहमरुपाटं विलोक्य प्रविष्टः । तदा तत्रैका स्त्री प्राह—‘अपुनाऽशनस्य का वेला ? रक्षान्विता रब्धास्थाली कस्मैचिद्
कार्याय भूत्वा दृष्टाऽस्ति । यदीच्छाऽस्ति तदेवं गृह्यताम् ।’ तदा शुद्धां मत्वा सा गृहीता । अथ द्वयेऽपि स्थाने
पारणां विधायाष्टमं गृहीतम् । तस्यैव श्रेष्ठिन आज्ञां लात्वा तस्यामेव कोष्ठिकायां महत्यस्मिंश्चतुर्द्वारके स्थिताः ।

अथ श्रेष्ठी वमान—‘हे स्वामिन् ! अद्यप्रभृति मनो-वाक्-कायैर्युयं मे गुरवोऽहं भवदीयः श्रावकोऽस्मि ।’
अथ देशान्तरेषु श्रेष्ठिना निजवणिक्पुत्रानन्यानपि स्त्रीयसंवन्निप्रमुखान् पणानि दायं निवेदिताः समाचाराः—
‘यदेते सुनयः सत्याः सत्क्रियापालका गण्यतराश्च, कियद्गुणवर्णना लिख्यते ? । ये केचन तेषां चरणारविन्द-
गुणं नमस्यन्ति तेषां जन्म फलेग्रहि । वयं त्वेतेषां श्रावका जाताः स्मः’ इतीदृशान् समाचारान् वाचं वाचं
महो लोकाः श्रावका जातास्तत्रत्या अपि बहवः । तथैव जालोरे कोचरान्वया वेलापत्याः, काळनिवासिनो
भाण्डगारिणः, जेसलमेरी वीहराभिजनाः, कृष्णगढे व्याघ्रचाराः चोबरी-चोपडाः, भट्टनगरे नाहरगोत्रीया महीपाल-
पत्याः साहपदधारिणः वैद्याः । वापणा-ललवाणी-गुणापत्याः, वरहीया-नाहटामुखा अनेकजातीया ज्जकेशवंशीया
अमोत्रकाश्च नागोरीलुङ्गागणीया जाताः । एवमेकलक्षमशीतिसहस्राधिकं गृहाणां प्रतिबोधितम् । पूर्णभद्रदेवोऽपि
सांनिध्यकृज्जातः ॥ अथ श्रीरूपचन्द्राचार्याः स्वान्त्यसमयं ज्ञात्वा पञ्चविंशतिदिनानि यावदनशनं विधाय महिमपुरे
एव कालं कृत्वा वैमानिकमूर्त्तत्वं प्रपेदिरे । सं० १५८० तः २१ वर्षान् यावद् पदं श्रुतम् ॥ ६० ॥

६१. तत्पदे श्रीदेपागरस्वरयो वधुवस्ते परीक्षकृन्शीयाः कोट्टानिगमे येतसीनामा जनकः, धनवती जननी, नागोरपुरे चारित्रं, पदमयि तवैवाचम् । संवत् १६१६ चित्रकूटमहादुर्गे कावडियान्वयो भारमल्लो धनी तपा-
गणीयोऽभूत् । तेन श्रीदेपागरस्त्रीणामभिधानं शुद्धक्रियाधारकत्वं च श्रुतम् । तदादित एव तद्गुणरञ्जितवेतस्कोऽवदत्
श्लोकः—

घन्यो देपागरस्वामी प्रदीपो जैनशासने ।

एष एव गुरुर्मेऽस्ति घन्योऽहं तन्निदेशकृत् ॥

इति भावनया शुद्धात्माऽभूद् भारमल्लः । तस्मिन्नवसरे तत्रयो भामानामा नाहोऽस्ति । तदुद्ये
पुण्ययोगाद् दक्षिणावर्त्तः शङ्खः प्रादुरभूत् । तत्तांनिध्याद् ग्रहेऽष्टादश कोटयो धनस्य प्रकटीभवन्ति । अथ वण्मासी-
भान्ते शङ्खदेवेन मामाकस्य स्वने दर्शनं दत्तं निवेदितं च—‘भो मामासाह ! त्वं शृणु, तव भार्याया उदरे पुत्रीत्वेन
कश्चिज्जीवः समेतोऽस्ति । कावडियाभारमल्लभार्योदरे सुकृती कश्चन जीवः सुतोऽवतीर्णोऽस्ति । ततस्तत्पुण्य-
भेरितो भारमल्लकावडियामारे शमिष्यामि’ इत्याकर्ण्य भामाकोऽवदत्—‘एवं मा याहि, यथाऽहं करोमि तथा
वच्छ’ इत्युक्ते तेन ‘आम’ इति भणितम् । अथार्यमुखे जाते सर्वः स्वगनसहितः शङ्खस्वनजागृक्षकीकृतवानेकलोकः
स्वर्णस्थाले दक्षिणावर्त्तशङ्खं निधायातिमहर्षवस्त्रेणाच्छाद्य भामाको भारमल्लभवनाभिमुखमागतः । तमायान्त-
मालोक्य सानन्दं सादरं भारमल्लोऽभिमुखं मिलितः, पृष्टं च—‘मिसागमनप्रयोजनं, प्रीच्यताम्’ इत्युदिते
भामाकोऽवक्—‘वयंभ्यः सम्भवंस्वन्धिन् । मम पुत्री तव च पुत्रो भविष्यति, तयोः संबन्धं कर्तुं श्रीफलस्याने
इममद्वयतमाहात्म्यं शङ्खं ददामि’ इति निश्चय्य समुत्पन्नपरमामोदो बहुदानमानपूर्वकमग्रहीत् । भारमल्लः
ग्रहकोट्टकान्तः समभ्यर्च्य सम्यक् चन्दनचतुष्किकोपरि संस्थाप्य संस्मृतो देवस्तेनाष्टादशकोटिधनं तन प्रकटितम् ।
अत्र महती कीर्तिर्विस्तृता ।

एकदा तत्र वनान्तरुच्चैर्मण्डपायो धर्मध्यानं विदधत् साधुगुणग्रामाभिरामः श्रीदेपागरस्वामी शुद्धतपोधनो
भारमल्लेन हृष्टो विधिवद् वन्दितश्च । शुद्धधर्मोपदेशामृतं पीतं ध्वषाभ्याम् । अतिप्रसन्नेन भारमल्लेन
विश्रुष्टमहो ! महान् माग्पोदयो मे प्रकटितो यदीदृगगुणगौरवो हृष्टः । सर्वेऽर्थ्य मे सेस्सन्ति । तदा भारमल्लोऽन्ये
च बहवः आबका जाता नागोरोलुङ्कागणीयाः । अथ भारमल्लस्य भामानामकसुतोऽजनि । महान् महः कृतः ।
सर्वान् दानादिनाऽर्पिजनमनोरथाः पूरिताः । अन्येऽपि ताराचन्द्रादयः पुत्रा अभूवन् । तत्र भामासाह-ताराचन्द्रो
विश्रुतो जातो । स्वगच्छरागेण बहवो जनाः स्वगणे समानीताः । पुनः श्रीराणानीतोऽमात्यपदं लब्ध्वा बलिनो
जातो । ताराचन्द्रेण सादहीनाम नगरं स्थापितम् । सर्वान् पीपधालादिकानि स्थानानि कारितानि । स्थाने स्थाने,
पुरे पुरे, ग्रामे ग्रामे बहुजनेभ्यो धनं दायं दायं स्वगणीयाः कृताः । श्रीनागोरीलुङ्कागणोऽतिख्यातिमाय ।
पुनर्भामासाहेन दिगम्बरमत्या नरसिंघपराः स्वगणे समानीताः । बहु स्वं दत्त्वा १७०० गृहाणि तेषामात्मीयानि
कृतानि । मिण्डरकादिपुरेषु तदा च जातं आवरगृहाणां चतुरशीतिसहस्राधिकं लक्षमेकम् । पुनः देपागरसुरेर्विजय-
राज्ये लुदिहानानिगमनिवासी श्रीचन्द्रनामा वम्भश्चतुरशीतिकोटिवित्तेखरोऽभूत् । तस्य सोदरः सुरीभूतः मत्पदं
वणिक्पुत्राणां लेखानितस्ततो दत्ते, येन बहुधनोत्पत्तिर्भवति । स चैवदा नायातस्तदा श्रीचन्द्रेण पृष्टम्,
‘आतर् ! त्वः कथं नागतः ?’ तदा सुरेणोक्तम्—‘आतर् ! ह्यो महाविदेहे माचि श्रीसीमन्धरजिनं नन्तुमिन्द्रोऽजाव-

तेन सहाहमपि, गतोऽशुभम् । व्याख्यानान्ते शक्रेणोक्तम्—‘प्रभो ! भरतक्षेत्रेऽपि कश्चित् सत्यः साधुर्वर्तते नवा’ इति पृष्टे प्रश्नुणाऽभाणि—‘हरे ! अस्मिन् समये देवागरनामा मुनिपोऽस्ति, स चतुर्यारकमुनिसमसंयमभृत् ।’ इमां प्रवृत्तिमाकर्ण्य श्रीचन्देनोक्तम्, ‘स क्व सांप्रतमस्ति ?’ देवः प्राह—‘सन्मानकपुरे तपस्यति’ इत्याकर्ण्य हृष्टचेतसा श्रीचन्देन स्वमानुषः प्रेषितस्तत्रत्यश्चाद्धानामिति कथापितं च—‘भवद्भिर्देवागरस्वामिनं नत्वा मदीयाऽवागमनमार्थना कार्या । ततस्तैः पुराद् बहिर्देवमण्डपे स्थिता दृष्टाः प्रणताश्च भक्त्या विह्वताः । तदा श्रीसूरिभिरुक्तम्—‘ज्ञास्यते साधुप्रभोऽस्ति ।’ ततो द्वि-त्रिष्वन्देषु गतेषु श्रीश्रीपूज्या लुदिहानावाहोद्याने निरवधप्रदेशे तपस्यन्तः स्थिताः ।’ तदा प्राग्ज्ञापितेनाऽऽरामिकेण बर्द्धापनिका श्रीचन्द्राय दत्ता । सोऽपि सत्वरं नग्नपद् एवागत्य बवन्दे, तुष्टाव च—‘धन्योऽसि स्वामिन् ! भवाद्दशः संयमी कोऽपि सांप्रतं नास्ति ।’ तत्र श्रीसूरिभिरुपदेशा-भृतपानेन तच्छ्रवती तोषिते । तस्मिन्नेवावसरे श्रीचन्द्रस्तथा धर्मकुमारीत्याल्लयया त्यक्तश्वसूरादिसंबन्धया ज्ञाततत्त्वया ग्रहे स्थितयैव आवाकाचारपालनपरया सर्वांगमथवणावगतपरमार्थया तत्राऽऽगत्य विधिवद् गुरवोऽभिधन्दिताः । गुरुयचनसुधारसमुद्दिताया दीक्षाकरणाद्य चेतो विशोध्य स्वयमेव तत्साक्षिकं चरणमाचम्य । तिस्रभिः धर्मसखीभिः सार्द्धं लोके महान् धर्मप्रकाशोऽजनि यशश्च । अस्मिन् गणे सैव प्रवर्त्तिनी प्रथमाऽभूत् । तथापि द्वादशक्रोशी-परिमण्डलविहारः कृतो नाधिकः । एवं श्रीदेवागरस्वामिना धर्माद्ध्योतं विधायाऽऽचार्यं पदं नक्षमित २७ समाः परिभ्रज्य मेढतानगरेऽनशनं कृत्वा २१ दिनान्ते स्वर्गतिः प्राप्ताः ॥ ६१ ॥

६२. तत्पट्टे श्रीवैरागरस्वामी दिदीपे श्रीमालीज्ञातिः, भल्लराजः पिता, रत्नवती जननी, नागोरपुरे जन्म, चारित्रं पदं च तत्रैव, एकोनविंशति १९ समाः पदवीभोगः । मेढतानगरे ११ दिनान्यनशनं कृत्वा देवत्वं प्राप ॥ ६२ ॥

६३. तत्पट्टं श्रीवस्तुपालोऽलञ्जके । कडवाणीयामोत्रे महाराजः पिता, हर्षानाम्नी माता, नागोरपुरे जन्म, चरणं पदं च नागोरपुरे, वर्षसप्तकं पदवी श्रुता । सप्तविंशति २७ दिनान्यनशनं कृत्वा मेढतानगरे स्वर्जगाम ॥ ६३ ॥

६४. तदीयपट्टपरिष्कर्त्ता श्रीकल्याणसूरिर्जातः । शिवदासः पिता, खराणागोत्रीयः, कुसलानाम प्रसूः, राजलदे-सरनिगमे जन्म, बीकानेरे चारित्रं पदं च नागोरपुरे जातम् । चतुर्विंशतिसमाः श्रुतम्, लवपुत्र्या दिनाष्टकम-नशनं देवलोकालङ्कारतामियायाय सूरिर्माहाप्रतापः, शतं शिष्याणां इत्तदीक्षितानामजनि जागरूकमत्ययो गच्छद्विद्वत् ॥ ६४ ॥

६५. तत्पट्टे भैरवाचार्यो दिदीपे सूरवंशजः ।

तेजसीजी पिता तस्य लक्ष्मीनाम्नी प्रसूरभृत् ॥

९

जन्मचारित्रपट्टश्रीकृत्यं नागोरपूर्वरे ।

द्वादशान्दी तु सूरित्वे दिग्दिनानशनं कृतम् ॥

१०

सोजताह्वपुरे प्राप देवत्वं शुद्धसंयमः ।

पञ्चषष्टितमः सूरिः क्रियाद् वृद्धिं गणे पराम् ॥

११

यस्य धर्मराज्येऽनेके व्यतिकराः भूमा जाताः । नागौरपुरे गहिलढागोत्रीया हीरानन्दममृतयो निःस्त्रीकृतं मेढतापुरे श्रीगुरुवन्दनाय गताः । निस्त्रीये भैरवरहितसंनिवृत्यः श्रीश्रीपूज्यैरेतेषामुद्दिष्टद्विवचो दत्तम् । तेषां तस्य गुरोः कृपया पूर्वशासनगणेषु महेश्या भूताः । तदनु तदपत्यैः दिङ्मोक्षराज्यगन्धेष्टिपदं महाराजपदं च प्राप्तम् । फर्गसेरतो वितीर्णकोटिपनैरिदं तु पसिद्धतरमाख्यानम्, ततो न विस्तृत्य लिखितम् ॥ ६५ ॥

६६. तत्पट्टे श्रीनेमिदासधरिभगवद् विजयी धरवंश्यः, रायचन्द्रः पिता, राजना जननी, जन्म-चारित्रि वीकानेरपुरे, पदमहिपुरे गृहीतम् । तत् १७ समां श्रुतम् । दिनसप्तकानश्चनेन उदयपुरे स्मरिताः ॥ ६६ ॥

६७. तत्पट्टे शोमयामास श्रीभासकरणाचार्यः । सूरवंशीयः कञ्चमल्लः पिता, तारांजीति मातृनाम, मेढतापुरे जन्म, चारित्रं पदं च नागौरपुरे । एकदा श्रीश्रीपूज्या नागौरनगरे स्थिताः सन्ति । तस्मिन्नरसरे भागवन्दनामा सूरवंश्यः स्वपितृपितृव्य-भ्रातृ-भ्रातृज-पुत्रादिपरितो व्याख्यानां गृह्यन्तुषाथये स्वस्थाने उपविष्टोऽस्ति । तदानीं यशोदाकुक्षिनास्तस्य पञ्चापि पुत्रास्तत्र स्थिताः सन्ति । चत्वारस्तु सुता अग्रजाः स्त्रोचितस्थाने निपण्णाः । पञ्चमोऽङ्गजः सदारङ्गनामा निजपितृव्याहके उपविष्टः । महत्त्वां श्रीसङ्घर्षपदि व्याख्याने जायमाने बालस्वभावत्वात् सदारङ्गः पितृव्याहकादुत्थायोपपद्यते 'ष्टदमुनिस्तुपवेक्षणभूः' इयमिति मणिते- 'अहं यतिरेव भूत्वा निपेतस्यामि अत्र' इत्युक्तं सदारङ्गेण सर्वेषु ग्रीनमायाय स्थितेषु । श्रीश्रीपूज्यास्ततो विद्वत्स मेढतापुरे गतास्तदनु तेन सदारङ्गेण गृहे मानादीना पुरतो निजसंयमग्रहणाशयः शोकः, अत्याग्रहेण तदाश्रमादाय श्रीसूरीनाकार्यं च कृतमुमतिसङ्गेन सदारङ्गेणामितरां त्यक्त्वा महामहर्षकं दीक्षाऽङ्गीकृतं । नवमवर्षे तस्मिन्त्येवाऽध्येष्टुं लग्नः, वर्षपञ्चकं पुरातुचानो जातः । ततः पञ्चदशाब्दिकेन पठ्यतपोभिग्रहो गृहीतः, महान् तपस्वी विद्वति-त्यासी श्रुताश्रयो विहास्येति मत्वाऽऽचार्यैरन्त्यसमये श्रीवर्द्धमानानाम्नोऽन्तेवासिनो गणश्रृत्यद्वानावसरे शोकम्- 'मवताऽऽत्मनोयपदं सदारङ्गाय देयम्' इति । १८ समाः पदं श्रुतम् । दिननवकानश्चनकरणेन श्रीश्रीपूज्यैर्ध्याता सं० १७२४ कालेन ॥ ६७ ॥

६८. तदीयपट्टे वर्द्धमानाचार्याः । वैशवंश्यः सूर्यमल्लपिता, जननी लाडमदेजीति, जापासरे जन्म, चारि-महिपुरे, पदमपि तत्रैव संवत् १७२५ माघशुक्लपञ्चम्याम् । तदनन्तरं संवत् १७३० वर्षे वैशाखशुक्लदशम्यां श्रीवीकानेरे पादा अवधारिताः श्रीश्रीपूज्यैः । तत्र महान् महः संजातः, श्रीफलैः प्रभावना कृता । श्रीदेव-शुभांशाचिन्तामणिविभूषितमस्तकैः श्रावकैः महती प्रतिष्ठा व्यधापि । ततोऽनेनक्षेत्रेषु विद्वत्स पुनर्वीकानेरे समेत्य स्वान्त्यसमयवेदिभिर्दिनसप्तकानश्चनमाश्रित्य त्रिदिवोऽल्लञ्चके वर्षोष्टकपदयोगिभिः श्रीश्रीपूज्यैः ॥ ६८ ॥

६९. श्रीवर्द्धमानाचार्यैर्गुरुदेववचःस्मरद्भिः श्रीसदारङ्गसूरयो निजपट्टे स्थापिताः । तत्र महति महे विधीयमाने श्रावकैरेकधा मिलिते स्वभरणणीये श्रीसंघे महान् प्रमोदः सर्वेषां भवति । तस्मिन्नवसरे प्रविधाय देवीयात्रा-गतेर्निजसंपदसरावगतिवर्धनार्थं हिंसाकोटनिवासिभिः ब्रह्मचारीभ्यः कुहाडापरपत्नीयैः शालिभद्रोक्तम-चन्द्रोदितैः सभ्यपरिकरान्वितैः क्रमाचागौरनगरे समेतैर्विज्ञातपदवीमहैः सुश्रावैर्गुरुतरगुरुभक्त्या साधर्मिकवात्स-ल्यादिशुद्धकृत्यकृत्ये रजतानां चतुःसहस्री व्यधिता । तत्र तेषां यशोनामकर्मभक्त्येवद्वयो महान्ननि । तत्रत्यैः सूरवंशैरपि तैः सह स्वसंबन्धः कृतोऽनाग्रेतनविस्तरस्तु न ह्यष्टः । ततः सदारङ्गद्वयः किञ्चित् कालं तत्र

शङ्खो ध्वनिप्यति । अन्यं वयमपि नेच्छामः ।' तदा पुनर्नृपादेशः 'समेतः-श्रीप्रतया प्रवेशो विधीयताम्; यथा तपो न परामवृत्ति पौरान् ।' तदाऽमात्येन शङ्खत्व्यतिकरो निवेदितो नृपात्रे- 'शङ्खस्त्ववश्यमेव युज्यतेऽन ।' तस्मिन् समये श्रीलक्ष्मीनारायणप्रसादमादाय नयनाख्यः शङ्खः समेतः । तं वीक्ष्य लालाणीव्यासउदयचन्द्र-
-मुण्डाचतुर्भुजाभ्यामुक्तम्- 'एष शङ्खविवादो यतिभिः क्रियते, ततः कथं निवर्त्तेत । एते वदन्ति १३ महल्लेषु श्रीचिन्तामणिभगवतः शङ्खो वाधतेऽन्येषु १४ महावीरदेवस्य, एतयोस्तु शङ्खादिकं श्रीश्रीपूज्या अपि नोरीकुर्वन्ति, अतो श्रीलक्ष्मीनारायणजीकस्य शङ्खो ध्वन्यते, एवं विवादो याति ।' अन्यथा नेत्यामुश्योपट्ट-
भागस्य विवक्षम्- 'श्रीमहाराज । अधुना तु प्रवेशोत्सवे श्रीलक्ष्मीनारायणजीकस्य शङ्खः प्रदीयते तदा वरम्, अग्रे श्रीमहाराजानामिच्छा ।' तदा श्रीमहाराजेन नयनाहः शङ्खध्मा दृष्टः, कथितं च- 'मो नयन ! त्वं श्रीठाकुरजीकानां सेवकोऽसि, वयं निर्दिशामः श्रीश्रीपूज्यसदाराङ्गनीकानां प्रवेशमहे श्रीठाकुरजीकानां शङ्खो ध्वन्यताम् ।' ततस्तमादाय स तत्र गतः, महताहम्बरेण प्रवेशमहः कारितः । नालिकेराणां प्रभाचना कृता । श्रीफलानां नवशती लम्बा । तदनु येनाहम्बरेण प्रवेशोत्सवो जातस्तेनैवाहम्बरेण सुराणामुन्दरादासवैदमनि माससम्मानशनं गृहीतम् । तत् आपादचतुर्मास्यागमेऽन्ययतिविहितशङ्खविवादं मत्वा पूज्यश्रीस्वामिदासजी-रामसिंहजी-
-प्रेमराजजी-कुशलचन्द्रजीनामकैः प्रवरयतिभिः श्रीराजसमीपे गत्वा भणितम्- 'मो महाराजाधिराजः ! श्रीश्री-
-पूज्यैः शुभाभीर्वाप्सि दत्तानि सन्ति, पुनः शङ्खविवादनिवर्त्तनोदन्तश्च कथावितः, सोऽधुना विमृश्य क्रियताम् । किञ्च खरतरकमलगणीयश्रावकैः पूर्वं या स्थितिः कृता प्रोक्ता सा पृच्छ्यताम् । केनेयं स्थितिः कृताऽ-
-भूत्, तत् कर्णालादिकं चेत् स्यात् तदा दर्शयताम् ।' पुनः पूज्यस्वामिदासैरवादि- 'महाराजाधिराज । सं० १६४० यावत् तु कोऽपि विवादो नासीत्, कोऽपि कस्यापि न वनेनमरुतोत् । ततो विश्वविश्वम्भराभारसमुद्राद्यादि-
-वराहकल्पश्रीरायसिंहजीराज्ये कर्मचन्द्रवत्सापत्येन सीमा स्वीययतीनां कृताऽन्येषां शङ्खो ब्रह्मरिका च न बाधते । ततः श्रीसुरसिंहजीराज्ये ठाकुरसीनामवैधेन स्वगणीयशङ्खादिस्थितिः स्थापिताऽधुनाऽऽनय । एष विमृश्य विधेयः ।' ततः श्रीमहाराजेन द्वावपि समाकार्यं पृष्टौ- 'भवदीया स्थितिः केन वद्धा कथं चान्येषां शङ्खशानं निरस्तम् ।' तैर्भणितम्- 'महाराज ! अस्माकं राज्यद्वारतोऽयमारोपः कृतः, यत् १३ महल्लेषु खरतरगणीयानां श्रीचिन्तामणि-
-शङ्खः १४ महल्लेषु श्रीमहावीरदेवस्य शङ्खो ब्रह्मरिका च प्रवर्त्तेत ।' एवमुक्ते श्रीमहाराजेन भणितम्- 'य
-आरोपः कृतोऽस्ति भवतोर्द्वयोस्तत् कर्णालादिकं दर्शनीयम् ।' तदा तैरुदितम्- 'कर्णालादिकं तु तावन्नास्ति
-किं दर्शयामः ?' श्रीमहाराजेनाऽभाणि- 'भवतां राज्यद्वारकर्णलं विना द्वयेषां आरोपः कया रीत्या जातः ? ।' पुनः श्रीमहाराजेन पृष्टम्- 'अन्येषां वर्जितो यः शङ्खः तस्य श्रीमहाराजकृतं लिखन-पठनादिकं भवेत्,
-तदपि दर्शयताम्, अन्यथा केन हेतुनाऽमूनन्यगणीयान् वर्जयन्ति यतयः ?' तदा तैर्वाहुतम्- 'हे श्रीमहाराज !
-वैधवत्सापत्यरावश्रीवीकाजीकस्य सार्थं समेता अभूवन्, तेन हेतुना तैर्निजनिजसीमाऽकारि । अग्रे देवपादानां
-मनसि यद् भवेत् तथा विधेयम् ।' तदा श्रीमहाराजैर्भणितम्- 'वयं श्रीमशुणा यथावन्नीतिप्रवर्त्तनार्थं राजानः
-कृताः स्मः 'तद्गीतेरेव प्रवृत्तिर्भविष्यति ।' एवमुक्ता मनसि विश्रष्टम् । एतेषामपि रीतिः प्रस्थापितैव पूर्वनादे-
-शाधिकारिविहितत्वात् । अयेतेषां श्रीश्रीपूज्यानां समधिका कर्तुमुचितेति परामुक्तम्- 'युयं सप्तविंशतिमहल्लेषु
-सार्वादिकी स्थितिः क्रियताम्, एतेषां तु अधमभूत्येव श्रीलक्ष्मीनारायणजीकानां शङ्खः सर्वत्र पुरे वादयिष्यति,
-एतदीयथाद्धानामपि हर्षवर्द्धाप्ते श्रीठाकुरजीकानामेव शङ्खो वादयिष्यति । श्रीचिन्तामणि-महावीरयोः

शङ्खस्थानवकाशः । एवं शङ्खं निराकुर्वन् जनः श्रीठाकुरजीकेभ्यो विमुक्तो भविष्यति पुनः श्रीराज्यद्वारस्या-
पराधी ।' एवं भणित्वा शङ्खमा विष्ट इति ।

अथ श्रीश्रीपूज्यैराष्ट्रविंशद्वर्षपर्यन्तं धर्मराज्यं कृतम्, तत्र चतुर्विंशतिशिष्याः जाताः । तन्नामानि यथा-
श्रीगोपालजीका अटकमहादुर्गे महान्तस्तपस्विनोऽटकजले जनं क्षुब्धन्तं पदस्पर्शादपृष्टं नदीनलेनापि यच्छासनं
मानितम् १ । श्रीआनन्दरामजीका वल्लुङ्गनगरे स्थिता अभूवन् २ । भाग्यजीका तोलीयासरे, प्रसिद्धाः ३ ।
महेशजीका मालवदेशे प्रसिद्धाः ४ । वपतमल्लजीका महान्तो मल्ला अजितसिंहगुपमल्लमानमर्दकाः ५ ।
चत्वारो रामसिंहजीका आसन् । एके तु ऊकेशवंश्याः कोचरगोत्रीया उदयसिंहजीकैः समं मिलिताः ६ ।
द्वितीयाश्वकुनाणाभिजना मालवदेशे ७ । तृतीयाः स्वत्तिज्ञातीया मालवे ८ । तुर्या रामसिंहजीका भीमजी-
अमीचन्द्रजीकानां गुरवः ९ । श्रीसुखानन्दजीका बीदासरस्थलेषु कृतानन्ना दिवं ययुः, ये ते तपस्विनः १० ।
श्रीउदयसिंहजीका चैर्गणभेदः कृतः ११ । श्रीजगजीवनदासजीका मूलपदाधिपाः १२ । द्वौ शिष्यावादिनौ
धर्मचन्द्रगुणपालाख्यौ सिद्धान्तं पठन्तौ देवोपसर्गजनितमहाकष्टौ सम्पगाराधनामाधाय दिवं गतौ १३-१४ ।
मेमराजजी-रायसिंहजीकौ भैरवमन्त्राराधकौ भ्रमन्तौ निशि चलितौ, विद्वत्सपदौ भूकौ जातौ १५ ।
विधिचन्द्रजीका दीक्षातोऽश्रितदिनेष्वेव स्वर्गताः शूलरोगेण १७ । वस्तपालजी-हीराजी-धनाजीकास्तपसा
प्रसिद्धाः १८-१९ । सेरजलकृतनियमा ग्रीष्मे उपसर्गसहनं कृत्वा सं १७६५ वर्षे पञ्चत्वारिंशत् २० । वैद्यवंश्या ज्ञानजीका
आगमज्ञा महान्तो मालवदेशे दुष्टडाकिन्या गृहीताः । कृतानेकोपचारा अपि न पटवो जाताः २१ । मालवदेशे
भारजीकाः प्रसिद्धाः २२ । लक्षजीका आनन्दरामजीसार्थ एव विहृतवन्तः २३ । दुर्गदासाहास्तु मालवे सार्थाद्
भ्राष्टरदिनिपाते न केनापि लक्षिताः २४ ।

एतेषां मध्यान्ववदेशेषु विद्यमानेषु श्रीश्रीपूज्यै उदयसिंहस्य तपस्विनः शिष्यस्य प्रोक्तम्-‘भोः ! पदं
'गृहाण' इत्युक्ते उदयसिंहजीकैरभाणि-‘मम पदेन कोऽर्थः ? सर्वगुणसंपन्नाः प्रजाला जीवनदासजीकाः सन्ति,
तेभ्यः प्रदीयताम्, अहं तन्निदेशकृद् भविष्यामि' इत्युक्ते पुनरप्याग्रहेणोक्तम्-‘पदं गृहाण, पश्चान्न किञ्चित्
कर्तुमुचितम् ।' तैः पदादानं नोरीकृतम् । तदा श्रीछरिशाईलैखसरं विज्ञाय श्रीसंघसाक्षिपमन्यगणीयानां च पुरतः
श्रीमदभ्युदयपदं श्रीजगजीवनदासजीकेभ्यो लिखित्वा प्रदत्तम् । स्वयमाराधनां दिनदशकं यावत् साधयित्वा
शिविदिवं मण्डयामासुः सं १७७२ एवं पट्टानि ६९ जातानि ॥६९॥

७०. तस्मिन्मन्त्रे शिक्षापत्राणि नागपुरीयसुराणासहस्रमल्लादिभिर्लेखं लेखं यतिभ्यः प्रदत्तानि । श्रीउदयसिंह-
जीका यतिव्रयान्विता बीकानेरे स्थिता भाविस्वरयस्तु बहुमृनिपस्थिताः श्रीनागोरपुरे स्थिताः । तत्र पट्टमुहूर्तं
वर्षद्वयं यावच्छुद्धं नागतम् । ततः समीचीने गृहर्त्ते श्रीश्रीपूज्याचार्याः जगजीवनदासकाः पटं भूपयामासुः ।
चोरवेटिकागोत्रीयः बीरपालजी पितृनाम, जनन्या नाम रतनादेवीति, पदिहाराणिगमे जसुधारिचं मेडतापुरे,
पदमहिपुरे ।

अथ नागोरनगरे घोडापत्तयैः कृषञ्चित् किञ्चिन्पूनरामैश्वरीश्वेटिकादियुतैर्माण्डापत्त्यसुराणागोत्रीयाणां
लेखं दत्त्वा कृपापितम्, महत्त्वदयसिंहेषु स्थितेषु अत्रत्यैः आद्वैरेतेऽभिषिक्तास्तन्नामास्माकं ह्यं जातम् ।

अथ वीकानेरे, स्थिता अपि तदयसिंहजीकाः पटे स्थाप्या इति मुहुर्मुहुः समाचारे प्रवर्तमाने श्रीश्रीपूज्यै-
कथापितम्—‘अद्यापि किमपि गतं नास्ति । अत्राऽऽगत्य पदमादीयताम्, यूयं, महान्तः ।’ तदोदयसिंहजी-
कैरभाणि—‘मम पदादानेच्छा न हि ।’ ततस्तत्रत्यैर्माण्डापत्यादिभिरुपाग्रहेण प्रसन्न पदे स्थापिताः
वीकानेरे एव । एवं गणस्फोटे जातेऽपि श्रीमूलपटेश्वरसांनिध्याद् बहुयुतिततिपरिहृताः श्रीजगज्जीवनदासजी-
नामधेया वरभागधेयाः सर्वत्र देशे देशे क्षेत्रे क्षेत्रे आद्वैरम्यगणीयाः संवेनाऽपि सम्मानिताः पूजिताश्च,
नागोरपुराद् विहृत्य भट्टनेरकोटे पादा अवधारिताः । तत्र लयीयानपि वाचासाहः प्रभावनां महतीं
कृतवान् । ग्रन्थगौरवप्रधानाञ्च विस्तरतो लिख्यते सर्वसंबन्धः ।

ततः सरस्वतीपत्तने हिंसारकोटे बुढलाढानिगमे टोङ्णा-मुनाम-सन्मानक-रोपड-वजवाडा-राहो-जालन्धर-
गुजरात-रावलपिण्डीमधुतिषु क्षेत्रेषु विहृत्य सम्यग् लब्धपुण्यां प्रवेशोत्सवे जायमाने मृगलयवनः कश्चिद्
युवा तत्रत्यस्थायुक्कुतोऽकस्मात् संमूर्च्छितो लोकैर्मृत इति संभावितः । सशोकेषु लोकेषु जातेषु नमस्कृति-
जलेन सर्वलम्बिवितानसंस्मारिते पूर्वगणधरैः श्रीश्रीपूज्यपादैः सिक्तः, प्रत्यागतचेतनः सन् परमभक्तो
महामहिमानमकरोत् १ ॥ ततो अनेकेषु क्षेत्रेषु विहरद्भिः श्रीश्रीपूज्यचरणैर् प्रत्यावा दर्शितास्तान् को
लिखितुं शक्नोति ? न वा चक्षुःमलम् । पुनरटकधुनीं पतिता । समर्थनामसाहकस्य बहुपण्यभृता नोस्तरिता ।
तत्रत्यैर्हिन्दूयवैः प्रभावनाऽधिका चक्रे २ ॥ ततो निवृत्त्य समागच्छद्भिः क्षुरिपादै रोपडनगरे वृद्धश्रावि-
काया गलत्कुण्डमपहृतम् ३ ॥ पुनः सरस्वतीपत्तने विपमदुःकालभीतैर्यवैर्बैहम्मदुहसेनस्योक्तम्—‘वणिग्-
जनैरेते यतयो रौरवनिवन्धनं दृष्ट्यभावाधै रक्षिता अत्र’ इत्यारुण्य दुर्मतिना तेन लोकानां पुरतः प्रोक्तम्—
‘एतेनातथेद् गमिष्यन्ति तदाहं कचग्राहमेनान् निष्कासयिष्यामि’ इति वाचां कस्यापि मुखाच्छ्रुत्वा
निःप्रतिमपुण्यपण्यशालिभिलोकोत्तरातिशयधरैः श्रीश्रीपूज्यैर्मणितम्—‘भो यतयः ! अतः शीघ्रतया विहर्त्तव्यम्,
अतः स्थानाद् द्वि-त्रेप्वहस्त यद्यत्र माषि तत् स एव दुर्धीः ईक्षिष्यति’ इत्युक्त्वा विहर्तुं लग्नाः । तदा
आद्वैरुक्तम्—‘स्वामिन् ! वयमपि भवत्पदयुगमाश्रिताश्चलामः । एवं कथनेन श्रीध्वरयस्तत्रैव स्थापिताः ।

अथ तृतीये दिवसे शौरडयवैः मातरेवागत्य बहिर्निर्गते महम्मदुहसेनः शिरःभ्रमथुरुचग्राहं सुवि निपात्य
मृगं कृष्टिः, यसन्मुक्तः । ततो ज्ञातवृत्तान्तेन तद्विधना हसनपान्महाशयेनातीवनिर्मितित्तः—‘रेपुत्रपता ! त्वादयोऽयमो’
मत्कुले कथं जातः ? अस्मत्पूज्यपूज्यानामविनयो वाचाऽपि कृतो दुःसायेन, केचलमस्मत्प्राणस्तुदन्ति ५ ॥
तत एव किमधिकलपितेन । तत्र हसनपान्मवावेन बहुभक्तिपूर्वकमाराधिताः । तदुक्तम्—

दर्शितप्रत्ययं को हि नाराधयति सत्तमम् ।

ध्वस्तध्वान्तं प्रगे दीप्तं रविं को न निवेद्यते ? ॥

१२

इति ५ ॥ ततो भट्टनेरमार्गेऽतिवृषाकुलाः करमवाहकाः सदयुस्वरणस्मरणपरायणास्तत्क्षणमदृष्टचरममृतोपमं
पानीयमपियन् ६ ॥ ततः संवत् १७८४ वर्षे श्रीवीकानेरनगरे पादा अवधारिताः । तत्र प्रत्यर्थादिपञ्चा-
ननेन श्रीमुज्जाणसिंहमहाराजेन विशेषतः सन्मानिताः, दृष्टप्रत्ययैः तत्रत्यैः सर्वैरपि राजकीयपुरुषैः समेत्य
स्व-पर पक्षामितजनमनोहारी महान् प्रवेशोत्सवोऽकारि । एका प्रतोली चोरवेष्टिकैः कृता, अपरा धूरवंतीयानामिति

प्रतोलीद्वयमण्डनं-चित्रकूदेव जातम् । श्रीकलैः प्रभावना व्यवायि हर्षावेगात् परवशैरिव श्रद्धैः । सुराणां-
शुकनदासजीकानां ग्रहे क्षमाश्रमणैः विहरणं कृतम् । द्वितीयदिवसे आचार्यपाणनायजीरैरागत्य श्रीमहाराज-
कृतदण्डवन्नमस्कृतिनिवेदनमकारि तदा श्रीश्रीपूज्यचरणैरपि यानि कानिचिद् वचनानि विहितानि तानि
श्रीमन्महाराजकुञ्जरैः प्रतीतानि सादृष्टिकृतया वृत्तानि ७ ॥

तत्र पुरे श्रीश्रीपूज्यपादैश्चतुर्मासद्वितयी कृता । ततो मालवादिजनपदेषु विहृत्य सिंहाद् धेनुमोचनं, निर्धन-
श्राद्धस्य सुतस्य धनवरप्रदानं, देवलीयानगरे कीटिकामत्कोटकभूयस्त्वनिर्वाकरणं, भटेवराशिथुकस्य नगरमुख्यताप्रति-
पादनप्रभृतयोऽनेकेऽवदातनिकरा जाताः । पुनर्मन्दसोरनगरेऽतीवनिःस्वताविदितसततसद्भक्तिभावितचेतस्फुल्लज्ज-
आदलवेगकस्य शुद्धवचोऽमृतपानानन्तरमुक्तम्-‘त्वं याहीतः, सकलमालवानामाधिपत्यभृद् भविष्यसि’ इत्याकर्ण्यैवोज-
यिन्यमिमुखं चलतस्तस्यानेके महाराष्ट्रिकाश्चरोहा मिलिताः । तं प्रति गदितम्-‘त्वमस्मत्पुरोगमो भूत्वा
ग्राम-पुरादीनि दर्शय, यथाऽस्मन्नवीनराज्यसंस्था समीचीना जायेत ।’ तदा तेन ‘आम’ इति भणित्वा तदुक्तं
कृतम् । पश्चान्नान्हासाद्विकस्य दाक्षिणात्यानामाधिपस्य मिलितः, तेनोजयिनी-मन्दसोरेन्दोरान्नां बृहत्पुराणामा-
धिपत्यं प्रददे । ततः सोऽतिवलवान् प्रतापी यवनोऽपि हिन्दूकवत् परमभक्तो जातः । विकृतित्यागरूपया
तपःश्रिया शरीरमपि ‘सखेदं’ जातम् । वर्षद्वयं तत्र स्थित्वा, ततो यथाकथञ्चिद् वीकानेरपुरे समेताः ।
तनुशक्तेरभावेन प्रवेशनमहोऽपि न कृतः । चतुर्मासचतुष्कमकारि । ततो विहितानश्वैः संवत् १८१६
आश्विनकृष्णसप्तम्याः प्रातर्दिनपञ्चकानन्तरं स्वर्गो मण्डितः ४४ समाः पदभोगः ॥ ७० ॥

७१. तत्पट्टे श्रीभोजराजसूरयो बोधित्यान्वयाः, जीवराजः पिता, कुञ्जालंजी जननी, रहासरे जन्म, फतेपुरे
चारित्रम्, पदं तु श्रीनागोरपुरे संवत् १८१६ फाल्गुनमासे । मालवानीवृत्ति पञ्चाशद्यतिपरिवृताधिरं विहृत्य
येढतापुरे दिनत्रिकानशनमाप्तस्वर्गा अभूवन् । वर्षपट्टकं पदभुक्तिः । एषां सप्तगुरुभ्रातरौऽभवन् । श्रीलालजी-१-
जयसिंहजी २- जयरामजी ३- श्रीभोजराजजी ४- श्रीलक्ष्मराजजी ५- श्रीदूदाजी ६- श्रीरामचन्द्रजी ७-
क्षेमचन्द्रजी ८- नामधेया अष्टौ शिष्याः श्रीमज्जगज्जीवनदाससूरीणां दिग्गजा इव [आसन्] ॥ ७१ ॥

७२. तत्पट्टोदयकारिणः श्रीहर्षचन्द्रसूर्यः । नवलपागोत्रे पिता भोपतनजीनामा, माता भक्तादेवीति, करणुग्रामे
जन्म, सोझतपुरे चारित्रम्, श्रीनागोरपुरे पदमापुः संवत् १८२३ वैशाखशुक्ल ६ दिने । पदे वर्ष १९ भुक्तम्,
श्रीहर्षचन्द्रसूरेर्विजयति धर्मराज्ये महान्तोऽसी यतुयः संघाटरुधराः तथाहि, अभयराजजी-अमीचन्द्रजी-लक्ष्मराजजी-
उदयचन्द्रजी-गुलाबचन्द्रजी-मेघराजजी-हीरानन्दजी-आनन्दरामजीमभृतयो मरुधरदेशसमीपवासिनो मालवदेशे मनसा-
रामजी-नैणसीजीप्रमुखा ३७ । उदीच्यां सेहूनी-जयंराजजी-हरजीजी-मंगूनी-हरसहायजी-हरचन्द्रजीप्रमुखाः ११ ।
एषां वैदुष्यं यादृशं जातं तादृशमत्र युगे न कस्यापि भूतम् । विस्तरेस्तु मक्ततपध्वन्यपट्टावलीतो ज्ञेयः । सपाद-
नगपुरे विहितानशना दिनत्रयं दिवं भूषयामासुः ॥ ७२ ॥

७३. तत्पट्टे श्रीश्रीपूज्याचार्याः श्रीश्रीलक्ष्मीचन्द्रजीनामानः । कोठारीगोत्रे जीवराजजीनामा पिता, जयरङ्गदेवी
जननी, नवहरनिगमे जन्म, चारित्रमहिपुरे, स्वहस्तेन-पदमपि तदैव । सं० १८४२ अपादकृष्ण २ दिने तत्र
चतुर्मासद्वयी कृता । ज्वालयान-मत्यालयानादि सप्त्यङ्ग पर्यमर्क प्रवर्तितम् । श्रीसेयमनोरथाः सकलीकृताः । ततो
वेनातटनिगमे श्रीसंवेन महोत्सवेन चतुर्मासी कारिता । ततो जोनावरनगरे पञ्चविंशत्यितिसमन्विता वर्षद्वयं

स्थिताः । ततोऽन्यानेकज्ञेयाणि निजचरणन्यासेन पूतानि-विहितानि । ततोऽधीकानेरनगरादिषु प्रभूतशुद्धभार-
मावितान्तःकरणश्रद्धालूनां मनांसि प्रमोदमेदुराणि विधाय श्रीसुनाम-पटयाला-ऽम्बाला-धर्मक्षेत्र-रोपड-हुसयारपुरा-
जेजो-जगदूरूप्य-कृष्णापुरा-पंढेलथावकमण्डितयतिमयुखानेकच्छेकजनमनससु अमन्दामन्दमुत्पादयन्तोऽमृतसरोलवपुरी-
शालिकोद्यदभ्रक्षेत्रेषु विहरन्तः श्रीश्रीपूज्याः पुनः सर्वदिग्धारुचूनिगमादिषु चतुर्मास्यनेकशो विधाय हितकृद्भूमिरूपणा
दिह्री-लक्ष्मणपुरी-काशी-पाटलीपुत्र-मल्लदावादादिस्थानेषु संस्थित्य च पुनर्दिह्रीनगरे चतुर्मासीद्वयमकार्षुः ।
ततो भूरिपरिकरान्विताः सुश्रावकप्रभृतीकृतशिविकोत्तमारुढा भरतपुरगोदनिगमादिषु विहृत्य कोटानगरादिषु
विहृत्य च दाक्षिणात्यमहिता मालवादि-जनपदेषु च बहुशो शेषश्रीसंयमनोविनोदाय संस्थितास्ततः श्रीनागोर-
नगरमधिष्ठाय (?) जालोर-जेसलमेरु-श्रीसंघेन बहुविज्ञप्तिपत्राणि संप्रेष्याऽऽहूताः श्रीमद्भदन्तपुङ्गवाः सुखेन
शुद्धसुकृतोपदेशकादम्बिन्याऽस्तोकलीकहृदगतरीरवतामपनीतवन्तः । ततो विहृत्य फलवर्द्धिपुरीप्रभृतिक्षेत्रेषु चिरं
चतुरचेतश्चमत्कारकारिविहारकरणेन शृङ्खरिग्रामे समेताः । राजाधिराजमहाराजश्रीरत्नसिंहदेवैः प्रज्ञालभार्ह-
मुनिवंशाभरण-श्रीगुरुचरणवज्रमज्जनाऽवाप्तपरमानन्दमहर्षिरचनाविशयभीणिताचित्तै रजतपट्टिशुद्धलेखन-प्रेषणपूर्वकं
बहु विज्ञप्य श्रीवीकानेरपुरे पुरातनपृथ्वीराजकारितप्रवेशोत्सवानुकारिणा महामहेन प्रवेशिताः, विशेषतो
भक्तियुक्तिः कृता कारिता च, एकविंशतियतिमधुपाचितचरणाः सुखेनान्द्रजयमस्युः । इतश्चोदीच्यपावत्संभ्रं
श्रीसंघेन सुनामस्यपतिरघुपतिं प्रति कथापितम्-“बहुवत्सरद्वन्द्वमतीतं श्रीश्रीपूज्यपाददर्शनामृतसत्त्वपूज्यमस्मदीय-
मानसं संवर्धयि, तेनाशु विज्ञप्तिपत्राणि संप्रेष्य श्रीधरायः समाकार्याः ।’ तदा तेनापि बहुशच्छदा विसृष्टाः
संदेशहराश्च । अस्मिन्नवसरे स्वैर्यौदार्यं गाम्भीर्यादिगुणावलीसमुपाजिह्वरीराट्टासराकासङ्काशकरनिकरसोदरयशःस्तोमैः
श्रीश्रीपूज्यचरणैः सद्यः प्रसद्य समागमदलद्वारा ज्ञापितमागमनम् । ततो वीकानेरान्महतो महेन विहृत्य नवहरनिगमं
पुनानि राजपुरारोहीबुढलाडादिषु समागत्य सुनामनगरे चतुर्मासी कृता । तत्र लद्धराजनीकानां प्रयोजनस्थित्यो रघु-
नाथपिः शिष्यचक्षुष्टययुतः, अपरेऽपि रिक्तिसाधवस्तैः परितृताः श्रीमद्भदन्तपुङ्गवाः सदागमावलीं सम्पद्य व्याख्यान-
वन्तः । ततो विहृत्य सन्मान-धर्मक्षेत्र-सदौराम्बला-चनूड-रोपड-नालागद-लुदिहाणामश्वत्थक्षेत्राणि स्पर्शनापूतानि विधाय
च संवत् १८९० वर्षे श्रीमत्पटयालानामनि पूटमेदने श्रावकैश्चतुर्मासी कारिताऽस्ति । तत्र सुखेन धर्मकर्म प्रवर्त्तयन्तः
विराजन्ते ते, सर्वजनपदेषु पूर्ववद् विजयमानाश्चिरं जीयासुः कोटिदिपालिकाः । एतदाज्ञया श्रीसंघः प्रवर्त्तताम् ।

पट्टावल्या प्रबन्धोऽयं रघुनाथपिणा दृतम् ।

लिखितः सुगमः शोध्यो विशेषज्ञैः पुनर्मुद्रा ॥

१६

इति श्रीमद्विषयपत्रकश्रीशुनिराजसिंहचरणान्नचञ्चरीकपुनाथपिणा

पट्टावलीप्रबन्धो रचितः ॥

सं० १९८९ असाद सुदि २ श्री ॥

अञ्चलगच्छ-अपरनाम विधिपक्षगच्छ-पट्टावली ।

(विस्तृतवर्णनरूपा)

१. श्रीमहावीरपाटें श्रीगौतमस्वामी यया । — — — — — तेहँ पंठई कोई शिष्य नहीं, तिवारें गुरुमाई श्रीसुधर्मास्वामिनें पाट आपीउ । वर्ष १०० आयु भोगल्यो, ते प्रथम पाट जाणवो ।

२. बीजे पाटें जंबुस्वामी जाणवा । ते मोक्ष गया तिवारें केवलज्ञान आदे दश बोल विच्छेद गया, ते कहे छे—मनःपर्यवहान १, परमावधिज्ञान २, पुलाकनामालब्धि ३, आहारकलब्धि ४, क्षायिक समकित ५, उपशान्तमोह-इग्यारसु गुणठाणुं ६, जिनकल्पिविहार ७, परिहारविशुद्धिचारि-सूक्ष्मसंपरायचारित्र-यथाख्यातचारित्र ८, केवलज्ञान ९, मोक्षमार्ग १० । ए बीजो पाट ।

३. त्रीजे पाटे प्रभवस्वामी यया ।

४. चउथे पाटे सिज्जंभवस्वरि यया ।

५. पांचमे पाटे यशोभद्रस्वरि यया ।

६. छठें पाटें संभूतिविजय यया ।

७. सातमे पाटे श्रीभद्रबाहु यया ।

८. आठमे पाटे श्रीयुलभद्रस्वामी यया ।

९. नवमे पाटे श्रीमहागिरिस्वरि यया ।

१०. दशमें पाटे श्रीसुहस्रितस्वरि यया ।

११. इग्यारमें पाटे श्रीइन्द्रदिन्नस्वरि यया । कोटिगण । वली बीजुं बीरुद । कोटिवार सूरिमन्त्रनो जाप कीयो तेणे 'कोटिकण' कहैवाणो । ए इग्यारमो पाट जाणवो ।

१२. बारमे पाटे श्रीदिनस्वरि यया ।

१३. तेरमे पाटे श्रीसिंहगिरि यया ।

१४. चउदमे पाटे श्रीवज्रस्वरि यया; 'वपरीशाखा' यद् ।

१५. पंदरमे पाटे श्रीवयरसेण यया ।

१६. सोलमे पाटे श्रीचन्द्रस्वरि यया, चंद्र समान तेहँसी 'चन्द्रकुल' ययुं ।

१७. सत्तरमे पाटे श्रीसामंतमद्रक्षरि यथा ।
 १८. अठारमे पाटे श्रीदृढक्षरि यथा ।
 १९. ओगणीसमे पाटे श्रीमद्योतनक्षरि यथा ।
 २०. बीसमे पाटे श्रीमानदेवक्षरि यथा ।
 २१. एकवीसमे पाटे श्रीमानहुंगक्षरि यथा । 'नमिऊण' जोडी शासननी उन्नति वधारी ।
 २२. बावीसमे पाटे गीरक्षरि यथा ।
 २३. त्रेवीसमे पाटे श्रीजयदेवक्षरि यथा ।
 २४. चउवीसमे पाटे श्रीदेवाणदक्षरि यथा ।
 २५. पचवीसमे पाटे श्रीविक्रमक्षरि यथा ।
 २६. छवीसमे पाटे श्रीनरसिंहसुरि यथा ।
 २७. सत्त्वावीसमे पाटे श्रीसमुद्रक्षरि यथा ।
 २८. अठावीसमे पाटे श्रीमानदेवक्षरि यथा ।
 २९. ओगणवीसमे पाटे श्रीहरिमद्रक्षरि यथा ।
 ३०. त्रीसमे पाटे श्रीविजयप्रमक्षरि यथा ।
 ३१. एकत्रीसमे पाटे श्रीजयानंदक्षरि यथा ।
 ३२. बनीसमे पाटे श्रीवीरभद्रक्षरि यथा ।
 ३३. तेत्रीसमे पाटे श्रीयशोदेवक्षरि यथा ।
 ३४. चोत्रीसमे पाटे श्रीनिमलचन्द्रक्षरि यथा ।
 ३५. पात्रीसमे पाटे श्रीउद्योतनक्षरि यथा ।
 ३६. छत्रीसमे पाटे श्रीसर्वदेवक्षरि यथा । तेणे वढतळे छरिपद आपोउ । 'वडगच्छ' त्रोजु नाम ।
 ३७. साढनीसमे पाटे यशदेवक्षरि यथा ।
 ३८. आढत्रीसमे पाटे श्रीउदयप्रमक्षरि यथा ।
 ३९. ओगणचालिसमे पाटे श्रीप्रमाणदक्षरि यथा, जेहने संघे प्रतिष्ठाइ नाणां घणा खरच्या,
 'नाणावालगच्छ' पाचसुं नाम थयु ।
 ४०. चालिसमे पाटे श्रीधर्मचन्द्रक्षरि यथा ।
 ४१. एकतालिसमे पाटे श्रीसुमणचन्द्रक्षरि यथा । ५९
 ४२. बेतालिसमे पाटे श्रीवृणचन्द्रक्षरि यथा । ६०
 ४३. त्रेतालिसमे पाटे श्रीविजयप्रमक्षरि यथा । ६१

४४. चम्मालिसमे पाटे श्रीनरसिंहस्वरि यथा ।

४५. पसतालिसमे पाटे श्रीवीरचन्द्रस्वरि यथा ।

४६. छड़तालीसमे पाटे श्रीगुनितिलकस्वरि यथा ।

४७. सडतालिसमे पाटे श्रीजयसिंहस्वरि यथा ।

४८. अडतालिसमें पाटे श्रीआर्यरक्षितस्वरि यथा ।

हवई अंचलगच्छनी उत्पत्ति कहीई छे; जिसि कलिकाले तेणें योगि करी जैनदर्शनमाहिं प्रायो बाहुल्यई क्रिया टली, आपणी स्वेच्छाई नवनवी वात आदरी तिसि अवसरिं श्रीजयसिंहस्वरि दंतगिग्रामें आव्या, तिहां द्रोण व्यवहारीओ रहै छई तेहनें गोदओ एहवें नामें पुत्र छे । इग्यारछत्रोसैं (सं० ११३६) जन्म, संवत् ११४२ इग्यारवेतालें दीक्षा लीधी । ते सकल शास्त्र भणतां यकां 'दसवैकालिक' सिद्धान्त भणवा लाग्ग, तेहमांहे एक गाथा दीठी, यतः- 'सिउदगं न सेविज्जा सिलाबुट्टो हिमाणिय ।'

ते शिष्य गाथाने अर्थ विचारवा जोवा लागो, सीतोदक सचिच पाणी न सेवीई शिलावृष्टि ते हेमनां पाणी वंधनसैं । उप्नोदक तातो पाणी, माहात्मा जे साधु तेगे छेजुं । गुरुनैं आवो प्रश्न पूछिओ- 'भगवन् ! 'अन्नहावाई अन्नहाकिरिया' कहीई अनेरु कहीई ।' गुरु आगलि गाथा भणी, तिवारें गुरुई वात कही- 'वच्छ ! ए क्रिया हवपां न चाळे ।' तिवारें तेणें शिष्ये कहीउं- 'जे चलावे प्रतिलाभ अथवा नहीं ?' गुरुई कहीउं- 'ते भाग्यवंत ।' तदनंतर तेणें शिष्ये समग्र सिद्धान्त बांची क्रिया समग्र ओलखी साची, गुरुई तेहनई उपाध्यायपद दीधुं, विजयचन्द्र नाम दीधुं, तेगे च्यार यति सहित विहार कीधो । लोकनैं साचो धर्मनो उपदेश दीधां, पणि ते कोई अंगीकार करे नहिं, ते क्रिया न चाळे । पछै पावें पर्वतई आवी भगवंतने बांदी ग्रीस उपवाससु पचवस्राण कर्युं । हवै तेणें समयें श्रीमहाविदेह क्षेत्रनैं विपे श्रीसीमंथरस्वामिं पासैं बखानें वटाण सामलवा श्रीचक्रेश्वरी गयां हता, तिहां श्री[सी]मंथरस्वामिई श्रीविजयचन्द्र उपाध्यायनी क्रिया गुणनी प्रसंसा कीधी, पूर्वक वंदना करी, आगल हाथ जोडी उमी रही, ने गुरुनैं कहै- 'बालागी प्रभु तुम्हे 'विधिपक्ष' नामा गच्छ थापो । लोकमतिं सुधर्म तपो मार्ग भगट करी आपो ।' एहजुं वचन देवीतणुं हीई धरी, पावावर्षतईंधी हेडा उतरी देवीई कथुं हतुं जे मालजनगरे जाजो, तिहां शुद्धमान आहार मिलसै । तिहां पारणुं करजो, ते वचनैं मालजनगरे आवयां, तिहां शुद्धमान आहार बुहरि पारणुं करीउं तिहां यज्ञोधन भणसालीने प्रतिबोधो । पछै तेहनें नवीन भासादें भरतेश्वर चक्रवर्तितणी युक्ति प्रतिष्ठा यातैं थकिं आकासिं देवराणी एहवी थई- 'अहो लोको विधिपक्षगच्छ आसरो, जिम संसार तरो ।' एहजुं देवीवचन सांगलि आवक छसो गमं आदर्युं । राजा विक्रमादित्य थकी इगारसै ओगणौतेरई (सं० ११६९) वरसई श्रीविधिपक्ष गच्छनो महिमा विस्तरी । हवै विहार कतां श्रीविजयचन्द्र उपाध्याय वदनपनगरें पडोता । तिहां कोडि व्यवहारीयो छै, ते सिद्धराओ जेसंगनो भंडारी छे, तेहने प्रतिबोधो । यतः-

तस्स सुआ समयसिरि एककोटिंकां भूलअलगास ।
परिहरीय गहिय दिक्वा पणवीससहि य परिचरिया ॥

अण्णेवि तत्थ जणया गुरुवरणरसेण लीण पडिबुद्धा ।

के सन्व[देस]विरई वेरागचसेण य पडिचण्णा ॥

२

अर्थ—ते कोडि व्यवहारीयानी पुत्री समयथी छे, तेणें कोडिसोनाना मुख्य वैसई तेटलानुं ग्रहणुं पहरिई छें ते सर्व तर्जनीं पचवीस सखी साथे परवरी यकी गुरु पासो दीक्षा लीधी । १। बली बीजा पणि घणा मज्जुय गुरुना वचनरस तेणे लयलीन थका केटलाइक सर्वस्मिन् साध थया, केटलाइक देशविरति थावक थया । वयराग वसैं पडिबुद्ध । ते कोडि व्यवहारीओ पडिबुद्धेणें छेडें करी बांण्णा देवा मांडया । तिवारे कुमारपालराजाना पुछयाथी हेमाचार्ये प्रभाविकपुरुषें कडिडें—‘ए अविचलक ।’ तिवारें पूर्वे तो ‘विधिपक्ष’ पदहुं नाम हट्ट, बली बीजुं नाम ‘अंचलगच्छ’ स्थापना थई । हवें श्रीविजयचन्द्र उपाध्याय बीरादे पडोता तेहवा समयनै विषें सोपारापर पाटणई कोटि द्रव्यतणो पणी बाहड, नेंडी कळन, तेहनो पुत्र जेसिंगकुमार जंबुस्वामिनुं चरित्र सांभलि मावित्रनी आझा मागी धिरादनगरे पुहतो । गुरु श्रीविजयचन्द्र उपाध्याय चैत्यपरिवाडे गया छें । पछवाडे ठवणी उपरि सुस्तक देखी एक वांच्युं । सातसैं गाथा ‘दशैकालिक’ आवडिडें । पछें जेसिंगकुमारनै दीक्षा दीधी । त्रिहु वरसे त्रिण कोडि ग्रंथ भण्या । हवे विजयचंद्र उपाध्यायनै घगां साधु साध्वीना परीवारसुं परवयो । पृथवी पीठने विषे विहार करता मंडाउर नगरि पोहता, तिहां आचार्यपद स्थापना थई । विजयचन्द्र उपाध्यायनु नाम श्रीआर्यरक्षित पदहुं नामस्थापना थई । हवें श्रीआर्यरक्षितद्वरि भूपोठनै विषें घमा साधु साध्वीनै परिवारें विहार करता एकवीससई साधुनै दीक्षा दीधी । इग्यारसई बीस साध्वीनै दीक्षा दीधी । शाखाचार्य १२, उपाध्याय २०, वाचक ७०, पंडित १०३, समयसिरी प्रमुख महत्तरा पुहतपीस ८२ । एवं से . . . अठ्ठासीपद स्थापना कीधी । बैणपनगरे संवत् १२३६ बार छत्रीसैं श्रीआर्यरक्षितद्वरिनि निर्वाण । एवंकाई सर्वायु वर्ष १०० ए अडतालिसमो पाट जाणवो ॥

४९. हवें ओगणपचासमें पाटें श्रीजयसिंपद्वरी थया । यतः—

मह्याहंबरयुतं सखी पर्यंतस्स चिओणवे जायं ।

जयसिंहसूरिनामिण जाओ भूमीसिंगारो ॥

३

अर्थ—मोटे आहंबरई करी सहित तेह जयसिंहद्वरिनि वडणपनगरने विपई द्वरिपद आचार्यपद थयुं, एहवा जयसिंहद्वरि पृथ्वीने विषें श्रृंगारसरसा थया । हवे तेह समयने विषें सिद्धराओ जेसंगने पाटें राजा कुमारपाल थयो । जेणे हेमाचार्ये वचनें अंगारदेशने विपई जीवदया पलावी । जयसिंहद्वरि कुमारपाल राजा आगल पाखी पूनिम अमावास्यानी मरुणणा सांची छें, पदहुं कदेवराव्युं । बली दुमैत जयसिंहद्वरीनै मारवा आन्या, ते यंभाणा । बली पेटपीड थई, पटी गुरुनै वीनती कीधी । चीकटक बारो कयो । पेटपीड मटी । एहवा श्रीजयसिंहद्वरि विहार करता महावपुरि पडोता । संवत् इग्यारओगणोतेरिई जन्म, संवत् इग्यारसताणुं दीक्षा लीधी, संवत् नार छत्रीसैं आचार्यपद, संवत् बार अष्टाव्रह्म निर्वाण ॥

५०. पंचासमें पाटें श्रीधर्मपद्वरिनी कया—माहावपुरने विषे महावपुरिई नगरि श्रीचन्द्र व्यवहारीओ, राजलदे कळन, तेहनो पुत्र धनदचकुमार । संवत् बार अष्टोचरे जन्म, संवत् बार सोळोचरे भावेंद्रग्रामि

दीक्षा लीधी, जेणे समेंभरदेसनो घणी नीद्र गहिलडओ महा अईढानो व्यसनी ते राजान प्रतिबोधी
श्रीपार्श्वनाथनी प्रतिमा पूजतो कीधो। संवत् वार चओजीसें भट्टोहरिग्रामिं स्वरिपद थयुं। संवत् वार अडसट्टि नीर्वाण ।
एवं सर्वायु वर्ष ओगणसठ ॥

५१. हवे एकावनये पाटे मर्हिदसींह छरि थया । सरस नामें नगर । देवमसाद एहवे नामें श्रेष्ठि
बसें, थिरादेवी कलत्रं । संवत् वार एकोचरें गच्छनायकपद । जेणे वेगलात्री श्रावक वांढता आब्यां,
तेहना मनना चोरासी संदेह घडी एकमाहि भागा । संवत् तेर नवोतरे उईरवाडि । निर्वाणी तिमिरपूरें ।
एवकारे वर्ष ... ॥

५२. तेहनें पाट श्रीसिंहमञ्जरि । बीजापुरनगरी अरसिंह श्रेष्ठी, प्रीतमती भार्या, तेहनो पुत्र ।
 सं० १२८३ जन्म, सं० १२९१ दीक्षा, जेणे चेले हुते गुस्सुं वाद करान्या, बुद्धि करी वादि हरान्या ।
 सं० १३०९ आचार्यपद, गच्छनायकपद । सं० १३१३ तिमिरपुरे निर्वाण । एवंचारे ३० वर्ष आयु सर्व आयु
 भोगवीडं ॥

५३. ऋषपनमें पाटें अजितसिंहद्वरि । डोडग्रामिं जिणदेव श्रेष्ठि, जिनमति कलत्र, तेहनो पुत्र । संवत् वार ज्यासीई जन्म, संवत् वार एकाणुई दीक्षा, संवत् तेर चउदोत्तरे अणहलपुरिपाटणी आचार्यपद, जेणें सुवर्णगिरितणो स्वामि राओळ नरसिंघ प्रतिबोध्यो । देशमाहि वष वातो वार्यो । लोळत कुमारपालतणा वारा संभार्या । पंदर पद बैसणां तणां महोच्छवईके लग्नमाहि नीपजाव्यां । संवत् तेर सोळोत्तरे जालोरनगरे गच्छनायकपद । तेर ओगणचालें निर्वाण । एंवकारे छपन वर्ष सर्वायु ॥

५४. चोपनमै पाटै देविंद्रसिंघवरि पालहणपुरनगरि श्रीमालवंसई सांतु श्रेष्ठि, संतोपश्री कलत्र, तेहतणो पुत्र । संवत् वार नवाशुंइ जन्म, संवत् तेर छेडोत्तरइ थिरादे दीसा, संवत् तेर जेवीस तिमिरपुरे आचार्यपद, संवत् तेर ओगणच्यालै गच्छनायकपद, तेहनी वाणी साभलवा निमित्त अनेक गच्छना उपाध्याय, पंडित आर्वे । संवत् तेर एकोत्तरे अणहळपुरपाटणि निर्वाण । एरंकार वर्ष बिहुत्तरे सर्वायु ॥

५५. हवे पंचावनमें पाटें धर्मपमखरी । भीनमालनगारिं श्रेष्ठि लीरा, वीरुमदे कलत्र, तेहनो पुत्र । संवत् तेर एकत्रीसैं जन्म, संवत् तेर एकतालई दीक्षा जालोरि, संवत् तेर ओगणसठि आचार्यपद, संवत् तेर एकरूतिसैं जन्म, संवत् तेर एकतालई दीक्षा जालोरि, संवत् तेर ओगणसठि आचार्यपद, संवत् तेर एकोत्तराई गच्छनायकपद अणहलपुरपाटणें थयुं । तेहने बारे भवनतुंगखरिं शारदाचार्य थया । तेह जूनागढ गया । तिहां राजोल खंगारतणी समक्षि तत्किरतनाग प्रतस आप्यो, सोल गारुडाना नाद नीग्रही जावजीव सर्प खैलाववा नियम लेवराण्या । पातसाह बदिती पांचसैं भाठी भंजारी सचालाख जाल बलाची । एवढी मोटी शक्तिना थणी । बली चोरासी शक्ति चोरासि गच्छना संत देखतां श्रीआदिनाथनी मतिमा बोलाची । 'श्रीअंचलगच्छ साचो छैं' एहवी साखि पुराची । एक टंक भातपाणी करखुं, राजन्दीवस मध्ये छुंयं नहैं । संवत् तेर त्रापुं आसोटिग्रामि निर्वाण । एवं प्रदसठ वर्ष सर्वायु ॥

५६. छपनमें पाटें सिंहविलकझरी । दर्शन जाइं दुख दूर । मरुमंडलि आइवपुरनगरे आसपर श्रेष्ठ,

चांपलदे कलत्र । संवत् तेर पसताले जन्म, संवत् तेर वावनई दीक्षा, संवत् तेर पंचाणुई स्थंभतीर्थे निर्वाण ।
एवं पंचास वर्ष सर्वायु ॥

५७. सत्तावनमें पाटे महिन्द्रप्रमखरि । बडग्रामिं थ्रेष्ठि आसा, भार्या जीवणि, तेहनो पुत्र । संवत् तेर जेसठि जन्म, तेर पंचोतेर वीजाणुई दीक्षा, संवत् तेर त्राणुई अणहलपुरपाटणि आचार्यपद ययुं, तेर अठाणुई स्थंभतीर्थे गच्छनायकपद ययुं, मरुमंडलिइं नाणीग्रामिं चोमास रखा, चोमासामध्ये चमालीसमें दिवसे मध्यरात्रीनी बेलां कालंदर सर्प आवी गुरुने हंसो, पणि मंत्र जंत्र तंत्र जांगुलीना औपवीतणा भ्रम छांडी एकांति धीपार्थनायतुं ध्यान ययुं । दशमि पुहरी लहिर बाजी पणि ध्यान तर्णि बले लहिर तणुं बल भाजीउं । समग्र विपद्या टर्यो जयजयराव ओछर्यो । समग्र लोक आगंधां । संवत् १४४४ निर्वाण । एवं ८० वर्ष सर्वायु ॥

५८. अठावनमें पाटें इणि कलिकाळे अद्भुत भाग्य सौभाग्य विद्यानिधान गुणे करी प्रधान मिध्यात्वकंदकुंदाल श्रीमेरुतुंगखरि यया । नाणीग्रामिं बुहरो बपरसाह, नांछु कलत्र, तेह तणो पुत्र वस्तपाल । चउद बीडोचरे जन्म, चउद डाहोचरे दीक्षा, चउद बनीसैं आचार्यपद, चउद पीस्तालीस १४४५ गच्छनायकपद, जेहने वारे शास्त्राचार्य श्रीजयसेखर यया । बार सहस्र 'उपदेशचिंतामणी' ग्रंथतणा करणहार श्रीमेरुतुंगखरि पासैं रात्रे चक्रेश्वरी आवतां ते रात्रे कोईक श्रावके दीठा । तेज रात्रे कोईक बाईडीओ उपाश्रयमां आवै छई ते श्रावक रीसाणो उपाश्रय आवे नहि, ते सर्व गुरुई जाणुं । पछे गुरु तेहनें मनावी तेडी लाव्या, बली बीजै दिवसै बलाण आब्यो छैं, तिवारे पाटला ओषा झुकाव्या छै, हवै चक्रेश्वरी नित्य बलाण आवे छै । ते आब्या एटले पाटला ऊंचा हता, ते समा यया । श्रावक जोइ रखा, गुरुई कर्हिओ रात्रे एह आवै छै । पछे श्रावकना मननो संदेह भाग्यो, पछे गुरुइं कहिउं चक्रेश्वरीने- 'हवै आवस्यो म ।' ते दिवसया आवता ते रखा । मेरुतुंगखरी १४७१ निर्वाण । एवं वर्ष अडसठ सर्वायु ॥

५९. ओगणसाठमि पाटे श्रीजयकीर्तिखरि । विमिरपुरनगरि झुपाल सेठ, भरमादे भार्या, पुत्र बीना । चउद त्रेवीसैं जन्म, संवत् चउद त्रेताले दीक्षा, संवत् ओगणोतेर आचार्यपद स्तंभतीर्थे, चउद बीहोचरे गच्छनायकपद पाटणनगरि, १५०० निर्वाण । एवं सर्वायु वर्ष ६० ॥

६०. साठिमें पाटें श्रीजयकेसरखरि । पंचालदेशे स्थान महानगर थ्रेष्ठि देवसी, भार्या लासणदे, पुत्र धनराज । चउद ओगणोतेरे जन्म, चउद पंचोतर दीक्षा, चउद चोराणुई आचार्यपद, पनरसैं एके चांपानेर नगर गच्छनायकपद, पनरसैं एकताले स्वर्ग पडोता । एवं सर्वायु वर्ष बिरुत्तर ॥

६१. एकसठमें पाटे श्रीसिद्धान्तसागरखरी, तेणई चक्रेश्वरीनुं आराधन कयुं । तिवारे चक्रेश्वरीइं कहिउं- 'अहो आदीइं पणि तुम्हे ओलखस्यो नहीं ।' तिवारे गुरुईं कहिउं- 'माताजी तुमेंनें ओलखीइं नहीं किम ?' पछे श्रीसिद्धान्तसागरखरि बुहरवा उठया छैं, सर्वे परें पगलां करे छैं, तेहवा समझने चक्रेश्वरीइं ननुं पर रचना करी गरदी बाईडीनुं रूप करी मार्गे आडी ऊभी रहिने गुरुने कर्हि- 'स्वामि माहरे परें पगलां करो ।' गुरु तिहां

गयां पछै ते डोसीइ सोनईयानी थाल भरी बुहरावा माड्या, ते गुरुइ सोनईया बुहर्यां नहीँ, पछी चोखानी थाली भरी ते मध्ये छटक एक बि सोनईया थालि बुहरावा मांड्या। पछै गुरुइ तेहनी भाव जाणि चोखा अचिच जाणी बुहरा। पछै गुरु उपाश्रय आब्या। पछै चोखामांदिथी सोनईया नीकल्या ते गुरु चेला साथै ते डोसीने मोकल्यां पणि ते ठेकाणें घर तथा डोसी मिले नहि। पछै गुरुइ फिर चक्रेश्वरीतुं आराधन कयां। चक्रेश्वरी आब्या। चक्रेश्वरीइ कहिउं—‘अमें आवीइं पणि तुमें ओलखो नहीँ।’ तिवारें गुरुइ कहिउं—‘माजी किवारे आब्यां, अमे ओलख्या नहीँ।’ तिवारे चक्रेश्वरी कहै—‘मैं सोनानी थाल भरि बुहराववा मांडयो, तिवारे तुमे मुझने ओलख्या नही, इम न जाण्युं जे सोनईया ते कृण बुहरावतु हसैं ? ते बुहरा होत तो भलुं अने पछै चोखानी थाली बुहरी ते मध्ये छटक एक बि सोनईया हता। ते बती तुम्हारे गांमो गाम एक बि सोनईया सरिखा गृहस्थ होस्यें।’ इम कही चक्रेश्वरी गया, ते हवें प्रगटपणइं तो आवता नथी मुहणें स्वप्नांतरि आवे छैं। ते श्रीसिद्धान्तगरसुरि अण-हलपुरपाटण नगरइं सोनी जावड, भार्या पुरलदे पुत्र सोनपाल। १५०६ पनर छीडोचरे जन्म, पनर बारोचरे दीक्षा, एकतालें गच्छनायकपद, पनर साठे स्वर्गगमन ॥

६२. वासठिमें पाटें श्रीमावसागरसुरि। नगर तरसिणि सा सांगा, भार्या शृंगारदे, पुत्र भावड। पनर सोलोतेरे जन्म, पनर बीमइं दीक्षा स्थंभतीर्थे श्रीजयकेसरसुरिहस्ते, संवत् पनर साठि माडल गच्छनायकपद, संवत् पनर चउरास-सीइ निर्वाण। सर्वायु वर्ष ६८ अडसठ ॥

६३. त्रइंसठमें पाटे श्रीगुणनिधानसुरी। श्रीअणहिलपुरपाटणी श्रीमाली ज्ञाति शेट नगराज, भार्या लीलादे, पुत्र सोनपाल। पनर अडतालें जन्म, संवत् पनर वावनमइं श्रीसिद्धान्तसागरसुरिहस्ते दीक्षा, संवत् पनर पासठि स्थंभतीर्थे आचार्यपद, संवत् पनर चउरासीइ गच्छनायकपद, संवत् सोल बीडोचरे निर्वाण। सर्वायु वर्ष ५३ त्रइंपन ॥

६४. चउसठिमें पाटे श्रीधर्ममूर्तिसुरि। श्रीस्थंभतीर्थे सा हांसा, भार्या हांसलदे, पुत्र धर्मदास। संवत् पनर पंच्यासीइ जन्म, संवत् पनर नवाणुं दीक्षा, संवत् सोल बिडोचरे अहमदा[वाद]नगरि गच्छनायकपद, संवत् सोल ओगणोचरे श्रीपाटणि निर्वाण। एवं सर्वायु वर्ष पंच्यासी ॥

६५. पांसठमें पाटे श्रीरुल्याणसागरसुरि। लोलपाटकनगरि कोठारी नानिग, भार्या नामलदे, पुत्र कोडण। संवत् सोल तेव्रीसैं जन्म, सोल बेताले दीक्षा, सोल ओगणपचासैं आचार्यपद, सोल ओगणोचरे गच्छनायकपद, संवत् सचरे अठारोचरे निर्वाण। सर्वायु वर्ष पंच्यासी ॥

६६. छासठमें पाटें श्रीअमरसागरसुरी। मेवाडे देशे श्रीउदयपुरनगरि श्रीमालि ज्ञाति चउधरी जोधा, सोनवाई भार्या, पुत्र अमरसिंह। संवत् सोल छत्रुइ जन्म, संवत् सचरें पंचोचरे दीक्षा, संवत् पनरोचरे आचार्यपद, सतर अठारो-चरें भटारकपद, सचर वासठि निर्वाण। सर्वायु वर्ष ७० सितेर ॥

६७. सडसठमें पाटे श्रीविद्यासागरसुरि। श्रीरुच्छदेशे खीरसरा विंदर, ओशवंस ज्ञाति साह कर्मसी, भार्या कमलादे, पुत्र विद्यार्थर। संवत् १७४७ सतर सडतालें जन्म, संवत् १७५८ अठारवने दीक्षा, सतर वासठ १७६२ आचार्यपद, वयराटनगरि ॥

श्रीअंगनलगच्छ (विशिष्टगच्छ) पदावलीयंत्र । श्रीकल्याणसागरस्वरिपर्यन्त सं० १६७० ।

श्रीगच्छनायक नाम	नम्नदेश	जन्मनगर	वंशनाम	पितृनाम	मातृनाम	जन्मवर्ष	दीक्षा वर्ष	स्वरिपद वर्ष	गच्छ-पदवर्ष	निर्वाण वर्ष	सर्वोच्च
१ श्रीअर्पणसिंहस्वरि	आल्फोर्दि	दत्तात्रिग्राम	प्रायुवंश	न्यवहारिद्रोण	देवी	संवत् ११३६	११४२	११६९	११६९	१२३६	१००
२ श्रीजयसिंहस्वरि	कुण्डदेश	सोपाननगर	ओशवंश	श्रुति दाहड	मेढी	सं० ११७९	११९७	१२०२	१२३६	१२५८	८०
३ श्रीपरम्योपस्वरि	मरुदेश	महेशपुर	श्रीमाली	सा० श्रीवंद	राजलदे	सं० १२०८	१२१६	१२३६	१२५८	१२६८	६१
४ श्रीनेह्रसिंहस्वरि	मरुदेश	सरनगर	श्रीमाली	सा० देवसाद	गिरदेवी	सं० १२२८	१२३७	१२६३	१२७१	१३०९	८२
५ श्रीसिंहसिंहस्वरि	कुडुचरि	बीजापुर	श्रीमाली	सा० असाद	मोतिमती	सं० १२८३	१२९१	१३०९	१३०९	१३१३	३०
६ श्रीसिंहसिंहस्वरि	मरुदेश	डोडग्राम	श्रीमाली	सा० निनदेव	मिनामती	सं० १२८३	१२९१	१३१३	१३१३	१३२९	५६
७ श्रीदेवसिंहस्वरि	मरुदेश	भादणपुर	श्रीमाली	सा० साद	संतोषश्री	सं० १२९९	१३०६	१३२३	१३२९	१३७१	७२
८ श्रीपरम्यमस्वरि	मरुदेश	मीनमाल	श्रीमाली	श्रुतिदा	बीजलदे	सं० १३३१	१३४१	१३५९	१३७१	१३९३	६२
९ श्रीसिंहसिंहस्वरि	मरुदेश	आरचबाई	श्रीमाली	सा० आसथर	बापलदे	सं० १३४५	१३५२	१३७१	१३९३	१३९५	५०
१० श्रीनेह्रमस्वरि	जीरीठ-लिया	वडग्राम	ओशवंश	शाह आसा	जीवणि	सं० १३६३	१३७५	१३९३	१३९५	१४४४	८१
११ श्रीनेह्रमस्वरि	मरुदेश	नाणीग्राम	प्रायुवंश	न्यवहारि	नालणदे	सं० १४०३	१४१०	१४२६	१४४४	१४७१	६८
१२ श्रीकुण्डसिंहस्वरि	मरुदेश	तिमपुर	श्रीमाली	न्य० गुपाल	भरमादे	सं० १४३१	१४४४	१४६७	१४७१	१५००	६९
१३ श्रीजयकेसरि	पंचालदेश	धाननगर	श्रीमाली	अ० देवसी	लासणदे	सं० १४७१	१४७५	१४९४	१५००	१५४२	७१
१४ श्रीसिद्धान्तसागर-स्वरि	गुजरेदेश	अण्डलपुर	ओशवंश	सोनी जावड	पुरलदे	सं० १५०६	१५१२	१५४१	१५४२	१५६०	५४
१५ श्रीमाधवसागर-स्वरि	मरुदेश	नरसाणुनगर	श्रीमाली	कुहरा सांगा	गुंगारदे	सं० १५१६	१५२०	१५६०	१५६०	१५८४	७४
१६ श्रीपुणनियानस्वरि	गुजरेदेश	थपचने	श्रीमाली	सा० मानवराज	लीलादे	सं० १५४८	१५५२	१५६५	१५८४	१६०२	५४
१७ श्रीपरम्यमस्वरि	गुजरेदेश	सांभलिया	श्रीमाली	सा० हेमराज	हासलदे	सं० १५८५	१५९९	१६०२	१६०२	१६७०	८५
१८ श्रीकल्याणसागर-स्वरि	वडीपार-देश	लोलापटके	श्रीमाली	सो० नासिम	नामलदे	सं० १६३३	१६४२	१६४९	१६७०	-	-

श्रीवीरवंशपट्टावली-अपरनाम विधिपक्षगच्छपट्टावली ।

॥ श्रीवीतरागाय नमः ॥

पणमियसयलसुराऽसुर-नरवरमहिं जिणाण पयकमलं ।
 भवियणवंछियपूरणसुरतरुसममनणुगुणनिलयं ॥
 समरिय नियगुरुवयणं उम्भडसोहगसन्निहाणमिणं ।
 श्रीवीररायवंसं सुयाणुसारेण वुच्छामि ॥
 अत्थऽत्थि भरह्वासे ओसप्पिणीए चउत्थए अरए ।
 तेवीसं तित्थयरा समइकंता तओ पच्छा ॥
 खत्तियकुंडगामे सिद्धत्थनिवस्स नारितिसलाए ।
 सिरिचीरो जिणराओ चउवीसइमो समुप्पणो ॥
 तीसयवरिसे चरणं नवविह्लोगंतिगेहि विण्णविओ ।
 पणयालीससएहिं पनरसदिचसेहिं जिणकम्मो ॥
 वइसाहसुद्धदसमी हत्थुत्तरजोगि वट्टमाणस्स ।
 रिजुवालानइतीरे उप्पन्नं केवलं नाणं ॥
 भवणवइ-वाणमंतर-जोइसवासी विमाणवासी य ।
 सव्वइदीए सपरिसा कासी नाणुप्पयामहिमं ॥
 मुणिणो चउदससहसा छत्तीसं अज्जियासहस्साइं ।
 इक्कारस गणहारा एवं सा संपया तस्स ॥
 भवियजणे पडिबोहिय चावसरि पालिऊण वरिसाइं ।
 सोहम्मगणहरस्स य पटं दाउं सिवं पत्तो ॥
 पढमो सुहम्मसामी गणहारो केवली सिवं पत्तो ।
 तत्तो जंबूसामी केवलजुत्तो गओ मुक्खं ॥
 मण परमोहि पुलए आहारण खयण उवसमे कप्पे ।
 संजमतिय केवल सिज्झणा य जंबूमि योच्छिन्ना ॥
 भव्वो गणहरतिलओ सूरी सिज्जंभवो य गणहारो ।
 सूरिजसोभइगुरु पट्टे संभूयचिजओ य ॥

१

२

३

४

५

६

७

८

९

१०

११

१२

सिरिभदयाहुगुरुणा चउदसपुन्वाह भाणिऊण लहुं ।	
सिरियूलभदसूरी संभूइपए य संठविओ ॥	१३
पुन्वाणं अणुओगो संघयणं पढमयं च संठाणं ।	
सुहुममहापाणाणि य वोच्छिन्ना थूलिभदम्मि ॥	१४
तस्स य वुन्नि य सीसा ते वि य साहाण नायगा दो वि ।	
पढमो अज्जमहागिरि सूरी तस्स उ इमे कमसो ॥	१५
सूरिवलिस्सहनामा साई सुगुरु तओ य सामज्जो ।	
जेण निगोयविघारो सोहम्मवडस्स परिकहिओ ॥	१६
संडिल्लो जीयधरो अज्जसमुदो सुसूरिमंगू य ।	
नंदिल्ल नागहत्थि य रेवइ-सिरिसिह नंदिल्ला ॥	१७
हिमवंसिरि नागज्जुणसूरी सिरिभूइदिन्न-ओहिच्चा ।	
दूसगणिसूरिराओ देवहिइवमासमणनाहो ॥	१८
दुस्सहदसमवसओ साह-पसाहाहिं कुलगणाईहिं ।	
विज्जा किरिया भट्टा सासणमिह सुत्तरहियं च ॥	१९
उक्कयारं समरिय मेलीए चउसंघे चलयपुरमज्जे ।	
देवहिइवमासमणेण पुत्थए रोगियं सुत्तं ॥	२०
वीरस्स सत्तवीसे पट्टेसुं तत्थ रयणसिगारं ।	
देवहिइवमासमणं पणमायि य दुइदसाहाए ॥	२१
अह थूलिभदसीसो अज्जसुहत्थी य यिइयगणहारी ।	
संपइनरिंदराओ पडिवोहिय जेण वयणेण ॥	२२
तप्पय सुट्ठिठयसूरी सुप्पडिपद्धे य इंददिण्णे य ।	
सिरिअज्जदिण्णसूरी सीहगिरी सासणाहारो ॥	२३
तस्स य सोहग्गनिही अइसयगाहिरिमगुणाण भंडारो ।	
दसपुन्वधरो सामी सिरिवयरमहासुणी जयउ ॥	२४
दसपुन्वा वुच्छिन्ना संपुन्ना सुरभवम्मि संपत्ते ।	
वयरम्मि महामागे संघयणं अद्धनारायं ॥	२५
तत्संति अज्जरक्खिय भणिऊणं जाव सइदनवपुन्वी ।	
जाओ जुगप्पहाणो अणुओगो रक्खिओ जेण ॥	२६
आरेण अज्जरक्खिय कालाणुन्ना उ नत्थि अज्जाणं ।	
पन्वज्जाविहिमुट्ठावणं च पच्छित्तदाणं च ॥	२७

सिरिवयरसामिसीसो सुवयरसेणो य तस्स चत्तारि ।	
सिरिचंदसूरि-नार्गिंद-निब्बुइ-विज्जाहरा सीसा ॥	२८
पढमो चंदो सूरी तत्तो सामंतभदो कमसो ।	
सिरिदेवसूरि पज्जोयणो य सिरिमाणदेवमुणी ॥	२९
सिरिमाणतुंगसूरी 'भत्तामर'करणविस्सविक्खाओ ।	
सिरिचीरो जयचंदो देवानंदो य विक्कमओ ॥	३०
नरसिंहो य समुद्धो हरिभदो सूरिरायगणतिलओ ।	
यहुगंधकरणकुसलो तस सीसो माणदिन्नो य ॥	३१
विबुहपहो जयनंदो रविपहसूरीसरो जसोदेवो ।	
सिरिविमलचंदसूरी तत्तो उज्जोयणो सुगुरु ॥	३२
जेण य टेलग्गामासन्ने बडरुक्खहिट्ठिमे भाए ।	
गोगोरचुण्णजोएण सुद्धसुमुहुत्तवेलाए ॥	३३
नियसव्वदेवसीसोत्तामस्स सूरीससंपयं दिण्णं ।	
वडगच्छनाम जायं तत्थाइमसव्वदेवगुरु ॥	३४
तह पडमदेवसूरी उदयप्पहसूरिवइ पहाणंदो ।	
सूरीसधम्मचंदो सुविणयचंदो गुणसमुद्धो ॥	३५
सिरिविजयप्पहसूरी नरचंदो वीरचंदमुणितिलओ ।	
तत्तो सिरिजयसिंहो वडगणपट्टे य सूरिधरो ॥	३६
अब्बुगिरिवरपासे दंताणीनामगाममज्झम्मि ।	
पागयवंसाभरणो निवसइ दोणाभिहो मंती ॥	३७
देही तस्स य भज्जा दोन्नि य पुत्ताय तत्थ संजाया ।	
वयजा सोल्हा नामा बाला ते सुगुणगणगेहा ॥	३८
जयसिंहसूरिपासे विजएण रसेण संजममणिहं ।	
नामेण विजयचंदो भणइ सुयं तिक्खबुद्धीए ॥	३९
इस्सहकालवसेण य अणेसणिज्जेण असणपाणेण ।	
सावज्जकुणंताणं साहणं कुब्बरा किरिया ॥	४०
तं दट्ठं सो पभणइ समहिज्जंतो वि सुत्तमायारं ।	
भयवं । किं धिवरीयं दीसइ उम्मगगकरणाओ ॥	४१
तत्तो सूरी भण्णइ किं किज्जइ जइ पमायवहुलतमो ।	
कालो वट्टइ एवं तत्तो सो भणइ सव्वसुयं ॥	४२

सूरिं च अणिच्छंतो ठविथमुवज्झायसंपयं गुरुणा ।	
अप्पवज्ज्जो चलिओ उद्धरिउं सुद्धकिरियमिणं ॥	४३
पंचसमिणहिं समिओ निगुत्तिगुत्तो य अप्पमत्तो य ।	
चरणकरणेहिं जुत्तो संपत्तो लाडदेसम्मि ॥	४४
मज्झण्हे गोयरिण सुद्धाहारत्थ साहुणो चलिआ ।	
पायंति नेसणिज्जं पच्छा चलिआ तओ ते वि ॥	४५
पावागिरिवरसिहरे सुयीरभवणम्मि धंदणे पत्ता ।	
संलेहणमिच्छंता कुणंति मामोपवासतयं ॥	४६
इयओ विदेहवासे पुक्खलविजण विसालजयविजण ।	
सीमंघरजिणचंदो विहरइ गामाणुगामं च ॥	४७
सीमाए नयरीए देवेहिं कओच्छओ समोसरिओ ।	
तत्थ सुरा-उसुर-नरवरचउविहसंयस्स मज्झम्मि ॥	४८
किरियाइगुणपसंसं भणइ जिणो साहुविजयचंदस्स ।	
अहुणा भारहवासे उद्धरिया जेण मुणिकिरिया ॥	४९
तं सोऊणं देवी चक्केसरिहरिसूरिया ण्या ।	
बंदय सुगुरुं वच्चइ भयवं ! मा साहसं कुणसु ॥	५०
भालिज्जइ नयराओ जसोहणो संघसहिय एयस्सं ।	
पामाइयम्मि समए जसत्थं वीरनाहस्स ॥	५१
तुम्हाण सुद्धधम्मोवणमसुरसेण सो य वुज्जिसइ ।	
सुद्धेसणउन्नदाणेण पारणं भे भविस्सइ य ॥	५२
इइ कहिय गया देवी दिणयरउदयम्मि आगओ तत्थ ।	
संघयइओ जसोहण पांडसुद्धो सुगुरुयपणेण ॥	५३
तत्थेसणासणेण य साहुणं मासपारणं जायं ।	
पुणरयि सुगुरुसमीवे जसोहणो आगओ तत्थ ॥	५४
भयवं ! सुसुद्धसिद्धंतमग्गपरमत्थसंपयासेण ।	
भवजलहिपडंताणं जीवाणं तारगो होउ ॥	५५
तत्तो भणइ सुगुरु सावयधम्मो जिणेहि पन्नत्तो ।	
सम्मत्तामूलवारसवयगहणविही समाउत्तो ॥	५६
पढमं पभायसमए उट्ठिय सइहो विसुद्धभावेण ।	
सगसट्ठिअक्खरेहिं समरइ जहसत्ति परमेट्ठी ॥	५७

अह उत्तरसंगेण य छव्विहमावस्सयं कुणंतो सो ।

सामाहयणुद्वाणं साचवई सुत्तमुवउत्तं ॥

५८

इय उग्गयम्मि सूरि विसुद्धमण-देह-वच्छमाईहिं ।

विहिपुच्च सतरभेण्हिं सइहो पणइ जिणपडिमा ॥

५९

ईकिच-

पढमालोए पणओ पडिमाओ तत्थ लोमहत्येण ।

मोणी कयमुहकोसो एतो निउणं पमज्जेइ ॥

६०

तो ण्हियि सुरहिसलिलेण गंधकासाइयाइ छहेइ ।

चंदणरसेण लिंपइ दूसयज्जुयलं नियंसेइ ॥

६१

अग्गेइ पवरगंधेहिं अह कुणई सुक्कलाण कुसुमाण ।

सुल्लाण चुण्णवण्णगवत्थाभरणण आरुहणं ॥

६२

मुंचइ पलंबमाला करयलमुक्काइं किरइ कुसुमाईं ।

सियतंदुलेहिं अट्टमंगले आलिहइ पुरओ ॥

६३

धूषं च देइ तत्तो अट्टसएणं धुणेइ वित्ताणं ।

सत्तट्ठपए ओसरिय वाममुच्चैइ सो जाणुं ॥

६४

दाहिणमिलाइ लाइय नामेइ सिरं महीइ तिक्खुत्तो ।

ईसिं नमिच्च सीसे कयंजली भणइ सकथयं ॥

६५

तो गीयवज्जनदं मणरंगेणं पुणो पयासेइ ।

वेइयहरस्स चित्तं कुणइ य आसायणारहिओ ॥

६६

तत्तो पंचाभिगमणविहिता मरुसग्निहिम्मि सो पत्तो ।

अणुजाणह इह एगं वारं पणमेइ साहणं ॥

६७

अह उत्तरसंगेणं दुवालसावत्तचंदणं सइहो ।

यियचंदणे गुरुणं पयलगो एव सो कुणई ॥

६८

स गहिय पच्चक्खणं करेइ गुरुसक्खियं च सत्तीए ।

सुणिऊणं उवएसं सुत्तावियारं च पुच्छेइ ॥

६९

चाउहस-उट्ठसुद्धिपुण्णिमासीसु चउसु पव्वेसु ।

जहसत्ति पोसहरओ चउव्विहाहारवज्जेण ॥

७०

वंदे वंदे अमिवड्ढियम्मि वंदेऽमिवड्ढिणं चैव ।

आसाहिपुण्णमाओ वंदे पन्नासत्तिरिपच्चं ॥

७१

अमिवड्ढियम्मि वीसे दिणम्मि सो कुणइ पज्जुसणपच्चं ।

अहवसुद्धे पंचमि तह सावणसुद्धपंचमिए ॥

७२

एव तवो जहसत्ति पणहुत्तरि पञ्चसुत्तकहियम्मि ।	
पोसहिओ तह पावारंभाईयं धिवज्जेइ ॥	७३
अन्ने तवस्स भेया चउवीसा सेणि-पयरमाईया ।	
एएसु चेव निरओ तवकरणे उज्जमाउत्तो ॥	७४
जिणभवणविंयपइट्ठचउविहसंघस्स सत्तिभत्तिरओ ।	
सिद्धंतपुत्थलेहण सुत्तिथजत्ता उ नवत्तिस्ते ॥	७५
जिणविंयपइट्ठाणं करावेज्जण थंभघारेहिं ।	
सिद्धंतवयणमग्गेण पढं पूणइ तिक्कालं ॥	७६
फल-पत्त-भत्तवज्जण तह तंदुलअट्ठमंगलभरेणं ।	
आसायणाहरहिओ सक्कथएणं नमंसेइ ॥	७७
बहुलारंभविज्जणकिरियं ववहारसुद्धिसहिं च ।	
धणअज्जणं कुणंतो माया-मय-ओहरहिओ य ॥	७८
पासंडिदेवतच्चणधणेण खरकम्म-नीयकम्मेहिं ।	
जूएण धाउवाएण चा वि अत्थं न अत्थेइ ॥	७९
संझासमए पुणरवि छविहमावस्सयं कुणंतस्स ।	
दिवस-निसा सहडस्स हु सयला सहला भवइ एवं ॥	८०
एवं गुरुवयणरसं आसाएज्जण जापरोमंभो ।	
पडिचज्जइ ददत्तित्तो जसोहणो सुद्धपम्मं तं ॥	८१
तत्तो जत्तं काउं गहिज्जण गुरुं जसोहणो वलिओ ।	
भालिज्जपुरे एओ काराधिय रम्मजिणभवणं ॥	८२
विहिपुच्चं सुपइट्ठा थंभव्वयसावएहि कारविपा ।	
ठवियं च रिसहयियं महामहा सहरिसा जाया ॥	८३
पासंडिदरिसणेहिं कओवसग्गा सुनिप्फला जाया ।	
चक्केसरिवयणेण वि जाओ विहिपक्खगणतिलओ ॥	८४
सिरिविज्जपचंदसुगुरु सुसुद्धकिरियं समावरंतो य ।	
विहरंतो भूमितले विज्जणपनयरम्मि सो पत्तो ॥	८५
तत्थद्वारसवेलाकूलसुविक्षायकउडिंववहारी ।	
गुरुवयणेणं बुद्धो सकुटुंबो सावओ जाओ ॥	८६
तस्स खुया समयसिरी इगकोडीटकमुल्लंकारं ।	
परिहरिय गहिपदिकला पणवीससहीहिं परियरिया ॥	८७

किंच-

- अन्ने वि तत्थ जणया गुरुवयणरसेण लीणपडिबुद्धा ।
के सव्वदेसविरहं वेरग्गवसेण पडिबन्ना ॥ ८८
- गाम-पुर-नयर-पट्टण-सदेस-परदेसभूयले विहरइ ।
साह साहुणि सावय सुसाविया बहुयरा जाया ॥ ८९
- नवकप्पे विहरंतो थिरपद्दपुरं गया समणजुत्ता ।
वासावासं तत्थ य संठविया भवियलोपहिं ॥ ९०
- अह बरकुंकणदेसे सोपारभिहाणपट्टणपुरम्मि ।
दाहडसिद्धी नामा नेदीभज्जत्थि सीलजुया ॥ ९१
- अन्नय निसीहसमये सुमिणे दिट्ठो ससी तथा पुण्णो ।
नवमासे पडिपुण्णे जाओ जासिगभिहाणवरो ॥ ९२
- वइदइ कमेण बालो सुख-लावण्णसुगुणमणिहारो ।
बहुसत्थकलाकुसलो मयणसहं जुव्वणं पत्तो ॥ ९३
- अन्नय जंबूचरियं सुणिऊणं गुरुमुहाउ उव्वडयं ।
वेरग्गरंगभरिओ वयगहणे उज्जओ जाओ ॥ ९४
- पिय माय अणुन्नाविय चलिओ सुहदत्तमित्तसहिओ य ।
अणहिल्लपट्टणम्मि य जयसिंहनरिंदवयणाओ ॥ ९५
- थिरपद्दम्मि समेओ गुरुरहियउव्वस्सए पविट्ठो य ।
सिंहासणम्मि दसकालियस्स पुत्थी पवाएइ ॥ ९६
- इगवारेण य बायणपुव्वं इगसंथि(?)लद्धिबुध्वीए ।
आवडियसयलसुत्तं नाणावरणक्खओवसमे ॥ ९७
- चैइयवंदण काउं समागओ तत्थ सुगुरु वंदेइ ।
गणिऊणं वयभारं गुरुभत्तिरओ भणइ सुत्तं ॥ ९८
- वागरण-तक्क-साहिच्च-छंद-डलंकार-आगमार्ढणं ।
सुयसागराण पारो जाओ सो पंचवारसेहिं ॥ ९९
- महयाडंबरजुत्तं सुरिपयं तस्स विउणपे जायं ।
जयसिंहसुरिनामो जाओ भूमीय सिंगारो ॥ १००
- सुरिपए संठविया नियगुरुसिरिअजरक्खियभिहाणा ।
तप्पट्ठि उदयगिरिविसिरिजयसिंहो जयउ सूरी ॥ १०१
- बहुभविण पडिबोहिय वरेगरसेण चरण दाऊणं ।
बहुपरिवारेण जुओ सो वि य भूमंडले विहरइ ॥ १०२

इगवीससया वीसा साहृणं संपया भवे तस्स । एगारससयतीसा सा संपइ संजईणमिणा ॥	१०३
अह वारस आयरिया वीस उवज्झाय वायणायरिया । सत्तरि तह सयमेगं तियमहिं पंडियाणं च ॥	१०४
कवडिसुया समयसिरी महत्तरा पवतणी सयासीया । एवं संपय दो सय अट्ठासीआ उ संठविया ॥	१०५
इय अणहिह्लपुरम्मि य जयसिंहनरिंदपट्टलंकारो । सिरिकुम्भरपालराओ जाओ भूपालमउडमणी ॥	१०६
सिरिहेमसरियुरुणा पडियोहिय वयणसुरसदाणेणं । जिणमत्तिजुत्तिरत्तो जाओ सुस्सावओ परमो ॥	१०७
अट्ठारदेसमज्जे अमारिउग्गोसणं पवट्टेड । सो जीवदपातप्पर परिपालइ देसविरइ च ॥	१०८
अह अन्नया नरेसो मुहपत्तीए करेइ किडकम्मं । विहिपविस्रकयडिसावय उत्तरसंगेण तं वियरइ ॥	१०९
एवं किमिह निवेण य एट्ठो सिरिहेमसूरी वच्चेइ । जिणवयणेसा मुहा परंपरा एस तुम्हाणं ॥	११०
तत्तो भण्णइ राया परंपरामग्गओ य एगत्य । कीरइ सूरी वच्चेइ महिमा सिरिविजयचंदस्स ॥	१११
सीमंधरवयणाओ चक्केसरिकहणसुद्धकिरियाए । सिद्धंतसुत्तरत्तो विहिमग्गं सो पगासेइ ॥	११२
पच्छा निवेण तस्स वि अंचलगणनाम सिरिपहेण कयं । निमिरपुरे गंतूणं वंदइ सुगुहं सुभत्तीए ॥	११३
एगारसछत्तीसे जम्भण बायाल चरणसिरि वरिया । अउणुत्तरिए वरिसे विहिपक्खगणो य संठविओ ॥	११४
वारसछत्तीसम्मि य सयवरिसं पालिऊण परिपुण्णं । सिरि अट्ठारविसयगुरु गओ दिवं निमिरनयरम्मि ॥	११५
तप्पट्टपउमहंसो गणाहिवो सूरिरायजयसिहो । कत्थ वि गामडुंगंतर गच्छइ सो परिकरेण जुओ ॥	११६
केहिं पि गुहं घाउं संपेसिय मडसई करे सत्था । जाव समेया तत्थ वि थंभियभूया तया सत्त्वा ॥	११७

पिय-माय-बंधवेहिं गुरुपासे आगएहि भत्तीए ।	
तइयदिणे पगधोवणछंटणओ मुक्कला जाया ॥	११८
अन्नय पासत्थेण वि गुरुहणणत्थं च पेसिया सुहडा ।	
विउणपि वसइदुचारे परुपरं जुज्झिया बलिया ॥	११९
तस्स य उयरे वेयण संजाया अइवहपगारेहिं ।	
न समइ तत्तो तप्पयधोयणपाणाउ उवसमिया ॥	१२०
एवं जस जसमहिमा पवट्टए भूयलम्मि अणुकमसो ।	
माहवपुरम्मि पत्ता तत्थ य सिरिवंसमउडमणी ॥	१२१
सिरिचंद वसइ सिट्ठी राजलदेयी इ भारिया तस्स ।	
धन्नभिहाण कुमारो गुरुवएसेण गहिअवओ ॥	१२२
धोवदिणे बहुपन्नावसेण बहुसत्थपारओ जाओ ।	
जाणिय जुगं गुरुणा सूरिपए सो वि संठविओ ॥	१२३
सिरिधम्मघोसनामा सूरि गुरुसन्निहम्मि सो विहरह ।	
सयपइयाइयगंथा रइय महाकविबिस्सुदवहो ॥	१२४
विक्रमकालइगारसइगऊणासीइवच्छरे जम्मो ।	
सगणउए चरणसिरि बारससइगुत्तरे सूरि ॥	१२५
तत्थेव गच्छनाहो जयसिंहमुणिंद विहरिउं भरहे ।	
इगसीइवरिस आउं अडवन्ने परभवं पत्तो ॥	१२६
तप्पयकमलाहारो सूरिसरधम्मघोसगणहारो ।	
भट्टोहरिनयरम्मि य पयउच्छव कउ य संघेण ॥	
विहरंतो संपत्तो संभरिदेसम्मि पढमभूपालो ।	
बोहिय जेण जिणालय कारावियमनणुदब्बेण ॥	
गुज्जर-सिंधु-सवालख-मालव-मरहट्ट मरुप-सोरट्टे ।	
विहरंतो सिरिनयरे भवियणपडिबोहणे पत्तो ॥	
सिट्ठी देवपसाओ सिरिवंसे तत्थ वसउ ववहारी ।	
धिरदेवीरमणीए जाओ मालाभिहो कुमरो ॥	१२७
गुरुवयणे संलीणो वेरग्गभरेण संजमं गिणहइ ।	
गुरुपासे बहुसत्थं अवगाहइ बुद्धिपन्मारो ॥	१२८
सूरिपए संठविओ महिंदसिहो य सूरिरायमणी ।	
वादिगयघडासिहो न चुक्कए तक्काए वि ॥	१२९

बारसअट्टुत्तरए जम्मण सोलुत्तरे य पव्वज्जा ।	१	
चउतीसे सूरिपयं अडवन्ने गच्छभारजुयं ॥		१३३
सिरिधम्मघोससूरी सट्ठियवरिसं च पालिउं आउं ।		
अडसट्ठह तिमिरपुरे सुरभवणं अणसणे पत्तो ॥		१३४
तप्पय महिंसिहो विहरंतो सोलसाहुपरिवरिओ ।		
चित्तउडगिरिं पत्तो संघकपाडंवरो बहुसो ॥		१३५
तत्थ य देदगनामा कणयगिरीबहुलदव्वचवहारी ।		
मुणिऊणं गुरुवयणं पडिबुद्धो सावओ जाओ ॥		१३६
तस्स य भइणी मिच्छत्तावासिणी धम्मरहिय दुट्ठमणा ।		
नीवीरा कलहापया साहणं मच्छरं वहइ ॥		१३७
अन्नय उच्छवसमए निमंतिया भोयणे वह लोया ।		
विसमिस्सं साहुकए अणेसणिज्जं तथा रद्धं ॥		१३८
साहुनिमंतणकहणे देदगहरसेण आगया मुणिणो ।		
दिन्नं तथा तमन्नं विहिरिय बलिया य गुत्तीए ॥		१३९
ज्ञाणगया गुरुगया ज्ञाणं मुत्तूण उट्ठिया जाव ।		
तियवारं खोभविआ दिट्ठं विसमिस्सियं भत्त ॥		१४०
तत्तो देदगकहणं भइणीए विलसियं च तेणावि ।		
सव्वं यहि परिठवियं उम्मणदुमणो य खामेइ ॥		१४१
पुणरवि गुरु ज्ञाणगया पयडिय चक्केसरीइ देवीए ।		
दूरट्ठिया वि सा हं सव्वं विगधं निवारेमि ॥		१४२
इय कहिय गया देवी पयडपपावो गुरुण सुपसरिओ ।		
वेवट्ठणम्मि नयरे पत्ता संधायरेणेव ॥		१४३
चउमासे संठविया अट्टोत्तरिगाहिया कया तत्थ ।		
तित्थयमालभिहाणा सामाइयमज्झि सहइहाणं ॥		१४४
सिरिपासभवणमज्झे भीमनरिंदेण कहिय पासथुई ।		
इगइगकव्वेण कया सोलससाहइहिं भत्तीए ॥		१४५
चउविहसंघेण जुओ तओ चलंतो य बहुलपरिवारो ।		
तह भीमसेणखमणो सयउत्तो सम्भुहो मिलिओ ॥		१४६
कस्सवहारे चलिया पुट्टं चंगेण तेण दंप्पेण ।		
गुरुणो कहति एवं नाई अम्हाण नागविआ ॥		१४७

‘छ(क)लिओ ह ’मिस्ति सीसो जाओ सपरिच्छओ य सुगुरूण ।

विहरंतो कण्णवईनपरम्मि ससुच्छवो एओ ॥

१४८

सिरि वक्कपालमंती चलुसीभट्टेहिं संजुओ तत्थ ।

वंदणरसेण आवइ निसुणइ सुगुरूण उवएसं ॥

१४९

सब्बेसिं भट्टाणं वयणं निसुणिय संसया भग्गा ।

शुरुभत्तिरसे लीणा चमक्किया नमिय ते वि गया ॥

१५०

बीजापुरम्मि पत्ता सिरिवंसे सिद्धिनाह अरसीहो ।

पीडमई तस भज्जा सीहसुओ कुंयरसीहनिहो ॥

१५१

चारित्तं गहिऊणं शुरुपासे सच्छसत्थअत्थं च ।

सिंहप्पहनामेण य बुद्धीए भट्टया विजिया ॥

१५२

तो डोडगामनयरं पत्ता शुरुणो य तत्थ सिरिवंसे ।

जिणदेवो चसइ वरो जिणमइ भज्जा सुओ अवलो ॥

१५३

गहिऊणं वयभारं नाम अजियसिंह खुड्डओ सुमुणी ।

सिरिशुरुणो वि विहरिया धंमणनयरम्मि संपत्ता ॥

१५४

बारसअट्ठावीसे जम्मण सातीसए य चारित्तं ।

तैसइइ आयरियो उगुणत्तरि गच्छपइभारो ॥

१५५

तेरनवोत्तरवरिसे सिंहपहे सूरि गच्छपइभारं ।

ठाविय महिंदसूरी सुहसाणे सो दिवं पत्तो ॥

१५६

अह सिंहप्पहसूरी गणनाहो हणियमोह-मय-माणो ।

बारसतिसिए जम्मण एगाणूए य चरणसिरी ॥

१५७

तेरनवोत्तरवरिसे सूरीपय-गच्छभारसंजुत्तो ।

तेरोत्तरि तिमिरपुरे सुरभवणालंकिओ सो वि ॥

१५८

तप्पट्ठि अजियसिंहो सूरीसरायहंसअवयारो ।

संघेण उच्छवेण य संठविओ गच्छपइभारो ॥

१५९

बारसतिसिए जम्मण एगुणणउए य गिण्हए चरणं ।

तेरसचउदसवरसे सच्छे सिरिसूरिगणभारो ॥

१६०

ओगणयालावासे अणहिलपुरपट्ठणे समोसरिओ ।

सगवण्णवरिसआउं पालिअ सुहसाणि परलोओ ॥

१६१

तप्पयकमलाहारो सूरी देविंदसिंहगणहारो ।

पाल्हणपुरि सिरिवंसे सांत(१ त्)संतोससिरिनाहो ॥

१६२

तस उयरे संपत्तो वारसनवनवइवच्छरे पुत्तो ।	
तेरछहुत्तरिवरिसे पञ्चज्जारपणगहणं च ॥	१६३
तेवीसे तिमिरपुरे बहुच्छवे सुगुग्गवाणि सूरिपयं ।	
ओगुणयाले गणपड इगहुत्तरि परभवं पत्तो ॥	१६४
तस पयकमलविलासो अहिणदहंसो वि मुद्धसिरिवंसो ।	
सूरीस धम्मघोसो सुभिन्माले कयावासो ॥	१६५
लींवावींझलउयरे तेरसडुगुतीमवरिस घनराओ ।	
जाओ तह इगुयाले गिण्हड चरणं सुगुरुचरणे ॥	१६६
एऊणसद्धि सूरी इगुहत्तरि गणवई च पावेड ।	
तेसद्धि वरस आउं तिनवइवरिसे दिवं पत्तो ॥	१६७
तप्पइ सिरिसिरिवंसे सूरीमणि सिंहनिलयगणराओ ।	
आइचपुरे सिद्धी आस(सा)पर चापला[उ]यरे ॥	१६८
तेरसपणयालीसे जम्मण बावन्नए य चरणसिरी ।	
इगहुत्तरि सूरिपयं तिनवइवरिसे य गच्छेसो ॥	१६९
पणनवए परलोए पत्तो मिच्छत्तानिमिरहरदिवसो ।	
सूरीस महिंदप्पहगणाहिवो जयइ जगदीवो ॥	१७०
जीराउल्लितमीवे बडगामे ओसवंससिणमारो ।	
आमा निविणिउयरे तेरसतेसट्टए जाओ ॥	१७१
पणहुत्तरि वयमारो धम्मपहसुरिरायकरकमले ।	
तिनवइवरिसे सूरी गणमारो अट्टनवइम्मि ॥	१७२
अह कालविसमईसमयसेण तुई पमायदोसेण ।	
तवनियमकिरियविज्जारहिण दट्टूण नियगच्छं ॥	१७३
यितइ सुगुरू कमुवायमिप्पि देविवयणमिति उच्छलियं ।	
इगचित्त भंतराओ एगंते ज्ञायगो होउ ॥	१७४
अंवलितयविहिपुण्वं छम्मासं जाव सूरिमंतस्म ।	
जावो लक्खपमाणो साहणजोएण तेण कओ ॥	१७५
पयडीभूया देवी नमिऊण गुरुं पभासए चपणं ।	
सयलं समीहिणं चिप भविस्सई गच्छदित्तिकरं ॥	१७६
तत्तो दिवसे दिवसे वट्टइ सोहगउग्गकिरियाए ।	
रविपरि धम्मपयावो अह विहरइ महियले कमसो ॥	१७७

बहुसीसलद्विवसओ पडिचोहिय देइ भविय चारित्तं ।

पंचसई परिचारो गणमज्जे भासए वि गुरु ॥

१७८

अह नाणी(ण)नयरमज्जे धणकंचणरयणरिद्विय समिद्धो ।

सिरिवयरसिंहनामो निवसइ सो पोरवाडकुले ॥

१७९

नालूयरसरहंसो चउदसतियअहियवच्छरे जम्पो ।

दहउत्तरि चारित्तं सुमेरुतुंगो मुणी नाम ॥

१८०

शुरुपयपंकयलीणो भूओ बहुसच्छसत्यपरिकलिओ ।

छन्वीसे सूरिपयं सावयजणविहियउच्छाहं ॥

१८१

सिरिशुरु माहिंदसिंहो विहरिय भुवणम्मि पट्टणे पत्तो ।

संवच्छरपणयाले सुहस्राणो सो दिवं पत्तो ॥

१८२

मिच्छत्ततिमिरनासण अहिणवगुरुमेरुतुंगदिणराओ ।

जाओ गणवइभारो पणयाले हरिसकल्लोले ॥

१८३

शुज्जर-सिंधु-सवालख-भरहट्ट-कच्छपे वा वि ।

मरुमंडल-मेवाडे मेवाए संभरीदेसे ॥

१८४

सव्वत्थ अप्पमत्तो तह विहरइ भविययोहणट्टाए ।

सियमिलियबुद्धरससमदेसणवयणेण मद्दुरेण ॥

१८५

मिच्छत्तं उच्छिदिय सम्मत्तारोवणम्मि संठविषा ।

सयसहसा सुयविहिणा शुरुणा सुत्सावगा विहिया ॥

१८६

सुहस्राणहट्टचित्तो निसीहसमये सया वि उत्सग्गे ।

साहेइ मंतरायं तहिट्टिया किंकरा देवा ॥

१८७

जं जं गणस्स कज्जं उप्पज्जइ तं तथा वि तक्कालं ।

साहंति ते वि शुरुभत्तिलीणचित्ता य महिमाए ॥

१८८

सिरिसिंधुजयचेहय मज्जे दीवाड चंडुओ लग्गो ।

जाणिय देसणमज्जे चोलिअ सुहपत्ति उत्तहविओ ॥

१८९

दूरट्टिपावि चंदा शुरुभडणीवंदणत्थमिग्गहिया ।

सुरकयपहाववसगा एवं बंदिद्य घरं पत्ता ॥

१९०

जीराउलिपासम्मि य पेसिय गीयंसयीयगबं(?) च ।

तयहिट्टियदेवेहिं सगगुडिया पेसिया शुरुणो ॥

१९१

वाहडमेरे नयरे परचक्रागमणओ जणा भीषा ।

शुरुज्ञाणवसदेवेहिं उवसमिया वेरिणो सत्त्वे ॥

१९२

तिमिरपुरे रयणीए लग्गा अग्गी निरग्गला बहुला ।	
झाणयले उत्तह्विया सञ्चो लोओ सुही जाओ ॥	१९३
लोलाडगामि गुरुणा काउस्सग्गट्टियस्स रयणीए ।	
कालभुयंगम डसिओ झाणे जाओ निरुवसग्गो ॥	१९४
एवं पयडियअइसयसयसहसो भूयलम्मि विहरंतो ।	
पन्नासाहियपणसयभविआणं देह चारित्तं ॥	१९५
पणदह सिरिपयठविया सूरि-उच्चज्झाय-महतराईया ।	
अन्ने वि वायणारियपमुहा य गुरुहिं पणयाला ॥	१९६
एवं विहिपह्वंसियजिणमयदीवो य मेरुतुंगगुरु ।	
चउदससत्तरिचरिसे खंभपुरे परभवं पत्तो ॥	१९७
तप्पयधरगुरुराओ जयकित्ति मुणिदचंदगणतिलओ ।	
तिमिरपुरे सिरिवंसे भूपालो घसइ ववहारी ॥	१९८
भरमादेवी भज्जा उयरे जाओ य तत्थ घरकुमरो ।	
चउदसतेतीसइमे, पवइहए धीयचंदसमो ॥	१९९
इगळेणेय(?) गवणो) चरित्तं गहियं जयकित्तिनाम संठवियं ।	
शुरुपयपंकयलीणो अवगाहइ सत्थसत्थं च ॥	२००
छासडे सूरिपयं इशुहत्तरि गच्छनाहपयमतुलं ।	
सिरिपोपसंघवइणा कउच्छवो हरिससंपुण्णो ॥	२०१
पनरस सि(सु)रिपयसंपय काऊणं भूयलम्मि विहरंतो ।	
पणदहसए य वरिसे पट्टणनयरम्मि सग्गि गओ ॥	२०२
तप्पयउदयालवरनवदिनराओ गणाहिवो जयउ ।	
सिरिजयकेसरिसूरी नामेण य पाविया पुहिबी ॥	२०३
धाणपुरे सिरिवंसे देवोपम देवसिंह ववहारी ।	
सुररमणीरुवसमा लाखणदेवी य तस भज्जा ॥	२०४
अन्नय निसीहसमए सवणे सिंहं निरक्खए सा वि ।	
को वुत्तमजीव सुओ चउदसइशुहत्तरे जाओ (?) ॥	२०५
नामेण य घनराओ दिणे दिणे सो विवइहए पालो ।	
पन्नायहुमुद्धिज्जुओ किर पुब्बन्भासवसग व्व ॥	२०६
पणहुत्तरि चयभारो जयकेसरि नाम ठविय मुणिरायं ।	
धोवदिणे सुयसायरमवगाहिय पारओ जाओ ॥	२०७
चउदसचउराणूए राउलसिरिगंगदासवयणेण ।	
सिरिजयकित्तिगुरुहिं दिण्णो सूरीसपयभारो ॥	२०८

एगाहियपन्नरसे वरसे गणभारधारणसमत्यो ।

सिरिवीरनाहभवणे पावागिरिचंपयपुरम्मि ॥

२०९

सालावह संघवई कालागर कुणइ उच्छवो तत्य ।

सिरिवीरवंसपट्टे ओयणसट्टम्मि सो ठविओ ॥

२१०

सो नवदीवो दीवइ मिच्छत्तमहंघयारहरणपरो ।

सिरिजिणसासणहारो जयकेसरिसूरिगणहारो ॥

२११

जं किंचि सत्थलेसं चउविहसंघस्स मज्झि वच्चे हं ।

ता नियगुरुपयलगयरयस्स फासप्पभावाओ ॥

२१२

जीहा कोडिसहस्सं जह वि भवइ पुव्वकोडिसमआउं ।

सुरगुरुसमकविराओ तय न थुणइ सुगुरुगुणकिंत्ति ॥

२१३

कविकुलकोकिलकैलीकरणाहारेगसारसहिगारो ।

परवाइविपडवारणअहिणववरकेसरिसमाणो ॥

२१४

यहुवुद्धिरिद्धिसिद्धी विणयलद्धीसमिद्ध गुणवुद्धी ।

जस जसपडहो वज्जइ गज्जइ कियभूयलो मेहो ॥

२१५

जे तक्कवियक्ककला कक्कसमइणो वि के वि कव्वकरा ।

जे सब्वसत्थकुसला ते गुरुपयपंकजे लीणा ॥

२१६

एवं विहरंता वि हु अणहिलवरपट्टणम्मि संपत्ता ।

तत्थत्थि ओसवंसे सोवणिणय जावडभिहाणो ॥

२१७

पूरलदे वर भज्जा सीलदयाहारधारणे सज्जा ।

तिस उयरे उपन्नो चारसच्छब्बुसरे जाओ ॥

२१८

सोनाभिहाणकुमरो पणतिथजणमित्तमज्झि रमलिकरो ।

चारुत्तरि वयभारो गुरुकरकमले य संगहिओ ॥

२१९

सिद्धंतर्हई साह मणहरमुणिमंडलीमउलिमउडो ।

पमणइ सुगुरुसमीवे थोवदिणे सब्वसत्थाई ॥

२२०

गच्छवइभारजुगं मुणिय उवज्जज्ञायसंपयं पुव्वं ।

दत्तं तत्य य पिउणा चमक्किओ उच्छवो विहिओ ॥

२२१

सरिदुग सत्त पाठग महत्तरा दसइ सिरिपण दाउं ।

सिरिजयकेसरिखरी धंभपुरेलंकिओ तत्तो ॥

२२२

पोससुद्धट्ठीए पालिय वावत्तरि च चरिसाउं ।

आराहणाइपुव्वं इगयाले सो दिवं पत्तो ॥

२२३

अह चउविहसंघेण वि मिलिय महानंदपूरिण समं ।

अहमदपुरवरमज्जे फग्गुणसुद्धस्स पंचमिण ॥

२२४

सूरिपयगच्छभारो ठविओ सिद्धंतसागरगुरुण ।	
सिरिवंसाभरणेण य हंसेण कओच्छो तत्थ ॥	२२५
सिद्धंतसागरगुरु समग्गसोहग्गरंगलीलाए ।	
विलसह सासणमज्झे सज्जणमणरंजणवियड्ढो ॥	२२६
विहरह वसुहापीठे पुर-पट्ठण-नयर-देस-परदेसे ।	
धम्मोवणसरविणा बोहह सो संघपउमाई ॥	२२७
नियपयडपयावेण य किरियज्झाणेण मद्धुरवयणेण ।	
एकग्गभत्तिजुत्ता सेवंति चउच्चिहा संघा ॥	२२८
अणहिल्लपट्ठणम्मि य सट्ठी वरिसे गुरु चिमलज्झाणे ।	
प[? णप]णवरिसआउं पालिय सुरमंदिरं पत्तो ॥	२२९
अज्ज वि तत्तेय कलापहायवसएण अंचलगणिंदो ।	
दिप्पह दिवसे दिवसे सविसेसपहाणकिरियाए ॥	२३०
जाव सिरिवीरतिरथे जावय गरणंगणम्मि रविचंदा ।	
ताव जिणसासणम्मि य विहिपक्खगणां चिरं जपउ ॥	२३१

इतिश्रीभावसागरसूरिविरचिता
वीरवंशपट्टानुगा शुर्वावली समाप्ता ॥

[भावसागरसूरिपरिचयगाथाः]

सिरिभिन्नमालनयरे सिरिवंसे सांगराजओ साह । सिंगारदेवि भज्जा तस्स सुओ भावओ आसि ॥ १
विवक्कमपन्नरसोलोसरम्मि जग्गण महामहोच्छाओ । वीसइमे जयकेसरिसूरिकरे संजमो गहिओ ॥ २
सो भावसायरमुणी पढेइ शुणई य महुलगंथगणे । थोवदिवसेहिं पत्तो पारं सो आगमोहहणो ॥ ३
सो ते मणरंगेण चउविहसंघेण ठाविआ गुरुणो । मंडलिनयरे सट्ठियसंवच्छरे मासि वयसाहे ॥ ४
पट्ठोदयगिरिरविणो गणवहसिद्धंतसागरगुरुण । विहरंति भावसायरगुरुणो सुरसरिसमसोहा ॥ ५
अइसइरासि तेसिं कहमवि सक्को न वणिणउं सक्को । गूडीपासो जम्हा पए पए कुणइ साहइ ॥ ६
पच्चुप्पणमणागयं च समयानीयं च जाणंति जे, जेहिं ज्ञाणवलेण कट्टपड्डिया दुज्झाविपा साविपा ।
जेसिं कित्तिभरो य निज्जरयरो भूमीयले विहरह, ते वंदे गुरुभावसायरवरे सूरीसरे सब्बया ॥ ८
जेसिं ज्ञाणवलेण पुत्तपडलं पामंति वंशा अवि, जेसिं पाणियले वसंति सयला लद्धी य सिद्धी सया ।
जेसिं पायरयप्पसायवसओ लच्छीविलासो हवह, ते वंदे वरभावसायरमुणी सूरीण चूडामणी ॥ ८

॥ शुभं भवतु ॥

इम करतां अहमदावादानुं परं रूपपुर एहवइ नामि छइ । तउ आगमीआनु पुन्यास हरिकीर्ति एहवइ नामि । घणा वेपथर जोतां, संवेगपक्षी शुद्धपरूपक पोताना गच्छनी निष्ठा शुंकी एकाकीपणइ क्रियारुलाप करइ । आह-रनी गवेक्षा(पणा) करइ । बांदवा आनइ ते पांइ वंदाइ पणि नही । यतीना गुण चित्त धारइ । तेहनी लापमी पांतीमई थकी नथी, तउ किम वंदावुं ? ते पुन्यास हरिकीर्ति रूपपुरमेच्ये न्यूनशात्रां रखा छइ । तेहवइ महं कइआ तउ आव्या । तेहनां आचरण देयी शाता पाम्या । बांदरा लाग्ता त्पारइ बांदवा दीवा नही । यतः श्रीउपदेशमालायाम्-

‘वंदइ य वंदावड किइकम्मं कुणइ कारवइ नेअ ।

अत्ताट्ठा न वि दिक्खो देइ सुसहण वोहेउं ॥’

२

तिहां रहितां विचारुं जे ए वारु, पउइ पुन्यासनइ कहि जे-‘मुन्नइ दीक्षा दिउ ।’ त्पारइ पुन्यास कहि-‘तुमे कुण छउ ?’ पउइ पोतानी वार्चा यडावइ सर्व मांडी कही । पउइ पुन्यासि विचारिउं जे को चोपी जीव दीसइ छइ । इल्लुकीं मत्थेक संसारी दीसइ छइ । जे दूसम आरामां एवही रिद्धि उंडी दीक्षानु परिणाम आव्यो छइ । तो जो हु ए धनीनई दीक्षा नही देउ तउ कउ रूपटो पासत्वादिक पांच मध्येनउ छेनी संसार मध्ये बोलसिइ । ते मार्टि ए जीवनी जिम बारज सरइ तिम करे ।’ त्पारइ महं कइआ भर्ति कही जे-‘दीक्षानु भार मतु लउं आमलथी दशरैकालिना च्यार अध्ययन भणउ ।’ त्पारइ कहइ-‘वारु मुन्नउ ते भगावो ।’ पउइ पुन्यासि ‘धम्मो मंगल-सुकिद्धं’ इत्यादि छ जीवणिया पर्यति च्यार अध्ययन भगाव्या । अथेन ६ अध्ययनउ अर्थ संभलावु । पउइ महं कइइ पुन्यास भति वहुं-‘पुन्यास ! आ मार्ग सिद्धांतोक्त आरवो दीसइ छइ । सांभत आम कां ?’ पउइ त्पारइ पुन्यासई कहुं-‘हजी तुम्हो भणउ सांभलउ । पउइ वार्चा करीसिइ ।’

पउइ महं कइअ पुन्यास पासइ सबो शास्त्र अभ्यशा । सारस्वत, कान्यशास्त्र, छंदशास्त्र, चिंतामणि मनुख वादशास्त्र आचार[गा]दि ११ अंगना अर्थ पायां । उवगई मनुष १२ उपांग, छ छेद, [द]स पदना, च्यार भूलक्षत्र, अनुयोग, नैदीक्षत्र-एवं ४५ सूत्रना अर्थ धारी मत्रीण थया । निशुची, भाष्य, चूर्णि-पंचांगी मीछया । गीतार्थ आबक थया । आबकनई गीतार्थ कहीइ ते अधिकार राजमश्रीहृत्ती विराधिकारे । पउइ पुन्यास कहइ-‘बच्छ ! यतीनु भारग आचारांगादिक सूत्रनई विपइ कइ, ते हमणा आ देशनई विपइ नवी दीसवो । ए सर्व पतीत होणां पूजणां यतीनी प्रतिष्ठा, कल्पित दान तप मनुष घणां वानां, पोथी पूजणां चैत्यना रणाल थ[इ] रखा छइ । ते सांभत दसहुं अछेरं जाणहुं ।’ यतः श्रीठाणगे-

‘अणंतेणं कालेणं दस अछेरणं भविसु, तं जता-उवसग १, गळमहरणं इत्यादि ।

असंजयाण पुया असंयता ।’

‘असंयमवन्त आरम्भपरिग्रहप्रसक्ता अत्रल्यचारिणस्तेषु पूजा-सत्कारो असंयतपूजा ।

सर्वदा हि किल संयताः पूजाह्यः । अस्यां त्वधसर्पिण्यां विपरीतं जातमित्याश्चर्यम् ।’

ययां संयपट्टके-

मैपा हुंदायसर्पिण्यनुसमयहसङ्गन्यभाव(बो)नुभावात्

त्रिशच्चोप्रो ग्रहोऽयं खन्ध-नन्वमिति वर्णस्थिति(नौ) भस्मराशिः ।

अन्त्य-चाश्चर्यमेतद् जिनमतहतये यत्समा दुःपमा वे-
त्येवं पृष्ठेषु दुष्टेष्वनुकूलमधुना दुर्लभो जैनमार्गः ॥

३

शुनः पश्चिमतमकरणे—

‘संपय दंसमच्छेरयनामापरिएहि जणिय जणमोहं ।
सुहधम्माओ निउणा विचलंति बहुजणपवाहाओ ॥

४

द्वचौ संपति दशमाश्चर्यं सोमसुंदरकृतायाम् । तथा महानिशीथि एणि एह ज १० अच्छेरां वत्ताण्यां छइ । अनंती चउवीसी ऊपरि एहइ हतुं के हवडां छइ, अनइ भगवतीसूत्र मध्ये तो भगवंति कहु छइ—‘माहर धम्म एकवीस सहस वरस लगइ निरंतर चालसिइ अविच्छिन्न परंपराइ।’ यतः भगवतीसूत्रे श०२०, उ०८—

‘जंबुदीवे णं भंते दीवे भारहे वासे इमे(भी)से ओसप्पिणीइ देवाणुप्पियाणं केवति कालं तित्थे अनुसज्जसति?।

गो०—जंबुदीवे दीवे भारहे वासे इमीसे ओसप्पिणीए भमं एकवीस सहस्साइं तित्थे अनुसज्जसति।’

ते मार्टि युगमधाननउ विहार उत्तर दिशि विपइ ज्याणवु ।

अत्र तउ श्रीवज्रसेन एकवीसमा युगमधाननी एक चंद्रशाखा जाणवी । ते केतलइ कालि रसगारव्या पवित यया । यतः—श्रीमहानिशीथ सिद्धांति वीरि गोतम प्रति कहिउं छइ—‘जे मुझ थिकी साढां बारसइं वरसि १२५० गइं पासत्या थासिइ ।’ सूत्रम्—

‘से भयवं! केवइएणं कालेणं पहे कुगुरु भविहिंति? गोयमा! इओ य अद्धतेरसणं वाससयाणं साइरेगाणं समइक्काताणं पुरओ भवेसुं । से भयवं! केणं अट्टेणं? गोयम! तक्कलं इडिडरस-सातारसगारवसंगए समीकारग्गीए अंतो संपलिज्जंत थोदी अहमहंति कयमाणसे अमुणी(णिय)समयत-(स)भावे गणी भविसु एएणं अट्टेणं।’

‘इत्यादि द्रव्यलिंगी मिथ्यात्वी जाणवा । ते मार्टि दीक्षा लीथानु लग दीसतु नथी । मइं लीपी पनि तेहवो संपाडो नथी जे हुं पालुं ।’ भगवंति कहु छइ—‘ये व्रतमंगी पाहि पाटिकी वारु । यतः—‘वरं न णउ’ इत्यादि । व्रत मंगीनां तप संयम क्रियाकलाप फोक जाणवा । यतः—

‘सन्वारम्मपरिग्रहस्य ग्रहिणोऽप्येकासनं द्यौकदा
प्रत्याख्याप न रक्षनो यदि भवेत् तीव्रोऽनुतापस्तदा ।
पद्मवस्त्रिविधं त्रिद्वेयनुदिनं प्रोच्यापि भव्यन्ति ये
तेषां तु क्व तपः क्व सत्यवचनं क्व ज्ञानिता क्व व्रतम् ॥’

तथा वीरि महानिशीथनई विपई कहिउ छइ जे, आवति कालि खरिमंनधासी एहवा ज हसि जे येहनई नाम लीखई मायथित लागइ । यतः पत्र ३९ मइ-

‘भूए अणागए काले केई होहिति गोयमा सूरी ।

नामगहणेण वि जेसि हुज्ज नियमेण पाछित्त ।’

इत्यादि शास्त्रि घणा पदार्थ छइ । हुज्जो सर्प जाण छउ । ते वती हुजे दीक्षानु भाव करो छो ते साजु, पण तेहवउ हवडां लाग नथी दीसतो । पासत्याना प्रबल मध्ये दीधा रिम पल्ल, अनई श्रीयुगमथान तउ शास्त्रि पंचम आरानई निपई वि सहस्र अनई च्यार २००४ अधिक बसाण्या छइ । यतः श्रीमत्रवनसारोद्धारखने-

‘जा दुप्पसहो सूरी होइंति जुगप्पहाण आयरिया ।

अज्जसुहम्मपमिई चउरहिया दुन्नि महस्सा ॥’

७

वृत्ति-इहावसर्पिण्यां दुप्पमावसानसमये द्विहस्तोच्छ्रितवपुर्विशतिवर्षासुपुष्कलः तपःक्षीणकर्मतया समासन्न-
सिद्धिसौघः शुद्धान्तरात्मा दशवैकालिकमात्रधरोपि चतुर्दशपूर्वधर इव तु शरुपूज्यो दुःप्रसहनात्मा सर्वान्तिमस्त्रि-
मविष्यति ततः तं दुःप्रसहं यावत् तं व्याप्यैवेत्यर्थः । आर्यसुधर्मप्रभृतयः आरात् सर्वहैयधर्मैभ्योऽर्षा जाताः । आर्य-
सत्त्वोऽसीं सुधर्मस्तत्प्रभृतयः । प्रभृतिग्रहाणां जन्मूस्वामि-प्रभव-शयम्भवाद्या गणधरपरम्परा गृह्यते । प्रधानास्तत्काल-
प्रवृत्त्या [पा]रमेश्वरमध्वनोपनिषद्वेदित्वेन विशिष्टतरमूलगुणोत्तरगुणसंपन्नत्वेन च तत्कालापेक्षया भरतक्षेत्रमध्ये
प्रधाना आर्याः सुरयश्चतुर्धिरसहस्रद्रव्यप्रमाणा भविष्यन्ति । अन्ये च त्वररहितसहस्रद्रव्यप्रमाणा इत्याहुस्तत्त्वं सर्व-
विदो विदन्ति ।’ यच्च महानिशीथग्रन्थे ग्रन्थसारः-

‘इत्थं चापरिघाणं पणपन्ना हुंति कोडिलस्खाओ ।

कोडिसहसा कोडीसए य तहा इत्ताए चेव ॥’

८

इति तत्सामान्यसुनिप्रत्यपेक्षया दृष्टव्यम् । तथा दुप्पमकालसंयस्तवेऽपि ये सहस्र अनई च्यार युगमथानना २३ उदय छइ । प्रथम उदये युगमथान, यथा-

वीसं २० ते वी अँडनयई [अँ]डसयरी पंचेंसयरी शुंणनयई ।

सँय सँगसी पेंणनउई सेंगसी छेंस्सपरि अँडसयरी ॥

चउणवेंई अँदें(ठ) ”सिअ सेंग वेंड पेंनरुत्तरसयं ”नित्री(त्ती)ससयं ।

सँय पेंणनउई नेंवनवह चेंत्त तेथीसुदयसूरी ॥

९

इत्यादि घणा ग्रंथनई विपइ छइ ते पनि आ देशनई विपइ नथी, उत्तरदिगूनई विपइ संभवीइ छइ, ये माटि दक्षिण भरताई मध्ये अयोध्या छइ, ते पासइ अप्पापइ छइ । ते पनि साम[न] दीसतो नथी । अनई गीतम तु तत्र जै आध्या । श्रीआवश्यक चूर्णि-उत्तराध्ययननिर्युक्तो कहिउ छइ । अनई आपण तो जगतीनई पासि छीइ । ते माटि अयोध्या वेगली जाननी । जगतीयी अयोध्या ११९ योजन देवरा छइ । मनुष्य योजन ४७६०० एतलां याइ । एतली भूमि ते कुण जै आन्यो । ये यती आतआमां छइ अनई तिहा नथी । अत्र तो युगमथाननी वार्त्ता पनि नथी, मतांतर दीसइ छइ । यतः-

हुं नन्देन्द्रियरुद्र(११५९)कालजनितः पक्षोऽस्ति राकाङ्क्षितो
वेदाभारुणकाल(१२०४) औष्टिकमवो विश्वार्क(१२१३)कालेऽञ्चलः ।
पट्यर्केषु(१२३६) च सार्द्धपूर्णिम इति व्योमेन्द्रियार्क(११५०) पुनः
जातस्त्रिस्तुतिकोऽक्षमङ्गलरवौ(१२८५) जाता कलौ चाग्रहात् ॥ १०

संवत् ११५९. पुंनिमीआ ऊपना । प्रथम पूनिमनी पाखी अनादि छइ, चउदसिनी आचरणा छइ । तथा
संवत् १२०४ खरतर । संवत् १२१३ आंचलोआ । संवत् १२३६ सार्द्धपुनमिआ । संवत् १२५० आगमीआ, संवत्
१२८५ तपा ऊपना । संवत् १५०८ लुंका । आपापणा आग्रहीय मत चाल्या । तउ युगप्रधान कीहा मतमां लेखवीइ ।
चतुःपर्वीनी पणि आम्नाय दीसती नयी ते तो श्रीयुगप्रधान हसिइ । तिहां एक हसिइ ते माटिं तुहो युगप्रधान-
नई ध्यानि श्रावकनई वेपि संचरी, पणइ भावसाधुपणइ वर्त्तो । तुहोरा जीवनी गरज सरइ ।'

सा श्रीकडुआ भण्या गुण्या डाहा, श्रीसिद्धांतोक्तवार्त्ता सर्व सत्य जाणी संवरीपणइ प्रवर्त्त्या । भाव साधु-
पणइ प्राशुक जल सच्चित त्याग अ(प)ण कराविउं । भोजन श्रावकनई घरि शुद्ध आहार करइ । अतीव चैराग्यवान,
बालब्रह्मचारी, वार व्रतधारी, अकिंचनी, ममता रहित आपणउ पारको नही । प्रथमीनई विपइ विचरवा लाग्ता ।

प्रथमतः श्रीपाटण मध्ये महं लीवा प्रतिबोध्या । सोल प्रहर उपरांत दधिनई विपइ जीव देपाड्या । यतः
अणहिलवाइ पाटणि महं लीवा कलुंभीआ जालहि(ह)राज्ञातीय महाभिध्याती सुरत्राणमान्यग्रह अथ प्र[म]ुख अनेक
रिद्धि, ओगणच्यालीस सहिपी, शत एक अथ केडि चढता इत्यादि घणी संपदाना घणी । संवत् १५२४ वर्षे सा श्रीकडुआनु
योग मिल्लिउ । विरागी जाणी घरि तेडी पधार्पा । घणी आगति सागति कीयी । भोजननई अवसरि पक्वान्न
मीसवा लाग्ता त्यारइ काल पूछिउ, उपरांत जाणी न लीधो । पोली वांसी न कलपइ, राति करी न कलपइ, ओदन
[रा]त्रि वासी न कलपइ, सालणुं अर्थाणुं न कलपइ-इम घणां वानां न कलपइ । त्यारइ महं लीवा कहइ-‘जे पूज्ये !
दधि साकर वावरउ ।’ त्यारइ सा श्रीकडुआ कहि जे-‘पूज्य ! केतलु काल थयु ।’ तउ कहइ-‘अम्हारइ घरि ओग-
दधि गच्यालीस भईसि छइ, तेहनी सी नरति जणाइ । पछइ सा श्री कहइ-‘अम्हारइ पोडश प्रहर उपरांत न कलपइ ।’ पछइ
महं लीवा कहि जे-‘पूज्य ! सर्वमध्ये जीव कहउ छ[उ] दूध मध्ये पूरा काडो छे । उपाणो साचउ करउ छउ, जउ
दधि मध्ये जीव देपाडु तु हुं जैनधर्म करं ।’ त्यारइ सा श्रीकडुइ तत्र दांत रंगवानी पोथीनई योगि आतपि दधि
मुंकी जीव देपाड्या । महं लीवइ जैनधर्म सावो जाणी सा श्री पासइ भर्म प्रीछी समकित ऊचरिउं । रात्रिभोज-
ननुं पक्वराण कीधु । घर मध्ये २७ घडा दहीना इता ते बोझराण्या । वीसैं घर साधि श्रावक थया । पोतानी
पीटणीइं चोमासुं राण्या । डुहरा धनराज परी कीकाना पितामह प्रतिबोध्या । घणां घर साधि आब्या । घणां घर
पाटणि थयां ।

संवत् १५२५ बीरमगामि घणा प्रतिबोध्या । चतुर्मासक घर शत ३०० प्रतिबोध्या । व्रत(तत्र) चैत्यवासीइं
सा श्री ऊपरि घायक सुक्या । सा श्री आसोईनी राति पोसठ कीधु छइ । पेलु पणि पासि रावो छइ । सा श्री संयारा
पोरसि भणावी १२ भावना भावी, संथारइ शयन कीधु । पेलो घायक ताकी रहिउ, छइ पण सा श्रीनी पुन्याईनई
मेरुइं तेहनउ हाथ ऊपडइ नही, विचारवा लागो एतलइ जालानुं अजूआलुं सा श्रीना शरीर ऊपरि आन्युं । सा श्री
पाधुं पालटवा वेलं चरवला बडइ पुंजी पासउं पालटिउं । घायकि दीहुं, घन्य ए जे छतां जीव पालइ । हुं पापी थुं

काम करे छउं । आवी सा श्रीनई पगे लागउ । सा श्रीई पूछिउं—‘तुं कोण ?’ सपली वार्ता पोतानी कही । सा श्रीना वचनयी प्रतिबोध पाम्युं, तस हणवानुं पचखाण कीयुं ।

संवत् १५२६ सलपणपुरि चतुर्मासक । तत्र घणां मनुष्य प्रतिबोध्यां । पछइ सलपणपुर मध्ये बुरा पहिरान ते बोहोरा अटोल पेताना बडेरा प्रतिबोध्या । तथा सा लाडण पोपाना बडेरा उसवाल प्रतिबोध्या । इत्यादिक १५० घर आदि घर १५० यथा । तत्रतः संवत् १५२७ सूर्यपुर चतुर्मासक । तत्र २०० घर प्रतिबोध्यां । तत्रतः सेपइ कालि घणइ गामि प्रतिबोध्यां । कडी प्रमुख सपलइ गामि सा श्रीकह्नानु समवाय प्रवर्त्ये ।

संवत् १५२८ वर्षे श्रीअहम्मदावादि चतुर्मासक । तत्र दोसी देशरना बडेरा प्रतिबोध्या । तेणीनी पीटणीई देहरासर स्थापन, विंरदोष निवर्त्ये, तत्र—“रिसह जिनवर मूरति लुप्त तणी” स्तवनं कृतं । दोसी सोनाना बडेरा प्रतिबोध्या । परीष रीडा सा थी पासि वारु भणी, पारी बना पितामह सा चउथाना बडेरा प्रतिबोध्या । सा मुलानो पिता प्रतिबोध्या । महं आणंदना बडेरा इत्यादि घर शत ७०० शाखाई प्रतिबोध्यां । संवत् १५२९ स्तंमतीर्थ चतुर्मासक । तत्र सोनी लाडणनु पिता प्रतिबोध्या । ते घणीई सा श्रीनई पोतानई घरि राप्पा । सा श्रीनी वाणी सांभूलना घणा मनुष्य आवइ, नगरमध्ये घणो प्रभाव वालु, ते नगरमध्ये सोनी हका रामा, सा रामा प्रकृति संवर्षे दिन प्रति पोतानी मातानई गालि प्रदान ताडण पणि करता । पछइ बाई आवी सा श्रीनई बीनती कीधी जे—‘पूजनी वाणीयी घणा मानव प्रतिबोध पामइ छइ ण रामानई प्रतिबोधो तो वारु, जे मातानी भक्ति करइ ।’ पछइ बीजइ दि[ब]सि सा श्रीनई व्याख्यानि सा रामा आवी यइठा । सा श्रीई व्याख्यानमां मातानी भक्ति करवानी वार्ता परूपी । श्रीठाणांगना आलावा परूप्या, त्रणिना गुण ओसीकल न थाइ । ते वार्ता सा श्रीना मुखयी सांभली पचखाण कीयुं, जे मातानई गाल न देउं । घरि आवी मातानी समति कीधी । सा श्री पासि घणा मनुष्य साथि समकित ऊचिरिउं । पोतानी पीटणीई सा श्रीनई राप्पा । बीजइ मालि देहरासर स्थापन । सा श्रीई विचमवेश कीयो । घणो उच्छव, सांमति ते जागि, सरव बीजइ मालि छइ । सा मूलानु पिता संघवी श्रीदच पिता, संघवी संग्रामस्य पितामह, सोनी शिवा पितामह, तथा सोनी लाडण पितामह, सो० रीडा पितामह, सो० विमलसी पितामह, संघवी लइ पितामह, जयवंत पितामह इत्यादि घणी शाखाई घर शत ५०० प्रतिबोध्यां । पार्थवर्षी कंसारीग्रामे दोसी छांछा, दोसी पौमरही, पासी सहिता प्रमुख घर शत प्रतिबोधितवान् । संवत् १५३० मांडव चतुर्मासक । तत्र चैत्यवासी सार्द्धं घणी चरचा, घर शत ५०० प्रतिबोध्यां ।

एवं सर्वत्र प्रतिबोधता संवत् १५३१ सूरति चतुर्मासक । तत्र घणो बाद, सा श्रीनुं पुन्य घणुं, सपलइ जयपताका, घणा प्रतिबोध्या । संवत् १५३२ भरुजलि चतुर्मासक । तत्र चैत्यवासीई घणां थां(वां)नां कीयां । एक चैत्यवासीई चेले मोकुलं । सा श्रीनई पासि आवी कई कुविद्या जपवा लायु । तत्र थंभाणुं, सा श्रीना वचनयी हुंका-
[शु घ]णा नई प्रतिबोध्या । संवत् १५३३ चापानउर चतुर्मासक । तत्र बुरा कान्हा परि राज तथा साह इसा गह्व्या लह्व्या चोथाना बडेरा प्रतिबोध्या, सांमति जेहना परिवार राजनगरे छे, तथा महं रतनाना बडेरा यस्य संतानी महं बीरजी राघजी इत्यादि वारहीर शत ३०० प्रतिबोधितः । तथा यरादि सर्व छेपक हतुं, ते सर्व सा श्रीना कागलयी वल्युं इति हदवाद् स्थिरपत्र(इ) घर शत ९०० यथा ।

संवत् १५३६ राधेनपुर तत्र घणानेई प्रतिबोध्या । संवत् १५३७ मोरवाडि सोहीगाम प्रमुख सेचलई प्रति-
बोधित । संवत् १५३८ सचलई विचर्या । संवत् १५३९ नंडोलाई मध्ये रूपि भाणा छुंका साथि वाद कीधु । सिद्धांत
नई अक्षरि प्रतिमा थापी । यतः श्रीभगवतीछत्ते शत०२०, उ०९-

‘कतिविहा णं भंते । चारणा पन्नत्ता ? गोयमा । दुविहा चारणा पन्नत्ता, तं

जहा-विज्जाचारणा य जंघाचारणा य ।”
इत्यादि-आलावा छइ । वयती हुता नंदीसर खूचरुनां चैत्य बांदइ । तिहांथी आवी अहीनां चैत्य बांदइ । फट
मगट अक्षर छइ-‘इह चेइआई वंदइ ।’ तु महासुभाव जे तुझे कहु छुं कुणि थावकि चैत्य कराव्यां ते देपाड, पण
वहीनां अशाश्वतां चैत्य पांथां, ते कहुंना कराव्यां ते कहु तथा कुणि थावकि प्रतिमा पूजी, देपाड ते पण मूल
सूत्रना अक्षर सांभलुं ज्ञातामध्ये-

‘तते णं सा दोवई रायरव(वर)कन्ना । जेणेव मज्जणघरे तेणेव उवागच्छइत्ता,
मज्जणघरं अणुपविस विण्हाया, कययलिकम्मा कयकोउयमंगल्लपायच्छित्ता ।
सुद्वप्पचित्ताइ मंगल्लाई वत्थाई परिहियाइ मज्जणघराओ पडिनिक्खमइ, पडिनि-
क्खमित्ता जेणेव जिणघरे तेणेव उवागच्छइजिणपडिमाणं अ(आ)लोएइ, पणामं
करेइ । पणामं करेत्ता लोमहत्थं परामुसइ, एवं जहा सूरीआमो जिणपडिमाणं
अच्चेइ ति तथा भाणियव्वं जाव धूवं दइइ, वामं जाणुं अंचेइ, दाहिणं जाणुं
धरणितलंसि निवेसेइ । निवेसइत्ता जाव पच्चुन्नमई करयलजाव एवं वयासि
नमोत्थु णं जाव ठाणं संपत्ताणं, बंदइ नमंसइ जिणघराओ पडिनिक्खमइ ।’

इत्यादि तो ए प्रासादप्रतिमा जैननी भरावी, कइ मिथ्यातीनी भरावी ? उंडुं विचारयो । अन छुंफक साथि
घणी वार्ता छइ, तथा राजप्रश्रीय सुवार्ता सतरभेद पूजाई भगवंत पूज्या, ते विस्तर छइ, तथा वृत्ती-भावरुनई
चंदनाना अधिकार, आणंद थावरु आदि देई १० थावरु, तथा अंबडनई आलावई चैत्यशब्दि जिनमतिमाना अधि-
कार इत्यादि घणी सुक्ति ऋषि-भाणानई जरजरु कीथा । छुंकाणां घर १५० बाल्यां ।

संवत् १५४० श्रीपत्तने चतुर्मासे(स)कृतत परी पुंनई घणा घर साथि सा श्रीनां वचन सद्वां । भणसाली सौना,
भणसाली जीवराज, भणसाली देवाना बटेरा प्रतिबोध पाय्या । एवं पत्तने घर शत ९०० सा श्रीकहूआना सम-
वायनां थयां । मई लींवाणी पीटणीई ५०० शत पोसा, तथा ता इति छद्वाद । तन सा पीमाप्रमुख ४ थावरु,
संवरी सा श्री पासि थया, तेह[ना] नाम सा पीमा १, सा तेजा २, सा कर्मसी ३, सा नाकर ४, द्वादश १२
नवथावरु सा श्री कुत १०१ बोलना पालरु, ते बोल लपीई छइ । संपमार्थी संवरी गृहस्थनई वेसि रहितउ दीक्षानु
भाव संवरु पप करइ ते एतला बोल पालइ-

- १ प्रथम दीसि नीची दष्टि हीडइ ।
- २ रात्रि अणपुंजि न हीडइ, बंडिल बर्नी बीजइ कामि पोटा कारण टाली न जाइ ।
- ३ हीडतो वार्ता न करइ, को वार्ति प्रश्न पूछइ तेहनई एक बोल कहइ, घणी वार्ता स्थानकि करी ।
- ४ सच्चि आहार न जिमइ, औपधवर्नी । ५ पाछिओ पठादिनी बिघटी पठी चउव्विहार करइ ।

- ६ जिमतां पडसाढ न पाडइ, अतिमात्र न जिमइ, छांडइ पण नही, अणभावतुं न जिमइ ।
 ७ जिमतां वार्ता न कीजइ । ८ विदल अन्न तथा काठ विदल टालवा ।
 ९ छुडं हायथी फाई नापीइ नही । १० धसती किसी वस्तु पाटि पाटला प्रमुख कोई न ताणीइ ।
 ११ थंडिलनी घणी जयणा कीजइ, भूमि शुद्धप्रमुख । १२ मानु पुंजी नगरां प्रमुख तुं इइ तिहां परठवीइ ।
 १३ मात्राणा कुंड टाली निरोधन कीजइ, मोटा कारण टाला । १४ पाणी प्रमुख सर्व पुंजी परठवीइ ।
 १५ वचन परनई पीडा ऊपजइ ते, तथा हास्यादिक न बोलइ । १६ काया अणपुंजी न खणवुं ।
 १७ पांच धावरनु आरंभ न कीजइ । १८ तथा निवाणथी पोतइ पाणी न लीजइ, लावइ ते गली वावरीइ ।
 १९ अणगल पाणीइं छगडा न धोईइ । २० आ(अ)गनिनु आरंभ आप कौजि(काजि) जार्ति न कीजइ ।
 २१ बीजणइ वाय न बीजीइ । २२ वनस्पती आप काजि न छेदीइ ।
 २३ अस जीव दूहनाणइ किसी इक आसडी कीजइ । २४ जसतुं हणवानुं पचखाण कीजइ ।
 २५ सर्वथा स्रवावाद न बोलीइ । २६ चोरी तथा पीआरी अणआपी वस्तु न लीजइ ।
 २७ मानुपी तथा चतुःपदी स्त्रीनु संगट टालवुं, संगट धयइ घृतनी जयणा ।
 २८ पोतइ आपणु करी गुरथ न रापीइ । २९ पाछिली ब्यार घडी राति पछी शयन न कीजइ ।
 ३० ऊघाडइ भुपि न बोलइ, तिवारइ भुपि हाथ तथा वस्त्र देई बोलइ ।
 ३१ पहिली राति पुहरमध्ये न छडई । ३२ दीहइ न छड, रोगावकि मोकळुं ।
 ३३ दिन प्रति एकाशन त्रिविहार कीजइ । ३४ गांठसही पचलाण कीजइ, शक्ति ।
 ३५ त्रिकाल देववंदन बेलोंइ उभय कालावश्यक पहिलेइणा प्रमुख कीजइ ।
 ३६ दिन प्रति चैत्यवंदन ७ तथा ५ कीजइ ।
 ३७ भण्या गुण्यानु अभ्यास कीजइ, थोडुं तोहइ गाथा १ भणीइ, गाथा सई ५०० गणीइ ।
 ३८ पासत्थादि ५ कुदरिनीनु संसर्ग न कीजइ । ३९ सामायक दिन प्रति घणीं कीजइ ।
 ४० एक बिगइ दिन प्रति उपरांति नहीं । ४१ घृत सेर वा उपरांत दिन प्रति नहीं ।
 ४२ पनर दिनमां जपन्य तो उपवास २ कीजइ । ४३ लोगस १०, तथा १५ लु काउसग पणि कीजइ ।
 ४४ एक वरस उपरांति एक ठामि पण न रहीइ । ४५ आत्मार्थि घर तथा हाट न करावीइ ।
 ४६ वस्त्र न नीपरावीइ, पांच उपरांत पोतइ न राखीइ, गांठडी बांधी न झुंकीइ ।
 ४७ गोदडां ओसीमां तलाई न वावरीइ । ४८ पल्पंक मांची प्रमुख न खईइ, बइसीइ ।
 ४९ चोक जइ न वइसीइ । ५० कलसीउ १, बाडिकी १, उपरांति नहीं ।
 ५१ रोगिं लंपन ३, उपरांति ओषध । ५२ स्त्रीयुं एकांति गोष्ठि न कीजइ ।
 ५३ ब्रह्मव्रतनी नववाडि पाछवानुं यतन कीजइ । ५४ मास दीर्घांति १ घोणी ।

५५ एकांत संघट टालवुं । ५६ च्यार कपाय न कीजइ ।

५७ कत्वा(पा)य ऊपनइ विगयत्याग । ५८ अभ्याख्यान न दीजइ ।

५९ पुंठि पाछलि दोष न बोलीइ, चाढी पणि न कीजइ । ६० न सुगंध तेल भोगार्थि चोपडीइ ।

६१ द्रव्य १२ उपरांति दिन प्रति न लीजइ । ६२ सोपारी पान एलची प्रमुख भोगार्थि नही ।

६३ वस्त्र उत्कृष्ट (?) ट निषेध । ६४ रेसमी पणि नही ।

६५ पल तेल एकठां मेली न्हाण न कीजइ । ६६ हाथि न पचीइ, सच्चिच न पचावीइ ।

६७ नीलवणि स्वाद अर्थि न य(ज)मीइ । ६८ चौमासइ टोपरां पारेक प्रमुख न बावरीइ ।

६९ स्त्री सांमलतइ राग न गाईइ, राग नालापीइ । ७० आभरण न पहिरीइ ।

७१ विइ पुरुष एकठा न छईइ । ७२ स्त्री छइ तिहां निरगल न छइइ ।

७३ छुंकानु धान पाणीं न यमीइ । ७४ देवकु द्रव्य होइनइ नापी सकइ तिहां न यमीइ ।

७५ लकामतीनान्न न यमीइ । ७६ एकली स्त्रीनइ न भणावीइ ।

७७ दहेरानी भूमिशयन न कीजइ । ७८ सगानइ काजि कोई भागीइ नही ।

७९ पीआरु गरथ छेइ तेहना स्वजननी विण आझाई धर्मस्थानकि न परचीइ ।

८० लागट दिन २ एक घरि न यमीइ । ८१ मिथ्यात श्राद्ध संवत्सरी थाइ तिहां दिन ३ न यमीइ ।

८२ घेवर प्रमुख उत्कृष्ट आहार नही । ८३ सीघोडां नीला सूकां न खाईइ ।

८४ डगला पहिर्यानी जयणा । ८५ परवाल देपी न लडावीइ ।

८६ मुजण उपरांति जिमइ, तिहां न ज्यमीइ । ८७ कंदोईना पक्वाननी जयणा ।

८८ रातिनां नीपनां अन्न निषेध । ८९ गृहस्थनइ घरि बइठां गोठि न कीजइ ।

९० पादजाण निषेध । ९१ बहिल प्रमुख यानि न वइसीइ ।

९२ अश्व प्रमुखि न चढीइ । ९३ मासमां एकवार नख ऊतरावीइ ।

९४ कूलिर पक्वान पोतइ करावी, वासी न राखीइ ।

९५ वाटि स्त्रीशुं ऊभा रही वा हीडतां गोठि वार्चां न कीजइ ।

९६ वाटि हीडी न सकइ तिवारइ यानि वइसइ । ९७ पंचवयण न पहिरीइ ।

९८ एकली स्त्रीना हंडमार्हि भोजन अथवा बीजइ कामि न जावुं ।

९९ सराग गीत न गावां, न सांमलवां, राग आलपवा नही । १०० विप्रजुं संग न करवु ।

१०१ पारकइ घरि जातां पुंकारी जावुं ।

इत्यादि बीजाइ बोल जेणी वाति संवरीनइ अपभ्रान्ता याइ ते वस्तु न करवी, तथा सा श्री कृष्णानी कीधी

૧૦૪ બોલ સીલ પાલવાના છડ, તે ધરવા । અન્ય પત્રથી પ્રીછયો । સ્ત્રીનંદ પણ સીલ પાલવાના ૧૧૩ બોલ છડ, તે અન્ય પત્રિ । તે વર્ષિં સા શ્રીકહા પાટળમધ્યે અમર(નડ)વાડર દરવાજડ વાહિરિ જાતાં-દિન દિન એક યોગી સા શ્રીનંદ દેવી યણું યુસી થયુ । તેણડ યોમીં સા શ્રીનંદ પરાણિ ધણી આમ્ના આપી, મંત્રની જાવરૂપા સિદ્ધિ પણ આપી રૂઢવાદ; પણ સા શ્રી નિગર્વી એકડ વિદ્યા ન ચલાવડ । વૈરાગ્યવંત જાવજીવ સા શ્રીનંદ એક છૂત વિગય મોકલી દિન પ્રતિ દ્રવ્ય ૧૦ મોકલા । પાંચ વિગયની અગડ, જાવજીવ એકાંશન, માસ એક મધ્યે અંવિત ૧૦ કરડ । રૂપાદિ ધણી વાતનાં પચરાણ । એકાંતિ શ્રીયુગમધાનનું ધ્યાન ધરડ, દીક્ષાનુ ભાવ ધરડ ।

તદનંતરિ સંવત ૧૫૪૧ ચુડોદરડ ચતુર્માસક સા કુંરપાલગૃહે સ્થિત । તત્ર મટ દેવાલ સાધિં વાદ, જૈન બોલ ઝપરિ આવ્યો, તત્ર યણાં ધર મિથ્યાતી ટલી જૈન થયાં, તત્ર—“જય જગદુરુ દેવાધિટેવ”સ્તવનં કૃતવન્તઃ । તદનંતરિ સંવત ૧૫૪૨ ગંધારિ ચતુર્માસક સા દેવરુણગૃહે । તત્ર ચૈત્યવાસી સાધિ ધણી ચરવા, પછડ સા શ્રીકહા ઝપરિ ચૈત્યવાસીં પેત્રપાલ ઘુંવયો । સા શ્રીના સમ્યવત્ત્વના પ્રમાવર્થી પ્રમત્રી ન સવ્યો । તત્ર સા શ્રીં વીરસ્તવનં કૃતં—“સલિ સાર નયર ગંધાર ગામ” રૂપાદિ ।

તદનંતરિ સંવત ૧૫૪૩ ચૂડા, રાણપુરિ સા શંચરાજગૃહે સ્થિતવંતઃ । તત્ર સા શ્રી પાસિ સા રાણા, સા કર્મણ, સા શવરી, સા પુના, સા ધીંગા શ્રાવક ૫ સંચરી થયા । ચૂડા રાણપુરમધ્યે ઘર શત ૨૦૦ । સા શ્રીકહાની સદશિનનાં સાંપ્રતિ તિઠાના સામી સોત્રીજડ પણિ છડ, તિઠાની પ્રતિમા અદમદાવાદિ હવતપુરડ દેહરડ વડસડ છડ, વિમલનાથની । દોઁ રાજપાલ પણિ અણ્યા ગુણ્યા યેન—“વંદી વીર જિણંદ” રૂપાદિ યુરુના માર્ગની સજ્જાડ કૃતા । તદનંતરિ સા શ્રી સંવત ૧૫૪૪ જૂનગડિ ચતુર્માસક । તત્ર ઠારુ રાજપાલગૃહે સ્થિતિઃ । તત્ર હુંપરુના ૧૫૦ ધર વાલ્યાં । હુપક્રી સાધિ ધણી ચરવા હુડીપત્રથી પ્રીછયો । જૂનામદના સામી સંચવી વના, પીમા પ્રમુલ સાંપતં યસ્ય સંતાની સંચવી રૂપસી દીવેડસ્તિ ।

તદનંતરિ સંવત ૧૫૪૫ સોરઠમધ્યે વિચરી અમરેલીં ચોમાસું ઠારુ કાસીગૃહે । તત્ર રાત વીદો નામિ ચહુઆળ સા શ્રી પાસિ આવ્યો, ધરયો વૈરાગી, સા શ્રીની સંગતિ ધર્મ યણું પ્રગમ્યો, સંચરીયણું પઢવજિડું, યણું વૈરાગ્ય-વંત । એકદા સા શ્રીનું વૈઆવક કરતાં વાચાં ગિરનારિની પ્રવર્તી । આચારાંગની નિહુચીમધ્યે તીર્થકરની ન્યાન-નિર્વાણ ભૂમિ વંદનીક છડ, જેહનું આગ્યં હુડ, તે ભૂમિકા વાંદડ । તેહનંદ વિપડ અનશન લિડ દેહવી વાચાં સા વીદર પૂછિડું, જે કેતલડ ઉપવાસિ સીજડ ૧ સા શ્રી કહડ—‘જે ચુરીઠાર કરડ તો થોડા કાલમાં સીજડ, ત્રિવિહારિ કાલ વિશેષ થાડ ।’ દેહવી વાચાં કરી સા શ્રીનું વૈઆવક કરી, સંચારડ આવી, સીમંચરનંદ નમોત્થુણ કરી, જાવજીવાડ ચોત્રોંપિ આદારં અનશન કીયું । રાત્રિ ગિરનારિ સન્મુલ નીરુલ્યા । વ્યાઠગામાં સા શ્રી વીદાનંદ ન દેપડ, જાણિડું યંડિલ ગયા રસિ, વ્યાલ્યાનાંતે શ્રાવકિ પૂછિડું—‘સાદજી વીદો સા કિહાં ।’ સા શ્રી કહડ—‘હું પણ વાટ જોડું છું ।’ શ્રાવક જોપા, લાધા નહી । સા શ્રી કહડ—‘જે રાત્રિ આદ્યો વારતા મચરતી રૂપે ગિરનારિ ગયા હુડ ।’ સા શ્રીં સરોડ જાણું જે તિઠાં ગયા છડ । કો(કે)ઢિથી સા શ્રી પ્રમુલ સંચ નીરુલિડ । એક મચલનંદ અંતરડ પુહુતા, જહ તો શલા ઉપરિ છતા છડ । વાચાં પૂછી, કહડ—‘અનશન કીયું । તેણી રાત્રિ વિદરમાન સાધિ ઝંચરિડું ।’ સા શ્રી પ્રમુલ સંધિ જૂનામદનંદ શ્રાવકિ ધણા ઉચ્ચવ કીધા, સા પીમા પ્રમુલ સંચરીડું અનેક સાંપુના સંવંધ સેમલા-વતર સંચારાપયન્ના મળતડ, નીજમતડ, ૧૭ ઉપવાસિ સતર વરસના દિવં ગતઃ ।

सा श्री शत्रुंजयनी संघ साधि यात्रा पधार्या पण म्ळेच्छना भयवती तलहटी फरसी, “विमलगिरिमासाद पोडु” गीत करी पाछा चल्या । तदनंतर सा श्री संवत १५४६ अहममदाबाद पासि पुरु अहममदपुरि चतुर्मासक । तत्र परीष चांपसीइ आवू, राणपोर, चौत्रोडनु संघ कीधु, ते साधि सा श्रीकड्हा प्रमुख नव संवरीयाइं चाल्या, ते जिणि गामि देव पूज्या ते गाम नाम सर्वचैत्य परचाडिनु तवन छइ पोतानु कीधुं, यथा—“जिणवरवचन अमृत-सम जाणी” इत्यादि । सा श्रीकड्हा सिरोहीमध्ये चैत्यवासी साधि वाद । चैत्यवासी निराकरण कीधा । तेणि घणां बाना साधि कीधा, पण पुण्यवंत प्राणीनइं कुणइ प्रभवी न सकइ ।

પછઈ સંચ સાથિ પાલડીઈં પધારિયા । પાછાલિયી વેપધરિ સંચ કરી એક વેપધર સાથિ ચીઠી મોકલી કહિ જે-
‘તુમે અન્નનઈં પૂછિં તેહનુ ઉત્તર સાંભલું’ વાણુ(ચુ) ચીઠી આપી વેપધર પચ્છન થયુ, સા શ્રીઈં વિચારિં જે વીરની
આજ્ઞા હદ, વ્રતમેંગીનુ વિશ્વાસ ન કરવુ, અગીતાર્થનુ સંગ ત્યાજ્ય, યતઃ-“વર(રં) વાઘી વર(રં) મચૂ(લ્ચ)” इत्यादि
સંવોધસપ્તતિકાયામ્ ।

त्यारइ संघ समझ सा श्रीई सा राणा पाई चीठी वांचतयेव ग्रथल थया, कहइ-‘जे हुं कहुओ, मइ मत मांडु।’ इत्यादि अनेक ग्रथलाई करवा लाग्ता, संघ समस्त विसय पामिओ। सा श्री कहइ-‘जूओ ए कहुओ किराणो असंपत्ती एहवा छइ, एहनु विश्वास न करवु। एहना अवगुणनो पार को न पामइ। यतः-

प्रोद्भूतेऽनन्तकालात् कलिमलनिचये नामनेपथ्यतोऽर्ह-
न्मार्गभ्रान्तिं दधानेऽथ च तदभिमरे तत्त्वतोऽस्मिन् दुरध्वे ।

कारुण्याद् य[त्?] कुयोधं नृपु निरसिसिपुर्दोषसंख्यां विवक्षे
दम्भान्मोघः प्रमितसतसकलगगनोल्लङ्घनं वा धित्सेत(?) ॥

22

पछि सा श्रीकृष्ण फास पाणी पाई तरत साजो कीथो । सा श्री कहई—‘जे मइ एहनई साजो करनार को न हुतउं अगई श्रीजिनधर्मनी हेल्णा थात ।’ समस्त संघनई दृढ आस्ता थी, सबलई यात्रा करी नडोलाईमध्ये घणा लोकनई प्रतिबोध देई, सा वीरानई संवरी, केटलाइक पोताना खजन साथि आब्यां, कुशल श्री अहमदावादि आब्यां, सा श्री सजन रूपपुरमध्ये रखा वासि ।

तदनन्तरि सा श्री संवत् १५४७ स्थंभतीर्थि चतुर्मासक। तत्र लघुशाली तपा साधि घणो वाद, गुरुतत्त्व चर्चा, सा श्रीवतकृत हुंडीथी सर्व प्रीछयो। तत्र तपानु उपाध्याय रामचिमल, तेणइ विचारिउं यतीमार्ग पल्लव नथी, दिन प्रति ६ बार ऊचरी भंग कीजइ छद, ते वती गृहस्थ मारगि चाली जीवनी गरज सारउं। ते पाधडी बांधी, मुष्टेवाल थई, सा श्रीनइ पगे लागइ। तत्र सा श्रीनइ पासि रहिया। सा श्री सौनो इका रामानी पीटणोइं रखा। तेहनइ सर्व सदहिणा सा श्रीनी आवी। सा श्री अन्यत्र विचर्या, सा रामा कर्णवेधी स्थंभतीर्थि रहया, ते पण पडकमइ त्पारइ च्यार थुइ करइ, ते भीआनइ पासि पडकम्या। तेणि पणि च्यार थुइ कीधी। ते सांमत पणि स्थंभि, एह ज रीति छद, केतलीइक ते आचारणा जानवी?। संवत् १५४७ सा श्रीकृष्णइ सा रीदानइ धर्यपुर पण प्रवेशण, लुंपकचर्चा आथी पूजा संवर करी वर्णवी छद, ते पत्र सा श्रीतेजपाल अष्टम पट्टालंकार पार्श्वेउंस्ति।

तदनंतरि सा श्री संवत् १५४८ पक्षे चतुर्मासिक । तत्र परा थावर तथा हासां समरयना बहिरा मातवाधित ।

श्रीपत्तनेबु० धनराज परी कीकाना पितामहनु विषयवेश कीधु। तत्र गीत—“माहरद् मंदिरि पासजी” इत्यादि। तिणि देहरासरि सा श्री देव जुहारवा पथार्या छद्। तेहनद् समः सा दिपो धर्मनु रागो, दीक्षानु भाव, पण चैत्यवासी वेपधरनां करणी देपी थावकनद् वेपि पैराग्यवंत वचैद्। तिणि कालि सा श्रीकृष्णानी वा(व्या)ख्या सांमली सा श्रीनई मिलवा, प्रेम जीवनई विषद् घणो ऊपनु। ते घणी जोता जोता श्रीपाटणमध्ये आव्या। सा श्रीकृष्णानई बु० धनराजनई देहरासरि आणी तिहां आव्या। सा श्रीनद् देहरासरनद् विषद् पायडी ऊतारी देपी। सा दिपद् पनि पायडी ऊतारी देहरासरनई विषद् आवी जिनप्रतिमा अवलोकी प्रणाम कीषड।

प्रथम तिहां रहि छंद कीधु—“जिनश्रवन जाए विमान पहिलुं सुकीई” इत्यादि संपूरण छंद प्रसिद्ध छद्। चैत्यवंदन करी घाहिरि आव्या, सा श्रीनई पोने लाग्ता। सा श्रीनई भेटि आगलि वारव्रतनी चूर्पई सुकी, सा श्री बांची रलीआति थया। सांमत सा चतुःपदी प्रसिद्ध—“वीरजिणेसर प्रणमुं पाय” इत्यादि। पछद् सा श्रीनई प्रश्न पूछिउं—‘जे पायडी उतारी देव जुहारवा ते बारू दीसद् छद् मान सुंरुं, पनि शास्त्रि अक्षर किहां छद्?’ सा श्रीई अक्षर कक्षा मरचनसारोद्धारसूत्रे, लघुवृत्तौ, वृहद्वृत्तौ, उपदेशचिन्तामणिवृत्तौ, चैत्यवंदनभाष्यवृत्तौ, पढाआविशि- (डावइय)रुचिचरणे, घणई ग्रंथि शिरोवेष्टन त्याज्य करवा कहां छद्। मूलसूत्रे—मीलिं शिरोसेहरं कीजई ते आशातना ८४ आशातनामां जाणती। ‘मीलिं शिरोवेष्टनं शिरसि वासोवेष्टनं तत्प(दे)नं त(त्य)जति’ इत्यादि घणा ग्रंथनी साधि मीछव्या। ते निस्तर अष्टम[प]द्विपट्टालंकार सा श्रीतेजपालकृत ‘दशपदी’ मां जायो। सा देपा सा श्री-पासि संवरीपणुं पडवज्या, साधि विचरवा लाग्ता। परी सुंना सा श्री पासि यणुं भण्वा, डाहा थया।

तदनंतरि विचरता संवत १५४९ नंडोलाई चतुर्मासक। बुहरा टीलागृहे स्थितः। बु० टीला पण मोटड ग्रहस्थ वैराग्यवंत। सा श्री पासि पचखाण कीधुं, जे जावजीव छठनई पारणुं करं। पारणुं करई त्यारइ द्रव्य ७५ लागता बापोतर पासि गणता। सा श्रीनई पासि आवक ३ संवरी थया। सा थरपाल, सा धीरु, सा लीबा। एवं शं(सं)वरी १४ सा श्रीनई पासि विद्यमान वचैई।

तदनंतर मरुपाडदेसमध्ये विचरी, संवत १५५० सादडीई बोमासुं पथार्या। दो० शंकरानगृहे स्थितवान्, तत्र परतर साधि चरवा। वीरनां पांच कल्याणक, कल्पसूत्रमध्ये, यात्रापंचांगके, जंघुदीवमङ्गलौ इत्यादि ग्रंथनी साधि, छट्ठं कल्याणक ते जिनवल्लभि थापिउं छद्। तथा लीनई पूजानियेप खरतरमते, सा श्रीई हातानई अक्षरि थापी। तत्र आवक २ संवरी थया। सा सीधर, सा कुंभा। पणई मनीशि व्रत पचखाण कीधा।

तदनंतर सा श्री १५५१ सीरोहीई चतुर्मासक। तिहां एक संवरी थयु। सा शवगण तत्र तपा साधि बाद, सामायिक प्रथम सामायक उचार, पछई ईयांपथिकी आवश्यकवृत्तौ, पंचासके, दिनकृते(त्ये), धर्मरत्नवृत्तौ इत्यादि ग्रंथि। तदनंतर सा श्री संवत १५५२ श्रीस्तिरपत्रे(द्वे)चतुर्मासक। तिहां हरिकीर्ति पनि रहइ छद्। सा श्रीकृष्णाना व्याख्या[न] सांमली घणु रलीआति थया। सा श्री थरादमध्ये घणानद् प्रतिबोध्या। रत्नागर पेत्र, तत्र आवक ४ सा श्री पासि संवरीपणुं पडवज्या। सा लूणा, सा मांगजी, सा जसवंत, सा डाहा। थरादनई विषद् सा श्रीना धरमनी सद्वृण, समस्त नगरनई स्तिरपत्र(द्वे)वासी आवक सा रामा, ते सा श्री पासि यणुं भण्वा, केतला दिन सा श्री पासि पनि रखा। तत्र वासी इदा सो पन्थास पासि बारू भण्वा। थरादपेवनुं वरणन केतलुं लपीई? सांमत पनि तिमज छद्। तदनंतरि सा श्री संवत १५५३, संवत १५५४, संवत १५५५ जालोर [म]मुल सचलद् विचर्या।

११ छुइ ३ करवी 'आवश्यके' । १२ वासी कठोल निपेय 'योगशास्त्रादी' । १३ पीपध त्रिविहार 'आवश्यक-
चूर्णों' । १४ पंचारी मान्य सिद्धांता १]नुयाइ । १५ प्रथम सामायक पछइ इरीहावरी(रियावही) 'आवश्यक-
चूर्णा(ण्यार)दी' । १६ बीरना ५ कल्याणक 'कल्यादी' । १७ बीजु बंदधु बढठां देजु 'समवायांगठुत्तों' । १८ साधुना
कृत्यनु विचार 'आचारोग-दशवी(वै)कालिकादी' । १९ आवण्डिके कार्सिकद्विके द्वितीय पञ्चसण चतुर्मास
'कल्प]चूर्णादी' । २० खीनइ पौपध 'उपासकदशांगे', पूजा 'ज्ञातायां' । २१ सांपत दशमाश्रय अनेक ग्रंथ
'संघपट्टादी' ।

पडिकमणाविधि प्रमुख घणा पदार्थ कही, सा पीमानइ पदस्थापन । सा पीमां नेत्रयी आंख पाडतइ कहिवा
लांगा—'पूज्य ! एवढो भार किम उपडइ ।' सा श्री कहइ—'जे धर्म करयो निम जीव सुखी थाइ ।' संघि वैद्य
तेल्वा । सा श्रीनी धातुं देपाडी । वैद्य कहइ जे—'अमहुं औपध करो ।' संघ कहि—'बाल ।' सा श्री कहे जेहे—
'माहरइ औपधनु पप नथी' 'अरिहंत नाम औपधहि सारइ' इत्यादि गीत । सा श्री कहि जे—'माहरइ
सीमंथर सापि जावजीवाए विविहं पि [आ]हारं अनशन ऊचरिं ।' बीजइ सतर संवरइ अनशन कीया सा श्री
पासि—सा तेजा, सा कर्मसी, सा नारर, सा राणा, सा कर्मण, सा डाहा, सा पुंना ७ । बीजा १० संवरी सेतुनइ
गया—सा श्वरी, सा पीगा, सा लींवा, सा सीधर, सा श्वगण, सा लूणा, सा मांगजी, सा जसवंत, पडिल
हांसा १० ।

सां श्री अरिहंत सिद्ध जपतां २१भइ दिन दिवंगत हवा । बाकी संवरी को मसवाडइ, को पांश्रीसमइ दिहाडइ
गरदो हेता, सा श्रीनइ मांडवीनइ मंडाणि देहसंस्कार छरुडि ममुरि कीधु । सर्व स्थानकि आबिं । सा श्रीपीमाना
मुखयो श्लोक सांभली स्थानकि पुहुतु । एवं सा श्रीकहआ १९ वर्ष इहस्थपर्याय, वर्ष १० सामान्य संवरीपर्याय,
वर्ष ४० पटोघरत्वं, सर्वेषु वर्ष ६९ एकोनसप्तति परिपाल्य दिवं जगाम । सा श्री कहआ समस्त संघनइ जय-
कर्चाहु भस्मग्रह उत्तरिं धर्म दीपाय्यु । संवत १५३० भस्मग्रह उत्तर्यां । सा श्री कहआनां कीधा गीत, स्वबन,
साधुनंदना ममु[ख] ग्रंथाग्र सदस ६००० मासनां पाठनमा छइ ते प्रीछयो । पछइ चारादयी सा रामा, इदासा
ममुख पछवा सा श्रीनइ आवइ, एतयइ वाटि सांभल्युं ये सा श्री दिवंगत हवा । बार्चा तेतलइ रही पूछी सफायुं
नही । पछइ माहोमाहि बार्चा तणार् । पछइ सा रामा आठमि पाखी जाणी करवा खाना । इदासा पण जाणी
करवा लागी । इदासानी सा पीमानी बार्चा एक मिली ते बती सांपत स्थिरपत्रे(द्वे) २ बि उपाश्रय छइ । सा रामा
कहइ—'सा कहआ इम ज कहिता ।' ए सर्व पांचमा आराजुं विलसित जाणजुं ते बती क्यारइ आठमि पाखी
जुआं आवइ छइ, बाकी सर्व एक छट, वेहु सा कहआना समवाई ॥

अथ सा खीमाचरित्रम् ।

पत्तनमध्ये राति(ज)कावाडइ प्राग्वाटश्रातीय रुद्रशाखायां सा कर्मचंद, मार्या वार्द कर्मादे, पुत्र सा
पीमा, वर्ष १६ मइ सा श्रीकहआ पासि संवरी, वर्ष २४ सामान्य संवरीपर्याय, परी पुंनानइ परि सा श्रीवंत
छइ, ते घणी घणि विद्या भया । परी पुंनानइ दिन प्रति कोरी १ आपी विप्र पाइ न्यायशास्त्री भणाव्या । थोडइ
दिनि धणी विद्या भया । सा कहआ दिवंगत पछी सा श्रीपीमानइ शरीरि इरसविकार भयट्यु । तेणइ विचरी
पणि न सकइ, संवरी पापइ श्रावक शयल थवा लागी, एहवइ यरादमध्ये पोसाळ यई ते बार्चा ययाधुत लिखीइ छइ—

ग्रंथ छह, पत्र ४४ प्रमाण । तेथी सर्व साधुनउ मार्ग जोवो, पणि.हीनाचारीनइ पगे न लागतुं । परी पुंना पछइ सा श्रीवंतनइ कहइ—‘मइ तुझनइ भणाव्यो गणाव्यो, माहरं कहिण करिजे, परसमवाईमध्ये आवि ।’ सा श्रीवंत कहिजे—‘पूज्य ! कहउ ते कहं पण धर्म तो आपणु जाण्यु यासिइ, वीतरागनइ मार्गी बरस शत झली उपरि रहीइ पण धर्मबुद्धि अमीतार्थनु संग न करीइ ।’ इत्यादि घणी वार्त्ता । पछइ परी पुंना कहइ—‘जे आपण पंभाति सा रामा कर्णवेधी छइ तेहनइ कागल लपीइ, चरचा आथयी । ते कहि ते प्रमाण कीजइ ।’ पछी सा श्रीवंति वात कबूली, सा रामानइ कागल लप्या, पण परी पुंनइ ए वार्त्ता सदही नहीं । ते कागल पण संमत हवतपुरइ भंडारि छइ, पत्र १० प्रमाण । सा रामा पण यणु पंडित दया । परी पुंनानइ रीस चढी, सा श्रीवंत पासि जे पोतानी परतु हती ते ऊदाली लीपी, घणा मनुस्वनी पस करी घर शत ७०० छेई पोसालि गयो, पण भंडार छेई न सकयो । तिहां गया पछी वर्ष एक मूत्रगच्छ(कृच्छ)नइ रोगि मरण प्राप्तः ।

सा श्रीवंत तिहांपी नीकल्या श्रीभइम्मदावादि पधायी । तेहवइ दोसी देधरनी पीटणीइ श्रावक सर्व मल्या छइ, सा पीमानु दिवंगतनु प्रस्ताव परी पुंनानइ पोसालि गमन । ‘सा श्रीवंति थुं कीधुं हसिइ’ पहवी विचारणा सर्व करइ छइ, तेहवइ सा श्रीवंत तिहां पधायी, फाटां वस्त्र को ओलपइ पण नहीं, प्रथम दर्शन पूछतुं—‘जे किहांपी आग्या ?’ कहि जे—‘घाटगथी आग्या ।’ तो वलता समाचार पूछ्या—‘परी पुंनानु गमन संभलाइ छि ते साधु ?’ कहि जे—‘हा परं ।’ ‘काइ सा श्रीवंतनी पवरि जाणु ?’ कहइ—‘हा, जाणीइ ।’ ‘कहु सी परि छइ ?’ कहि जे—‘जेहनइ तुमे पूछउ छु ते पूज्यने पासइ छइ, पछइ सरव केरवी मिल्या यणु रलिआति थया, वस्त्र बीजा परि नवा आप्या । सामी सर्व कहइ—‘जो तुसे छउ तउ सर्व छइ ।’ सा श्रीवंत तिहां रखा छुर समार्धि, सा श्रीवंति सुखशातानिमित्त ‘श्रीरूपभदेबनु बीवाहउ’ ढाल ४४ प्रमाण कीथो । सयलइ गच्छि मसीध छइ ।

संवत १५७२ पासचंदना शुभ(१) तपामाहिथी मत नीकल्यो । लोकनइ विमतारवा मइला वेस करी क्रिया मांडी, बीजइ गामि धर्मार्थीनु योग नही, तेणि जागि जागिथी मनुस्वओतलुं वीरम प्रमुख सयलइ पासचंदि लीया । आंचलीइ खरतरि पणि क्रिया उदरी, जेहनइ संवरीनु योग नहीं ते जाइ ज । सोमत पण केवलइ गामि संवरी टाली रापी रखा छइ सा श्रीकइआनी सामाचारी । अथ सा श्रीवंत यणी विद्याना जाण । एकदा सा देधरनी पीटणीइ रखा छइ । तत्र घणइ द्विज विद्यानी ख्याति सांभली, सा श्रीवंत पासि आग्या । सा श्रीवंत साथि प्रमाणवाद, धीमी शोडि कीथी, छंदशास्त्रनी वार्त्ता । पछइ विम कहइ—‘तुझारी जोडि देवाहु ।’ ‘पोतानां कयो काव्य देपाड्या । पछइ वाडव कहइ—‘वणिकनइ पवडी शक्ति लु हई, साधु तो मानीइ जो हवडां आ पीटणीइ ढोलीउ छइ तेहन वर्णन करो ।’ पछइ सा श्रीवंति ढोलीआनु वर्णन धर्मरूप कीधुं । तथया—

पादाश्चत्वार (१) यस्मिन्निह चरित-तपो-दर्शन-ज्ञानसिद्धा

निर्लाभत्वं श्रुत्वं तदनु सरलता क्षान्तिरस्माश्चतस्रः ।

धर्माच्छीर्षादिपञ्चव्रतनिबडपटीप्रच्छदः कर्ममुक्ति-

स्तल्पे निद्राति चेतो भयभयविरतं वासरो मे स धन्यः ॥

१२

तरत काव्य कीधुं । सूत्र कैठ रलीआति थया कहि जे—‘अहो द्विज हुवा वरत न जोडाइ ।’

[illegible]

तदनंतर सा श्रीवीरा युनराति पणार्पा । निरां संवरीनु योग नरी तिहां केतन्या दिन भावकि पणि पाच्यु ।
संवत १५८१ सा रामा इन स्थिरपणे(द्रे) दिवं गतः ।

तत्पट्टे सा राघव संवत १५८५ वर्षे रिपिमती उत्पत्ति । आणंदत्रिमल्लरि क्रिया उदरी, मावी थाविका विकानई विण आत्ताई दोसा दीधा बती गुरि ठवकु दीधु जे—‘ए चाईनी चार्त्ता लोरुमा तुम्हा साथि विपरीत संभलाइ छइ ते सर्व विस्तर अन्य पत्रथी प्रीळयो हायपोथीमां छइ ।’ ते क्रिया उदरी सयलइ फिर(वा) लाग्ता । धर्माथीना योग विण कह्नामती सयलइथी ताणी लीधा । माडवना घर सर्व लीधा । इम जागि जागिनां लीधा, बीजइ पेन जिहा थावक भगनार हता तिहा थोभ्या । संवत १५८६ सा श्रीरीरइ स्पंभतीर्थ पासि कंसारी मध्ये दोसी पासा सहिसानी श्रीशंतिनाथनी प्रतिष्ठा कीधी, ते प्रतिमा सांभत प्रपुन दो० माहवानई घरि छइ । संवत १५८८ संवरी श्रीदत्ति आयु, गोडी, चीतुड, कुंमन्मेर प्रमुपानो संघ कीधु घणाइ उज्जवि । यस्य संताना संवरी महिपाल, अमीपाल, सा बीरा संवत १५९० श्रीअहमदा[बाद] चतुर्मासक रत्ता । तन सा जीवराजनइ संवरी कीधा । दो० मंगल प्रतिबोध्या । पुंनमीआथी कह्नामती कीधा । संवत १५९१ पाटण चोमाहुं । सा रामइ पणि स्पंभतीर्थ प्रमुपि मनुष्य ठामि राण्यां । संवत १५९२ सा रामा कर्णवेधोद श्रीवीरबाह वीरल(वीराहल ?), छंफरहुंदी हृदयन ३२९ छइ । अनई अधिकार ५७४ छइ, सांभत राजनगरनई भंडारि ते प्रति छइ । संवत १५९३, संवत १५९३ राधनपुर, स्थिरपत्र(इ) प्रमुख सयलइ विचर्पा । संवत १५९४ सा रामा कर्णवेधो दिवं गतः ।

संवत १६९४ सीरोहीई चतुर्मासक । संवत १५९५ सादडीइ । इम सयलइ विचरी पडइ नंदोलाई पधार्या । हृदयवस्था छइ, व्याहार पण करी न सरइ । संवत १६०१ नंदोलाई शरीरि बाधा थई, वर्ष कठिण डिध, अनन्तः रोगतः । बीजा संवरी सा जीवराजप्रमुख सर्व पासि हता । सा श्रीवीरानइ ऊपधनई अर्थ कसी वस्तु जोईती इती त्याइ ते वस्तु आवकनई घरि छती हती पणि ना कदी । पछइ ओपध कीधुं जोईइ सा श्रीवीरा पासि छापरी ४ हती, ते मध्ये थीथी छापरी २ आवकना हायमां आपी । कहि जे—‘सा मणानई परि अपकडी वस्तु छइ ते ल्यावु ।’ नाणुं छेई तरत काढी आपी, ते वस्तु सा श्रीनई आपी । सा श्रीई ओपध कीधुं । पडइ सा श्री जीवराजनई कहिउं—‘जे दीठउं, संसारमां सर्व स्वर्थमय छइ, ते माटिं हवइ तुम्हो आजयी सख्या मान मतवमता(ममता) रहित द्रव्य रापयो, आमंरण वा आमंरण ठाली भोजन करवा गयो, हायनइ विषइ सुद्रिक्ता पहिरयो, वस्त्र २, तथा ४ वधता रापयो, काल कठिण छइ, आपण तो बारन्तपारी थायक छीइ, संपेपीइ तेतलु वारु ।’ बीजी पण घणी सीपामण दीधी । सा श्रीरीरा संवत १६०१ दिन ४ अनशन पाली दिव गतः । सा बीरा १४ वर्ष गृहस्थपर्याय, २५ वर्ष सामान्य संवरीपर्याय, ३० वर्ष पटोघरत्वं, सर्वोयुरेकोनसप्तति ६९ वर्षाणि परिपाल्य सा जीवराजस्य पदस्थापनं कृत्वा स्वर्गे गतः ३ ।

तत्पट्टे सा श्रीजीवराज सर्वत्र विख्यात यस्मिन्, स च अहमदाबादे परी जगपाल, भार्या चाई सोभी, तत्पुत्र सा जी[व]राज संवत १५७८ प्रसव, संवत १५९० सा बीरा पासि संवरीत्वं जातं, १२ वर्ष गृहस्थ, ११ वर्ष सामान्य संवरी, पश्चात्पट्टे(इ)घरत्वं समायातं । अतीव यशवान(स्त्री) आजल गोपालमतीत सा श्रीजीवराज स्पंभतीर्थ, राजनगरे, पत्तने, राधनपुरे, मोरवाडि, थराद प्रमुख सयलइ देहरा उपाश्रये करान्या । ठामि ठामि थावक ठामि राण्या, घणा अवदात छइ । संवत १६०३ सा राघव दिवं गतः थरादमध्ये ।

तत्पट्टे सा जेसा । संवत १६०४ सा नरपतिनइ संवरी कीधा । सा सज्जननइ संवरी कीधी(धा) ।

[illegible]

कीधु ? ' तयारइ कहइ- ' हेमाचार्यनु कीधु । ' तिवारइ कहइ- ' प्रतिमा केवलीइं प्रतिष्ठी कीहा ग्रंथमध्येयी आपी । ' संवंध सयलुं उदायन राजानु प्रतिमानो ' श्रीआवश्यरुचूर्णि ' मध्ये छइ, ते मध्ये तु कपिल केवलीनी प्रतिष्ठानुं नाम ज नथी, भनइं निशीथचूर्णि, आवश्यरुचूर्णि, जीवंतस्वामिनी प्रतिमा विघ्नमाली देवताइं प्रतिष्ठी दीसइ छइ- ' पढमपूजा पइहा ' इत्यादि तुझे कहउ छउ जे वीरचरिवि हेमाचार्य कपिल केवलीनी प्रतिष्ठा आपी ते जाणीइ छइ, जे असंबद अर्थ दीसइ छइ, जे माटि वीरचरित्रमां आप्युं छइ, वीरविहारि मुनिचंद्र अणगार देवलोकि गया कहा छइ, अनइं श्रीआवश्यरुचूर्णि तु मुगतिगमन छइ, बीना पनि अधिकार फारफेर छइ । सुमंगल अणगारनइं लोचना तथा पोतइ आप्युं छइ, जे वीरनइं अभयकुमार प्रश्न-

पृच्छति स्मामयोऽप्येवं कपिलिप्रतिष्ठिता ।

प्रकाशमेष्यति कदा प्रतिमा परमेश्वर ! ॥ ६ ॥

१३

स्वाम्याख्याति स्म सौराष्ट्र-लाट-गुर्जर-सीमनि ।

क्रमेण नगरं भावि नाम्नाऽणहिलपाटकुम् ॥ ३७ ॥

१४

पुनः अग्रे

अस्मन्निर्वाणतो वर्षशतान्यभय ! पोडश ।

नवपष्टिष्ठ यास्पन्ति यदा तत्र पुरे तदा ॥ ४५ ॥

१५

कुमारपालभूपालऔलक्यकुलचन्द्रमाः ।

अविष्यति महायाहुप्रचण्डाखण्डशासनः ॥ ४६ ॥

१६

जे आगलि हेमाचार्य हसिइ तयारइ कुमारपाल राजा हुसिइ तयारइ प्रतिमा प्रगट थासिइ, इत्यादि पणो संवंध छइ पनि ए अधिकार कुण सिद्धांतमांधी कुण पंचागीयी आप्यो छइ । ते माटिं जे पइवा अर्थ अणमीछया ते कपिल केवलीनी प्रतिष्ठा आणइ ज ए वातनुं सिउं पृछुं ! ते अधिकारनां एन माथुक जलयोग्य दीसइ छइ ! पछइ धर्मसागरि मौनालंब कीधा । ठाकर येर कहइ- ' जे आतला दिन अहो आसीवाइं देता ते भाटनु आचार, अनइं नमस्कार पोथीनइं करतु पनि तुस्मानइं परगामि पोटा कागल लपवा वावइ, एतला दिन बीरनी आज्ञा रहीवनी संगति कीधी हुइ ते भिच्छामि दुकडं । ' सर्वनइं तेडी जयपताका पामी, सरव उपाश्रय आव्या । सा श्रीजीवराननइं राधनपुरि कागल लप्युं । संवत १६१८ ठाकुर मेरनइं मुचा कांगा साथि गंगारमध्ये पायडो उतारवा चरचा, पैलइ घणो लोभ देपाडयुं पण अवल इत्यादि बिस्तर । संवत १६१८ सा श्रीजीवराज पचमे चतुर्मासक । तन उपाश्रय देहरा प्रमुख घणां धर्मकार्य । संवत १६१९ राजनगरि चतुर्मासक । संवत १६२० स्वंमतीर्यि चतुर्मासक । तत्र बु० जिणदासनी प्रतिष्ठा कीधी । थावर दोसीनुं घृतपटीमध्ये बैत्यं कारापितं । तत्रयी घणा मनुस्य साथि पंभा-
तियी आवु प्रमुखनी यात्रा घणी जागि पषाषी । संवत १६२१ धिरपुर घणो प्रभाव, सा श्री आदिं एरु श्रावकिं ज्ञावजीव त्रणि इत्य उपरांत पचराण कीधुं । संवत १६२२ मोरवाडि प्रमुख सयन्ड विचर्य । संवत १६२३ पचने चतुर्मासक । तन सा तेजपालनइं संवरी कीधा । स्थिरपुरि सा नरपति, सा चांपसीनइं संवरी कीधा । संवत १६२४ बों संवरी संग्रामि आवुप्रमुखनुं संघ कीधुं । संवत १६२५ स्वंमतीर्ये सा रत्नपालनइं संवरी कीधा । संवत १६२६ राजनगरि सा श्रीवंत तथा सा बजुइनइं संवरी कीधा । सा श्री काशीप्रमुखनइं प्रतिवीध्या शाहपुरा । संवत १६२८ सा नरपति सा चांपसीना भाई सा जिणदासनइं संवरी कीधा । संवत १६३० सा श्रीजीवराज राधनपुरि चतु-
र्मासक । सा सात्रम(न) राजनगरि चतुर्मासक, एहइ पानथात्रमि विराध कीधुं । तिणि मनुस्य मरीइं टगाइ ते देयी ।

सा सा साजन बैरागी चित्तमां चीतवइं जे देपो जीव धर्म पापइ आतली चेदना परवशि पमउ छइ पण पोतानइं वसि पमतो नथी तो घणो काल संसारमां भमीसिइं तो मनुस्यनु जंवार फोक न हारु । चउदसि ऊत्तरवारणुं करी पापीनइं दिनि पोसह कीधो । कालना देव वांदी, श्रीचंद्रमभ सापि जावजीवाइ तिबिहं पि आहारं अनशन कीधुं । बीजइं दिनि पारणा वेलाइं पारणुं न करइं त्यारइं जाणुं जे बीजउ उपवास कीधु हुसिइं, पइइं नलती वार्त्ता कीधी बीजइं दिनि पारणा वेलाइं पारणुं न करइं त्यारइं जाणुं जे बीजउ उपवास कीधु हुसिइं, पइइं नलती वार्त्ता कीधी जे—‘मुझनइं संघ महच आपइं, मइं अनशन कीधुं छइं ।’ प० रत्ना, दो० मंगल, दो० सोना, सा० धना प्रमुख जे—‘संघि बीनती कीधी—‘सा जी ! ए कार्य दुष्कर छइं साजइं शरीरि ते मारिं उपवास ८ तथा १५ अथ मास करउ ।’ पइइं सा साजन कहि जे—‘मइं जावजीवनु उचरिउं ।’ पइइं संघि राधनपुरि सा श्रीजीवराननइं कागल लखुं जे—‘सा साजन अनशन कीधुं छइं ते मारिं पूज्य अन्न बहिला पधारयो ।’ पइइं सा श्री सतरमइं उपवासि पधार्या । उच्छ्व विशेष थया, दिन ६१ अनशन पाली दिवं गतः । संघि माडवी प्रमुख उच्छ्वि दहन संस्कार करी सह घरि आव्यु । सा साजन साजन जपवा लागुं । पइइं श्रीसंघि धर्मसी पटेलनी वाडी मव्ये असारइं धूम कीधुं । सांपवं वाटिकामयेऽस्ति । पइइं सा जीवरानिं घणी जागिं प्रतिष्ठापइं, सारी यात्रा कीधी, तथा पत्तननुं देहइं मलाणीइं पाइयुं ते दो० गलिकाठ सर्वराजमांघी पाछु आप्णुं । देहइं कराव्युं, तथा मं० जयरान, जयचंदनइं रुबिलपानि राप्पा ह्ता । मं० लीवाना संतानीथा तेहनइं अहमदावादी दो० मंगल, प० रत्ना, दो० सोना, सा० धना पाटण जै तरत झुकव्या । साहमीना एहवा राग हुइ, घणां कार्य कीधा । धर्मवांधव जाणवा, यतः—

अन्नन्नदेशजाया अन्नन्माहारबुद्धिः[सरीरा] ।
एगस्स धम्मे पत्ता सव्वे ते यंधवा भणिया ॥

१७

[illegible]

तत्पट्टे सा श्रीतेजपालस्य चरित्रम् ।

पचनवास्तव्य श्रीश्रीमाली दोसी रायचंद, भार्या बार्दे वनमाई, पुत्र सा तेजपाल, सा जीवराजनई वचनि संवरीत्तं वर्ष १३ गृहस्थपर्याय, वर्ष २१ सामान्य संवरीपर्याय, वर्ष २ पटोघरत्वं । अतीवविद्यागान 'महावीरनम-स्करणकल्याणकारणो धर्मः' इत्यादिस्तोत्राणि कृतवान्, सावभू(चू)रि-समाससहित कीर्षी छद् । सा राइमलनई सा चोथानई भणाय्या । सा चोथानई थरादनो आदेश आप्यो । वीजा संसरीनई घणी विद्यानु अभ्यास घणी । संवत् १६४५ सा श्रीवंति पण घणां स्तुति कीधा छद् । सा श्रीवंत दिवं गतः । संवत् १६४६ सा श्रीतेजपाल पचने चतुर्मासक, तत्र शरीरि विशेष बाधा । सा रत्नपालनई पदस्यापन शुभपरिणामे दिवं जगाम । सर्वायुः पद्मिनिदिति ३६ ।

तत्पट्टे सा श्रीरत्नपाल । स च स्व्यंमतीर्थ पासि कंसारीग्रामे दो० वस्ता श्रीश्रीमालीगृहदशाद्यायां भार्या बार्दे रीडी, पुत्र सा रत्नपाल । सा श्रीजीवराजना उचनथी संवरीत्तं, गृहमविचारनई विषाईं धणुं मवीण, रागांगी घणुं हवा, घणां स्तवन-स्तुति कीधां छद्, २४ तीर्थकरनी, २० विहरमाननी, १३ काठीआनी भास कीर्षी छद् । संवत् १६४७ स्व्यंमतीर्थे चतुर्मासक । तत्र बार्दे सहजलदे घणु बैराग्यवान् । आवकनई घरि रिण आमंत्रणि भोजन करवा जावां पोताना जीवनी घणी गरज सारई, संसार असार जाणइ, सा श्रीनी बाणी सांभली जावनीवाइ । तिबिई पि [आ]हारं अनशन कीधुं, तेहवड हरमजिथी सोनी सोमसी आल्या, ते धणीईं घणा उच्छव कीधा । अनशननी घणी शोभा थद् । सामी सामिणीनी घणी भक्ति, चुवीस पाखी, वात्सल(ल्य), नित्य रात्रिजागरण प्रमुख्य घणां व्रत-पचराण थयां । सा श्रीरत्नपालना उपदेशवी बार्देनई दिनई दिन मतिं नीझामतइ दिन ५९ अनशन पाली दिवं गता । आवकि घणइ उच्छवि मांडीनी प्रमुख आडंबरि देहसंस्कार दिन दिन उच्छव बथतइ संवत् १६४७ सा जेसा थराद दिवं गतः ।

तत्पट्टे सा पेटसी संवत् १६४८ राजनगरि चतुर्मासक । तदनंतरि संवत् १६४९ सा जिणदासनई धर्मसागर साथि चरवा । तत्र धर्मसागरि सा जिणदासनई प्रश्न जे, 'तुह्मे धर्मार्थी?' तू कहि- 'हा ।' 'तुह्मे धर्मार्थी तिम धर्मार्थी.. जिणि जल नथी पामिउ ते जलार्थी कहिवाइ, तिम तुह्म धर्म नथी पाम्यु नई धर्मार्थी कहाडु छड ।' पछइ सा जिणदासि धर्मसागरनई वरुं जे- 'महानुभाव । शास्त्रतन्मुख दृष्टि घो तो वाहू छइ, जे ठाणगे-

‘हुविहे धम्म पन्नस्से तं जहा-अगारधम्म अणगारधम्म ।’

ते वती तुह्मो थारकुनु धर्म पाम्या छीइ, यतीनु धर्म नथी पाम्या, ते वती धर्मार्थी कहावीइ छइ, एकांदि श्रीयुगप्रधाननई ध्यानि बचीइ छइ पण मतांतरी गच्छांतरी देसो आस्था नथी आवती ।' पछइ धर्मसागर सोनावलंनं भेजे । संवत् १६४९ सा श्रीस्व्यंमतीर्थे चतुर्मासक । तत्र संघवी अमीपाल, सो० महीपाल, सो० पनीआ, सो० लपमसीई, सा श्रीना वचन सांभली विमलाचलनुं सय कीधु । घणा मंडाण शुं सा श्री प्रमुख संवरी साथि श्रीस्व्यंमतीर्थनो वीजा गामनो संघ कुशल यात्रा करी सर्व घरि आय्युं ।

संवत् १६५० राजनगरि चतुर्मासक । तत्र बार्दे सोनराईई अनशन कीधुं, घणा उच्छव थया, भावना भावतइ उपवास ६१ मइ दिवंगता । संवत् १६५३ सा श्री पचने चतुर्मासक । तत्र मं० लालजी लींवा कसुंभीआना या ते घणी संपेसरानु संघ कृतवान् । संवत् १६५४ सा श्री रत्नपालई स्व्यंमतीर्थे सा माहावजीनई संवरी कीधा । संवत्

संवत् १६५५ सा जिणदासि सा तेजपालनई संवरी कीधा । संवत् १६५६ सा श्री रत्नपाल राजनगरि चतुर्मासक । तत्र भणसाली सोनाना संतानीया, भणसाली जीवरान, भणसाली देवइ ऊमी सोरठनु संघ कीधु । गिरनारि, सेनुजइ, देवकइ पाटणि, दीवि प्रमुख सघलइ पधार्यो । साथि सा श्री आदि सर्व संवरी घणी प्रभावना, घणा उच्छव सहित कुसलि यात्रा करी सर्व घरनई चिपइ आव्यु । दिनि दिनि उच्छव अधिक । संवत् १६५८ सा राइमल दिव गतः । संवत् १६५९ सा वस्तुपालनो विवप्रवेश कृतः सा श्री रत्नपालेन । संवत् १६६० सा श्री रत्नपाल राजनगरे चतुर्मासक । तत्र भण० जीवरानि, भण० देवइ आवू, गोडी, राणपुर प्रमुखनो संघ कीधु । पंभातिना सामी, पाटणना सामि, राधनपुर थरादना सर्व संघ साथि, सा श्री रत्नपाल आदि संवरी सा श्री रत्नपाल, सा जिणदास, सा पुंजा, सा पेतसी, सा चुया, सा महावजी, सा तेजपाल, सा रिपभदास, सा पुजीआ, सा गोवाल, सा हीरजी ११-इत्यादि घणा संवरी साथि हता । सघलइ देवपूजा विधिपूर्वक नाटक-उच्छवसहित श्रीसंघ सीरोहीई पधार्यो । तत्र चैत्यवासी साथि चर्चा । सा श्री रत्नपालनई आदेशि पुनः संघनई आदेशि सा रत्न जिणदासि चर्चा कीधी, तद्यथा चैत्यवासीई कहुं-‘सांभलो, अह्म वेपथर वेप प्रमाण ।’ यतः-उपदेशमालायां-

धम्मं रक्खइ वेसो सक्खइ वेसेण दिक्खिओमि अहं ।

उम्मंगेण पढंतं रक्खइ राया जणवउ व्व ॥

१८

ते वती वेप प्रमाण, ते माटि अहो मान्यता जाणवा । पछइ सा जिणदास कहइ-‘तुहो श्रीउपदेशमाला मध्ये जूओ, कहुं छइ ये-

वेसोवि अप्पमाणो असंजमप [प]वट्ठमाणस्स ।

किं परिअट्ठिय वेसं विसं न मारेह खज्जंतं ॥

१९

ते माटि ए गायामध्ये असंयमि वर्त्ततो वेप अप्रमाण जाणवो ।’ पछइ कहि जे-‘हिवडां बकुस चारित्र छइ, कूसा सरिपुं ।’ पछइ सा कहि जे-‘हिवडां छई कइ सदाइ छइ ? यतः-‘बकुसकुसीलेहि चट्टए तित्थ ।’ इति वचनात् सदा जाणवुं, पण सिद्धांतना भाव अणभीछि कहो छउ, प्रथमतः बकुसचरित्र कहुं ते तां निग्रंथ जाणिषु, ते निग्रंथनो अर्थ बाह्य-अभ्यंतर परिग्रहरहित ते निग्रंथ जाणवु । अनई बकुस ते कूसा प्राय, केवलीना चारित्र जोतां स्नातक निग्रंथ जोतां जाणवो । अनई सार भास परिग्रहा छइ ते तउ जाणु छउ ।’ पुनः कहि जे-‘महानुभाव छइ, पांचमु आरउ छइ । पुनः साह माह-उपदेशमालायां-

‘संघयणकालवल्लूसमारआलंयणाइं चित्चूणं ।

सव्व च्चिय नियमधुरं निरुज्जमाओ पमुच्चंनि ॥

२०

कालस्स य परिहाणी संजमजोग्गाइं नत्थि खेत्ताइं ।

जयणाए वट्ठियव्वं न ह्नु जयणा भंजए अंगं ॥

२१

समिई-कसाय-गारव-इंदिय-मय-यंमचेर-सुसीमु ।

सज्जाय-विणय-तय-सत्तिओ अट्ठयजयणा मुचिहिपाणं ॥

२२

थीउपदेशमालानी २९३ मी आदि देई सर्व गाथा छइ, एणइ मेलि काल पढतइ पण जयणानुं अंग न मानजुं, ते पांच सुम(समि)ति पालवी १, चार कपाय टालवा २, ग्रणि गारव सुंरुवा ३, पांच ईद्री दमवां ४, आठ मद् छांडवा ५, नव वाडि सील पालजुं ६, विनय कायुं ७, सज्जय करवी ८, तप करवु ९-इत्यादि जयणानां अंग छइ, गाथा सघली छइ, ४२ दोष मांदिह्यु दोष लगाडइ ते पासत्यु इत्यादि-उपदेशमालामध्ये ३५० मी गाथा जाणवी । ए आदि घणी छइ । ते माटि मदानुमाव ! सर्व विचारउ, साधुनइ उठीगण न कल्पइ-ओघनिर्मुक्ती । चोमासा टाली पाटि पाटला न कल्पइ-ज्ञाता-आवश्यके च । नित्य विगय छे ते पापी श्रमण-उत्तराध्ययने । मृत्-काजुं पण पात्र मुनि रापइ-श्रीठाणगे । आवरनइ कल्प समलवाइ छइ ते आचरणा पण-निसीयसूत्रे निषेध । बाटि ईंडतां बाचां करइ ते पासत्यो आवरु टाली वजर । कुलि पणि आहार छेवु, बर्देकि नापित-आचारांगदी । साधु पीटयोई न रहइ-आचारांगे । हाय पण न घुइ-दुखैकालिके । इत्यादि घणा बोल पिंडनिर्मुक्ति, तथा पिंडबिभुदि-नइ विपइ पणि छइ ते प्रीछयो ।

पछइ चैत्यवासी निराकरण थया । सा श्रीकृष्णानइ प्रसादि आणंद यमु । तिहांथी संघ यिरादि आग्यो । तिहां समस्त संघ[वत्स]ज १७ थयां । ६० मण खांडनी य(न)छेवी पपवी । तिहां दिन ३० श्रीसंघ रहु । पछइ राघनपुरि । तत्र पण संघवत्सल । तत्रथी पाटणि संघवत्सल । इम सघलइ याया करी कुशलि संघपति सा श्री प्रमुख सर्व घरि आयुं । तदनंतरि सा श्री संघत १६६७ स्पंभतीर्थे चतुर्मासक पषायी । तत्र शरीरे बाधा जाता । सा श्रीजिणदासनइ पदस्थापन । सा श्रीअनजन[पूर्वक] शृमध्यानेन दिवं गतः । तत्र साहमीइ घणा उच्छव सूकडि प्रमुख देहसंस्कार कीधु, दिने दिने सा श्रीकृष्णानो समवाय दीपतो वचइ । सा श्रीरत्नपाल दश १० वर्ष ग्रहस्य०, २१ वर्ष सामान्य संवरी, ५ वर्ष पट्टोपरत्तं, सर्वाङ्गः पट्टत्वारिंशदिति ४६ ।

तस्पटे सा श्रीजिणदास स्थिरपत्रे(द्वे) श्रीश्रीमाली बुहरा जेसंघ, भार्या बाई जिमणादे पुत्र जिणदास । सा नरपतिनइ वचनि संवरी । संवत १६६२ सा श्रीजिणदास राजनगरि चतुर्मासक । तत्र भणसाली देवा सुरत्राणमान्य ते धणीइ मतिप्लानइ महूचिं फागुण बदि १ दिने ते ऊपरि जागि जागि श्रीसंघनइ कुकोत्री लिपी मोकली । संघ सघला गामथी आग्या, घणा उच्छव । श्रीरिपमदेवनी प्रतिमा १ पंचासी आंगुली, एहवी मोटी प्रतिमा हवडां कहीं नथी, ए टाली एक भणसाली देवइ भरावी । प्रतिमा आगुल ५७ भणसाली जीवरानि भरावी । प्रतिमा १ आंगुल ५७ नी भणसाली बीरुइ भरावी । एवं प्रतिमा ३ मोटी । पुनः प्रतिमा १ आंगुल ३७ नी श्रीशान्तिनाथनी भणसाली देवइ भरावी । बीजी प्रतिमा घणी पुत्र प्रमुख स्वजनि भरावी । संघनी समस्त प्रतिमा १५० सा जिण-दासेन तदादेशेन च संवरी आवकणे प्रतिष्ठिता । अत्र आवक प्रतिष्ठानी घणा दिन चर्चा जाता । सांमत ते प्रतिमा राजनगरि धांचीनी पोलिमध्ये भणसाली देवेन चैत्य कारापितं, देवविमान सदशं तत्र झुईरामध्ये प्रतिमा ३ मोटी बइसइ छइ । प्रतिमा १ श्रीशान्तिनाथनी ऊपरि मूलनायक बइसइ छइ । पासि सर्व संघनी बइसइ छइ । मति-प्लाना उच्छव वेदी वर्णन प्रमुख सर्व वाच्यं सर्वेषां दृष्टप्रतीतं संघेन आगतसंघस्य वात्सल्यं विहितं । भणसाली जीव-राजेन भणसाली देवेन वल्लभमावना कृता । संवत १६६३ सा श्रीपत्तेन चतुर्मासक, तत्र परीप लटकणेन विप्रवेश करितः । महं लालजीइ विप्रवेशो विहितः, तत्र घणा उत्सव । संवत १६६३ सा माहावजीइ 'नर्मदासुंदरीनु रास' कीधु । तदनंतरि संवत १६६४ सा श्री राघनपुरे चतुर्मासक, घणा उच्छव । संवत १६६४ राजनगरि भणसाली

पंचाङ्गि संपेसरातु संय कीधु । एहवइ पंभाति सा श्रीरत्नपाल शिष्य सा महावजी चतुर्मासक । तत्र सोनी वस्तुपालनी भार्या वार्ड वैजलदे तिणि प्रतिष्ठा करवानुं मन करिउं । सा श्रीनइ आदेशि प्रतिष्ठा कृता । घणा उत्सव सामीवत्सल वस्तु प्रभावना । तत्र दोसी हर्पा, भार्या वार्ड सहजलदे, सुत सा कल्याण, सा महावजीने वचने संवर १ तथा । संवत १६६४ संवरी । संवत १६६५ सा श्रीपंभाति चतुर्मासक । तत्र वार्ड वइजलदे वारवत ग्रहण, वस्तु प्रभावना । सा महावजी राजनगरे चतुर्मासक । तत्र म० देवइ श्रीशांतिनाथविंमप्रवेशनिमित्तं तत्र सा श्रीनइ आकारण । भुजेऽङ्गि विंमप्रवेशः कृतः मार्गशीर्षे मासे, घणा उच्छवः । संवत १६६६ सा श्री राजनगरी सा जीवानइ संवरी कीधा । सा महावजी स्थंभतीर्थे चतुर्मासक । तत्र सा महावजी दिवं गतः । सर्वाधुः वर्षनयो-
विंशति २३ ।

सा कल्याण स्थंभतीर्थे स्थितः । तत्र बाई हेमाई धर्मनाथ विषमवेशनिमित्त सा श्रीनई आकारण । शुभदिने माग[स]र शुद्धि ६ दिने विषमवेशः कृतः । तत्र संवेन सा कल्याणनई सा श्रीनई भणावा सोप्या । एवइ पत्तने परी लटरुणेन श्रीशत्रुंजयजुं मन कीधु । संघ करीनई स्थंभतीर्थे सा श्रीनई तेढवा द्रो(दो०) सीरंग मोरुल्या, संघनई पणि कहवा । सा श्री पासि पंभाति आन्वा । सा श्रीनई तेढी पाटणि पधार्या । तत्रथी मोटई मंडाणि संघ करी राज नगरि पधार्या । थरादल्लुं सर्व अहमदावादि आहुं । साथि भणसाली देवा प्रमुख सर्व यात्राई आन्वा । सा श्रीजिण- नगरी पधार्या । थरादल्लुं सर्व अहमदावादि आहुं । साथि भणसाली देवा प्रमुख सर्व यात्राई आन्वा । सा श्रीजिण- दास आदि संवरी, सा श्रीजिणदास, सा तेजपाल, सा पेतसी, सा चोय, सा कृष्णमदास, सा कल्याण, सा जीव, दास आदि संवरी, सा श्रीजिणदास, सा तेजपाल, सा पेतसी, सा चोय, सा कृष्णमदास, सा कल्याण, सा जीव, सा पुंजीभा, सा लडा प्रमुख घणा संवरी श्रीशत्रुंजयनी यात्रा करी कुशल राजनगरि आन्वा । तत्र भणसाली देवेन सा संघवात्सल्यं कृतं । भण० समरशेवेन संघवात्सल्यं कृतं । बीजा सात संघवात्सल्य थरादनई संघे कीया । परी संघवात्सल्यं कृतं । भण० समरशेवेन संघवात्सल्यं कृतं । एवं प्रकारेण उत्सवेन कुशलेन पत्तनं प्राप्तं । तत्र सा श्री चतुर्मासक । सा तेजपाल लटरुणेनापि संघवात्सल्यं कृतं । एवं प्रकारेण उत्सवेन कुशलेन पत्तनं प्राप्तं । तत्र सा श्री चतुर्मासक । सा तेजपाल कल्याणने राधनपुरि चतुर्मासक । सा श्री पाटणथी राधनपुरि पधार्या, बु० सोमसीनई आग्रहि स्थिरपुरि पधार्या । कल्याणने राधनपुरि चतुर्मासक । सा श्री पाटणथी राधनपुरि पधार्या, बु० सोमसीनई आग्रहि स्थिरपुरि पधार्या । सा तेजपालेन सा तेजपाल, सा कल्याण, सा जीवा साथि तत्र दिन ४५ रखा । तत्र ' बरणाग-गन्तुभानी सज्जाय ' सा तेजपालेन सा तेजपाल, सा कल्याण, सा जीवा साथि तत्र दिन ४५ रखा । तत्र ' बरणाग-गन्तुभानी सज्जाय ' सा तेजपालेन कृवा । तत्रथी वाचि सोहिगामि, मोरवाडि, महिमदावादि विचिरी राजनगरि पधार्या । श्रीसंवत १६६७ पंभाति चतुर्मासक । संवत १६६७ सा तेजपाल राजनगरि चतुर्मासक । तत्र सा तेजपालेन दशपदी कृवा, पायटिकापंचदशी चतुर्मासक । संवत १६६७ सा तेजपाल राजनगरि चतुर्मासक । तत्र सा तेजपालेन दशपदी कृवा, पायटिकापंचदशी इत्यादि १० बोलना विचार । सा श्री संवत १६६८ राजनगरि, सा तेजपाल पंभाति । संवत १६६९ सा श्रीनरीरि पाया ठवी पंभाति । सा तेजपाल राजनगरि । संवत १६७० सा श्री राजनगरि चतुर्मासक । सा श्रीनई आदेसि सा श्री ठवी पंभाति । सा तेजपाल राजनगरि । संवत १६७० सा श्री राजनगरि चतुर्मासक । सा श्रीनई आदेसि सा तेजपाल कल्याणनई थरादना संघनई आग्रहि थराद चतुर्मासक । सा श्रीनई सा विजयचंदनई संवरी कीया । संवत १६७० वर्षे सा श्रीनई देहि रक्तपित पीडा व्याप्ता । सा श्रीनई समस्तसंघ तेढायी उत्सवसहित नगरमध्ये संवत १६७० वर्षे सा श्रीनई देहि रक्तपित पीडा व्याप्ता । सा श्रीनई समस्तसंघ तेढायी उत्सवसहित नगरमध्ये भणसाली देवानई चैत्य आवी, देव शरी, उपाध्य पधार्या । सा श्रीतेजपालनई पदस्थपनां(नं) कथितं । सा श्री शुभंभ्यानि अनशनपूर्वक दिवं गतः । सा श्रीजिणदास वर्ष १७ गृहस्थपर्याय, वर्ष ३३ सामान्य संनरीपर्याय, वर्ष ९ पटोयत्त्वं, सर्वपुरेकोनपट्टि ५९ वर्षाणि ।

पटोयारत्वं, सर्वाधुरेकोनपष्टि ५९ वर्षाणि ।
तत्पट्टे सा श्रीतेजपाल स्वंभर्तार्ये । सो० वी(व)म्नुपाय, भार्या बार्दी कीकी, सुत सा तेजपाल सा निपदामने
वचने संररी, प्रभायीक, अतीव विद्यावान्, येन मष्ट पुष्करमिष्ट(ध)पार्थे मंग्यादरेण चित्तामणिशागमपीतं प्रतिदिन
सदादानेनेति । सा श्रीतेजपाले स्थिरपत्रे(डे) ग्गिनरनि अतीर उत्तमवः घणे मनीसि(मुप्ये) प्रत-पचवान्
कोपां । यरादमध्ये मोदी हंसगजनी माता बार्दी जीवां, एकदा पुत्र सायि मेम-कन्य ऊपनह रूपवत कररा गयां ।

तत्र रूपपतन करतां शब्द थयु, येमां वार ३ वार्डिं पूछिउं- 'ये कुण छइ ?' त्पारइ कहइ- 'ये हुं ताहर वखाऊ भावो नाम, दिन १३ हुं अनशन करी देवलीक गति पाम्पो छउं । ते बती वापडी रूपपतनि संसारवृद्धि पासिइ ।' तु कहे- 'हुं शुं कहे ?' वल्लुं कहइ- 'अन[शन] छिइ, चउनिहार अनशन करये, दिन २२ मइ सीझीसि ।' ए वात वार्डिनइ सुपि सांभली ते छपी छइ ।

पठइ दिनि बीजइ सा श्री वा(व्या)ख्यान वांचता वार्डि आवी कहइ- 'माहरइ हवइ आ भवनइ विपइ आहार निषेध ।' सर्व संय सांभली विस्मय पामिउ कहि जे- 'कहि छइ शुं ?' पुत्र आव्यो, घणा बानां मोदी हंसराजि कीधा, पण वार्डि कहइ- 'जे माहरा मनमां रा[ग]द्वेष लगार तुल्ल ऊपरि, बीजा ऊपरि नथी, मन वचन कापाई अनइ सुन्ननइ धर्मविघ्न न करीसि ।' पठइ सा श्री तेजपालि, सा पेतसीई. दो० रत्ना ममुख संपि वार्डि जयबानइ घणा बाना कवां, पण लगार चित्त आभेद । वार्डि कहि- 'जो अनशन ऊचरावो तो पाणी पीउं, नहीतर जुवीहार करीसि ।' पठइ संपि बेटानइ आदेशि उच्छव सहित देहरइ आगी दिग ७ मई अनशन छेवरान्युं, पण सयग उपवास जुवीहार कीधा, संघारापयन्ता प्रमुख संभलावतइ एकबीसमइ उपवासि पजूसणनी अठाईपरनइ दिनि वार्डि चपाणां लगारेक, संय सर्वनइ पौप, वार्डि पासि सा श्री आवी नीझामवा लागी । वार्डि कहइ- 'कसी बाधा नथी, कालि रिपुर्णि सीधानी ।' बाचां संय सर्व विस्मय पाम्यु । पठइ बीजइ दिनि सर्व पारथुं करी उपाश्रय आन्युं, भगतां गुणता मध्याह्न समय 'नमोस्तु गं' करतां दिवगता । सर्वदृष्टप्रत्यय दिन २२ अनशन पाल्युं, घणइ मंडाणि मांडवी ममुख अनेक गूढाना शत, थरादपेन धर्मेना राग प्रबल, वार्डिनइ दहनभूमि ल्यावी संस्कार कीधु । संयसमस्त उपाश्रय आवी सा श्रीना सुपयी श्लोक सांभली सर्व स्थानकिं पुहुतुं ।

तत्र थरादमध्ये जमालपानि सा श्रीनइ राजद्वारि तेढाव्या । तत्र [त]पाना पुन्यास पनि तेढाव्या, तत्र यती आथी चर्चा । सा श्रीनु बोल ऊपरि आव्यो । थरादमध्ये घणा उच्छव थया । एक दिन थरादमध्ये लुंको मई रतनसी, तेणिं प्रश्न- 'जो तुझे प्रतिमानु एरडो प्रभाव कहु छउ पण चमरेद्वनइ अधिकारि त्रिणि शरणमां धीरनु शरण असंख्य द्वीप उल्लंघीनइ अत्र आवी कीधुं । अनइ भुवनपतिनइ विपइ पणी प्रतिमा छइ, असंख्य द्वीप उल्लंघी आव्यो, तिहां पनि प्रतिमा छइ, ते मुंकी, अत्र तो आव्यो, प्रतिमानु परमार्थ नही ।' पठइ सा श्री कहइ- 'जे तुझे कथुं ते अल्पबुद्धिना धणीनइ संदेह आवइ, पण विचारपांतुं काम छइ ।' मं० रतनसी कहइ- 'मई घणा गच्छनावासीनइ प्रश्न पूछिउं पनि कोणि नथी कहूं छइ ।' सा श्री कहइ- 'चमरेद्वना मनमां इम ज आविउं नइ करिउं, ते माटिं जिनप्रतिमानु प्रभाव उच्छु न थयु, जो कहिओ तो विद्यमान तीर्थकरनु प्रभाव उछउ करओ ।' कहि- 'ते किम ?' पठइ सा श्री कहइ- 'सांभलो, जे चमरेद्व आव्यो ते वचि पुष्करद्वीप आन्युं, तत्र आठ तीर्थकर केवलीपणइ, आठ घातकीमध्ये, ते उल्लंघी अत्र आव्यो, ते तो टूकडा हता ते बती तेहनु महिमा नही, ते बती क्युक्ति मुंकी, साचइ मारगि चालि ।' साहसुं मं० रतनसी पुसी थया । एहवा अधिकार सा श्रीनइ घणा थया छइ ।

तदनंतरि सा श्री राजनगरि पधायी । तत्र भणसाली दो(दे)वा प्रमुख सन्मुखप्रागमनं । संय सहित उपाश्रय-गमनं च श्लोककथनं । तदनंतरि सा श्री संवत १६७१ पचने परी लटरुणाग्रदेण चतुर्मासक । तत्र सा श्रीतेजपाल 'दीपोत्सवकल्प' संस्कृत कृतवान् सावचूतो(रि), सुखबोधनगच्छे यः सामतं वाचयते, चतुर्विंशतिजिनस्तोत्रं चकार-

संवत् १६७३ वैशाख मास वदि ७ दिने सोनारि वार्डि कान्ठवार्डि बीरूनी संगति धर्म पामी हत्ती ते सा श्रीना
 म्पयी थरादनी वार्डि जयवांदी वार्चा सांभली वैराग्य पामी कहि ये- 'माहरइ आ भवनइं विपइ आहारनिपेय ।'
 पछइ श्रीसंघि वार्डिनइं कहिउं जे- 'वाइ कार्य कठिण छइ, तुल्लो वाल छो, वर्ष २०नां छो, हवडां तप करो, पछइ
 भंजकाल अनशन करयो ।' वार्डि कहइ- 'मिइं अरिहंतसापि आत्मासापि जावजीवनुं अणसण कीपुं ।' पछइ संघि
 सा श्रीं दिन १५ लगइं जोयुं, पण वार्डिनुं चित ठामि । पछइ भणसाली देवइ पोताना घरयी उच्छव सठित वार्डिनइं
 पावर्तीइं वइसारी हयतपुरि उपाश्रय तेडी आन्या । समस्त संघनी सापिं देहरानइं विपइ सा श्रीं अनशन उचरान्युं ।
 पना उच्छव थया । मुकुरवपान राजनगरे साहिव, वार्डिनुं मुख जोवा आन्यो । वार्डिनइं कहइ- 'मुस मतिं फाई
 मागि ।' वार्डि कहइ- 'मायुं छुं ये जीवनु पडह वजडावो ।' पछइ मकरंवपान वार्डि मतिं फइ- 'वारु इं एक भास
 लणं अहम्मदावादनी दसकोसी लगइं पडह वजडावीसि ।' पछइ पडह वजडाव्यो, घणा जीव उगायो, महान्नाम
 पयु । वार्डि घणा उपवास चुबिहार पणि कीधा, नित्य रात्रिनागरण, पूजा, स्नाच, प्रभावना, परगच्छोसमम्नागमन
 ते उच्छवा केतला लपाई? सर्वेषां दृष्टप्रत्यय, नित्यव्याख्यान, संभारा, प्रकीर्णक प्रमुख । भणसाली कीकइ मांढवीनु
 सान सर्व कीपु, घणइ व्रतपचखाण कीधा, घणइ एकांतर कीधा, तेहनइं पारणक वार्डिनी परिचर्यां सर्व वार्डि रूपाईं
 कीषां । ठामि ठामिना मनुस्य वार्डिनइं वांढवा आख्यां, तेहनइं वात्सल्य, वसप्रभावना भणसाली देवइ, भणसाली
 मनरंयि कीपी । पणा ज उच्छउ थया । वार्डिनुं चित ठामि, यतः सा श्रीवचन-

वज्रचित्तां(तां) शुणखनीं कृष्णां दुष्करकारिकाम् ।
दीपिकां कटुचंशस्य वन्दे तां जगदुत्तमाम् ॥

सा श्री प्रमुख संवरी नीक्षामतइ चित्त ठामि रापतइ थावण वदि १२ दिने दिन ६५ तुं अनशन पाली भुमध्यानेन दिवं गता । श्रीसंघि घणइ उच्छवि मांडवीनई मंडाणि देहसंस्कार कीधु कान्ढवाईनई । संसारतुं सर्व घरनई विषइ आच्युं । सा श्री संवत १६७३ सा श्री राजनगरि चतुर्मासक । तत्र भणसाली देवइ डादश व्रतग्रहण साधि १५ मनुस्पई वारव्रतग्रहण । तेहनां नाम-परी बीरदास, मं० संतोपी, सा श्रवजी, सा हीरजी, सा देवजी, पर० देवजी, सा पनीआ, दु० गणपति प्रमुख तेहनई सुवर्णवेदनी प्रभावना । अन्यैः मुद्रिका प्रभावना कृता । सा कल्याणनई संवत १६७३ पंभाति चतुर्मासक । तत्र वार्द हेमाई प्रतिष्ठा करवानो इच्छा कीधी । ते वती सा श्रीनई तेढाव्या । तत्र सा श्रीई फाल्गुन मास शुदि ११ महूर्च लीधु । जलयात्रा प्रमुख उत्सव, संघवात्सल्य, सा श्री तेज-पालेन प्रतिष्ठा कृता विमलनाथनी । वार्द हेमाई संवत्स्र वत्सप्रभावना । संवत १६७४ सा श्री पुनः म० देवानई आग्रहि राजनगरि चतुर्मासक । सा कल्याणनई पचने चतुर्मासक मुंक्पा । संवत १६७५ चैत्र शुदि पुनः(नम) भण-साली देवइ श्रीआबू, ईडर, तारंगतुं संघ कीधु । सघलइ कंकोतरी मोकली । पंभातिथी सं० अमीपाल, सो० हरजी, सा० सोनपाल, सं० भीमजी, सो० नाकर, सा सोमचंद प्रमुख संघ आच्यो । सोझीत्राथी पु० बाळा प्रमुख आच्यो । परगछी पणि घणा आच्यो । अहमदाबादी पण सामी सर्व म० मूलीआ, सा देवजी, सा लटकण, सा वस्तुपाल, प० बीरदास, सा हीरजी प्रमुख यात्रा आच्यो । भणसाली देवा मोटइ मंडाणि तांचर्या, दृष्टप्रत्यय । साधि हस्ती, अथ घणा सहित पालखी प्रमुख घणी सामग्री साधि पोताना स्वजन भणसाली देवा, भार्या देवलदे, तत्पुत्र म० रूपनी, म० पोमजी, तत्पुत्र म० लालजी, म० देवानो, भगिनी वार्द रूपार्द, बेटी राजवार्द, सोनाई, भ्राता मण० कीका, भ्रातुज म० बिजयराज, तथा भणसाली जीवराजना पुत्र म० सरणी, भार्या वार्द सजाणदे, तेहना पुत्र म० समरशंघ, म० अमरशंघ, भार्द वेहू साधि प्रेम, भ्राता म० पंचापण प्रमुख घणइ परिवारि यात्रा पधार्पा । अथ, रथ प्रमुख घणो समुदाय वी[जा] परगच्छी घणा । प्रथम श्री संपेसरनी यात्रा । तिहाथी पाटणि पधार्पा । पाटणतुं संघ सन्मुखामनं । तत्र तत्र सघलइ देव जुहार्या । परी० लटकणेन समस्तसंघवात्सल्यं कृतं । परगच्छी सो० रामजीई पण संघवात्सल्यं कृतं । तत्र सिद्धपुरना देव जुहार्या । तत्रथी मजलि मजलि देव जुहारतो श्रीआपई पधार्पा, अचलगढना देव जुहारी देलवाडि गया । तत्र सतरभेदपूजा घणी थई, घणा उत्सव, घणा दिन तत्र रही अचलगढि पुनः सप्तदशभेदपूजा । तत्रथी श्रीआरासणनी यात्राई पधार्पा । तत्रथी ईडर प्रमुखनी यात्रा । तारंगइ पधार्पा । तत्रथी सर्व वडनगर आच्युं, देव जुहार्या, भण० देवइ संघवात्सल्यं कृतं, नागरशातीय विम बुहुरा जीवा-फेन संघवात्सल्यं कृतं वक्षार्पण । भण० कीकइ, भण० समरशंघि मुद्रिका २ प्रभावना समस्तसंघनई कृता । राधनपुरी महं बीरजी, शंखजी, पंभाती वार्द हेमाई पण प्रभावना कृता, घणा र्पण पुहुता । एवं मकारि यात्रा करी पटणी राधनपुरी संघनई सीप देई, कुशल राजनगरि पधार्पा । सा श्री आदि संवरी । तत्र भणसाली देवानई आग्रहि संवत १६७५ सा श्री तत्र चतुर्मासक । सा कल्याणनई पंभाति चतुर्मासक मेहलया । एहवा थरादि दो० धीगानी भार्या दोसी देवसी डुंगरसीनी माता वार्द वाल्दाई अनशन । घणा उच्छव । सा पेवसी, सा चोधा, सा रिपभदास प्रमुख संवरीई निशामवद, चित्त ठामि रापतइ, उपवास ५७ महं दिवं गता । अथ सा श्रीतेजपालेन सज्ज(शत)मन्त्री प्रमुख घणां वानां कीर्थां ।

‘टीकायां पत्र १५५ (अत्यु) उत्सवभाषी, यतः स्थापना अक्षत नही, चार-आंगुल प्रमाण सूकडि पंड बोल्थो छइ। उमास्वातिकृत ‘विचारबल्लभायां’ तथा ‘स्रवकृद्व-ट्टो’, ‘पौर्णमासीपुच तिस्रप्पवि चतुर्मासकतिथिपितृवर्धः। एवंविधे पाठे विद्यमानेऽपि तरुणप्रभाचर्येण ‘पढावइयकवालावबोत्रे’ तिस्रप्पवि चतुर्मासकपर्युपगाविधीमित्यर्थः। तथा ‘साहूण गोआरओ।’ इत्यादि गाथान्याख्यानुपलभे श्रावकपर्यं प्रतिभारूपो बुच्छिन्न इति। आदि अनेक असंबद्ध समिति। ‘पञ्चासकृद्वो’ तु-

‘संप्रति काले प्रतिभावहनेन तुलनां विधाय प्रव्रजतीति।

तथा अग्रे पत्र १८१ मं-

‘जिणदत्तो जिणपूआरहिआ रमणीउ जंति निब्बाणं।

सिद्धाणरिहा वि रमणी पूएइ जिणं भणइ खमणा ॥ ४९ ॥

२५

एवं दुग्धवि दक्खो खमणो निअमेण जेण जिणपूआ।

तेण पमणा उ दुगणं पावं जिणदत्तचयणेण ॥ ५१ ॥

२६

पुट्ठं विराहिओ सोऽणंतोदिअपावरासिनारीहिं।

पाधावणपणकाले गणलग्गहो जेण निम्मविओ ॥ ५२ ॥’

२७

इत्यादि। पछइ खरतरा कहि-‘रापु, अहो जाणुं तुहो नदी जाणताहु।’ पछइ बल्था। पछइ लुं कहइ-‘वारु कीधु’ इति। तत्र मार्गशीर्षे भणसाली पंचादशि श्रीसंपेसराजु संघ कीधु। वारु उच्चवि यात्रा पथार्या। भणसाली रूपजी साथि श्रीपार्श्वनाथनी पूजा कीधी। सा श्री संपेसरायी पाटण पथार्या। पाटणनां मनुष(प्य) तेडवा आयां तां। संवत् १६७८, तथा संवत् १६७९ सा श्री पाटणि थोभ्या। तत्र घणां स्तवन, सज्जाइ, तथा शतमंथनी प्रमुख घणां वानां कीधां। सा कल्याण संवत् १६७८, संवत् १६७९ पंथाति चतुर्मासक सा श्रीइं भुंक्था। तत्र लुंएक साथि चर्चा, यथा-एक दिन व्याख्यानमां कहि जे-‘कल्पसूत्रे वीरनइ इंद्रि नमोत्पु णं कीधु, गर्भमां वीर छतइ त्पारइ द्रव्य तीर्थकर छइ पण भाव तीर्थकर नही, अत्र लुंरानइ अइ छइ।’ ते पात्तीं बीनइ दिनि सो० नाकर जेसलमेरो संघवी कचरो लुंको भण्यो लुण्यो ते आगलि कही। त्पारइ ते कहइ जे-‘इंद्र वांदइ पण गणधर न वांदइ, टीकामां कहिउं छइ।’ वल्लुं सोनी नाकर, संघवी कचरानइ, रतन गोधानइ तेडी उपाधयि आख्या। कहिजे-‘टीका कादो।’ पछइ सा कल्याण कहि-‘तुहो टीका मानु नही तो गो विशेष?’ त्पारइ कहि-‘जे तुहो तो मानु ते बती कादो, अमे पण मल्लुं मानीइ। पछइ ब्राह्मी टीका कादी ते मध्ये कांई नदी, सोलमी वांची ते मध्ये कांई नही।’ पछइ सा कल्याण कहि जे-‘छइ थुं, जे तुहाराइ गुरि लिख्युं होइ ते देपाडु।’ पछइ कागल काढ्यो-‘मध्ये लप्पुं छइ चोसरणनी पनरमी गाथानी टीका जोयो, ये द्रव्य अरिहंतनइ इंद्र वांदइ, गणधर न वांदइ।’ पछइ बली आगलि वंचावुं ते मध्ये तु इम आय्यु-‘ये आगलि अनंता तीर्थकर थासिइ तेहु शरण करं छु, यतः-‘चउसरण’नी २१ मी गाथा-

‘अच्चन्मुअगुणयंते निअजससहरपचासि(साधि)अ दियंते।

निअयमणाइ अर्णते पडिवन्नो सरणमरिहंते ॥ २१ ॥’

‘एहवा फट प्रगट अप्पर नीकल्या । जे सूत्र-वृत्त(त्ति)नी तुह्यो संमति लाव्या तुह्यारइ गुरि पण ते शास्त्रनी
संमति लयी छइ थुं करवुं ।’

‘वंदामि अत्य घम्भं वंदे तत्तो अ भद्रगुत्तं च ।
तत्तो य अज्रवपरं तय-नियम-गुणेहि यपरममं ॥ ३१ ॥

इत्यादि देवहिंदुगणि आहं गणपति भविष्य वांछा कृत्वा ना वांछा ।' तो करि- 'ए माया किणि पात्री दीगइ छ, ते न मानीइ तो 'माता मे चंछा' न्याय संपनिइ ।' पछइ करइ- 'ए याव रापो, भगवती देवाडो ।' पछ सा कल्याणि भगवतीप्रभमये अत २० मइ उरेमो ८ मो, वतः-

‘જંઘુદીવેણં મંતે દીવે મારહે વાસે ઇમીસે ઓસપ્પિનીએ કહ તિત્થ[ય]રા પન્નત્તા ?’
 ગોયમા ! ચઢવીસં તિત્થયરા પં૦ તં૦-ઉસમ-અજિત-સંભવ-અભિનંદણ-સુમતિ-
 સુ-(પડમ)પ્પમ-સુપાસ-સસિ-પુપ્પદંત-સીતલ-સેજ્ઞસં-વાસુપુજ્જ-વિમલ-અનંત-ધમ્મ-સંતિ-કુંથુ-
 અર-મલ્લિ-સુણિસુવ્વય-ગમિ-પેમિ-પાસ-વદ્દમાણ ૨૪ હવહ !

‘જુઓ અહીં વંદના શબ્દ કિહાં ? પુનઃ સમવાયાંગે-

‘જંઘુદીવેણં દીવે મારહે વાસે ઉસપ્પિનીએ ચઢવીસં તિત્થયરા હોત્યા તં ઉસમ-અજિત-
 -જાવ વદ્દમાણ હ્ત્યાદિ ।’

‘અર પણ વંદના કિહાં ? મહાપદ્મ-અધિકારે-હોવચ્છઈ નેહસિ તેહનઈ અનઈ હવા તેહના હોત્યા તે વતી કાઈ
 વાધા નહી ।’ તે પાઠ દેવી અણબોલ્યા રહ્યા, શું કરઈ ? મગટ પાઠ દેવદ, સા કલ્યાણ કહઈ-‘મનુસ્યના એક
 ચોલ હુદ, તે વતી આગલિ ચઢવીસી ના વાંદડ, પણ મત કદાગ્રહી આકરા ।’ પણ કહિ યે-‘અહારઈ ગુરિ લિપી
 હતી, સમ્મતિ તે કાઈ હસિ ।’ ચલતું સા કલ્યાણ કહઈ-‘સાંમલો, પ્રથમ તુમારા ગુરનઈ એ સમત્તિ(મ્મતિ) લપવી
 નાવડ જે ગ્રંથ માનીડ તેહની લપવી, અનઈ લપી તે પણ ગાથા ફેર લપી, પનરમી ગાથાની ઘટિ જોયો । હમ લપ્યું
 તો કિમ લામડ પણ ચઢદમી ગાથા ચઢસરણની તિહાં હમનઈ ઉપજઈ છડ, પણ અહનઈ તે અર્થ અંગીકરતાં કાઈ નથી
 અઢતું, અલે પણ હમ જ સદહીઈ છડ તેહનો પાઠ સાંમલો, યતઃ-

‘રાયસિરિમવકમિત્તા તવ-ચરણ-દુચરણચરિત્તા ।

કેવલસિરિમરિહંતા અરિહંતા હંતુ મે સરણં ॥ ૧૪ ॥

૩૦

હવૌં વીઝુ અર્થ કીપુ છડ તે મધ્યે-

‘યથાપિ શાક્રાદીનાં સર્વાસ્વપ્પવસ્થાસુ જિના નમસ્કારાર્હાંસ્તથાપિ ગૃહવાસસ્થાઃ સાધુનાં
 ન નમસ્કારાર્હાંઃ, અચિરતત્વાદિતિ દર્શિતાં, યથા અનાગતજિનાસ્તાધુભિર્નમઃ ક્રિયન્તે
 તેઽપિ ચાત્રાવસ્થાસુ એવેતિ ભાવઃ ।’

‘હુહારઈ સંતુષ્ટ થાઈ તે તો એ પણ એ મધ્યે તો જિમ અલ્પ કહીઈ છડ તે જીવ છડ, જે ઈંદ્રિ ગર્ભમાંયિહુ
 નમોત્યુ ણં કીરેતું તે પણ હમ જ કહું જે ‘નમોત્યુ ણં સમણસ્સ મગવચો મહાચીરસ્સ’ તો જુઓ ઈંદ્રિ ગર્ભમાં છતા કેહી
 અવસ્થા હેઈ વાંધા ? । દ્રવ્ય અરિહંત, છતા ભાવ હેઈ વાંધા । મરતિ પણ ભાવ હેઈ વાંધા, અલે પણ હમ જ વાંદીઈ છડ ।
 તે વતી હુમનઈ કહીઈ છડ એ ગાથાના અર્થ મધ્યે તુ વિશેષ ઈંદ્રનઈ વાંદવાના શબ્દ આન્યા જે રાજિમાં થઈ હુદ
 તિહાં ઈંદ્ર આવડ તુ પણ વાંદઈ । અનઈ સાધુ પરત્તસ ન વાંદઈ પણ ભાવ અવસ્થા હેઈ આવતી ચઢવીસીનઈ દ્રવ્ય જિન-
 નઈ વાંદઈ તે વતી કદાગ્રહ મુઠી શ્રીકલ્પદ્રવ્ય પ્રમાણ કરી દ્રવ્ય તીર્થકરનઈ ભાવ અવસ્થા હેઈ વાંદતા દૂષણ નહીં ।’
 પણ સંપવી કચવ માંધા થયા, મરડ કરવા લાગા, મરડ કરઈ જ જે શ્રીસિદ્ધાંતિ છતી પ્રતમા યથાપઈ તેહનઈ એ
 વાતતુ સિંડ પૂછું । મનમાં વીઠી કી જો દ્રવ્ય જિન આરાધ્ય કહીસિદ્ધ, તો થાપનાજિન માનવા પડસિ । પણ તે
 લપ્યાં પાછા છેવાનઈ ઘણાં વાનાં કીધા, પણ હેઈ સત્કયા નહી । તે વાચાં વળી છડ તે ધર્મીનાં લપ્યાં હાથ પોથીમાં
 છડ, અદ્રમ પટાલંકાર સા શ્રીતેજપાલનઈ પ્રસાદિ, ચોલ ઉપરિ આવ્યો ઇતિ ।

पण्डित सचल गामि कह्यामतीनु यश थयु । सब कुशल परानि ।
 पण्डित राधनपुरी तथा राधनपुरि आवी पतनी(लटी) गया, जे आपण ठामो ठाम छिइ । कह्यामतीनु
 श्री आशरो आपण एहनु उपाश्रय नही करानी आपीइ । घणा दिवस केलिस रथो । पण्डित राधनपुरी तपइ वंश
 कीयु जे कह्यामतीनई को य(ज)भाइइ नही । पण्डित राधनपुरी बीजा सचल गच्छवासी कह्यामतीनी मोरि यया ।
 दानी घणा झगडा चालइ । तथा घणा तु हि कह्यामती माधि न चालइ । पण्डित अमदावादि वंश करमा आया,
 पण मणसाली रूपजी, मण० समरशंखी(नी) लाजि बुजि वंश न कीयु । भूठा पडी पाछा बन्दी गया । पण्डित
 यशदरी मध्ये मोरवाडि, सोहीगामि, वाचि प्रमुख सचल गामि कह्यामतीन तपानई झगडा चालइ, पण कह्या-
 मतीनु सचलइ यश न ।

30

तेषां सांभल्युं ते पुण नीकल्या जाण्यु, झाली जासिद्, ते माटि साहमा नीकल्या बीरमगाममध्ये मल्या । तत्र मोदी हंसराजि घणां कोड पुहुचाव्यां, पछई दीं ते सर्वनई तेडी राजनगरि आन्या । तेतलइ आजमपान मृत्यु पाय्या । पउइ श्रीसंघि विचार्युं जे हवइ झुं करवुं । पछइ परठ कीधुं सुराण कनईं जागलु । ते वात तपइ शांतिदासि जाणी विचार्युं जे थरादना तत्र जाइ मुन्ननईं पुणि तेडावइ, ते माटि आगलयी चेतुं, रात्रपुरी तपा कनइ आबी कहि जे— ‘कइआमती सुराण पासि जासिद्, ते माटि तुमाव बोल ऊपरि तो कइं जो सागर मध्ये मनुं करो ।’ ते वाजि आन्या मनुं कीधुं । पछइ मनुं करात्री भ० रूपजी पासि आन्यु कहि जे— ‘कांड वस्तु मांनुं छुं ।’ भण० कहि— ‘शुं ?’ बलतुं कहि जे— ‘थरादना नईं [रा]धनपुरीनईं मेल करी आपो ।’ भणसाली कहे जे— ‘अह्मारइ मेल ज छइ’ अह्मार उपाश्रय करात्री आपि डंड परऊयो प(छ)इ ते आपि ।’ भणसालीनईं पछइ तेडाईं दलपुरि जई थरादना संघनईं तेडी सर्व बाचां शांतिदासि कवूली । सेठनईं वस्त्र, वारीनईं थोफळ आपी मेल कीधु । सा श्रीकहूआना संघनो बोल ऊपरि आन्यो, धर्मनय । पछइ थरादनईं संघि राधनपुरि संघि सात दिन लम्हइ घर उंपरी निम्रणवार राजनगरनईं साली(हम्मो)वात्सल्यं कृतं । अहमदाबादी संघि राधनपुर अनइ थ [?]रादना संघनईं घणां साहमी वत्स(ल) कीषा । भ० रूपजी, भ० समरशंघि, साहमीनईं वस्त्रप्रभावना कृता । इम अनेक उच्छव थया । सर्व कुशल स्थानकि आन्यु । शांतिदासनईं माणसि आबी उपाश्रय कइआमतीनु कराव्यु, डंड आप्यो, आणंद वसिंड । पण राधनपुरी तपा तपा मध्ये नांमां पांत्पा सागरस्मां(मां) मठां कीषां, ते बत्ती कळेस थपु, उपाश्रयमध्ये भीति प्रमुख प्रसिद्ध छइ इति ।

सा श्रीतेजपाल संवत १६८० स्थंभतीर्थि चतुर्मासक । सा कल्याणनइ पचने भुंवया । स्थंभतीर्थे सा श्रीह स्नानविधि नवीना कृता श्रीशांतिनाथनी । तत्र पंभातिमध्ये सो० सहिजपालनी पुत्री वार्ड जीबाईईं सा थीनईं पासि प्रतिष्ठा कीषीनां फल जाणी भाव कीधु । फागुण मासे महर्च । सपत्यइ गामि कंकोतरी । संवरी आकारण घणा उच्छव फागुण सुदि ११ दिने जलयाना प्रमुख घणी सामग्री हर्ष पुहुता । तदनंतरि संवत १६८१ सा श्री संघनइ भाग्रहि पुनः पंभाति चतुर्मासक । संवत १६८१ चैत्रमासे थरादमध्ये बु० जसा बु०जीवाए घणीईं गुडीनु संघ कीधु । घणा उच्छव थया । कुशलि यात्रा करी घरि पयायां । सा कल्याण राजनगरि चतुर्मासक । तत्र सा थीनइ आदेसि सा लटकणना पुन सा देवकरणो विंय प्रवेश कीधु । पुनः सा रूपजीनु विंयप्रवेश मार्गशीर्षे कृतः । उत्सवो जातः । संवत १६८२ सा श्री राजनगरे चतुर्मासक । सा कल्याण पचने भुंवया । सा विजयचंदनईं पंभाति भुंवया । अय राजनगरे सा श्री चतुर्मासकस्थिते भणसाली पंचादण प्रमुख मनुस्व पंचासि अठाईं कीषी, घणी प्रभावना, घणा उच्छव थया । तत्र सा थीईं श्रीसंभरस्वामीनो ‘शोभातरंग[स्तवन]’ कीधु, अतीव सुंदर, ढाल ४, त्रिचत्वारिंशद् प्रमाण । श्रीअजितनाथस्तुतिस्तस्तस्वावचूरिः कृता । भणसाली समरसंघि श्रीसंघे[स]रात्रु संघ कीधु । भण० रूपजी, प्रमुख सर्व सार्थि श्रीपार्श्वनाथनी यात्रा करी, संघवात्सल्य करी, कुशल पयायां । संवत १६८३ चैत्रादि राजनगर मध्ये भणसाली अपानी पुत्री, सोनी पानीआनी पत्नी, भणसाली देवानी ममिनी वार्ड रूपाईं प्रतिष्ठानईं अर्थि सा श्री प्रति बीनती कीषी, जे पूज्य प्रति प्रतिष्ठानु भाव छइ । सा थीईं संवत १६८३ जेठ शुदि ३ दिने महर्च दत्त । सर्वनगरे कंकोतरी प्रेश(पेण), संवरी आकारण, घणइ उच्छ्रि हरतीप्रमुख जलपात्रागमन, घणी प्रतिमा, रत्नमय संभवनाथनी प्रतिमा । वार्डना आंगुल ७ नी रत्नमय, बीनी प्रतिमा रत्नमय भणसाली समरसंघनी, भ० पंचायण, भ० [क]ल्याण, भ० घनजीनी बीनी पीतलमय, पापाणमय, घणी प्रतिमा—धर्व प्रतिमा ७५ प्रतिष्ठाणी । तत्र प्रतिमा १ पीतलमय अंगुल पांचनी सा थीईं भरारी । श्रीपार्श्वनाथनी, ते हवतपुरमध्ये चंद्रमधुचैत्य धर्मना पासि

वइसइ छइ, तथा प्रतिमा १, पापाणमय अंशुल १७ नी श्रीविमलनाथनी सा कल्याणि मरावी, ते श्री अभिनंदन-
चैत्य झारतां डावा हाथनइ गभारइ मूलनायक समोसरण मांडइ ल्यारइ पण मूलनायक इत्यादि प्रतिष्ठाना घणा
उच्छया वस्त्रमभावना । संवत १६८३ सा श्री पाटणि चतुर्मासक । सा कल्याणनइ स्यंभतीर्थि, सा विजयचंद्रनइ
राजनगरि । तत्र फेर वीधी अभिनंदनचैत्य जातं संवेन कारापितं । तत्र सा श्रीइ विवमवेश वैशापमासे कृतः ।
बुहरा पदाकेन कारापितः । अथ संवत १६८४ सा श्री पंभाति चतुर्मास, सा कल्याणनइ राजनगरि चतुर्मासक, सा
विजयनइ राधनपुरि । राजनगरमध्ये सा श्रीनइ आदेसि सा कल्याणेन भ० पंचायणनो रत्नमय श्रीपार्श्वनाथनी
प्रतिमानु विवमवेश कृतः । घणा उच्छव यया । अथ भणसाली देवाना पुत्र भ० रूपजीइ अहमदावादि सामी
सामिणिने मांटीने येपाडुं, पछेडी, चरवलो दांतनो, प(?) नुकरवाली, पोसानु वेप आप्यो, वाईनइ साडल्ल, दांतनु
चरवलो, नोकरवाली आपी, नवरं चरवला सीपना, वीजइ गामि । ते वर्पनी संवच्छरी भण० रूपजीइ जिमाडी ।
सयनइ गामि लपियां ये अह्मारी बती जिमाड्यौ । अनया रीत्या सा श्रीकङ्कआनो समवाय दीपतो छइ, सदा
पहतो दीपयो । भणसाली पीमजी आगरइ सुरत्राण पार्श्वेऽस्ति, सा श्रीइ 'वीरतरंग' संस्कृत कीधु । 'जि[न]तरंग'
पणि कीधो । मसमइ ग्रंथ हजार १० कीधु । भ० रूपजीइ श्रीसंपेसरानु संव कीधु, घणा उच्छव । अथ सा कल्या-
णेन 'धन्यविलास' कीधु, ढाल ४३ प्रमाण, तथा 'युगमधानपट्टावलीटीका' कृता, संस्कृतमयी, तथा 'युगमधान-
बंदना' प्रमुख घणा ठास कीधा, एवं विधि सा श्रीकङ्कआनो समवाय दीपतो वर्चइ छइ ।

॥ इति कङ्कआमतीना गच्छनी पट्टावली ॥

अष्टमपट्टे विराजमान सा श्रीतेजपालप्रसादात् कल्याणेन संवत १६८५ पोस शुदि १५ पुष्क(व्य)नक्षत्रे कृता ॥

सा० कल्याणरचिता कडु आ म ती ग च्छ ल घु प ट्टा व ली ।

१) प्रथमतः सा कडुआ नाडोलाइग्रामे मह वाहानजी भार्या बाइ कनकादे । सवत् १४९५ प्रसूत पुत्र नामतः महं कडुआ वैराग्यवान्, आचलीयाका श्रावक नियागी वेशधरका उपदेशसे वैराग्य हुआ । माता पिताकी आज्ञा न मीलनेसे वहासे चलकर अमदावाद स० १५१४ में आग्या । रूपपुरमें आगमिआ गच्छका पन्यास हरिकीर्ति पासे शास्त्र पढ़े, और चैत्यवासीका आचरण जाण्या । दशमा अच्छेरा 'सपयदसमच्छेरए' इत्यादि पण्डितकृग्रन्थे, तथा 'सेसा हुडान०' इत्यादि सपपट्टकग्रन्थे, श्रीमहानिशीयसूत्रमें श्रीवीरे भाष्या है कि मेरेसे १२०० वर्ष पीछे कुयुरुओ पेदा होगा । तब पन्यासे कडु—'तुम सवरी श्रावक हो ।' तमसे सवरी वैरागी, बालब्रह्मचारी, अकिंचनी, अममत्व हो करके प्रामोगाम विचरने लगे बहोत प्राणीआंको प्रबोधे, और इस मुजब प्ररूपणा प्रवृत्ति व्यवहार चलाया—

१. मंदिरमें पापझी उतारके देव बादवा ।	२. श्रावककी प्रतिष्ठा ।	३. पुनमकी पाखी ।
४. पशुपणा चौथकी ।	५. गृहपति, चरबलो धरणा ।	६. बहुधा सामायिक करना ।
७. पर्व शिवाय पोसह छेना ।	८. द्विदल टालना ।	९. मालारोपण नहि ।
१०. स्थापना ममाण ।	११. तीन थुई कहेवी ।	१२. बासी कठोल तनवा ।
१३. पोषध त्रिविहार चोविहार ।	१४. पचागी सूत्रानुसार मान्य ।	
१५. सामायिक लेके इरियावही करना ।	१६. नीर पचरुपणकर मान्य ।	१७. बीजु बादण बेठेहि देना ।
१८. सायुकृत्यविचार ।	१९. अधिक श्रावणे दुजे श्रावणे एकोसण तथा द्वितीय कार्तिके चोमासी ।	
२०. स्त्रीया प्रभू पूजा करे ।	२१. समति दशमा अच्छेरा चलते है ।	

इत्यादि बहोत बोल प्ररूप्या । शास्त्रांतर मुजब सामायिक पडिक्मण करणा, और सवरी गृहस्थका १०१ बोल प्ररूप्या, ते इत्य—

१. सपमार्थी सवरी गृहस्थके वेशमें रहकर दीक्षारा परिणाम रखे और इस मुजब रते—नीची दृष्टिसे चले ।	
२. रात्रे बिना पूज्या न चले ।	३. स्थंडिल सिवाय राते बहार न जाय ।
४. मार्गे चालता सोलना नहि ।	५. सचिच भोजन रजे ।
६. दो पडि दिन धके चोविहार ।	७. अजीठु जुठु न छाडे, अतिमात्राए न निमे, निमता न बोले ।
८. द्विदल टाळे ।	९. हाथसे किसी चीजको फेरना नही ।
१०. किसी चीजको रोजना नही ।	११. स्थंडिल शुद्धि करना ।

१२. लघुशंका शुद्धि करना ।
१४. पुंजी प्रमाजी परठना ।
१६. पूंज्या बिना खूजली न रखणे ।
१८. निवाणसे स्वयं जल नहि लेना । ।
२०. स्वयं आरंभ न करे ।
२२. स्वयं हरिकाय न छेदे ।
२४. ब्रस जीवको न हणे ।
२६. अदत्त न छेवे ।
२८. स्वयं परिग्रह न राखे ।
३०. उपाढे मुखे न बोले ।
३२. कारण बिना दिवसे न खूवे ।
३४. नित्य गंठसहि पञ्चराण करे ।
३६. नित्य चैत्यवन्दन ५-७ करे ।
३८. नित्य प्रते ५०० गाथा अणना ।
४०. नित्य सामायिक बहोत करणा ।
४२. नित्य पावसेर घृतसे ज्यादे न लेना ।
४४. लोगस १० तथा १५ नो काउसग करणे ।
४६. अपने लिये घर ओर हाट न करणा ।
४८. गदेला तलाइ ओशीका न रखणा ।
५०. चामला गद्दी पर नहि बैठना ।
५२. दर्द हुवे पीछे ऋण दिन पीछेसे दवा करणा ।
५४. नवबाढे सील पालना ।
५६. स्त्रीका एकांत संयट्ट टोळे ।
५८. कपाय उत्पन्न हुवे तब विगय त्याग करे ।
६०. परिनिदा न करे ।
६२. नित्य १३ द्रव्यसे ज्यादे न खाना ।
६४. बहुमूला वस्त्र न छेवे ।
६६. तैगदि मसलके स्नान न करे ।
६८. हरिकाय न खाना ।
७०. स्त्रीयां सुनते हुवे रागताल न करणा ।
७२. दो पुराणे एक सिज्जामे न घना ।
७४. छुंक्रामतीना पान पाणी न खाना ।
७६. एकेन्दी स्त्रीको न पडाना ।

१३. मूत्र मानन भरके न रखना ।
१५. कठोर भाषा न बोले ।
१७. पांच स्वावरकी जयणा ।
१९. अणछाण्या जळे वस्त्र प्रक्षालना नहि ।
२१. बीजणे पवन न टोळे ।
२३. ब्रसजीवको न दूमे ।
२५. सर्वया मृषा न बोले ।
२७. मानुषी ओर पशुस्त्रीका संयट्ट टाळे ।
२९. पीछली राते चार घडी पंजी न खूवे ।
३१. राते प्रथम प्रहरे न खूवे ।
३३. नित्य एकासनप्रत ।
३५. देववन्दन उभयकालावश्यक पढिछेहणा करे ।
३७. नित्य १ गाथा अवश्य पढ(ह)ना ।
३९. कुदर्शनीना संग न करणा ।
४१. नित्य प्रते एकहि विगय लेना ।
४३. पनर दिनमां अपवास दो करणा ।
४५. एरुवर्षसे ज्यादे एक ठामे न रहेवुं ।
४७. उख घोना नहि, पांच पोतसे ज्यादा न रखना ।
४९. पल्यंग मांचडा खाटले घुना बैठना नहि ।
५१. कलशीयो १, कटोरो १ से ज्यादे न रखणा ।
५३. स्त्रीके साथ एकांत न करणा ।
५५. मास पर्यंत एक दिशा रखना ।
५७. कलेन कपाय न करे ।
५९. अश्याप्यान न देणा ।
६१. तेन्नादि युगंध विन्येपन न करे ।
६३. पान सोपारी घुगराम न खाना ।
६५. रेणमी वध न छेवे ।
६७. स्वयं रमवती न पडाना ।
६९. नोमानेमे गजर आदि न लेना ।
७१. जेवर नहि पडना ।
७३. गी घुने रात न घना ।
७५. देवदय्य होरे उमरे गे न निदे ।
७७. मंदिरां भूमिं न घना ।

७८. संबंधीके लीए याचना नही करणा ।
 ७९. पारका द्रव्य उसकी मंजुरी सिवाय धर्ममें लगाना नही ।
 ८०. दो दिनसे ज्यादा एक घरे न खाना ।
 ८१. मिथ्यात्वी जो संवरी होवे तो उसके घरे तीन दिनसे ज्यादा न जिमे ।
 ८२. घेवर प्रमुख उत्कट आहार न करे ।
 ८३. सींघोडा घृसा नीला न खाना ।
 ८४. डगला कुडता पहरेवेकी जयणा ।
 ८५. परका लडका न लडाना ।
 ८६. स्वजन सिवाय जिमे वहां न जिमना ।
 ८७. हलवाइकी मिठाइकी जयणा ।
 ८८. रात्रिका राध्या हुवा भोजन न खाना ।
 ८९. गृहस्थके घरे धेठके बातें नहि करणा ।
 ९०. जूता नहि पहनना ।
 ९१. बाहन पर नहि बैठना ।
 ९२. मासमें एक दफे नख उतारावना ।
 ९३. कुछेर पकवानादि वासी न राखना ।
 ९४. मार्गमें स्त्री साथ बाता नहि करना ।
 ९५. पंचंगी बख न पहरेना ।
 ९६. स्त्रीयोंका झुडमें जाना नहि ।
 ९७. भानतान गाना सुनाना नहि ।
 ९८. लोकविरुद्ध न करना ।
 ९९. पारका घरे जाता खुंकारी करके जाना ।

इत्यादि बीजा बोल बहोत जानना । तथा सील पालवा संबंधी १०४ बोल सो अन्यत्रसे जानना । स्त्रीयोंको शील पालवा विज्ञे ११३ बोल छे ते अन्यत्रसे जानना ।

कहुआ साहे बहोतको संवरी बनाया, जैसा के-सा खीमा, सा तेजा, सा कर्मसी, सा राणा, सा कर्मण, सा श्रवसी, सा पुंजा, सा धीमा, सा बीरा, सा देया, सा थिरपाल, सा धीरु, सा लींवा, सा सीधर, सा कवा, सा सवगण, सा छणा, सा मागजी, सा जसवंत, सा डाय, सा वेला, सा जीवा, पटेल हांसा पशाया, सा रामा, कर्णवेधी इत्यादि बहोत साधे पाटण, राजनगर, खंभात, राधनपुर, थराद, जुनागढ प्रमुखे घणा संवरी थया, ते विस्तार बड़ी पट्टा-बलीथी जाणजो । सं० १५२४ थी ते सं० १५६४ लगे विचरी चरम चोमासो पाटण पथाया । तत्र सा खीमाने पदस्थापन कीया और अणसण २१ दिन पाली दिवं जगान । दुसरा संवरीए अनशन कीया । भस्मगृ(ग्र)इ उतरते सा कहुए धर्म दीपाव्यो । श्रीवीरसे ४७० वर्षे विक्रम अने विक्रमसे १५२४ कहुआ हुवा, एवं सा कहुआ १९ वर्ष गृहस्थपर्याय, १० सामान्य संवरी, ४० वर्ष पटोघर, सर्वथा ६९ । संवत १५६४ दिवंगतः ।

२) तत्पदे सा खीमा-सो पाटणमे मागवाड(पोरवाड)वृद्धशाखायां सा कर्मचंदभार्या कर्मादे पुत्र खीमा, १६ वर्ष गृहस्थपर्याय, १४ वर्ष सामान्यसंवरी, ७ वर्ष पटोघरपर्याय, सर्वायु वर्ष ४७ परिपाल्य, श्रीवीराने पदस्थापन कर सं० १५७१ पाटणमे दिवंगतः ।

३) तत्पदे सा बीरा-सो नाडोलइग्रामे वृद्धशाखायां श्रीश्रीमाली दोवी कुरपाल भार्या कोडमदे, पुत्र सा बीरा, सा कहुआना वचनथी संवरी थया । १४ वर्ष गृहस्थपर्याय, २५ सामान्य संवरी, ३० वर्ष पटोघर, सर्वायु ६९ परिपाल्य, जीवराजने पदस्थापन करी दिन ७ अणसण पाली, नंडोलाइग्रामे सं० १६०१ दिवंगतः ।

४) तत्पदे सा जीवराज-सो राजनगरे श्रीश्रीमाली परीख जगपाल, भार्या सोमोपुत्र सा जीवराज । श्रीवीराना वचनथी संवरी, १२ वर्ष गृहस्थपर्याय, ११ वर्ष सामान्य संवरी, ४३ वर्ष पटोघर, सर्वायु ६६ वर्ष ।

श्रीमाली दोसी रायचंद, भार्या कनकाई, पुत्र तेजपाल श्रीजीवराजना वचनथी संवरी थया, ते तेजपालने पाटे थापी राजनगरमां दिन ३ अणसण करी, दिवंगतः ।

५) सं० १६४४ में सा तेजपाल-१३ वर्ष गृहस्थपर्याय, २१ वर्ष सामान्य संवरी, पटोघर २ वर्ष, सर्वायु ३६ वर्ष । श्रीरत्नपालने पट्टे थापी, पाटणमें संव० १६४६ दिवंगतः ।

६) सा रत्नपाल स्थंभतीर्थे समीप कंसारीग्रामे दोसी वस्ता भार्या बाई सीडी पुत्र रत्नपाल । सा जीवराजना वचनथी संवरी थया । १० वर्ष गृहस्थपर्याय, २१ वर्ष सामान्य संवरी, १५ वर्ष पटोघर, सर्वायु ४६ । श्रीजिणदासने पाटे थापी संभातमें सं० १६६१ दिवंगतः ।

७) सा जिणदास स्थिरपट्टे श्रीश्रीमाली बहुरा जेसंग भार्या जमणादे पुत्र जिनदास । सा नरपति सामान्य-संवरीना वचनथी संवरी थया । १७ वर्ष गृहस्थ, ३३ वर्ष सामान्य संवरी, ९ वर्ष पटोघर, सर्वायु ५९ । अमदावादमें तेजपालने पाटे थापी सं० १६७० दिवंगतः ।

८) सा तेजपाल थंभतीर्थे श्रीश्रीमाली सोनी वसुपाल भार्या कीकीपुत्र तेजपाल । श्रीजिणदासना वचनथी संवरी हुवा, सं० १६५५ में । १४ वर्ष गृहस्थ, १५ वर्ष सामान्य संवरी, सं० १६७१ पटोघरत्वं आगतम् । सांप्रत सं० १६८४ लगे विराजमान अष्टमपदे उद्घोतकारक सा कल्याणादिशिष्ययुतेन मुखेन पृच्छ्यां विहरति ।

९) सा कल्याण, सो स्थंभतीर्थे दोसी हर्पा भार्या सहजलदे सं० १६५२ जन्म, सा मावजीना वचनथी सं० १६६४ मां संवरी थया, सं० १६८३ लगे श्रीतेजपालकी साये मुखे समाधे विचरते है ।

आठ पाटनां चतुर्मासा श्रावक प्रभाविक संघमतिष्ठा-प्रवेशादि-अनशनप्रमुख बहोत धर्मक्रियाका विचार हमेरी की हुई 'बृद्धारुपट्टदीपिका' से जानना ।

इति कडुआमति लघुपद्यावली सा० कल्याणेन कृता ॥

सं० वेद-वसु-कला १६८४ संवत्सरे । यावच्चन्द्र-सूर्यौ तावत्काल कडुआमतिनु संघ दीपो ।

इति कडुआमतिना गच्छकी लघुपद्यावली ॥

श्रीगीतमाय नमः ॥ १ प्रथम साहा कडुआ, २ तत्पट्टे सा श्रीसीमा, ३ तत्पट्टे सा श्रीवीरा, ४ तत्पट्टे सा श्रीजीवराज, ५ तत्पट्टे सा श्रीतेजपाल, ६ तत्पट्टे सा श्रीरत्नपाल, ७ तत्पट्टे सा श्रीजिनदास, ८ तत्पट्टे सा श्रीतेजपाल-सांप्रत अष्टमपदे विराजमान सा कल्याणादिशिष्ययुतेन, श्रीसंघस्य धूमं भवतु ॥

वीरवंशावली

अपरनाम

तपागच्छवृद्धपट्टावली ।

॥ ॐ ॥ अथ वृद्धपट्टावलि लप्यते-

श्रीआदिदेवादिजिनांश्च सर्वान् सीमन्धरादीनिह वर्तमानान् ।

श्रीजैनदेवीं सुगुह्यं प्रणम्य श्रीवीरवंशावलिकां लिखामि ॥

अथ शिवललनालीलाविकासदातु(४)श्रीपर्वमाहात्म्यकथनानन्तरं श्रीवीरदिव्यपरंपरां कथयति । तत्रादौ वर्तमान-
तीर्थाधिराजनमस्कारमाह-

प्रकटितजगदानन्द ! सुरतरुमणिसुरभिर्महामरमणीय ! ।

प्रणते हितप्रणेता शासननेता जयति जिनवीर ! ॥

पुनः स वीर किं(की)द्वयः ?-

श्रीशासनाधीश्वरवर्धमानो गुणैरनन्तैरतिवर्धमानः ।

यदीयतीर्थंखाहनेत्रैर्वर्षाणि यावद् विजयि प्रसिद्धम् ॥

इति मुख्यस्वामी ।

सठासमुष्टिप्रमुत्तमाङ्गो प्रक्षिप्य सिद्धयिजनेऽत्र यस्य ।

संस्थापयामास पदे स्वकीये स्वामी सुधर्मा जयताचिरं सः ॥

सुदृढमयन्तं पितरं स्वकीयं स्वकीयपत्नीमथ मातरं निजाम् ।

संयोज्य रात्रौ प्रभवदिचौरान् दीक्षां ललौ प्राप पदं च जम्बूः ॥

श्रीमान् प्रभवस्वामी गणनाथो गुणमणिसलिलनाथः ।

क्षय्यंभवोऽपि सूरिर्मणकपिता समजनिष्ट ततः ॥

निजमतिनिर्जितभद्रकृतभद्रः श्रीगणियशोभद्रः ।

तत्पट्टे..... ॥

अथ नव गणधर वीर विद्यमान यत्रां वैभारगिरिपर्वतोपरि मासभक्त संलेखना करी मोक्ष गता ॥

श्रीवीर मोक्षं गया पछी वारे वरसे गोतम मुक्त । गोत्र गोतम । भगवदेसे गोवरनगरे वल्लभूतिविमश्वरे
पृथिवीस्त्री सुत । इंद्रभूति नाम । पंचास वर्ष गृहवास । तीस वर्ष वीरसेवा । बार वर्ष केवलपयाय पाली, सर्व आयु-
बाण वर्ष भोगवी श्रीवीरवी वारे वर्ष मोक्ष गया ।

१. सुधर्मास्वामी—

पत्नी श्रीवीरपाटे पांचमा गणधर श्रीसुधर्मा स्वामी पहिलें पाटें थया । तथाहि—

कोलाग सन्निवेशे धमिल्ल नामा विप्र, तेहनी स्त्री महिला नामें । ते इन्द्रायण गोत्रयी उपनी । तेहनी पुत्र । उत्तराफाल्गुनी नक्षत्रें जन्म हुआ । सुधर्मा नाम दीधु । अनुक्रमें योवनावस्थायें वससगोत्रयकी उपनी एक कन्या परणावी । तेहस्युं संसारिक सुप भोगवतां एक पुत्री हुई । ते सुधर्मा चार वेद सांगोपांगनो पाठी छें । तेहनें पासें पांचसयें विद्यार्थि वाडवसुत विद्याभ्यास करे छें । पिण ते सुधर्माना चितनें विपें एक महासंदेह छे । ते कियो ? जे जेहवो ते तेहवो । ते संदेह श्रीवीरचचनें निःसंदेह हुआ । तिवारें पांचसय छात्र युक्त वर्ष पंचास गृहस्थपणु मोगवी, संसयछेदक श्रीवीरहस्त दीक्षा लीयी । वर्ष बहितालीस शिष्यपणें श्रीवीरनो विनय कियो । एतलो वर्ष बाण छदमस्थापद भोगवी, पुनः वर्ष आठ केवलीपद भोगवी—एवं सर्व आयु वर्ष सोनो संपूर्ण । मास एक चउविहार अपासण । पांचमें आरें । पञ्चमदक्षि । श्रीवीरनें मुक्ति हुआ पछी वोसे वर्षें श्रीगिरनारपर्वतोपरि श्रीसुधर्मा नामें श्रीवीरनां पहला पटोदरनें मुक्ति हुई ।

श्रीवीरज्ञानोत्पत्तेः चउद वर्षें जमाली प्रथम निहव । सोळे वर्षें त्रिप्यगुप्त द्वितीय निहव । प्रथम नाम निग्रंथी । श्रीवीरनें प्रथमपाटें सुधर्मा स्वामी जाणवा ॥१॥

२. तपट्टे श्रीजंबूस्वामी—

हवें ते जंबू कुमारनी उत्पत्ति कहें छें—पूर्वदिशि मगधदेशें बछभूमिमें राजगृह नगरें काश्यपगोत्री श्रेष्ठ रूपमदत्त । तेहनी स्त्री धारणि नामें । तेहनी कृपें पांचमा ब्रह्मदेवलोकायी आयु संपूर्ण [थय] देवतानो जीव चवी भावी बेटापणें उपनो । तिवारें धारणीई मध्यरात्रे सुतां थकां सुहणें सफलत जंबूनो झाड दीठो । तेहनें अहिनाणें जंबूकुमार नाम दीधू । अनुक्रमे वर्ष सोलनो हुआ । एहवे अवसरें श्रीसुधर्मा केवली विचरता आया । तेहनें सुपे उपदेस सांभली लघुकर्मी जीव जंबूकुमारें चोथु वर्त आदरयुं । सुधर्मा केवलीय विहार कीथो । भोग समर्थ जाणी बार बार मातापिता संसारनी वार्तां कहें । तोहि पिण जंबु पाणिग्रहण न बांछें । मातापितायें हर्षपूर्ण माटे घणा आग्रहयी उच्चम व्यवहारियाणि बेटो आठस्युं परणान्यो । पिण तेहस्युं स्नेह दृष्टि जोडें नही । संसारीकनां मृदुवचन वोळें नही । यतः—

हावो मुखविकारः स्याद् भावो चित्तसमुद्भवः ।
विलासो नेत्रजो ज्ञेयो विघ्नमो भ्रूसमुद्भवः ॥

एहवी एहवी कामचेष्टा करी अंग देपाडें । पण जंबु ते स्त्री सांझी दृष्टी जोडें नही, एहवे घणा मनुष्यनें मुक्ति जंबुनें परें नवाणु कोडी स्वर्ण द्रव्य आय्यो सांभली प्रभवो नामें चोर पालथी च्यारसें नवाणु चोर मनुष्य छेइ रात्रि जंबु घेर द्रव्य छेया पडो । घरनें छूटक चोरुमारि द्रव्यनो दीग कीथो देपी अवस्थापनी विधाने प्रक्रमें सरल परना मनुष्य प्रतें निद्रा दीपी । पछी तालोदयाठनी विघाडें ताळां उवाडी गृहापीसनी परें अरीह यका द्रव्यनी गांठडी बांधी मायें मुकी । च्यारसें नवाणु चोर सहर्षित चित्तयका स्वघरे जावा उपमि हुआ । एतळे जंबुना

સીલધર્મ મહિમાધકી શાસનદેવ્યાઈ ધાંમાનિ પરે નિશ્ચલ ચંધ્યા । અને જંબુ તદ્ભવ મોક્ષગામિ છે તે માટે આવસ્વાપનિ નીદ્રા ન આવી । એટલે પ્રમથો મેદીયેં ચઢ્યો । દેખેં તો રંગસાલાયેં જંબૂ નવોદા સ્ત્રિયોને ઉપદેશરૂપ પ્રતિવોધ કહી દૃષ્ટાંતે સમજાવિ છે । તે જંબૂવચન સાંભલી સ્ત્રી પણ પાછો પદ્મચરૂપ દૃષ્ટાંત કરે છે । પિણ સંસાર વિરક્ત યકા, દ્રવ્યના દિગ ચોર લિયે છે તે સાંદ્રહુ જોતા નથી । એ મોટા અચરિજ દેખી લઘુકરમી જીવ પ્રમથો જંબૂ કપક દૃષ્ટાંત સાંભલી મનદ્રું વિચારેં છે જે ધન્ય એ જંબૂ કુમારને । નવાણુ કોઢિ કનક અને તૂત પરણી નવોદા નવ કન્યા ધકી વેગલો છે । પિગ મુજને જે હું રાનપૂત્ર કદવાડું છું । શીલસંગ રહી ઘના જીવને દડવંધને તથા દડ પ્રહાર કરી ગાસિ મહાદુષ આપૂ છું । તો મુજને કુળ ગતિ હુસ્યેં । ઇસ્યું વિચારી પ્રતિવોધ પાંમી ચ્યારસેં નવાણુ પરિકરસહિત પ્રમથો આવી જંબૂને નમ્યો । એટલે શાસનદેવ્યાઈ તે સરુલને વ્રત છેવાનો આસપ જાણી વંધન થકી મુકયા । જંબૂયેં પણ નવ સ્ત્રીઓને પ્રતિવોધી પ્રભાતે સ્વમાતાપિતા અને ૮ પ્રિયાનાં માતાપિતા-એવં પાંચશેં સત્પાત્રીસ મનુષ્ય યુક્ત । પુનઃ નવાણુ કોઢી સૂર્ય ઉપરિ સૂર્યાં તજી નીર્લેખિતાયે.....પાણિગ્રહણને અવસરેં તિલકેં દીપા કોઢી સત્પાત્રીસ ઘરનો મૂલગો દ્રવ્ય-એવં નવાણુ કોઢિ સંભાળેં જાણવો । તે તજી ચર્પે સોલ ગૃહસ્થપણેં રહી । શ્રીમુખર્મા હસેં દીપ્ય સ્ત્રીધી । વર્ષેં વીસ શ્રીમુખર્માનો વિનય શિષ્યપણેં કીધો । વર્ષેં ચડમાલીસ યુગમધાનપદેં કેવલીપદ મોગવી । છેહલા કેવલી વિરુદ્ધ ધરાવી । શ્રીવીર સ્વમુદેં શ્રેણિકને કહ્યું જે-‘વેહલા દેવલોક યકી આવી ઇણેં સૂર્યા-ભદેવ નાટિક કીધુ તે દેવનો જીવ છેહલો જપૂનામેં કેવલી હોસેં ।’ એ વચનને અનુસારેં જાણજ્યો । સયલો આડપો વર્ષેં ઈસીનો મોગવી સંપૂર્ણ । પ્રમથાનેં સ્વપાટિં થાપિ શ્રીવીરમુક્તિ હુઆ પછી વર્ષેં ચોસઠેં શ્રીજંબૂ મોક્ષ હુઆ । તપ-

વાર વરસેહિ ગોપમો સિદ્ધો ચીરાઓ ચીસહિ સુહમ્મો ।

ચડસઢીએ જંબૂ ચુચ્છિન્ના તત્થ દસ ઠાળા ॥

૯

તે જંબૂ મોક્ષ હુયા તે સામે ઉત્તમ ચોલ દસ વિચ્છેદ હુયા તે કહે છે । યતઃ-

મળ પરમોહિ પુલાએ આહારગ લવગ ઉવસમે કપ્પે ।

સંયમતિય કેયલ સિજ્જણા ય જંબૂમ્મિ ચુચ્છિન્ના ॥

૧૦

એટલે મુક્તિનાં કપાટ દેતા ગયા । અથ જંબૂ ઉપમા-

લોકોત્તરં હિ સૌભાગ્યં જમ્બૂસ્વામિમહામુનેઃ ।

અથાપિ યં પતિં પ્રાપ્ય શિવશ્રીનાંન્યમિચ્છતિ ॥

૧૧

શ્લોકઃ—

ચિત્તં ન નીતં વનિતાવિકારૈર્વિત્તં ન નીતં ચતુરૈશ્ચ ચૌરૈઃ ।

યદ્દેહગેહાદ્ દિતીયં નિશીથે જમ્બૂકુમારાય નમોઽસ્તુ તસ્મૈ ॥

૧૨

ઇતિ જંબૂસંવંધ । દ્વિતીય પાટ ॥ ૨ ॥

૩. તત્પદે શ્રીપ્રમથસ્વામી—

તેહનો કાફક સ્વરૂપ કહે છે-જંધ્યાવલ પર્વતને ચિયેં તલહટીઈ જયપૂર નગરેં કાલ્યાણગોત્રિ જંયસેન રાજા । તેહનેં પ્રમથ નામે ૧, વિણયધર નામે ૨-વિહુ પુત્ર છે । તે માંહિં પિતા ગુણેં જેટ્ર જાણી કનિષ્ઠ જે લઘુ પૂત્રનેં

રાજ દીપ્તુ । એતલે પ્રમથો ક્રોધે ઘરથકી નીકલી મીલની પાલે પછિપતિ પાસે જદ રહ્યો । તિણે રાજપૂત્ર જાણી આદર દેહ પાંચસે ચોરનો સ્વામી કીધો । ચારસોં નવાંણ ચોર હેડે દ્વાત્મા અતિ ક્રૂરપનાથી ઘના મનુષ્ય પ્રતિ ઉપદ્રવ ઉપજાવે પળ કોડ વારવા સમરથ નહીં । एहवें जंवूने घरे द्रव्यना समुह आन्या जनमुखयी जाणी, प्रमथा पोताना समुदायने लेंड रात्रि जंवूने घरे द्रव्य हरवाने पेंठो । वीजा चोर सघला द्रव्ये विलगा छे । एतले प्रमथो मालीये चढ्यो, देपें तो रंगमोहले जंवू हस्ते नच परणोत कंकण बांध्यो छे । संसाने विषे सर्व अनित्यपणु स्त्रीओं कहे छे । ते उपदेस सांभली जंवू साथे प्रमथे वर्ष त्रीस संसारीकपणो भोगवी, श्रीसुधर्मा केवली हस्ते दीक्षा लीयी । वर्ष चौमालिस श्रीजंवूसी सेवा, शिष्यपणे कીधी अने वर्ष इग्यार जुगप्रधानपद भोगव्यु । एकदा श्रीप्रमथे पोताने पाटें थापवाने अर्थ श्रुतवळे करी स्वसंघने विषे उपीयोग देईने जोयुं । पिण पाटयोग्य कोड न दीठो । तिवारे पर सासने उपीयोग देवे थके पूर्व दिसें मगध देसें राजगृही नगरे वसगोत्रि यजुर्वेदीय यज्ञारंभ करतो शिष्यमव वाडव वेदकुंभ दीठो । तिहां स्वशिष्य मोकली यज्ञकुंडनी खेंटी हेंठें श्रीश्र्य(शां)तिर्विव दर्शने करी प्रतिबोध पामी, श्रीप्रमथ पासें दीक्षा लीधी । हवे प्रमथस्वामी सर्वोयु धर्ष पंचासीनुं संपूर्ण पाली श्रीवीर मुक्ति हुआ पछी वर्ष पंचोत्तरे श्रीप्रमथस्वामी स्वर्ग हूओ । इति त्रिजो पाट ॥ ३ ॥

हैं श्रीपार्श्वनाथना प्रथम गणधर श्रीसुभेय नामें । तस्य शिष्याचार्य श्रीहरिदत्त । तस्य शिष्याचार्य श्रीसमुद्रस्वामी । तस्य शिष्याचार्य श्रीकेसी । श्रीवीरवारें केसीस्वामी । तस्य शिष्याचार्य श्रीस्वयंप्रभसूरी । तस्य शिष्याचार्य श्रीरत्नप्रभसूरी प्रगट हुआ । तेहें श्रीवीरमुक्ति पछी वर्ष वाचन आचार्यपद हुआ । श्रीवीर तस्य शिष्याचार्य श्रीरत्नप्रभसूरी प्रगट हुआ । तेहें श्रीवीरमुक्ति पछी वर्ष वाचन आचार्यपद हुआ । श्रीवीर मुक्ति गया पछी वर्ष पच्योत्तरे ओईसा नगरि चामुंडा प्रतिबोधी घणा जीवने अभयदान देई साविछ नाम दीयुं । सुनः तेही ज नगरनो स्वामी परमार श्रीउपलदेव प्रति धर्मोपदेस देई एक लापनं नवाणुं हजार गोत्रीसू प्रति-बोधा । तिणें श्रीपार्श्वनाथमासाद थाप्यो । एहि ज सूरियें प्रतिष्यो । तिहांथी उपकेशज्ञाति 'कहीवांणी । श्रीरत्नप्रभसूरीन 'उपकेशगच्छ' लोके कह्यो । तिहां पोहकरणा भोजग हुआ । इति चोयो पाठ ॥ ४ ॥

४. तत्पद्वे श्रीशरण्यंभवस्वामी—

तेहनो ब्रह्मस गोत्र । तिणें सगमां, यत्तारंमनें विषें, स्त्रीनें घरें हुकी श्रीप्रभवस्वामी पासें दीक्षा लीयी छें । यत्त करतां शिष्यमंत्रनें प्रभवास्त्रामीई संवाद करी, यत्तस्थंमयी श्रीशान्तिनाथजीनी प्रतिमा देपाडीनें प्रतिबोधी दीक्षा दीधी । तेवारें केडें ते स्त्रीनें मनक नामें पूज हूओ । ते बेटे पण लघुपणें पीता श्रीशय्यंमव पासें दीक्षा लीयी । पूजना स्नेह थकी साधुनो आचार शिपववा उपगारनें हेंतें श्रीदशवीकालक एहवें नामें छव दस अच्य[य]न लीयी । पूजना स्नेह थकी साधुनो आचार शिपववा उपगारनें हेंतें श्रीदशवीकालक एहवें नामें छव दस अच्य[य]न लीयी । अनुरूपे निपजान्या । ते बाल साधुनी छमासनी आशुस्थिति थाक्ते छव नीपजान्यो, छमासें ए सिद्धांत भण्यो । अनुक्रमे ते बालक साधु मरण पांम्यो । तिवारें अन्य साधुयें पीतानो पुत्र जांम्यो । गुरुयें नेत्रें आँसुपात थाता जांणी साधोयें बैराग्य वचन कही समझान्या । निर्मोहदशामां चेतना आणी समतामावे हुआ ।

हविं श्रीशिव्यंभवस्वामीये वर्षं अठावीस शृहस्यपद भोग्यन्तु, अने वर्ष इग्यार श्रीमभवन्नी सेवा शिष्यपणे कीपी । पुनः वर्ष त्रेविसताइ युगमभानपद भोगनी सर्व आणु [वर्ष] वासठ संपूर्ण पाली श्रीवीर मुक्ति गया पछी वर्ष अठाण्ये श्रीशिष्यंभवस्वरि स्वर्ग हजो ॥ ५ ॥ यतः—

કૃતં વિકાલવૈભાવ્યાં દશાધ્યયનગમિતમ્ ।

દશવૈકાલિકમિતિ નામ્ના શાસ્ત્રં ચમૂચ તત્ ॥

અતઃ પરં ભવિષ્યન્તિ પ્રાણિનો હ્યલ્પમેધસઃ ।

કૃતાર્થાસ્તે મનકવદ્ ભવન્તુ ત્વત્પ્રસાદતઃ ॥

શ્રુતામ્ભોજસ્ય કિઞ્જલ્કમિદં સંવોપરોષતઃ ।

મહાફલસમાયુક્તં ન સંચત્રે મહાત્મભિઃ ॥

૬. તત્પદે શ્રીયશોભદ્રસ્વામી—

તેહનો તૂંગીકાયન ગોત્ર । તિળે વર્ષ વાવીસતાં સંસારીપણુ મોગવી શ્રીસર્વ્યમ્ન ગુરુહસ્તે દીક્ષા લિધિ, અને વર્ષ ત્રણ્ણદ શ્રીસિર્યમ્નસ્વામીની સેવા શિષ્યપણે કીધી । પુનઃ વર્ષ પચાસ યુગમધાનપદ મોગવી સર્વ આયુ વર્ષ છાસી સંપૂર્ણ પાલી, શ્રીવીર મુક્તિ હુઆ પઢી, વર્ષ એકસો વહેતાલીસ વિષે (ચીત્યે) શ્રુતકેવલી શ્રીયશોભદ્રસ્વામી સ્વર્ગે હુઆ । ઇતિ પંચમ પાટ ॥ ૫ ॥

૬. તત્પદે શ્રીસંભૂતિવિજયસૂરી, શ્રીમદ્રવાહુસ્વામી—

૧ વેહુ ગુરુ માફ જાળવા । તે માંદિ શ્રીસંભૂતિવિજયસૂરી તે પટધર જાળવા અને મદ્રવાહુસ્વામી તે ગચ્છની સાર સંમાલીના કરનઠાર જાળવા । તે માંદે વિહુનો નામ જોડે લખ્યો છે । તિહા પ્રથમ વડા ગુરુમાફ શ્રીસંભૂતિવિજયસ્વામી । તેહનો માઠર ગોત્ર છે । અને વીજા લઘુ ગુરુમાફ શ્રીમદ્રવાહુસ્વામી । તેહનો પ્રાચીન ગોત્ર છે । હિવે શ્રીસંભૂતિવિજયસ્વામીયે વર્ષ વહેતાલીસ શુદ્ધસ્વાથમ મોગવી શ્રીગુરુ યશોમદ્ર પાસિ દીક્ષા લીધી । અને વર્ષ ચવાલીસ શ્રીયશોભદ્રસ્વામીની સેવા શિષ્યપણે કીધી । પુનઃ વર્ષ આઠ યુગમધાનપદ મોગવી સર્વાયુ વર્ષ ૯૦ સંપૂર્ણ । શ્રીવીર મુક્તિ હુઆ પઢી વર્ષ ૧૫૬ ચીતે શ્રીસંભૂતિવિજયસ્વામી સ્વર્ગે પૂહતા ॥ ૧ ॥

હવે વીજો લઘુ ગુરુમાફ મદ્રવાહુસ્વામિ તેહનું કાફ સ્વરૂપ કહે છે—

દક્ષિણદિશિ પ્રતિષ્ઠાનપૂર નગરં માચિનગોત્રિયા વરાહમીર । ૧ । અને લઘુ વધવ મદ્રવાહુ । ૨ । નામે વાઢવ રહે છે । તિળે શ્રીયશોમદ્ર ગુરુની વાળી સાંમલી ગુરુહસ્તે દીક્ષા લીધી । તે વેહું વંધવ ઘળે દિને વિદ્યાભ્યાસ કરતાં પદ્ દર્શનના મતના શાસ્ત્ર તેહના જાણ હુઆ । એમ્દા ગુરુ યશોમદ્ર ચિત્તને વિષે ચિંતવે જે ૧ વડો માફ યોગ્ય છે, પિણ અઠંકારી છે । તેહથી પદ યોગ્ય નહી । અનિ નાહનો માફ મદ્રવાહુ તેહનિ સમતાયુક્ત શ્રુતસમુદ્ર જાંની ગુરુવે સૂરી કીધો । પતલે તે વારાહમિહર વડો માફ ગુરુ તથા મદ્રવાહુ—૧ વિહું ઉપર ઘળે ક્રૂધ યતીવેપ લોપી પૂનરપિ સંસારી હુને આજીવીકા હેતિ પોતાના નામની ‘વારાહસહિતા’ નામે [જ]યોતિપનો સાશ્વ નીપજાવી મનુષ્યનિ નિમિત્તશાસ્ત્રે પ્રશ્ન કરે । એમ્દા રાજસભાયે આવી વારાહમીહર મૂડે કુડાલું કરી કહે—‘જે આજ થકી પાંચમે દિને પૂર્વે દિસિ થકી વીજા પ્રહરને એતે ઈણે કુંડાવર્તમન્થે અન્નમાર્ગે થકી દેવયોગે વાચન પલનો મહ પડસે ।’ તે સાંમલી રાજા શ્રીમદ્રવાહુને કહે—‘૧ ક્રિમ્ ?’ તિવારે મદ્રવાહુ કહે—‘જે મેહ પૂર્વે દિસી થકી કમ્બો તે મેહ જ્ઞાન કુળે થકી આવસે । યાકતો દિન ઘડી છ પાછલો રહેસે

—‘હસ્તે મુદ્રા મુલે મુદ્રા મુદ્રા સ્યાત્ પાદયોઃ દ્વયોઃ।
તત્પદ્યાત્ ગૃહે મુદ્રા વ્યાપારં પદ્મમુદ્રિકમ્ ॥

૧૬

— પુનઃ શ્રીસ્થૂલીમદ્રસ્વામી ચઢદ પૂર્વે શ્વેતે શ્વેત્યા, અને દશ પૂર્વે અર્ચિ શ્વેત્યા । વર્ષે ચોવીસ શ્રીસંભૂતિવિજય-સ્વામીની સેવા વિનયપૂર્વે કરી । અને વર્ષે પસ્તાલીસ યુગપ્રધાનપદ મોગરી, સર્વ આયુ વર્ષે નવાણું સંપૂર્ણ । શ્રીવીર શુક્તિ હુઆ પછી વસે પનરે વર્ષે, કોસા નામે નાપકાપ્રતિવોધક, શુરુ શ્રીસંભૂતિવિજય દુષ્કર દુષ્કર કયક ‘ત્વં ધર્મં ત્વં ધર્મં’, રૂદ વડ વતરસક, વિરુદ્ધારક, શ્રીસ્થૂલીમદ્રસ્વામી સ્વર્ગે પુહતા ।

તે સંઘાતે પહિલુ વજ્રરૂપભનારાચ સંઘયણ ૧, અને પહિલું સમચરસં નામે સંસ્થાન ૨, પુનઃ પૂર્વાંતુયોગ ૩—
૫ ત્રિહું વસ્તુ વિચ્છેદ હૃદ । પહિલું શ્રીવીર શુક્તિ હુઆ પછી વસે ચઢદ વર્ષે ગઈ થઈ અવ્યક્ત નામા ત્રિજો નિહવ પ્રગટ હો । યત ઉક્તમ્—

કેવલી ચરમો જન્મસ્વામ્યથ પ્રભવઃ પ્રભુઃ ।

શાપ્યંભવો યશોભદ્રઃ સંભૂતિવિજયસ્તથા ॥

ભદ્રયાહુઃ સ્થૂલીમદ્રઃ શ્રુતકેવલિનો હિ પદ્ ।

૧૭

૫ છ શ્રુતકેવલી જાણવા । અત્ર મહારુપિ શ્રીસ્થૂલીમદ્ર વર્ણનકાવ્ય—

વેદ્યા રાગવતી સદા તદનુગા પદ્મી રસેર્મોજનં

શુભ્રં ધામ મનોહરં વપુરો નવ્યો વયઃસંગમઃ ।

કાલોઽયં જલદાવિલસ્તદપિ યઃ કામં જિગ્યાદરાત્

તં વન્દે યુવતીપ્રવોધકુશલં શ્રીસ્થૂલીમદ્રં મુનિમ્ ॥

૧૮

શ્રીશાન્તિનાથાદપરો ન દાની દશાર્ણભદ્રાદપરો ન માની ।

શ્રીશાલિભદ્રાદપરો ન મોગી શ્રીસ્થૂલીમદ્રાદપરો ન યોગી ॥

૧૯

૫ શ્રીસ્થૂલીમદ્રનો સંવંધ અન્ય ચરિત્રે વિસ્તાર છે । તે માટે અત્ર વિસ્તાર કવ્યો નથી । પુનઃ શ્રીવીર મોક્ષ હુઆ પછી વસે અને ત્રીસ વર્ષે ગઈ હૃતિ ‘વોષમત’ પ્રગટ હો । ઇતિ શુલિમદ્ર સંવંધ । પાટ ॥ ૭ ॥

૮. તત્પદ્યે શ્રીઆર્યમહાગિરિ, શ્રીઆર્યસુહસ્તિસુરિ—

૫ વેહું શુરુમાઈ જાણવા । તે માહિ પ્રથમ વડા શુરુમાઈ શ્રીમહાગીરી, તેહનો ગોત્ર ફલાપત્ય નામે છે । અને વીજા લઘુ શુરુમાઈ શ્રીઆર્યસુહસ્તિસુરિ, તેહનો ગોત્ર વાસિષ્ઠ છે । તે માહિ પ્રથમ શ્રીઆર્યમહાગિરિસુરિ તે પદોત્તર જાણવા અને શ્રીઆર્યસુહસ્તિસુરિ તે ગચ્છની સાર સંમાલિના વરણહાર જાણવા । તે માટે વિહુંનો નામ જોડે લલ્યો છે । વિહું પ્રથમ વડા શુરુમાઈ શ્રીઆર્યમહાગિરિસુરિ વર્ષે ત્રીસ સંસારીકપદ મોગરી શ્રીસ્થૂલીમદ્રસ્વામી પાસે દોષ્ટા લીધી । અને વર્ષે ચ્યાલીસતાઈ શુરુ શ્રીસ્થૂલીમદ્રસ્વામીનો સેવા શિષ્યપૂર્ણે કરી । વર્ષે ત્રીસ યુગપ્રધાનપદ મોગરી સર્વાયુ એક જત વર્ષ સંપૂર્ણ । લઘુ શ્રીઆર્યસુહસ્તિસુરિને ગચ્છ મલાવી શ્રીઆર્યમહાગિરીસુરિને જિનકલ્પીની તુલના કરી । શ્રીવીર નિર્વાણ હુઆ પછી વસે પસ્તાલીસ વર્ષે વીતે શ્રીઆર્યમહાગીરીસુરિ સ્વર્ગે હુઆ ॥ ૧ ॥

। एहवें श्रीवीर मुक्ति हुआ पछी वसें अठावीस वर्ष गंग नांमा पांचमो निहव प्रगट हूओ ।

हैं श्रीआर्यसुहृत्सिद्धिर्भव्य जीवने परमोपकारी यथा विचरता मालव देसं उज्जैणी नगरे भद्रा नामे सार्थ-
वाही पासे वाहनशाला याची चौमासु रखा छे । तिहां निसि सज्जाय ध्यान करें छें, एतले सात भूमिई भद्रापूत्र
अवंतिसुकुमाल नामे वत्तीस स्त्रीओ साथें सुप विलास करतां, गुरु कयक अध्ययन मधुर स्वर एकचितथकी
सांभयी, जातिस्मरण पांभी, पूर्व भव नलनीगुल्मविमाननो देवसुप दीठो । स्त्रीओनो सुपविलास मूकी उतावलो
मेढी थकी उतरी गुरुने नमी कहे-‘साधुजी ! ए तुमे कही एहवां जे नलनीगुल्मविमानसुप-देवसाहिबीनी वात ते
हम अत्र रखा किम जाणो छो ? ‘श्रीआचार्य कहि-‘श्रीजिनवचनानुसारि।’ श्रेष्ठिपूत्र कहे-‘पूज्य ! एतलो ए सुप
भोगवी अत्र उपनो अने पुनरपि ते देवसुप हूं किम पांशु?’ ‘श्रीगुरु कहे-‘व्रत लिओ तो ते सुप लहो।’ तिवारें तिणें
भद्रा मातानी आज्ञा लही, बत्तीस कन्या, कोटी द्रव्य तजी; श्रीगुरुहस्ति दीक्षा लीधी । गुरुने कहे ए कठीण दीक्षा
मे यणा दिन ताई न सचवाय ते माटें अणसण करूं । ‘सांभलो कहे-‘तमारा जीवनि जिम सुपनो हेतु हुइ तिम करो।’
गुरुवचन ‘तह त्ति’ कही जिहां समसानि कंयेरी वननें विरो काउसगो रही अणसण कीधु । मारणिं जातां कोमलपणा-
थकी बिहु पणें कंयेरना कांटा खुंचवे करी लोहीना टवकां पळ्यो छें । तेहनी गंधे रात्रिनें विरो प्रवृत्ता सीयालणी
पीताना परिवारस्युं जिहां अवंतिसकुमाल साधु देहनी घुर्जा तजी काउसगीं रखा छें तिहां आवी । बिहु पगयी
मांडी सयलो सरीर भक्षणरूप उपसर्ग कीधो । पिण ते मुनि दृढचितथकी ध्यान न चलयो । आयू संपूर्ण उदारीक
देह तजी सांभर्मराजध्यानीई नलनीगुल्मविमाने देवनी साहीबीये उपनो एतलें मातायें पूज आयु पूर्णि, पिण
भंशर देह जाणी एक सगर्भा बहुने घरें मुकी, एकत्रीस बहुयुक्त भद्रा दीक्षा आराधी देवलोकें गयां । घरें
सगर्भानें पूज जनम्यो, तिणें पीता दग्धस्थानकें प्रासाद नीपजावी श्रीअवंति नामे श्रीपार्श्वनाथनो बिंब थापी ते
सदाशिवनो भजनार हुओ ।

हवें सीयालणीनो संबंध कहे छें—अवंतिद्वकुमाल पाहिलां श्रीजे भवे माछिनो अवतार हुयो । तिहां बिं खी-
इति । ते माछियें साधुनो उपदेश सांभली श्रीधर्म आराधी मरण पांमी नलनीगुलमबिसानें देवपणें उपनो ।
तिहांमी चधी कोटीध्वज विवहारीयानें घरे अवंतिद्वकुमाल नामें पूत्रपणे उपनो । अने वडी खी विभव वणीकपूत्री
हुइ । पुनः नाहनी खीं मरीने अपमानी हती, ते वाडवी हुइ । तिहां थकी मरण पांमी सीयालणी हुइ । ते बैरे
भक्षणरूप महा उपसर्ग साचव्यो । ते पार्श्वविंद आज दिनताइ समभाव उज्जेणी नगरीइ छें ॥ इति अवंति-
द्वकुमाल संबंध छे ॥ १ ॥

શ્રીકૃષ્ણ સંવંધ છે ॥ ૧ ॥

દશ પૂર્વધારક શ્રીઆર્યસુહસ્તીસુતી પુનઃ જેહનો નવ દીક્ષિત મિષ્ટુક જીવ તેહને ઉપગારીપળે હુઆ । શ્રીવીર મોજેં ગયા પછી વસેં પંચાસી વર્ષ સંપ્રતિતિ રિસદ નામે રાજા હુઓ । તેહનો સંવંધ કહેં છે—એકદા શ્રીઆર્ય સુહસ્તીસુતી વિહાર કરતાં કોસંવી નગરીદં વનેં વાટિકાઈ રહ્યા । શિષ્ય ગુરુ-આજ્ઞા લહી નગરમાંદી આહારનેં ઉધમેં ગયા છે । તિહાં દુર્મિશ યોમેં અન્નને અમાવેં મિષ્ટુક ઘણા હુઆ છે । પળ સાધુનેં પળ ઘણેં આદરેં સરસ આહાર આપતા દેપી એક રંક મિષ્ટુક તે સાધુ સાયે હુઓ । આહાર છેદ સાધુ વાટીકાઈ આન્યા । ગુરુ આગલેં આહાર આગોઈ છ પટલેં રંક પળ દ્વારિ આવી ઉમો । સાધુનેં કહેં છે—‘મુજનેં એ આહાર આપો ।’ ગુરુ કહે—‘સાધુનો આહાર આગોઈ છ પટલેં રંક પળ દ્વારિ આવી ઉમો । સાધુનેં કહેં છે—‘મુજનેં શિષ્ય કરો । પિળ આહાર આપો । હું ઘણો ક્ષપાર્તિ છુ ।’ સાધુનેં કલ્પેં, યીજા સુહસ્થને ન કલ્પે ।’ સાંમંલી કહે—‘મુજને શિષ્ય કરો । પિળ આહાર આપો । હું ઘણો ક્ષપાર્તિ છુ ।’

तिवारें गुरु दशपूर्वजाण छें । तिणें श्रुत उपीयोग दीधो । त्रासनः उद्घोषोत्कारक जांणी दक्षा आपीनें आहार पण दीधो । घणा दीन थकी तिनें सरस जांणीनें आहार विशेष लीधो । निर्बल सरीरयकी तेह रंगाने विखचिका हई । घणी असाता उपनी । उदरपीडापकी वेंदें । पहेंलां जे गृहस्थ भिक्षुनपणें, जे आहार न देता घणा तिरस्कार करता ते गृहस्थ नगरसेठ जेहवा आधी, नर दीक्षितनें साधुवेष उदय आग्यो जाणी बहुमूल्य औषधादिनें विशेष भक्ति वेयावच साचवें । ते देपी रंक साधु मन चितवे जे ए धन्य ए चारित्र्ये, धन्य ए वेपनें, जेना महिमा थकी एक कोटीधन लखेसरी व्यवहारीया बहुमाने करी मुझ भक्ति साचवे छें । एहवा शुभ चारित्र्यनी अनुमोदनाई बाल पांमी उजेणी नगरीई श्रेणिकनें आठमे पाटे कुणाल राजा, ते ओरमान माताना कपट थकी बर्ष तेरनो चयूदीण थयो छें, तेहने घरे वेटापणि उपनो । कतलेंक दिनें तेहनी जन्म थयो एतलें अरुसात पेटथूल रोगपीडाथकी पीतानो नास हुआ । तुरत ते बालकने लावी पाट तपते बेंसारयो । ते माटे एहनुं नाम संमति । केतलेंक दिनें श्रीआर्यमुहस्तिवरी लज्जेणीई चौपासु आग्या । तिरा दीवालीई जूहार भटारें दिनें श्रीगोतमकेवलछव महिमाई श्रीवीरचैत्ये रथजानाई समस्त संघयुक्त महामहे राजपये जातां गवाक्षे वातायनि बेठा थका संमतिई श्रीगुरुने देपी, जातिस्मरणे पूर्वमव दीठो । मनसुं चितवे, ए गुरि पहिला रंकनें मबें गुजने महाउपकार, दीक्षा देहनें, कीयो छें । एहवो बीचारी गोरथकी उतरी गुरुने वादी कहे—‘गुजने तुंगे ओलपो छो ? ।’ गुरु कहे—‘मालवाधीन प्रवल पून्यनें जगत ओलखें ।’ ते सामली संमति कहे—‘इणही ज नगरनो हु क्षत्री रंक नवदीक्षित चेलो तुमारी, ते माटे तूँहि कृपा करी गुजनें धर्मउपदेश कहे ।’ तिवारें संमतिनें गुरु कहे—अय श्लोक—

दिने दिने मङ्गलमञ्जुलाली सुसंपदा सौख्यपरंपरा च ।

इष्टार्थसिद्धिः बहुला च बुद्धिः सर्वत्र सिद्धिं सृजतां सुधर्मः ॥

२०

अतः कारणात् सर्वत्र—

चन्द्रमलनारायल-ग्रहयल-द्वयल(दिशोयलम्) ।

धाहुयलदिभ्यो(याहुभ्यो) यलवत्तर धर्मयल विलोक्यते ॥

२१

धीजेनैव भवेद् बीजं प्रदीपेन प्रदीपकम् ।

द्रव्येणैव भवेद् द्रव्यं भवेनैव भवान्तरम् ॥

२२

एहवो उपदेश श्रीगुरु गुपनो सामली, संमति कहे—‘हे कृपानिधि ! उचम गतिना जाणहार रुडा जीव, तेहना कुण आचार हुई ?’ गुरु कहे—‘हे संमति ! हे महामतिना स्वामी ! सांभल, उचम माणीना एह आचार हई ।’

श्लोक—

अथः क्षिपन्ति कृपणा वित्त तन्न पिपासवः ।

सन्तस्तु गुरुचैत्यादौ तदुच्चैःपदकाङ्क्षिणः ॥

२३

एहवो वचन उपगारी गुरुना गुपथी सामली समकित लही सुकृत करतो हुआ, संमति रूप, जिनप्रसाद मंडित प्रथवी शोभावती हुआ । तेहनी संख्या—सवा लाख नौतन म(पा)साद निपजायतो हुआ । तेहने वारणें बें हजार

સાધુને તપસ્વી જાણીને યદ્યસ્યે કમાઢ ઉઘાઢી ઘરમાંદિ લીધા। સાધુયે પારણો કરી પૂનઃ અઠાઈ પચ્છી, આવી ગુપ્તાઈ નિથલ કાઠસગ ધાને રહ્યો। ઇતલે સયલે મિષ્પ્યારીઈ મલી ચિત્તવ્યું જે ઇ યતી તરત આહાર છેદ ગયો છે, તિહાં મિહારીઈ આવી તેદ તપસીનો ઉદર વિદારી અન્ન પાપો। નગરમાં વાત પ્રસિદ્ધ થઈ। સંપતિઈ યતીવાત જાણ્યો। શ્રીકેવલી તીર્થરૂ વચનાસુારે અસ્યગ્રહેને યોગે દિન ૨ ઢાંણીનાં સમય જાણી સંપતિઈ સમગ્ર દેશે શ્રીઆર્યમુદસ્તી પ્રમુલ સાધુ સમુદાયને ઘણે આગ્રહે મહામહોત્સવે સ્વકૃત ધર્મશાલાઈ પથરાવ્યા। કપાટ હુઆ છે નહીં। પૂનઃ સંપતિ રાજાઈ પોતાના દાસ તથા ઘરની દાસી તેહને સાધુ સાધવીનો વેષ દેઈ અનારજ દેસે વિહાર કરાવ્યો। ઘણા ગાઢા મિથ્થપાત્વીને સમકોત પમાડી આર્ય જૈન કીધા। રૂપાદિ ઉત્તમ સ્કૃત્તે કરી રૂઢ પરમ્ભ આત્મા કલ્યાણનુ હેતુ જાણી નીરનાવી, કૌસ્વકુલ મોરિયવંસ સોમાવી સંપતિ તૃપ સો વર્ષ આઠ સંપૂર્ણ, સદગતિનો મનનાર હૂઓ। ગાયા-

કોસંયીઈ જેળં દમગો પવ્યાવિઓ તઓ જાઓ।

ઝજેળીઈ સંપદ રાયા સો નંદઝ સુદ્ધી ॥

૨૬

ઈતિ સંપતિ તૃપસંવંધ ॥

ઈ શ્રીઆર્યમુદસ્તિસૂરિ લઘુ ગુરુમાઈ તે ગઢના પટોધર હૂઆ, અને વડા ગુરુમાઈ આર્યમહાગિરિસૂરિ તેહણે જિનરૂપની શૂલના કીધી। દાક્ષિણપણે રાજ્યપિંડ લીધો। તે માટે વિહૂ ગુરુમાઈને માંડલી આહાર પાંણીનો વ્યવહાર જૂઢો હૂઓ। શ્રીમહાગોરીસૂરીઈ સમ્મિતશિપરની યાત્રાને હેતે પૂર્વદેશે વિહાર કીધો। તેહની ચ્યાર પેઢીને આંતરે શ્રીદેવડી ક્ષમાશ્રમણ હૂઆ। શ્રીઆર્યમુદસ્તીસૂરીઈ વર્ષ ત્રીસ સંસારીપદ મોગવી શ્રીસ્થૂલીમદ્રસ્વામીને હસ્તે દીક્ષા લીધી, અને વર્ષ ચૌત્રીસ શિષ્યપણે ગુરુનો સેવા કીધી। પૂનઃ વર્ષ છહેતાલીસ યુગપયાન પદ મોગવી સર્વાયુ વર્ષ સોતું સંપૂર્ણ શ્રીવીર મુક્તિ હૂઆ પછી વસે ને ઇકાંશુ વર્ષ શ્રીઆર્યમુદસ્તીસૂરી સ્વર્ગ હૂઆ ॥ પાટ ૮ ॥

૧. તત્પદે શ્રીસુસ્થિતસ્વામી ૧, લઘુ ગુરુમાઈ શ્રીસુપ્રતિવદ્સ્વામી ૨ -

ઈ વિહૂ ગુરુમાઈનો વ્યાધાપત્ય મોત્ર છે। તે માર્દિ શ્રીસુસ્થિતસ્વામી તે પટધર જાણવા અને લઘુ માઈ શ્રીસુપ્રતિવદ્સ્વામી તે ગઢની ચિંતાના કર્ણહાર હૂઆ। તે માટે ઇ વિહૂ ગુરુમાઈ નામ જોહે લલ્યાં છે। પૂનઃ ઇ વેહૂ ગુરુમાઈ આલીયણંકે કાકેંદી નગરીઈ, મહર્ષિ ગીતમ કથક જે સૂરીમંત્ર તેહનો કોટિવાર સ્વરણ કીધો। તિવારે નવમા પાટ યકી 'કોટિકગઢ' ઇહવો વીજો નામ પ્રગટ હૂઓ। તે પદિહાં શ્રીસુપ્રમાસ્વામીયકી માંડી આઠ પાટ સુધી 'નિગ્રંથગઢ' ઇહવો નામ કહેવાતો। તેહને સર્વ આયુ સંપૂર્ણ.....શ્રીવીર મુક્તિ હૂઆ પછી વર્ષ ત્રિણસે અને વહોતર વિતકે થકે શ્રીસુસ્થિતસ્વામી સ્વર્ગ હૂઓ। પૂનઃ શ્રીવીર નિવાંણ હૂઆ પછી ત્રિણસે અને ઝગણાસી વર્ષ વીતે, શ્રીમુગુરુચ્છ નગરે શ્રીઆર્યસૂપ્રતાચાર્ય પ્રગટ હૂઆ ॥ પાટ ૯ મો ॥

૧૦. તત્પદે શ્રીઇન્દ્રદિન્નસૂરિ-

અને લઘુ ગુરુમાઈ વીજા શ્રીમીયગ્રંથસૂરી। તિહાં વદ્દ ગુરુમાઈ શ્રીઇન્દ્રદિનસૂરી તેહનો કૌસિક મોત્ર છે, લઘુ ગુરુમાઈ મીયગ્રંથસૂરી તેહનો કાસપ મોત્ર છે। શ્રી ઇન્દ્રદીનસૂરી વિહરવા મુદેરીઈ શુદ્ધતા। ઇહવે શ્રીવીર મુક્તિ

हुआ पछी च्यारसैं सीतर वर्ष गया हुंते मालव देशें उजैणी नगरें परमारवंसैं राजा श्रीविक्रमादित्य प्रगट हुआ ।
तेह वर्षनु मान कहैं छें । श्रीवीर चिरं (?) पालकराज्य वर्ष साठ । नंदराज्य वर्ष १५५ । मोरियराज्य वर्ष
१०८ । पुष्कमित्रराज्य वर्ष त्रीस । बलमित्र १ भानुमित्र २ श्रीकालिकाचार्यना भाणोज तेहनो राज्य वर्ष साठ ।
नरवाहनराज्य वर्ष च्यालीस । गर्दभिलराज्य वर्ष तेर । साकोराज्य वर्ष च्यार । श्रीवीर मुक्ति हुआ पछी
च्यारसैं छनु वर्ष गयें दक्षिण दिसैं श्रीगोदावरी नदीनैं कांठे पड़ठाणें भूजंगाधीप सानीधयकी श्रीशालिवाहननो
साको प्रगट हुआ । एवं वर्ष च्यारसैं ने सीतरनो मेल हुआ ।

श्रीवीर मुक्ति हुआ पछी त्रणसैं नैं बीस वर्ष गया पछी मोरीय राजानें राजें श्रीआर्यसुहस्तीधरीनैं संघाडें
पहिला श्रीकालिकाचार्य प्रगट हुआ । तिणें सौधम्मैद्र आगलें निगोदनो विचाररूप विचरो कइो । पुनः 'श्रीपन्न-
वणा उपांगसूत्र'ना कारक ए बोथा युगप्रधान जाणवा । पुनः बीजा कालिकाचार्य श्रीवीर मुक्ति गया पछी
च्यारसैं नैं ब्रह्मपन वर्ष बीतैं बलमित्र-भानुमित्र राजानें राज्यें दक्षिण दिसैं गोदावरी नदीनैं कांठे पड़ठाणें राजा
श्रीशालिवाहनना आग्रहयकी एकतालीस जैनाचार्यनी शासिहं, श्रीपर्व आयें हुते यक्षोत्सवें श्रीपर्वनो अंतराय
जांणी भाद्रवा सुद पांचमथी चोथ दीने पर्युपणपर्व कीधी । एहनो विस्तार श्रीकालिकाचार्यनि कथा-
थकी जाणवो ।

श्रीवीर मुक्ति गया पछी च्यारसैं नैं एकबीस वर्ष गयें हुतें श्रीदन्द्रदिनसूरी स्वर्ग हुआ । हवें लघु गुरुभाइ
श्रीभीयग्रंथसूरी श्रीवीरसासनें प्रभावक हुआ । तेहनो संवंध कहे छें । अजयामेर गढीनी तलहटीइं हर्षपूर नगर
वसैं छें । एकदा तिहां विहार करता श्रीभीयग्रंथसूरी आज्या । एहवें छागनैं होमवानें सरल मंत्रना जाण जग्न
करता उद्यमी हुआ छे । एटलें जैन गृहस्थें गुरुनैं जागनी बाचा कही । तिवारें श्रीगुरुयें सूरीमंत्र वास मंत्री
आवकनै देइ कइा जे- 'ए वास वोकडानें माथें ठवज्यो । जिम एहनें अभयदान हसे अनैं शासन पण उन्नत होसैं ।'
आवकनै गुरुइं कहुं तिम ज कीधु । एटलें वोकडो देव अधीष्टत थकी आकाशें जाइ उमो रखी । यागकृत वाडव प्रति
मनुष्य भापायें, अरे विमो ! तुम्हें सांभली, जेतला पखनी देहीयें रोम होय तेतला हजार बरस सूधी पखना घातनो
करणहारनो जीव नरकें रखो वेदना वेदे । यतः-

महतामपि दानानां कालेन क्षीयते फलम् ।

भीताभयप्रदानस्य क्षय एव न विद्यते ॥

२६

ते छागना एहवा वचन सांभली सकल मनुष्यना हृद छागनैं पुछें छें- 'जे तूं कूण छें ?' छाग कहे- 'हूं याचक
देवता छूं । ए' अज माइरु वाहन छे । तें माटें तुमैं ए धर्म बांडो छो ते सर्व मिथ्या छें । साचा धर्मनी परीसा
करो, तो श्रीभीयग्रंथसूरीनैं पूछो ।' तिणें वाडवें गुरुनैं धर्म पूछ्यो, तिवारें सूरीइं, यत गाथा-

धम्मो मंगलमुक्तिं अहिंसा संजमो तयो ।

देवा चि तं नमसंति जस्स धम्मे सया मणो ॥

२७

ए गाथाइ कही । ते सांभली सर्व वाडव प्रतिबोध पांमी दयाधर्म प्रत्ये आराधता हुआ । श्रीगुरुइं
वोरुडानें अभयदाननो देणहार जांणी कीर्ति हइ । एतलें ए भीयग्रंथ विवीरनैं श्रीवीरसासनें प्रभावक कइा ।
इति प्रियग्रंथसूरीसंवंध ।

एहवें अवसरें प्रथम तिर्यकर श्रीरूपमपूत्र नमि १, त्रिमि २ तेहनी शापायें विद्याधरवंशी श्रीवृद्धवादी-
सूरी, तेहना शिष्य श्रीसिद्धसेनसूरी 'श्रीकल्याणमंदिरस्तोत्र'ना करणहार प्रगट हूआ। तिरां प्रथम वृद्धवादी-
सूरीनो संबंध कहें छें-

एकदा विद्याधरशापाई आ० श्रीस्कंदसूरी विहार करता गोडदेशें कोसलपूर नगरें आध्या। तिरां
मुकुंद नामे वाडवें वृद्धपणे गुरूवांणी सांभली यूज्यो। चित्तसुं चित्तवें, जे शास्त्रने विषें पंडितें कहां छें-

यथा चतुर्भिः कनकं परीक्ष्यते निघर्षणञ्छेदन-ताप-ताडनैः ।

तथाहि धर्मो विदुषा परीक्ष्यते श्रुतेन शीलेन तपो-दयागुणैः ॥

२८

शिवशासननें विषें ए चार आत्मशुद्धिना भेदमाहि एके शुद्ध नयी, एक जैन बिना। तथा अभिनिवेश
मिथ्यात्विना शाख १, शील २, तप ३, दयापरिणाम ४-ए चार वाना शुद्ध न कहिए। इम जैनदर्शननी साची
वस्तु जाणी श्रीस्कंदलाचार्य पारिं मुकुंदे दीक्षा लीधी। वृद्धावस्थाई पिण रात्रें गार्हि स्वरें विद्यानो उद्यम करें।
तिवारें गुरु कहें-'मो महाबुभाव। रात्रि मोटे शब्दे न अणीयें। अनार्य मनुष्य जायें। खांडण पीसण आरंभे प्रवर्तें।'
तेहवे एक वृद्धा स्त्री ते साधु रात्रें भणतां घोष पाठ करतां ते दोसी कहें-'रे साधु ! तु घरदपणें भणीने स्पूं मूसल
फूलावीस ? अमने नीद्रा करावा देतो नयी। ते हेतुयी गाढे शब्दे अहेतु याई।' यथा यतः-

जागरिया धर्मीणं आहर्मीणं तु सुत्तया सेषा ।

वच्छाद्यिभगिणीए अर्काहिंसु जिणो जयंतीए ॥

२९

इति भगवत्येगे। एहवुं गुरुनु वचन सांभली रात्रि भणवुं मूसी दिवसें घोष पाठ करें। तिवारे गृहस्थ तथा
लघु शिष्यादिक ते पिण हासिय करी इसई। ते क्रिम जे-'तुम्हे गरदपणें गार्हि शब्दे भणीने किसुं ते फूलावस्यो ?'
ते हासु सांभली कास्मीरदेशि पृंहूंते, सारदामंदिरे उपवास करी बैठो। निश्चलें सरस्वति प्रसन्न थई। कहिं-
'वृद्ध ! वर मांगी। हूं तुहने तूठी।' कहे-'गरदपणें बुद्धि बांछूं।' ते सांभली वाग्देवी कहई-'जातूं विद्यापात्र हूजो।'
ते श्रुतदेव्या दत्त वर लई आबी गुरु बांदी बाजारनें विपई यणा मनुष्य समसि, ते दोसी समसि, सारदादत्त वरना
महिमा धकी मुसल खूं हूं ते नवपल्लव कूपलें करी शोभाव्युं फुलाव्युं। काव्य ग्राह-

मद्भगोः शृङ्खलं शक्यच्छिप्रमाणं (१) शीतो यहिः (२) मारुतो निष्प्रकल्पः (३) ।

यो पद द्यूते सर्वथा तन्न किंचिद् (४) वृद्धो वादी क किमहीम्न वादी ॥ ॥

३०

गुरे विद्यापात्र योग जाणी आचार्यपद देई श्रीवृद्धवादीसूरी नाम दीधु ।

इति वृद्धवादीसूरीसंबंध ॥

पुनः इवई 'श्रीकल्याणमंदिरस्तोत्र'नी उत्पत्ती कहई छई-श्रीवृद्धवादीसूरी विहार करता भृगुकछि

१ 'प्रभावकचित' अने 'प्रबन्धकोश' मी आ पयनं बन्ने चरणो आ प्रकारे मळे छे-

'यद्वा यस्मै रोचते तन्न किञ्चिद् वृद्धो वादी यापते कः किमाह ॥'

आव्या । एहवइ मालव मंडलें उज्जैणी नगरी कौशिक गौत्रें देवरूपी नामइं वाढव रहि छई । तेहनी देवशिका नामें ली छें । तेहनो पूज कुमुदचंद्र नामी महा पट् अंगनो जाण छई । तिणें अन्य पंडितना मुपथकी वाग्देवी प्रसन्न थी छें । श्रीरुद्रवादीनो वणो महिमा सांभली अत्यंत गर्व धरी ' जे मुंजनें विद्यावादे जीतस्यें तेहनो हूं शिष्य यादस । ' एहवी प्रतिज्ञा धारी जिहां भरुयचि श्रीरुद्रवादी छई तिहां आव्यो । एहवइं रुद्रवादी देहचिंताईं नगर बाहिर आव्या छै । तिहां बिहुं एकठां मिल्या । वनइं विपइं गौवलीया तथा पिंडारा गौ चारइं छई । कुमुदचंद्रि विद्यावादनो आसय जणाव्यो । तेह पिंडारानीं शापीया करी विद्यावाद प्रारंभ्यो । तिहां प्रथम कुमुदचंद्रें संस्कृत वाणी कही । पिंडारा न समजईं । ते कहे—'ए विद्या कांई नहीं । ब्रह्म तूं फोकट आरडे छे । मूर्ख छई । ' तिवारें रुद्रवादिखरी भवसरना जाण हुई । कल्पक रजोहरण कटि बांधी डंड उंचो हाथि रापी प्रदक्षणाखरी बेरणीइं नाचता हुआ मुखि रम भणिजे । अथ चालि—

- ‘ नवी मारीइं नवी चोरीइं, परदारागमण न कीजीइं । ३१
थोडास्युं थोडुं दीजइं, तउं टगिमगि सगिग जाइइं ॥
- गाय भिस जीम नीलु चरइं, तिम तिम दूध दूणो भरइं । ३२
तिम तिम गोवाला मन ठरइं, छाछिं देयतां तेहू तरइं ॥
- शुलस्यु चावइं तिलतांदुली, वेढ वजावइं वांशली । ३३
पहिरणि ओढणि हुंइं धावली, गोवाला मन पूगी रली ॥
- मोटा जोटा मिल्या पिंडार, माहोमाहि करय विचार । ३४
महीपी दूखणी सरजी भली, दीइं दाबोटा पूगी रली ॥
- वनमाहि गोवाला राज, इंद्रतणि घरि ते नहिं आज । ३५
भमर भिस दृक्षि बली सोल, सुखि समाधि हूइं रंगरोल ॥
- वाटउ भरीउं दहीनिं घोल, जीमणो कर लेइ घेंसि घोल । ३६
इणि परइं मुह मेलावउ करइं, स्वर्गतणी वात ज बीसरइं ॥
- हृदहृडाट नवी कीजें वणुं, धर्म न बोलीजे केह तणुं । ३७
कूडी शिप म देज्यो आल, ए तुम्ह धर्म कहुं गोवाल ॥
- गर डस बिच्छु नवी मारइं, मारंतओ पिण उगारिइं । ३८
कूड कपटयी मन वारीइं, इणि पिरइ आप कारिज सारीइं ॥
- गोवालीया उठया गहगही, हर्षित थका ताली देता सही । ३९
भलो एही ज डोकरउ, नहीं भणीओ एही ज छोकरउ ॥
- भट जे बोल्हो भूतप्रलाप, फोडया कान विगोइओ आप । ४०
जीत्यो ए हरयो तुं हल्ला, पाए लागी करइं ए गुर भल्ला ॥ ’

ते गोवालीयाना वचन सांभली कुमुदचंद्र श्रीहृदवादीनें कहे—“हूं प्रतिज्ञा संपूर्णि। विद्यावादें हारयां। ते मार्ति मुझने शिष्य करो।” “किसा यकी?!” “तुम्हे समयना जाण अनि हूं समयनो जाण नहि। एतली माहरी बुद्धि काची।” गुरें दीक्षा देई “कुमुदचंद्र” साधु नाम दीधुं। केतलेक दिनें गुरुसंग थकी श्रुतधर ह्या। अतिगर्वित थकी, एकदा श्रीगुरुनें कहे—“गणधरगुंथी जे प्राकृत सिद्धांत छई ते सधला संस्कृत करूं।” इम कही मढा उदाम विद्यापणई “नमो अरिहंताणं” ए सकल पंच पद प्राकृत छई, तेहनि संस्कृत निपनाची गुरुने संभलाव्यो—“नमोऽर्हत्सिद्धा-
न्वार्योपाध्यायसर्वसाधुभ्यः” ते सांभली गुरु कहे—“सकलगुणसत्र श्रीदेवाधिदेव सर्वाक्षरसंनिपातलब्धिना धणी गणधरादि हुआ। अनि श्रुतकेवली पिण आर्णि हुआ। पिण जें श्रीवीरमुखि गणधरें त्रिपदी पांमीनई सुगंध मालीनई उपमारनई हेतूई प्राकृत भाषाई रचना कीधी, तेहनु वचन अन्यथा करूं ते अनंत संसारी हुई। ते मार्ति ‘नमोऽर्हत्सिद्धा०’ ए वचने तुम्हनई मोटी आलोचना आवी। ते हृदवादी गुरुनो वचन सांभली कुमुदचंद्र चेलो गुरु पासें हृदनु वचन अन्य[था] करपांनी आलोचना मागई। तिघारई गुरु कहेई—“गाढा मिथ्यात्वीनें प्रतियोषी समकित पमाडी जैनपणु आदरावी गत तीर्थ पाछो वालई तजो श्रीसंघि गच्छामांडलई आवई।”

एहजुं गुरु १ संघ २ जु वचन प्रमाण करी एकाकी वीठार करता अवयुत वेंसि बारमई वर्षी, मालवदेसि, उज्जैणी नगरई, परमार श्रीवीक्रमाकर्णराज्ये शिमातर्ति श्रीमहाकालेश्वरनि मासादि शिवलिंग उपरिं मस्तक देई चुतो। बीनई दिनिं प्रात समई अर्चक सिवपूजक आव्यो। एतले मोढ शरीर, लंब भुजा, विशाल अवयव, निःस्पृह, अवीद, देपी अर्चक कहेई—“तूं उठि उठि। ए शिव भोलो भस्मयोगी तेहनें दूहवी किस्सूं मरण मागई छे।” इम गाढई स्वरी अर्चक बार बार कहेई तेतलई मनुष्य एकठा हूंआ, कहि—“उठि उठि।” पिण किम हि न उठि। तिघारें भरडई विक्रम पोकारयो। विक्रम कहीई—“ताणी घसरडी मासाद बाहिर काढी नाल्यो।” ते मरड राजाना अनुचर लई मनुष्यना समुदाय मीली उठाडवा लाग। पिण ते वज्रतुल्य। शिवनी आशातना जाणी पुनः अर्चक विक्रमई पोकारें। विक्रमे शिवमर्पादा लोपी जांणी ब्रानणा दीधा। ते ब्रानणा रांणीनें प्राहार हुई। रांणी आकंद करें। ते सांभली वीक्रम चित्तें चितवई, जें ए कोइक महा सिद्धपुरुष छे। एहस्यु प्राक्रम नही। विक्रम आवी हाथ जोडो नमी कहे—“हे कृपानिधी! मुज अपराध खमी, तुम्हे प्रसन्नि प्रत्यक्ष थाओ।” ते सांभली कुमुदचंद्र तरकाल उठी कहे—“रे अहो! विक्रम, आ नगरई तुज रारिज किसी अन्याय वार्ता छई।” विक्रम कहेई—“ते अन्याय वार्ता कहे।” तिघारई श्रीकुमुदचंद्रई धुरथकी विक्रमनई अर्वाचितकुमालनो संबंध संभलाव्यो। विक्रमनई मनि संदेह हुओ, कहे—“ते परमेश्वर श्रीअवंतिपासनी तुम्हे कीर्ति कहे।” तिघारें कुमुदचंद्र श्रीपार्श्वनाथ त्रेवीसमा तीर्थकर तेहनी स्तुतिरूपे ‘श्रीवल्याणमंदिरस्तोत्र’ कहेई छई। ते कहितां जेतलि एकादशम काव्यें श्रीपार्श्व परमेश्वरिं पहिलाथी कामराग जीतो छई ते स्वतवई—“यस्मिन् हरभ० ११।” ए काव्य कहितां शिवलिंग यकी भूभ्रज्वाला प्रगट हुई। पुनः कुमुदचंद्रि वारमा काव्यमां अदभुत रसि करी श्रीपार्श्वदेवनो महिमा वर्णवई छे—“स्वामिन्मन्त्रमा० १२।” ए वारसु काव्य वर्णवई छई—“क्रोधस्त्वया० १३।” ए तेरमूं काव्य कहितां शिवलिंग स्फोट हुई। पिंडीई विरह हुओ। ते मांही यकी तत्काल श्रीधरणेन्द्र श्रीपद्मावतई सेवीत, पुनः पार्श्वयस १ वैरीटया देवीई २ युक्त श्रीअवंतिपासनो विंव प्रगट हुओ। ते देखी विक्रम विसय पांम्यो। सकल मनुष्य युक्त श्रीपास प्रणमी बडो। कुमुदचंद्र कहे—“रे विक्रम! किहां ए हरलिंग अनि किहां राग-द्वेषवर्जित ए परमेश्वर। यतः—

४२

४२

५३

हसबै

वृत्तो

४४

इति सिद्धसेनसूरिसंबंधः ॥

११. तत्पक्षे श्रीदिग्गजसूरि-
तेहनो गौतम गोत्र । ए सूरिई कर्णाटकदेशि बिहार कीषो । एक भक्ति विगय रहित जाणवां । ए छरि
चउ उपगरणना धरनहार हूआ । अत्र उपगरणनो विवरो । एहवें अवसरि चंदेरी नगरि साधु शवने दग्धस्थिति
हई । ते पहिला साधुनि देह जिनावरने उपगारि काम आनि, एहवउ जांणी जल-थलने विपई साधु एकठा थई
पाठवता । ते वार्ता हउ परंपराई मुखमुपथी जाणज्यो ॥

१२. तत्पदे श्रीसिंहगिरिसूरि-
 तेहनुं कौशिक गौत्र । एहनई-श्रीशांतिखरि १, श्रीसुधर्मखरी २, श्रीआर्यनंदीखरी ३, श्रीशांढिल्यखरी ४,
 श्रीहीमवंतखरि ५, श्रीलोहीतखरी ६, श्रीरत्नाकरखरी ७-
 ए सात युगप्रधान प्रगट हुआ । पुनः श्रीआर्यमहागिरिना शिष्य स्थिरि श्रीआर्यरसितखरी । तेहनें
 संवाहे लब्धिसंपन्न श्रीदूर्वलीकापुष्कमित्रखरी प्रगट हुआ । तेहने मणावानई घोष पाठ उद्यमई करी छयोंदये

प्रा. ५. श्रीलोहितसूरी ६, श्रीरत्नकरसूरी ७, श्रीअर्यमहागिरिना शिष्य स्थितिर श्रीपर्यारसितसूरी । तेहने ए सात युगप्रधान प्रगट हूआ । पुनः श्रीअर्यमहागिरिना शिष्य स्थितिर श्रीपर्यारसितसूरी । तेहने मणावानइं घोष पाठ उद्यमइं करी सूर्योदये संवाहे लब्धिसंपन्न श्रीदूर्वलीकाशुक्लमित्रसूरी प्रगट हूआ ।

सेर दस घृत जठराग्नि जस्तुं । पुनः नागार्जुनसूरी १, श्रीस्कंदिलसूरी २, श्रीपादत्रितसूरी ३ औषधीं पादलेप करी आकाशमार्गि उडौ श्रीसिद्धाचल १, गिरीनार २, सम्मितशिखर ३, नंदीय ४, ब्रह्माणवाटक ५- एवं पंचतीर्थनी यात्रा करी पाक्षिक तपनुं पारणुं करता हूया ।

श्रीवीर मुक्ति हूया पछी पांचसओ अनि पचवीस वर्षे श्रीशत्रुंजय उच्छेद हूओ ।

श्रीवीर निर्वाण हूआ पछी पांचसओ अनई चुमालीस वर्षे गइं थकि छठो निहव रोहगुप्त नांमि भगट हूओ ।

श्रीवीर निर्वाण हूया पछी पांचसओ अनिसठतालीसवर्षे, पुनः विक्रम २६४ वर्षे, श्रीसिंहगिरिसूरी स्वर्ग हूया ।

११. तत्पदे श्रीपद्मस्यानी-

इवि श्रीवज्रसमांमिनो संघं कहे छई-जंतुडीपे दक्षिणाधर्मभरतें अवंति दिशि तूंबन ग्रामि गीतम गोत्रई श्रीधनगिरि रहइ छई । तिणें सगर्मां सुनंदा स्निने घरें मुकी आर्य समित साळा सहित बैराग्यें श्रीसिंहगिरिसूरीनो उपदेश सांभली दिसा छेई गुरु साथि विहार कीयो । केतछेक दिनें परे सुनंदाने वेढो हूओ । सुनंदानी सहीयर स्त्री ते बालकने रमाइतां कहई-‘ताहरई पिताई दीक्षा लीधी न हुत तो जन्मओत्सव करत ।’ एहवा वचन स्त्रीनां ते बालके काने सांभली जातिस्मरणई पूर्वभव दोठो । चिंचि चितवें जे हुं पिण चारित्र छेउं । एहवउ विचारी एकमनो थई घणु रुदन फरी । तेह थकी सुनंदा घणी आकुली हुई । मनें चितवीं जे एहनो पिता आवे तउ तेहने आपुं । इम करतां पट् मासनउ हूओ । एहवि अरसरई श्रीसिंहगिरिसूरी शालाई रखा । तिहा धनगिरि १, अनि आचार्य समित २-एविहं साधु गुरुनि आज्ञा लही तूंबन ग्राममार्हि आहारनी गविषणाई जाइ छें । एतलें ज्ञान उपयोगी शुकन विचारी गुरु कहै-‘हे शिष्य ! तुम्हनें आज गोचरीई जातां सचित अचित जें मिलें ते छेज्यो ।’ गुरुवचन अंगी करी ते वेहु मुनि संसारिक बंदाववा सुनंदा घरे पुहुंता । नगरमनुष्यई घर स्त्रीई ओलखी, रुदन करतो बालक तेणीं पीडाती एहवी जे स्त्री कहई-‘आ सुत तुम्हारो तुम्हे लियो ।’ इम कही वेढो धनगिरिनई दीधो । एतलें तुरत रोतो रखी ।

ते बालक झोलीई छेई गुरुवचन संभारी धर्मलाभ देइ धनगिरि गुरु पासि आव्या । घणें भारई वाह नमती देयी वज्रसमान भार जांणी गुरुई ‘वज्रकुमार’ नांम दीधुं । साधवीनें उपाश्रयें शिष्यावतरि आदि सुश्रूया सावयी । पालणई पठडाइई । रात्रिने विपई साधवी इग्यार अंगनी सहाय करे । ते पालणे छूतां सांभलतां थका बालकने अंग इग्यार मुखि आवख्या । इम करतां ते वज्र बालक त्रिण वरसनो हूओ । एतले तेजवत पूत्र सुनंदा गुरु पासि मागई-‘सुनई माहरो वेढो साधुजी आपो ।’ गुरु कहै-‘धर्मलाभई विहराव्यो बालक अम्हें पाछों न दीउं ।’ इम करतां राजा समक्ष त्रिवाद हूओ । राजा कहै-‘बोलाव्यो जेहनई पासि जाई तेहनो ए बालक ।’ एहवो राजानी वचन सांभली सुनंदाई भांति मांतिनी मुखडी मूकी; गरि रजोहरण मुखयो । एतलई वज्रकुमार राजसभा समक्ष रजोहरण मस्तके छेई नाच्यो; सुषडि अनि माता साहसुं न जोयुं । तिवारें ते देखी सुनंदा विचारई, जे भाईई १. स्वामिई २. अनई वेष्टई ३. पिण दीक्षा लीधी । इवि संसारई रखो सुसनई कुण आधार ? एहवउ जांणीनई श्रीसिंहगिरि पासि सुनंदाई दीक्षा लीधी । वज्रकुमारई आठ वर्षनई दीक्षा छेई दश पूर्व भण्णा । एरुदा श्रीसिंहगिरि बहिर्भूमि गये हुतई अन्य साधु नगरमार्हि आहारनें अर्थि गया छई । एहवई शालाई वज्रकुपाटि बाललीलाई साधुनी उपधि एकठी करी । विद्यार्थी ना मणई । एहवई इग्यार अंगनी वांचना दीइ छई । एतलई गुरु शालानें द्वारें विवर थकी मुत्तपणई रखा ते सयअं व्यतिकर देयी, जोग्य जांणी, श्रीसिंहगिरिसूरीई दश पूर्ववर वज्रनें पोतानें पाटि थाप्या ।

श्रीसिंहगिरिसुखरिनी आम्हा लही पांच शत शुनि साथि पूर्वदिशि थकी विहरता उत्तर दिशि
आव्या । श्रीवज्रस्वामी तिहां दुर्भिक्षियोगि संघ सिदातो जांणी पूर्वभव मित्र जूंभिकदेवार्पित आकाशगामिनि
विद्याईं श्रीसेनने वार योजन कल्पकूनो विस्तार, अडसठि कोठईं निपजावी, सुमिश्रईं महानसीपुरईं मुक्क्या । पुनः
श्रीवज्रसूरी उत्तर दीशि थकी विहरता दक्षणपंथि तुंगियानगरईं चोमासईं रखा । तिहां रस विकारना जोगथी
श्लेष्म हुओ । शिष्य प्रति श्रीवज्रसूरी कहइ—‘जि वादईं आज तुम्हें आधारनें अर्थि गृहस्थनें घरें जाओ ति वारे
शुंठिनो खंड थाचि लावजो।’ तिणे शिष्ये तिम ज सुंठि लावि गुरुहस्ते दीयी । गुरि कणे ते शुंठि थापि चिंते जें
अहार करी ए खंड वावरसुं । आहारने करवईं ते सुंठिखंड वावरवी वीसरी, स्यांजेनी पडिलेहन करतां गुप-
चस्त्रिका पडिलेहतां, कर्णथकी सुंदोखंड प्रयवीं पडथों । ते देखी पोतानो प्रमाद तथा विसरणपणुं जांणी
विचारईं, जे हूं दशपूर्वेनो धारक तेहनि ए किंम वीसरी ? उपयोग दीधईं थकी पोतालुं आयु थोडूं जांणी पोताना
शिष्य श्रीवज्रसेन, तेहनि पोतानें पाटईं थापी, कहें—‘तुम्हे सोपारकपचनईं विचरो । तिहां वार वर्पनईं अंतरईं,
हुमित्तनईं योगि, लक्ष द्रव्यें, एक हांडो खीरनी विपमिश्रित थकि मरणें, श्रे० जिनदत्त, भा० ईश्वरी, पूज च्यार,
उत्तम पात्र छईं, तेहनईं अभयदान दीओ । इम कहीजो, जे वार हजार जिहांज जुगंधरीना भरया वाहन आवस्यें ।
समुद्रथी पर द्विपथी आवसी । ए उपकार तिहां जाईं करो।’ एहवी श्रीगुरूनी आम्हा लही श्रीवज्रसेनसुरीईं
विहार करता ह्वा । एहवी श्रीवज्रसेननईं युगप्रधान पदवी हुईं । ते समयईं बीजो उदय हुओ । वीर मुक्ति ह्यां
पणी उसईं सोले वर्षः ।

હવિ શ્રીવીર નિર્વાણ હુઆ પછી શ્રીવજ્રસૂરીનો ચ્યાર સપ અર્ધિ પંચાણું વર્ષ જન્મ હુઓ । વર્ષ આઠ ગૃહસ્થ-
પણડે રથા । અનિ વર્ષ ઝુમાલીસ શિષ્યપર્ણી શ્રીસિંહગિરિ ગુરુનિ સેવા કીધી । વર્ષ છત્રીસ યુગમધાન પદ
મેળવ્યું । સયલું આયુ વર્ષ અઢ્યાસિ સંપુર્ણ । શ્રીવીર નિર્વાણ હુઆ પછી પાંચસિ અનિ ચૌરાસિ વર્ષ ગયે હૂતડે,
અનિ ત્રિસિ વર્ષ મોક્ષ મેળવ્યું ।

श्रीवज्रस्वामी नामि 'वज्रिशया' कहिवाणी। पुन इणहि ज वरिं गोष्टामाहिछि नामि सातमो निन्हव मगत हुओ ।

जिम श्रीजंघू साथि दश बोलनो विच्छेद हुआ तिम श्रीवज्र साथि, बाधु अवतारिय गोता समन ॥
अनि दश पूर्व २-ए विहु उत्तम बोलनो विच्छेद हुआ ।

महागिरिः १ सुहृस्ती २ च सूरिः श्रीगुणसुन्दरः ३ ।
विद्याचार्यः ४ रेवतीमित्रसूरिराट्

महागिरिः १ सुहृत्स्ती २ च सारः ३ प्रह्लादः ४
५ स्कन्दिलार्च्यः ६ रेवतीमित्रसूरिराह ७ ॥

श्रीधर्मः ७ भद्रगुप्तश्च ८ श्रीगुप्तो ९ वज्रसूरिराट् १० ।
 चतुष्टये दशपूर्विणः । २ ॥

युगप्रधानप्रवरः दशरथः ।
 पितामहं महाविभुम् ।

दंशपूर्वनिधिं वन्दे वज्रस्वामिमुनीश्वरम् ॥

अत्र श्रीवज्रवर्णन । उक्तं च-

किं रूपं किमुपाङ्गसूत्रपठनं शिष्येषु किं वाचना
 किं प्रज्ञा किमु निस्पृहत्वमथ किं सौभाग्यमङ्ग्यादिकम् ।
 किं वा संघसुमन्ननिः सुरनतिः किं तस्य किं वर्णनं
 वज्रस्वामिविभोः प्रभावजलधरेकैकमप्यद्भुतम् ॥

४८

ए वज्रस्वामी संबंध अन्य चरित्रे विस्तार छे, माटे लवलेख कबो ।

१४. तत्पट्टे श्रीवज्रसेनसूरि-

तेहनु भारद्वाज गोत्र । गुरु श्रीवज्रस्वामीने बचने विचार करता सधुद्रतटे सोपारकपुरपत्तने शालाई रखा । मध्यानें सल्लहङ्गोत्री थे० जिनदत्त, तेहनी स्त्री ईश्वरी, तेहनें वेटा च्यार नागिंद्र १ चंद्र २ निर्द्वैति ३ विद्याधर ४-ए नामि छई । तेहने धरें श्रीवज्रगुरुना वचनासुसारे भिक्षार्थ पुहुता । एतलई स्त्री भरतार विपमिश्रित आहार देखी सांभली दृष्टि संज्ञाई कहई-‘श्रीगुरु ! तुम्हें योग्य निर्दोष आहार नहिं छई ।’ ते सांभली श्रीवज्रसेन कहें-‘ए आहार भूमिकाई धारण करो ।’ यहस्य कही-‘विपम समई मर्यादावंत यहस्यनी मर्यादा किम रहई ।’ वज्रसेनजी कहई-‘प्रभातिनई समयई खाडीई निहाज युगंधरी धानि भयां आवस्यई ।’ ते गुरुवचन सांभली विप हांडी भूशरण करी । व्यवहारिओ जिनदत्त, स्त्री ईश्वरी, पुत्र च्यार युक्त हाथ जोडी श्रीवज्रसेननें कहई-‘तुम्हें महामूनि निस्पृह छौ । जओ तुम्हारा वचन सत्य हुस्ये तओ अम्हें तुम पासें व्रत लेइस्युं ।’ ए प्रतिज्ञा लेई महाश्रद्धावंत थया । श्रीधरि शालाई आवी स्मरण करतां बार पहर संपूर्ण हुआ । सधुद्रीं निहाज युगंधरीई भरया आव्या । घणो सुभिस हुओ देपी श्रीअमरदानना दाता जाणी जिनदत्त, स्त्री ईश्वरी, नागिंद्र १ चंद्र २ निर्द्वैति ३ विद्याधर ४-ए च्यार वेटा युक्त श्रीवज्रसेनसूरी पासें दीक्षा लीपी । अनुक्रमि ते च्यारे जणा केतलेक उणां दश पूर्वधर हुआ । ते चिह्नें आचार्यपदि कीया । नागिंद्र १ चंद्र २ निर्द्वैति ३ विद्याधर ४ च्यारपी ए च्यार शापा प्रगट हुई । अर्नि तिणें विहूए पिण एकविस आचार्य कीया । तेह थकी तेहनें नामि चुरासी गच्छ कहिवाणा । एतलई श्रीवीर निर्वाण हुआ पछी पांचसे व्यासी वर्ष-जयई हुते ए च्यार शापा प्रगट हुई । ए च्यार शापा जाणवी ।

तीहां थकी श्रीवज्रसेनसूरी केतलेक दीने विन्नरता थीसोरठ देसिं मधुमतिई कपर्दि नामी वणकर बसें छे, तेहनीं घरीं आडी १ अनी कुहाडी २ नामी वे स्त्री छई, पिण ते कपरदी तेहनीं अमस १ अपेय २-ए विहूनी अणावार जाणि प्रहारलेपे शिखा दीई छई । एहवे श्रीवज्रसेनसूरीयें ते वणकरनिं दूपीयो देपी बहिरुमि जातां थकां श्रीगुरुई कोमल बचने बोलाव्यो । कही-‘रे कपर्दी ! तू अम्हें पासि आवी ।’ ते कपर्दी पिण आवी हाथ जोडी उमो रबो । एहवई श्रीगुरुई आगिम ज्ञान करी दृष्टि दीवी, सुलभ बोधी जाण्यो । बली तेहनुं आयु घडी २ तुं जांणी गुरु श्रीवज्रसेन कहिये-‘अहो कोकिल ! तुनें महामष्ट देसिं छई । तूं धर्म करी पचखाणनु परमाण कर, जिम कष्ट मिटें ।’ ते गुरुनुं वचन सांभली विनयवंत कपर्दी कहें-‘श्रीगुरु ! ते पचखाणनी मुझने कृपा करो ।’ ति बारें गुरु श्रीवज्रसेन कहें-‘नमो अरिहंताणं’ इत्यादि नमस्कार ग्रुप थकी उबारो, पछी कटी दोरानी गांठी छोडि एक ठिसांणे वेठां भोजन १ अनि जल लेवूं २ । पछी तीमही ज कटी दोरानी गांठि बांधी । ते गुरुवचन कपर्दी अंगि करी, ते व्रत उचयूं । एहवई तिणठि ज दिनें सर्ष गरल व्याप्त अमिस रंड तेहनो भोजन हुओ, तेहपी ते कपर्दी मरण पांम्यो । पचखाण अंगी कर्पायी ते मदिसाई अणपन्नी पणपन्नी मध्ये उपनो । अवधिज्ञानं जाण्यो,

पोतानी पाछिलो भव । नमस्कार सहित पञ्चखाण महिमा मोटो दीसैं छे । हवी गुरुइं पञ्चखाण शिष्यो, पहिं भोजनैं तूरत मरण पांम्यो जांणी बिहू खी मिलि राजाने पुकारियो जे—‘इणि महात्माइं कांइरू शीपवी मारीओ ।’ राजाइं श्रीवज्रसेन गुरुनैं राव लेवा बेसाया । कहे—‘तुम्हे साधु थई किम ए खीनो स्वांमी भार्यो ?’ एहवे कपर्दी पोताने ज्ञाने करी जुइं । एटले उपकारी गुरुने कष्ट जांणी गांम प्रमाणे देवसक्ति पथर शिला निपजावी, आकाशे रह्यो, सकल लोकनैं कहैं—‘ए मूझ गुरु प्रत्ये खमावीं प्रणमो ! नहि तो वा शिला गांम उपरइं पाडूं छुं । ए गुरु मूझ मति महा उपगारी छई ।’ तिणे राजाइं मरणना भय थकी श्रीवज्रसेनने प्रणमी शालाइं पथराव्या । एतलि कपर्दीइं बिलां संहरी प्रसन थई राजादि लोक समसि ए गाथा कहैं—

मांसासी मज्जरओ इक्केण चेव गंठिसहिण्ण ।
सोहं तंतुवाओ सुसोह्वाओ सुरो जाओ ॥

४९

श्रीगुरुनैं बांदी कहइं—‘मई श्रीभगवान ! कित्या कर्म कीधा ।’ इम कही—‘ते तुम्हे कृपावंत करुणासमुद्र हित करी कहो ।’ ते सांभली गुरु कहइं—‘तैं पूर्वे भवि मोठा पाप कीधा । पिण तेहनो पवीत्रतानी हेतुइं सकल कर्म सांभली श्रीसिद्धक्षेत्र गिरिइं श्रीसंघने साहज्यना कारक थाओ । श्रीरूपम परमेश्वरनी भक्तीमां रहओ ।’ ते श्रीवज्रगुरुना वचन सांभली कपर्दी यक्ष हरयो, कहे—‘मुझ जन्म कुतार्थ हूओ । जे ए महातीर्थनि भक्ति मुजने उदय आवी ।’ ए तीर्थ कित्यो छे—

यत्र बहुकोटिसंख्या सिद्धिमयः पुण्डरीकमुख्यजिनाः ।
तीर्थानामादिपदं स जयति शत्रुञ्जयगिरिनाः ॥

५०

एहवी बहुमानइं स्तुति करतो थको ते व्यंतर श्रीसिद्धाचली कपर्दी नामा यक्ष श्रीसंघने कूशलकारक हूओ । एतलि चिरति मास एरुताइं कीजई । तओ ओगणत्रीस उपवास कीधानो लाभ हूई । काव्य—

यः पूर्वे तन्तुवायः कृतसुकृतलवैर्दुरितः पूरितो यत्
प्रत्याख्यानप्रभावादमरमृगहशामातिथ्यं यः प्रपेदे (?) ।
सेवाहेवाकशालिप्रथमजिनपदान्भोजयोजोस्तीर्थरक्षा—
दक्षः श्रीयक्षराजः स भवतु भवतां विघ्नमर्दी कपर्दी ॥

५१

इति कपर्दीसंबंध ॥

हइं श्रीवज्रसेनसुरीइं वर्ष नव गृहस्थपणु भोगवुं । वर्ष एक सो अनि सोल श्रीवज्रस्वामी गुरुनी सेवा शिष्य-पणं कीधी । अनि वर्ष त्रिण युगप्रधान पद भोगवुं । सर्व आयु वर्ष एकसओ अनि अष्टावीस संपूर्णी, श्रीवीर मुक्ति हया पडी छसय अनि बीस वर्ष, पुनः श्रीचक्रमादित्य थकी एम्सो अने आठि वर्षे श्रीवज्रसेनसुरी स्वर्ग हूओ ।

एहवें श्रीवीर मुक्ति हूओ पडी पांचसैं अनि सीनर वर्षे श्रीसिद्धिक्षेत्रि सा. जावडें तेरमो उद्धार कीयो ।
श्रीवीर मुक्ति हूओ पडी श्रीवज्रसेनसुरी चिरं राज्यें वर्ष छ सय अनि नव भाये हूतें, पुनः श्रीक्रमथी १३९

वर्षि दक्षिण दिशि कर्णाटक देशी दिगंबर नामि सर्व विसंवादी सातमें बोलनी परूपणा थापि, आठमो ए निन्दव हूओ ।

पुनः श्रीवीरनीर्वाण पछी छ सत नें बीसैं वर्षे श्रीगिरिनारें सा जावडें उदार कीयो ।

१५. तत्पट्टे श्रीचंद्रसूरि-

तेहनो सखहडगोत्रः, श्रीवज्रसेने चंद्रशापानो उदय जांणी च्यार गुरुभ्राता मध्ये श्रीचंद्रसूरीनि पाट-
थापना कीधी । अन्य व्रज गुरुमाई शालाई रखा घणा गौत्र प्रतिबोध्या । 'श्रीचंद्रगछ' एतुं ग्रीजु नाम कहिवाणु ।

पुनः विक्र० संव० ३७७ वर्षे निर्द्वैतिकुलिराज चैत्रगच्छीय आ० शोधनेधरसूरी । सवा लाख ग्रंथ श्रीसिद्धाचल महातीर्थनो महिमा हूतो । ति वारे बल्लभीनगरें श्रीशिलादित्य राजाई अल्पायु अनि विकल्प घणा जांणि ते पूर्वग्रंथ सवाल्ल हूतो ते माहि यकी सार सार संबंध दश हजारनई संख्याई उदरीनैं 'श्रीसिद्धाचल-
महात्म' कीथो ।

हविं ब्रह्मद्वीपीका शापानी उत्पति कहइ छई-आठिर देशी अचलपुर नगरें परिसरें कृष्णा अनि बेन्ना एहवे नामई बिहुं नदीनी बीचली ब्रह्म नामी द्वीप छै । तिहां च्यारसैं अने निवाणुं तापसनि परिवारि देवशर्मा नामि कुलपति रहे छे । ते मुख्य देवशर्मा आपणो महिमा बधारवा सर्व तापसनें बिहुं पगने विधि उपधी छेप करी संक्रांतिना पर्वना पारणानि दिने बेना नदीना जल उपरी हिंडी अचलपुरे आवैं । ते चमत्कार देपी मीध्यात्वी गृहस्थ भोजन देइ प्रसंसा करे । तपस्वी[नो] महातपसक्ति चमत्कारि छे । जैननी नींदा करी श्राद्धने कहैं-'तुम्हारा जैनमाहि कोइ एहवा प्रभावक नधि ।' एहवे तिहां बिहार करता श्रीवज्रस्वामीना मांमा श्रीआर्यसमितिसूरी आग्या । तिवारें जैन गृहस्थे तापसनो सर्व संबंध बढो । ते गृहस्थवचन सांभली गुरु बिचारो जे कोइक ओपणीना जोगथी कपट छई पिण तपसक्ति नहि । छरें श्रावकने तेडी बयां-'ए तापसनें रुडि परि बि पग धोइ जीमाडग्यो ।' गृहस्थे तिम ज कीथुं । 'अमारो हर्ष छइ' इम कही बलात्कारि देवशर्मा तापसैं ना ना कहितां बि पग पणि प्राक्रमि करी धोया । भोजन देइ बोलववा लोकहृंद साधइ हूया । पादछेप ओपणी धोया यकी नदीमां अर्द्ध बिचालइ बूडवा लागो । ति वारे लोके कपट कही निभ्रच्छीओ । सुप झापी हूओ । तेहबडें तेहनी प्रतिबोधवानें श्रीआर्य-
समितिसूरी तिहां नदीतटि आवी सकल लोकहृंद देपतां, चिपटी देई गुरु कहैं-'हे बेन्ने ! अम्हे पेलइ पार जावा चांछुं छुं ।' तेतलें नदीना बिहुं कुल एकठा मिल्या । सकल लोकमनि विस्मय हूओ । ति वारि श्रीआर्यसमिति-
सूरी मनुष्यहृंद सहित तापस स्थानि कनई जाइनइ धर्मोपदेश देइने ते पांचसि तापस प्रतिबोधी दीक्षा दीधी । ते सयला श्रीआर्यसमितिसूरीना शिष्य हुआ । तेहनी संघाते तेडी श्रीगुरु संघ सहित शालाई आग्या । श्रीजिनशासनोन्नति हई । तिहां यकी 'ब्रह्माणगछ' हूओ । श्रीवीर नीर्वाण हूआ पछी छसई अनि ईग्यार वर्ष गयई हूति ते तापस साधु यकी 'श्रीब्रह्मद्वीपीका शापा' केहेवाणी ।

एवं पाट पन्नर सुधी श्रीधिराचली सुत्रि करी यविर कखा; हवे तेहना शिष्य ते आचार्य कहे छई ।

१६. तत्पट्टे श्रीसमंतभद्रसूरि-

श्रीवैराग्यनिधी यकां किनारइ वाडीनैं विपई रहइ, किनारइ यक्षनई देहेरें वासो रहै । किनारइ वननैं विपई

रहें। इस जात्रगीत अहाथी निःस्पृहपणइं सकल सरी छत्रीस गुणें संपूर्ण देपी लोकें वनवासी एहउं विरुद दीधु।
तिहां यकी चोथु नाम 'वनवासीगच्छ' कहिवाणुं।

श्रीवीर मुक्ति हया पछी आठसइं नइं वीयासी वर्षे चैत्यवासी हुआ।

विक्र० सं० ४२८ वर्षे श्रीअनंगसेन तूंआर यकी दीछी नगरीनी थापना हुई।

१७. तत्पट्टे श्रीवृद्धदेवसूरी-

श्रीविक्र० सं० ५९२ वर्षे श्रीसाचोरपुर नगरें ओईसा नगर यकी आवी चहुआण श्रीनाडइं श्रीवीरविंव अठार
मार सुमर्णमय समासाद थाप्यो। श्रीवृद्धदेवसूरीइं प्रतिष्ठयो।

१८. तत्पट्टे श्रीप्रद्योतनसूरी-

एहवै विक्र० सं० ५९५ वर्षे अजयामेरुनगरें श्रीरूपभविंवमतिष्ठा नीपजावी। पुनः सुवर्णगरीइं दो० धनपतिइं
द्विलक्ष द्रव्य मुक्ति करी यक्षवसती नाम श्रीवीरविंवमासाद सहित मतिष्ठा हुई। एही ज सरीइं मतिष्ठा कीधी।

१९. तत्पट्टे श्रीमानदेवसूरी-

सूरीपदना महिमा यकी पट्टविगय त्यागी तेहने भक्तिवंत गृहस्थ भक्ति करी आहार आपे तो आहार न
छेवो। ते तपना महिमा यकी पदमा १ जया २ विजया ३ अपराजिता ४-ए च्यार देवी श्रीगुरुनी भक्ति साचवे।
अमारि पलावइं। श्रीसूरीइं नाडओलनगरें 'लघुशान्ति' निपजावी तेहनइं संभलाववाई तथा तेहने जल मंत्री छांटवें
चतुर्विध संघ यकी महामारि काडि संघ उपद्रव रहित हूओ। श्रीसूरी संपने कुशलकारी हया। श्रीगुरुनो वृष
सिंधदेशीं विहार हूओ।

उच गाजिपान देराउल प्रमुख नगरिं घणा सोढा राजकुमार प्रतिबोधी उपकेश कीथा। एहूनो विस्तार
संवंध 'प्रभावकचरित्र' मइं धुरें तें जोइ बांच्यो।

२०. तत्पट्टे श्रीमानतुंगसूरी-

श्रीसूरीइं अष्टमयगर्भित भयहर कहितां 'नमीऊण' इस्पें नामइं स्तोत्र श्रीपार्श्वनाथनी स्तवनारूपइं
श्रीपदमावतीनी कृपा यकी नीपजावी ते माहि 'विलसंतमोगभीसण ०' र गाथा आठमीनइं कहिवें करी जेणइं
श्रीनागराज वशि कीयो। पुनः श्रीसूरीइं श्रीचक्रेश्वरीना साहाज्य यकी वृद्धभोज राजानो समानें विपें 'श्रीभक्तामर'
एहवइं नामइं स्तोत्र प्रगट कीयो। ते भक्तामर स्तोत्रनी उत्पत्ति कहइं छइं। यथा-

मालवदेशी उजेंणी नगरइं राजा भोज वृद्ध छे। ते राज्य करै छे। तिहां मयुर १ अने वाण २ एहवें नामइं
विहुं नाडव महाविद्यापात्र रहइं छइं। एम्हा ते विहुं विद्याविवाद करावा राजसमाइं माटोमाडि अइंकार धरें- 'हुं
यणो मण्यो, तेह यकी हुं अधिक पात्र छुं।' इम वेहुं मत्सर धरता देपी वृद्धभोज कहें- 'रे दसो! तुम्हें वेहुं कास्मिर
देशी जाओ। तिहा सारदा जेहनइं विद्यावंत कहइं ते मोटो पंडित।' ते विह राजानो वचन सांगली कास्मिर मणी

चाल्या । अनुक्रममा घणो मारग उलंघो सारदामंदिर प्रति पाम्यां । भोजन करी संध्याई विहू सुता छंड, एतलई सरस्वतीई परिहारि मयूरने अर्थ जागतें ए समस्या पद पूछयूं जे—“शतचन्द्रं नभस्तलं ।” ते सांभली मयूरे कथुं—

दामोदरकराघातविह्वलीभूतचेतसा ।

दृष्टं चाणूरमल्लेन शतचन्द्रं नभस्तलम् ॥

५२

एहवी समस्या मयूरें संपूर्ण रही । ते सांभली पुनः वाणने परीक्षा हेति सारदाई समस्यानुं पद पूछीओ जे—“शतचन्द्रं नभस्तलं” ते सांभली वाणे अर्थ जागतइं कथुं—

यस्यामुत्तुङ्गसौषाघं विलोलवदनान्मुजे ।

विरराज बिभावयां शतचन्द्रं नभस्तलम् ॥

५३

एहवी समस्या वाणें करी । ते बीहुनी बाणी सांभली कुमारीका कहें तुम्हे—“बिहूं मढामझ छौं ।” एहवूं विरद लही केतलेक दिवसें घरे आग्या । बिहुने पंडित जाणिया । तो पिण मयूरनई वृद्ध जाणी भोज घणो आदर दीई । एतलें वाण द्वेप धरी स्वहस्ते चउरंगो हुइ चंडीकाने मासादे वेठो । चंडीकाना काव्य ६१ करी स्तवना कीथी, एतलें चंडी मत्पक्ष हुइं कहइ—‘वर मांगी, हु तुठो ।’ ते वाण कहें—‘लोके आश्रयपणा यकी हस्त-पाद नवपल्लव आपओ ।’ देवी कहें—‘हूआ ।’ एतलें हस्तपाद नवपल्लव लही नगर मध्य थई दरवारें राजानी कचेरीई वाण आग्यो । महा आम्नायवंत जांणी राजाई आदर आप्यो । एहनो चमत्कार देवी राजा श्रीवृद्धभोज सभा समक्ष सरल पंडित संडलीने कहइ—‘जें चमत्कार देवी राजा शिवि(व)दर्शन विना एहवा चमत्कार आमनाय अन्य दर्शनि न हई ।’ एहवूं सांभली राजानो कामदार जैन छे, ते कहें—‘इणही ज नगरें जैनाचार्य श्रीमानतुंगसूरी महा आम्नायना धारक महा विद्यापान निगवी छई ।’ ते सांभली वृद्धभोजने श्रीमानतुंगसूरीने कचेरीई वेढ्या । बांदी कहें—‘हे दर्शनी ! महापुरुष छो तुम्हे सासननो महिमा करो ।’ तिवारें श्रीमानतुंग वृद्ध भोजनें कहें—‘पय यकी कंठ लगें आठीछ अडतालीस ताला सहित गाढी मुझ देही करो ।’ राजाई सहु कचेरीना मनुष्य देवतां तिम ज कीधु । पछो तिहां यकी उपाडी ओरडा माहि घाली बारणै ताला देइ रक्षक मुख्या । कथुं—‘सजपणें रहीज्यो ।’ श्रीगुरु ओरडे वेठो । श्रीरूपमस्तुति तद्रूप ‘श्रीभक्तामरस्तोत्र’ कहितां श्रीरूपमदेवनी कौकरी चक्रेधरी शक्ति आवी । एक एक काव्यई एक निगड एक तालओ उपाडें इम कहितां थका “आपादकण्ठमुखशृङ्खलवेष्टिताङ्ग० ४२” ए काव्य बहितालीसहुं कहितां थकां सर्व आठीछ भागी ओरडाना कषाट पुर्या । श्रीसूरी रक्षकने पासें आवी उभा । सेवके जोई वृद्धभोजनें बीनव्या । श्रीगुरु कचेरी आग्या देवी राजा नम्यो । आश्रय पांवी कहइ—‘घन्य ए धर्म ! घन्य ए दर्शन जैन । जिहां एहवा भ्रमाचिक महान्नायना जाण, श्रीमानतुंग जेहवा रत्नत्रयीना आराधक छई ।’ महानिस्पृह, निर्लोमी जाणी, परमार वृद्ध भोज श्रीसूरीनई कहइ—‘तुम्हे कीस्यो स्मरण कीयो ।’ ति बारें श्रीगुरु कहें—‘भक्तामरस्तोत्र’ रूपीई श्रीरूपमदेवनी स्तुतीनो स्मरण कीयो । वृद्धभोज व्हें—‘ते कडो जे स्तोत्रि आठीछ बुटा एहवा मंत्राभाष छै ।’ ति बारें श्रीसूरीई स्वर पद अक्षर मंत्रयुक्त सभा समक्षं प्रगटयवैं ‘श्रीभक्तामरस्तोत्र’ बह्यो । ते सांभली वृद्धभोज श्रीसूरीने महामहोच्चैं शालाई पयराव्या । ते दिन यकी श्रीभक्तामर स्तोत्रनो महिमा भूमंडलई लोकरने विषे विस्तरयो । श्रीजिनशासननी कीर्ति हई ।

इति भक्तामरनी उत्पत्ति जाणवी ।

२१. तत्पट्टे श्रीवीरसूरी-

श्रीसूरीये दक्षिण देशी नागपुरनगरें श्रीनेमीनाथविंव प्रतिष्ठयो । एहवईं समईं श्रीवीर नीर्वाण हुआ पछी आठसय अनि पिस्तालीस वर्षे पुनः वि० सं० ४२१ वर्षे पछीम दिशि वल्लभीनगरनो भंग हुओ ।

२२. तत्पट्टे श्रीजयदेवसूरी-

इणी सूरीयें रणतंभोरनईं गिरिशृंगईं विक्र० ५७२ वर्षे पद्ममभविंव प्रतिष्ठयो । पुनः श्रीपद्मावती मूर्ति स्थापि । श्रीगुरुईं थलेची मरुभरईं विहार कर्यो । तिहां माटी क्षत्रीयना प्रतिबोधक हया ।

२३. तत्पट्टे श्रीदेवानंदसूरी ।

श्रीसूरीईं पश्चिम दिशि देवकईं पत्तनईं विक्र० ५८५ वर्षे श्रीश्रीपार्श्वनाथविंव थाप्यो । पुनः वि० ५७१ वर्षि कच्छदेशी सुथरी ग्रामईं शिव अनि जैननईं वाद ह्यो ।

२४. तत्पट्टे श्रीविक्रमसूरी-

श्रीगुरुने सारदा मसन हुई । गुर्जर देशी सरस्वती नदीईं तट्टे खरसडी ग्रामने विपे बिमासी चउवीहार तप कीयो । ते तपना महिमा थकी सारदाईं श्रीगुरु नमी पीपलीनो वृक्ष मुक्यो हुंतो ते त्रवपल्लव कीयो । श्रीगुरु कीर्ति हुई । पुनः श्रीगुरुईं धान्यपार देशि गोलानगरईं घणा परमार क्षत्री प्रतिबोधी उपकेश कीया ।

२५. तत्पट्टे श्रीनरसिंहसूरी-

श्रीसूरीईं उमरगढि गृहकरना तलावनें कंठे भादा प्रमुप नगरे नवरात्रीय अष्टमीनि दिनईं महिप वपनो व्यंतर रासस भोग छेता तेहनें धम्मोपदेश देई महिपना वष मुकाल्या ।

२६. तत्पट्टे श्रीसमुद्रसूरी-

मेवाड देशी कुंभलमेरईं जाति सोमण क्षत्री । संसार असार जांणी गुरु श्रीनरसिंह पासि दिहा लीयो । श्रीगुरुईं योग्य जांणी गच्छनायक पद दीयुं । श्रीसूरीईं बाहलमेर कोटडां प्रमुख नगरि चाण्डामतिबोधक हया । पुनः अणहिल्लपत्तने (?) दिगंबर वाद जीती बैराटनगरें जय करयो । यत् उक्तं-

खोमाणराजकुलजोऽपि समुद्रसूरिर्गच्छे शशाङ्कल्पः (?) प्रवणः प्रमाणी ।
जित्वा तदा क्षपणकान् स्ववशं वितेने नागदूदे भुजगनाथनमस्यतीर्थे ॥

५४

एहवें वि० सं० ५२५ वर्षी श्रीजिनभद्रगणि क्षमाश्रमण 'ध्यानशतक'ना कारणहार प्रगट हया । पुनः एहें छ युगप्रधान प्रगट हया तेहना नाम कहे छै-नागहस्तिशूरी १, रेवतीमित्रशूरी २, ब्रह्मद्विपशूरी ३, नागाशुभमूरी ४, भूतदिन्मशूरी ५, भावडहार श्रीकालिकशूरी ६ ।

एतें पट्ट युगप्रधान जांणीबा । इणी कालिकाचार्ये श्रीवीर निर्वाण हुआ पछी ९९३ वर्ष, केटला एक आचार्य कहे-नवसै अनि ऐसी वर्ष हया पछी, पुनः विक्र० ५०० अनि त्रैवीस वर्ष गये हुंते चौराणु कालनो विवरो यग्यो ।

ए पिण त्रीजा कालकस्त्रीश प्रभावक जाणवा ।

શ્રીવીર નિર્વાણ થયા પછી એક હજાર વર્ષમાંદિ એકત્રીસ વર્ષે ઓછડું, પુનઃ ચિક્ર ૦ ૫૪૫ વર્ષે યાકિનીમદ્તરા-
મુત શ્રીહરિમદ્સૂત્રી મગટ હયા । તેહની ઉત્પત્તિ કહે છે—

મગધ દેસી કુમારીયા ગ્રામિ હારિદ્રાચળ ગોત્રેઃ હારિમદ્ર નામડું વ્રાહ્મણ વ્યાકર્ણ(કરણ)પ્રમુખ સદ્શાસ્ત્રનો વેત્તા
રહે છે । યણું વ્રહ્મ ક્રીયાઈ કરી કુશલ છે ષિણ પ્રતિજ્ઞાનંત છે । જે કોઈ મુન્હે પ્રત્ન પૂછડું તેહનો અર્થ ન ઉપજે
તથો હું તેહનો શિષ્ય થાડું । ઇમ ચિંતવી તીર્થયાત્રાઈ નિરુલ્પી, શ્રુગૃહ્યેન પાંચ્યો । તિહાં એકદા સંધ્યાઈ નગરમાં
બાજારે જાતાં ધર્મશાલાઈ સાધવી પ્રતિક્રમણ સંપૂર્ણ આવશ્યકદ્વયની ગાથા ગુણે છડું ।

ચક્ષિદુગં હરિપણગં પણગં ચક્ષીણ કેસવો ચક્ષો ।

કેસવ ચક્ષી કેસવ દુચક્ષી કેસી ય ચક્ષા ય ॥

૫૫

ए गाथा डभे रही हरीभद्रे सांभली, बालाई आनी कहइ—‘भो साधवीनी ! तुम्है कीस्यो आ बिगाचिगायमान
शब्द बहो ? ।’ ते सांभली साधवो कहे—‘ननु शास्त्र लपीई ति वारे बिग बिग शब्द हई ।’ एहुं साधवी कथक वचन
सांभली जे हरीभद्र चितवै जे महारी विधानो मयास निफल हूओ । ए गाथा साधवी कथक तेहनो अर्थ मुझ धनी
न उपनो । साधवीनें कं—‘ए गाथानो अर्थ कहे ।’ साधवी कहे—‘नगर बाहिरें बाडी अम्हारा गुरु रहै छै, ते अर्थ
कहेस्यै । ति वारे हरिभद्रे बाडीमांई जाई गुरु बांदि, गाथा पूछी, अर्थ सांभली, प्रतिज्ञा संपूर्ण शिष्य हूओ ।
योग्य गीतार्थ जाणी श्रीछुं आचार्य पद देइ ‘श्रीहरिभद्र’ नाम दीछुं । श्रीसूरीं तिहां थकी विहार फीथो ।
श्रीहरिभद्र श्रुगुह्ये मासकल्प रखा । तिहां रहित्वा श्रीहरिभद्रसूरीनें हंस १, अनि परमहंस २ नामि बिहू शिष्य
शिरोमणी शास्त्रना पाठी छै, तिणें गुरु बीनवा—‘अम्है बौधमतनी विधानी उद्यम करवा बौद्ध देसि जाहुं ।’ गुरु
कहे ‘ए नही ।’ तो ही पीण कफट्यकी ते बिहू बौधमतनी विधाना रहस्य छेवा बौद्ध देशी जाई बौद्धाचार्य पासें
बिहू शिष्य विद्या भणता हया । एकदा पुस्तीकाई शास्त्रना असरलें बिषे बौद्धाचार्यई खटोका दीपी दीठी । बिषे
बिचारि जे कोइक जैन छै । ते पेहूनी परीक्षा करवानें निश्रेणीनाई पावडीं जिनप्रतिमानो स्वरूप खडीने पंड थकी
आलेखी, गुरु छात्रमें भणाववानं मेठीई वेठा एतलें बौद्धना विद्यार्थि स्वरूप उपरें पग मुकीनें भणवा आव्या ।
तेहने पाळीले हंस १, परमहंस २ आव्या । जिनबिच देपी खडोना खंडयकी प्रतिमा उपरई जनोइनो आकार
करी, ते उपर पग थापी, आनी आचार्य पासि भणवा वेठा । आचार्ये जांणुं जे ए जैन छै । अनि बिहू शिष्ये जांणुं
जे आचार्ये आपणनें जैन जाण्वा । मरणना भय थकी पुस्तीका लेई नभमार्गे विद्यावली पोताना देशि निरुद्धवा ।
आचार्ये जांणुं । बौद्ध राजाने कहयुं—‘ए जैन मालिम हूआ, आपणां मतनी विद्याना रहस्यनी पुस्तिका लेइ जाई छै ।’
सांभली राजाई सैन चडाव्युं । विद्यायुद्ध करतां प्रथम हंसने हण्यो । बीजा परमहंस साथि विद्यावाद करतां परमहंस
लडपडीओ आवतो आवतो श्रीश्रुगुह्ये शकुनिकाविहारि तिणें बौद्धनी पुस्तिका नांपी । पछी ते बीजा परमहंसने
पिण हण्यो । तें बौद्ध सैन मातकाल हूओ जाणी पोताने देशि वल्यो । हवि प्रभाते गृहस्थ श्रीमुनिसुव्रतनें दर्शनि
आव्या । देव प्रदिशणाई गृहस्थनें रजोहरण १ अनि चुपडी २ लाषा । ते श्रीहरीभद्रेनें दीधा । गुरे रजोहरण
ओलख्यो । बौद्धपुस्तीकानि चुपडी ते मांही घंटाकर्णनो मंत्र वाच्यो । श्रीहरीभद्रे चितव्युं जे मुझ शिष्य बिहू बौद्ध
देशी विद्या भणवा गया तेहने बौद्ध केड करी हण्वा दीसैं छै । विद्याना रहस्य छेइ जावां जाणी हण्वा । गुरुनें

‘बाला चमकंती पए पए कीस कुणह सुहमंग ।’

तदा गुरु कहइ—

‘नूनं रमणपएसे मेहलया छिवइ नहपंती ॥’

५६

ए वचन सांमली राजा म्लान मुख हूओ । एतलें श्रीगुताफलं कथावतां नील वस्त्र देपी अवस्थाइं चक्षुना तेजहीणनं अगे नीलावस्त्र उपरि श्रीसुरिनी तिहां दृष्टि रही । तिहां आमनि पिण दृष्टि हुई । चितस्युं संदेह हूओ । जे साधुनी दृष्टि नीलें सिणगार उपरि रही । व्याख्यान सांमली घरे आवी राजाईं गुरुनी परिक्षा जीवाने अर्थ पोताना घरनी बडी दासीनइं नीला सिणगार पहिरावि, रात्रि महर सबा गया पछी, शालाईं गुरु पासें मोकली । जिहां रात्रि वप्पमट्टि संघारापोरसी कही संघारेइं संघार्या छे, तिहां आवी आचार्यना चरण स्पर्श्या । कोमल हाथ जांणी गुरु कहइ—‘ए कुण स्त्री?’ तिवारइं ते कहइ—‘हूं राजानी रांणी तेहनी मुख्य दासी । राजानी आज्ञा थकी इहां तुम्हारी भक्तिमां आवी छंडं ।’ गुरु नीरादरइं निचंछी काढी । ते दासी म्लानमुखी थइं आम पासिं आवी सर्व स्वरूप कहयुं । इवें श्रीगुरुइं उपयोग देतां थकां धर्मकथाईं नीला वस्त्रनो उपयोग हूओ । आममनैं संदेह जांणी मुदष्टिनी प्रतिज्ञा पूर्ण हुई । प्रभावना पडीकमनानी क्रिया साधवी गंतुक्रमनी हूया । विहार करतां थकां खडीनां पंड थकी शालाने घारणे ए गाथा लीयो—

दो तुंमडाईं हतथें वयणें धम्म अखरा य चत्तारि ।

बिउलं च भरहवासं को अम पहूसणं हरइ ॥

५७

आम अनि अन्य राजानें मांहोमांहे विरोध छई, तेहनइं नगरइं आव्या । तिणें आम गुरु आव्या जांणी पणो आदर देई, विहू हाथ जोडी कहइ—‘हे पूज्य ! जिवारी आम अत्र तेडवा आवै तिवारइं आमनगरइं जाबुं, नही तु नही ।’ एहवी प्रतिज्ञा करी तिहां रखा । हवइं ग्वाछेर नगरें गृहस्थ भातकालि देव दर्शन करी शालाईं आव्या, गुरु नही । नगरइं वार्ता हुई एतलेइं आम राजा पिण आव्या । शाला जोता वारणीए लपटीत गाथा देपी । आम राजाईं वांची, दासी मोकल्यानी वार्ता सांमली । मनस्युं पश्चात्ताप करतो हूओ—‘गुरु थकी अवज्ञा हुई ।’ केतलेक दिनें गुरु प्रति वीनती कहावी । तिवारइं गुरु धर्मस्नेह जांणी कहिरायुं—‘जे तुम्हे वेप परिवर्तईं आवज्यो ।’ तिवारे कौतुकरूपइं आम राजा कापडीना वेपे धूसर मलीन हूई, मस्तकें आम्ल पवनो छोगओ धरी, बिहू कान सहित संय समप्त, व्याख्यान कहइं छई, तिहां उतावलो आवी उमो रखी । आचार्यें आम ओलख्यो । साहस्रु जोइ आदर देइ कहइ—‘आम ! आवजो आम ! आवजो !’ ते सांमली सकल सभा महाधुंसरूप देपी, आमनो शत्रु राजा ते श्रीगुरुनैं पूछे—‘ए पुरुषनइं मस्तके किंसुं ?’ ते वारइं गुरु कहै—‘ए आम्ल ।’ ते सांमली विरोधी राजा पुनः पुछै—‘ए पुरुषनैं कानइं किंसुं ?’ ति वारइं गुरु कहइ—‘तुं अरि !’ ते सांमली विरोधी राजा गुरु... आमनइं कहइ... बिहरति ।’ ए समस्या गुरु कथरु सांमली शाला बाहिरइं आम नीकली वारणइं खडीना खंडथकी ए श्लोक लिख्यो—

‘गिरौ गोपपुरे रम्ये प्रभो ! तत्र पधार्यताम् ।

समामाख्ये समागत्य प्रतिज्ञा पूरिता मया ॥’

५८

सकल लोक देखतां ए श्लोक लिपि आम पोतानइ घरे आव्या । वीजइ दीने संघ तथा राजा पासें गुरै आशा मांगी—‘अम्हे गोपनगरइ जास्युं ।’ तिवारइ आमनो शत्रू राजा कहइ—‘जिवारइ तुमनइ तेडवा आम आवइ, ते तुम्हारो वचन छइ ।’ ते सांभली गुरु कहइ—‘ते तो काळे वाप्यानमांहि आविनइ गया ।’ तिवारइ विरोधी राजा कहें—‘तुम्हे सुझने कळौ नही ।’ गुरु कहें—‘संघ समक्षइ मइ कहयुं जे’ आम ! आवो आम ! आवो । पुन तुम्हे पुछयुं जे ए पुरुष मस्तके किस्युं ? ।’ ते वारे अम्हे कहयुं जे—‘ए आस्ल ।’ पुनः तुम्हे पूछयुं जे—‘ए काने स्युं ? ।’ अमे कळुं जे—‘तुअरी ।’ पुनः तुम्हे कळुं जे—‘एहना हाथमांहि स्युं ।’ जि वारें अम्हे कळौ जे—‘ए वीजोरा । एतले आत्रनें नामि आम राजा जाणिवा । पुनः तुअरि कहिता ताहरो ए शत्रु । पुनः वीजोरा कहितां तुम्हे राजा ए पिण राजा । ए श्लोक पिण पूर्ण प्रतिज्ञानो वारणइ सकल लोक देपतां लिख्यो छै ।’ ते सांभली आम शत्रु विचारी, जे सांकडे आव्यो हुतो पिण तेहना पुन्य थकी कुशलें गयो । प्रतिज्ञा संपूर्ण, संवाज्ञा छेई गुरु ग्वालेरनगरें आव्या । आम राजाई शालाई महोच्छवे पथराव्या । महार्घ पांमी श्रीवप्पभट्टसूरीनें ग्रुप वारवत उचर्या । एकदा गुरुनइ आम कहइ—‘तुम्हे श्रीगुरु ! मुझ उपरि कृपा करी कांश्क ए जीव मर्त्यें सुकृत कहो ।’ तिवारइ गुरु कहइ—‘आ असार संसार तेहनें विषइ दोष रहित श्रीजिनवर, तेहनी भक्ती, तेहिं ज सार, जेह थकी प्राणिनें सद्गति हुई । यतः—

कारयन्ति जिनानां ये तृणावासमपि स्फुटम् ।
अस्त्रण्डितविमानानि ते लभन्ते त्रिविष्टपम् ॥

५९

ते गुरुनो उपदेश सांभली ग्वालेर नगरइ एक शत अर्नि आठ गज ऊंचओ प्रासाद नीपजावी ते मांहि श्रीवीरविंघ विक्रम सं० ७५६ वर्षि भूमिग्रह थाप्यो । श्रीवप्पभट्ट प्रतिष्ठयौ । पुनः श्रीसिद्धमीरीई त्रिणि लक्ष मनुष्यें संपपति थई यात्रा कीधी । साडावार कोटि सुवर्ण सुकृति करि श्रीजैनधर्म आराधी आम चहुआण वि० सं० ७६० वर्षि स्वर्गीं हूओ । पुनः श्रीसूरीनें वाल्यावस्थाई सातसैं गाथा सूर्योदयें ग्रुपपाठिं चढती । तेहना धोपना शोप थकी सात सेर घृत जरतु । श्रीवीर निर्वाण हूआ पछी तेरसई अनि पांतीस वर्ष वीतइ पुनः वीक्रम सं० ७६१ वर्षि श्रीआम मतिबोधक आ० श्रीवप्पभट्टसूरी स्वर्ग हूओ । उक्तं च—

यस्तिष्ठति वरवेदमनि सार्धद्वादशसुवर्णकोट्याः ।
निर्मापितो आमराज्ञा गोपगिरौ जयति जिनवीरः ॥
इति वप्पभट्टसूरीसंबंध ॥

६०

२८. तत्पट्टे श्रीमानदेवसूरी—

पोतानी देही असमाधीपणइ चितयकी श्रीसूरीमंत्र वीसरी गयो । केतलेक दिनें श्रीसूरीनइ समाधी हुई । तिवारइ श्रीसूरी गिरीनार पर्वति आवी वि मासो चउवीहार तप कीधओ । अंबीका आवी कहइ—‘ए किम ?’ तिवारें सूरी कहै—‘मुझ देही असमाधी ।’ ते सूरीवचन सांभली देव्याई श्रीसूरीमंत्र संमारी विनयादेवीनें पूछी श्रीसूरीनें मंत्र कळो—

विद्यासमुद्रहरिभद्रमुनीन्द्रमित्रं स्वरिषर्षूच पुनरेव हि मानदेवः ।
मान्यात् प्रयातमपि योजनघसूरिमन्त्रं लेभेऽम्पिकाभुवलगिरा तपसोज्जयन्ते ॥

६१

२९. तत्पष्टे श्रीजयानन्दसूरी-

श्रीधरीना संपदेश्यकी वि० सं० ८२१ वर्षी श्रीहमीरगढि, विज्ञाननगरे, ब्राह्मणवाटक, महुरि नगरे, श्रीपास इत्यादिक श्रीसंवत्कारक नवव्रतमासाद् जीर्णोद्धार मा० सं० सामंतवई कीषो ।

पुनः विक्र० सं० ८४१ वर्ष यकी मांडी पिस्तालीताई पंच हुकाली हई । ते अवसरई वणा साधु मर्याद थकी सिथिल हया । तिवारे उ० श्रीगोविंद, उ० श्रीसंभूति, श्रीदूष्यमणि क्षमाश्रमण, उग्रतपस्वी श्रीक्षेमरीषी, मलभारी गच्छीय श्रीहर्षतिलक, श्रीधूलिमद्रवेशे श्रीहर्षपुरीयगच्छे श्रीकृष्णमि प्रभुप गीतार्थो मिलि, श्रीसुरीना वचन थकी समय विषम जांणी महानगरई शुभ यानिकई सिद्धान्तना भंडार हया-ज्ञान यत्न कीषो ।

पुनः वि० सं० ८६१ वर्षी श्रीरुहेडा नगरई श्रीपार्थनाथनो मासाद् हूओ । उपकेशभूत गोत्रे को० खीम-सिंघे कराव्यो । एहवा अनैक सुकृत श्रीधरीना उपदेश्यकी हया ।

३०. तत्पष्टे श्रीवीरप्रभसूरी-

एहवई वि० सं० ९२९ वर्षी दीछीई चहभाग हूआ । तुअरने दीछी थकी चहपांणे काढ्या । पुन वि० सं० ९५२ वर्षे श्रीनाडोलनगरे श्रीनेमिर्विष सूरीई मतिपट्यो । एहवई अवसरई दंडनायक श्रीविमल मगट हूओ । विमलनो संवेष कइ छई-

श्रीगुर्जरदेवी बड़ीयार पंडि पंचासरा ग्रामथकी आवीनई चावडो बनरान वि० सं ७९५ वर्षी वणोदनगर वसावी रह्यो । पिण चिहुं दिमि मणकर बन देपी उदासी रहै । तिवारई श्रीवीर निवाण हुआ पछी बारसई अनई विहोतरी वर्षी पुनः विक्रम सं० ८०२ वर्षी अणहिलवाडओ पाटण वसाव्युं ।

तिवारई विमलना छद्द पितानि ग्राम गांधू थकी तेडी लावी श्रीवनराजि पाटण मध्ये वसाव्या । तेहना वंसमां मा० दो० बीरो तेहनी भाय्यां बीरी कुति वि० सं० ९४५ वर्षे विमलनो जन्म हूओ । अनि वर्ष ८ थकी मांडी वर्ष ११ ताई हाटि व्यापार कीषु । वर्ष १३ मे श्रीधर्मधोपसूरीनो उपदेश सामली श्रीपचनाधीस श्रीभीम राजाई धाणमाक्रम जांणी प्रधान पद दीषो । वर्ष ४ देश साव्यो । द्वादस म्हेउउरोहालिक सकलभूषचूडामणि बिहृद्धारक चंद्राडलि १, आरासणि २ नगरयापरु । पुनः वि० सं० ९८८ वर्षी श्रीधर्मधोपसूरी नागिंद्र १, चंद्र २, निर्दंति ३, विद्याधर ४ प्रभुप सरल आचार्ये मिलि श्रीअर्जुनोपरि नवीन मासादकारक । तन्मध्ये श्रीवालीनाह क्षेत्तपालदत्त श्रीरूपमर्विवस्थापरु । पुनः आरासणी श्रीनेमिर्विवस्थापरु, अन्य प्रकारदस शत महामासादकारक, अटी हज्जार जीर्णोद्धारकारक, एहवै वि० सं० ९६१ वर्षी गीरीनारासन्नी श्रीजीर्णदुर्गाधिपति श्रीरोय खिगारनो ९९१ वर्षी सोमपुरा वाडवने विमले द्रव्य देई शिलावट कीषा । वि० सं० ९९३ वर्षे दंडनायक बिहृद्धारक श्रीविमल स्वर्ग हूओ । यतः-

नागेन्द्र-चन्द्र-निर्वृति-विद्याधरप्रभुससंधेन ।

अर्जुनकृतप्रतिष्ठो युगादिजिनपुद्गवो जयति ॥

इति विमलोत्पत्ति ।

११. तत्पद आदिशाद्वत्तु—

[illegible]

फानफटा यागाना सिन्धु

पूत्रनी सोध करतो जिहां नाडलाई नगरईं शालाईं गुरु व्याख्यान कहईं छईं तिहा आवी मस्तकनी जटा उतारी सर्प कीथो । बाप्पानना लोक बीढता हुआ । तेतलईं गुरे मुसाकारी पूर्वलो मित्र विरोधी उलरूपो । एतले श्रीसुरीईं वदरी देवी समरी, मुहपट्टी फाडी तेहना खंड खंडईं नकुल प्रगत कीथा । तेहथकी पन्नग नाठा । योगी भ्लान बदनईं नाठी । पुनः प्रासादनो वाद हूओ । गुरु कांतिनगरीयकी तथा वल्लीपूरयकी वावन वीरनईं प्राकर्मो श्रीरूपमप्रासाद आप्यो । योगीईं शंभुप्रासाद आप्यो । वेद प्रासाद थंभ्या । जटिले क्रोधनईं वसि मंत्रयोगि करि प्रतिमाना ग्रुप बांसा कीथा । संवे गुरुने बीनवी करी-‘देवदर्शन कोईं मनुष्य न आवइ ।’ तिवारि गुरुईं अष्टोत्तर जलकुंभ मंत्री विंवनईं पपाल कीथो । विंव मूलरूपी हुया । पुनः प्रासादना थांभा तथा पाट डगामग डगमगता जांगी गुरुदत्त आम्नायथकी पथ्यरनईं पाटि मंत्र लिपी सकल प्रासाद थिर कीथो । गुरु शंभुप्रासादसुं ईंईं मंत्र-बलईं पाडयुं । श्रीजिनशासननो जय जयकार हूओ । श्रीगुरुनी कीर्ति हुई । इम जटिलने अनेक वादि जित्या । जटिल देश नगरीमां फिरईं ।

‘नस्तकमां मणि छई । ते तुम्हे भरण हूआ पछी मस्तकफोडी उरही छेज्यो । ते पछी मुन देहनईं अग्निसंस्कार करज्यो ।’ तिणईं शिष्ये तथा संपे तिमहि ज कीथुं । केतलेरु दिनें तिणें योगीईं गुरुभरण जांगी पूर्व संकेतईं आवी दुधपात्र भरी वेगलो गुप्तईं रखी । गुरु कथके कल्पकनो चहि उपरि बंदुओ कीथो । वदरी देवी चहि पछवाडईं मदिक्षणा द्वीयें छईं, एतलि तिणें योगी बर्षा वायुनी उत्पत्ति कियी, जांगईं जे मस्तकनी पोपरी छेऊं । एतलि वदरीदेवीईं वायु-नईं जोगि पोतानी शक्ति थकी योगिनि उपाडी चहिमांहि गुरु एकठो नाप्यो । ते भरण पांमी श्रीसांडेरगछनीं रखवालओ यत्न हूओ । देवी गुरुचितानें नमी स्वस्थानिके मडाहडईं नगरईं आवी । श्रीगुरुनी प्रतीक्षा वदरी देवीनी साहाज्ययकी संपूणे हुई । इणि परें वि० सं० ९७१ बर्षि श्रीयशोभद्रसूरी हुंता हूआ । यतः-

यहूआ १ किन्नरूपी २ खीमरूपी ३ चउथा यशोभद्रसूर ४ ।

ए त्रिहु कालि प्रणमतां दूरिय प्रणासईं दूरि ॥

६३

इति सांडेरगछे आ०श्रीयशोभद्रसूरीसंपंध ।

३२. तत्पटे श्रीप्रद्युम्नसूरी-

श्रीसूरीना उपदेशयकी पूर्व दिसि सतर प्रासाद हूया । ११ ज्ञानना भंडार लिखाव्या । सात यात्रा श्रीसमि-
गिरिनी श्रीसूरीईं कीथी ।

३३. तत्पटे श्रीमानदेवसूरी-

‘श्रीसूरीईं आवक आविकानईं हेतुईं उपधान बहिवानि विद्या प्रगत कीथी । ए विहुनओ अल्प आयु जाणिवओ ।

३४. तत्पटे श्रीचिमलचंद्रसूरी-

तेहनें श्रीपद्मावतीना साहाज्ययकी चित्रकूट पर्वतईं स्वर्णसिद्धिनी प्राप्ति हुई ।

३५. तत्पटे श्रीउदय्योतनसूरी-

पूर्व दिशि श्रीसमेतगिरिनी यात्रा पांच करी । ए तीर्थ कहेवओ छई । यतः-

३४

अष्टपट्टिषु तीर्थेषु यत् पुण्यं किल यात्रया ।
आदिनाथस्य देवस्य दर्शनेनापि तद् भवेत् ॥

६६

३६. तत्पठे श्रीसर्वदेवसूरी-

३७. तत्पट्टे श्रीदेवसूरी-

३७. तत्पट्टे श्रीदेवसूरी-
श्रीसूरीने हळारदेशस्त्रांमी राजश्री कर्णसिंही रूपश्री विरुद्ध दीधुं । पुनः जेहना थकी ओ० कुकट गोत्रि
सं० गोपि नव प्रसाद कीथा । पुनः चउदशत एक श्रीजिनविंघ घातपट्टिकाईं मरान्था । दक्षिणें नासिक नगरे

श्रीचंद्रमभमासादे जीर्णोद्धार हूओ । पुनः वि० सं० १००४ वर्षे श्रीरामसैन्य नगरं श्रीरूपभमासाद हूओ । पुनः श्रीसूरीये मालवदेसि यणा पोरु गृहस्तने प्रतिबोधिनै जैन भ्राम्वाट कीया । वि० सं० १००७ वर्षि गालानि स्थिति हुई ।

३८. तत्पदे श्रीअजितसिंहसूरी-

श्रीसूरीना उपदेशकी भेवाड देशी प्रा० दां० रुमानावी सप्त प्रासाद नीपजाच्या । पुनः वि० सं० १०१० वर्षि श्रीरामसैन्य नगरं श्रीरूपभचैत्ये श्रीचंद्रमभस्वामी विंव प्रतिष्ठा हुई । यदुक्तं-

चारित्र्यगुद्धिं विधिवद्विनागमादाधाय भव्यानभितः प्रबोधयन् ।
चकार जैनैश्वरशासनोन्नतिर्येः गिण्यलब्ध्याऽभिनवोऽस्ति गौतमः ॥ ६६
नृपादशास्त्रे (१०१०) शरदां सहस्रे यो रामसैन्याहपुरे चकार ।
नाभेयचैत्येऽष्टमतीर्थराजयिम्यप्रतिष्ठा विधिवत् स्वद्रव्यैः ॥ ६७
चन्द्रावनीभूपनिर्भक्तकल्पं श्रीकुङ्कुणं मन्त्रिणमुचक्रदिम् ।
निर्मापिनोत्तुङ्गविशालचैत्यं योऽदीक्षयत् शुद्धगिरा प्रबोध्य ॥ ६८

एहवे वि० सं० १०२८ वर्षि आचारांग सूत्र १, सुगडांग सूत्र २ टीकांना करणहार श्रीशीलाचार्य प्रगट हूआ । पुनः तिणही ज वर्षि नीट्टिचगळे अनेक ग्रंथकारक श्रीद्रीणाचार्य प्रगट हूया । पुनः मालव देसि उज्जैणि श्रीलघु भोजराजनी राज्य हूओ । तेहनई वेदई वीरनारायणि वि० सं० १०७७ वर्षि सिवाणो गढ वसाव्यो । पुनः एहवे वि० सं० १०९४ वर्षि, श्रीवडगछई श्रीलघुभोजदत्त यादीविताल विरुद्धकारक थिराद्रीई चहुआम क्षत्री प्रतिबोधक श्रीशांतिसूरी प्रगट हूआ । श्रीसूरीये चक्रेश्वरी १ पद्मावती २ ना साहाय्यकी छवठण (?) पणि वि० सं० १०९१ वर्षि सातसें श्रीमाली गोत्रने धुलिकोट पडतो कथो । एतलि श्रीसंघरक्षक, उत्तराध्ययमनी छद्म टीका आडार हजारना कारक, पुनः जीवविचार प्रकरणना कारक, कानोहडी नगरई विक्रम सं० ११११ वर्षि श्रीशांति-सूरीनो स्वर्ग हूओ । एहवई वि० सं० १११७ वर्षे वडगछई श्रीचक्रेश्वरई च्यारसया अनई पनर रानकुमर प्रतिबोधा । पुनः धनपाल पंडिते श्रीरूपभ पंथाशिका १, देशीनाममाला २ कीधी ।

३९. तत्पदे श्रीयशोभद्रसूरी, लघु गुरुभाई श्रीनेमिचंद्रसूरी-

एहवई डोकरा आ० गुरु श्रीउदयोतनसूरी आझा लही श्रीअशहरी नगरयकी विहार करता श्रीगुर्जरई अणहल्लाटाणि आनी श्रीवर्द्धमानसूरी स्वर्ग हूया । तेहना सिप्य श्रीजिनेश्वरसूरी । पाटणि राजा श्रीदुल्लभनी समाई कर्चपूरगच्छीय चैत्यवासी शाची कांस्पपात्रनी चरचा कीधी । तिहां श्रीदशविकालिकनि चरचा माथा कहीने चैत्य वासीने जीत्या । ति बारई राजाश्री दुल्लभ कहई-‘ए आ० शास्त्रानुसारे खरई बोल्या ।’ तेह यकी विक्र० सं० १०८० वर्षे श्रीजीनेश्वरसूरीई ‘खरवर’ विरुद्ध लादो । तेहना सिप्य श्रीजीनचंद्र १ लघु गुरुभाई श्रीअभयदेवसूरी २ । तत्पदे श्रीजिनवडभसूरी हूया । तिणि चित्रकूट पर्वति आयी श्रीमहानीरनयो छठगो कल्याणक परह्यो । पुनः दोहसो, छयासीया ग्रंथ नीपजाच्यो । एक शत अनि चौथीस बोलई करी खरतरगछनी समाचारी यापी । जेहना सिप्य श्रीजिनदत्तसूरी हूया । तेहनो संबंध कइई छई-

विक्रम० सं० ११३२ वर्षी जन्म । एहवि श्रीजयसिंघदे राजा जन्म हुआ । वि० सं० ११४१ वर्षी दीक्षा ।
 विक्र० सं० ११७० वर्षे सुरीपद । श्रीसूरीनई तपस्वी जांणी चउसठी योगिणी, वावन वीर, पूनः पंचवीर ए सदैव
 श्रीगुरुनि भक्ति साचवई । एकदा श्रीगुरु विहार करता श्रीगुर्जरदेशी वडनगरई आब्या । तिहां संघ घणि भक्ति
 साचवई । श्रीसंप्रति निर्मापित श्रीमहावीरभासादि घणा स्नात्रि, अष्ट प्रकारी पुजा, अष्टोत्तरीई पंच शब्दा सदैव
 ह्या । तिवारई मिथ्यात्वी वाडवई जैन महिमा जांणि कोईक त्रिवाडी वाडवने घरे डोकरी गो करेरडी जणीने
 ह्यु पामी । द्वेषयकी ते वाडवे गौश्व रात्रि एक द्वे मिली उपाडी लेई गुप्तपणई जिनघरे मूकी । सुप्रभाति
 क्षिप्य जिनदत्त दर्शनि आब्या । प्रदिक्षणा करता गौश्व दीठो । तुरत आवी गुरुने कहां । गुरे उपयोग देई जोयुं ।
 मिथ्यात्वि व्यंतर पिण नही । मिथ्यात्वि वाडव जांण्या । श्रीगुरुई देवघरनी मोटी आसातना जांणी वावन वीर
 माहिलो पूर्णभद्र वीर तेड्यो । ते हाथ जोडीं कहे—‘कार्य कही ।’ गुरु कहई—‘शासनोन्नति करौ । आ मासादथकी छ
 मासनी अवधई ए श्व सजीवन करी प्रगटपणे काडो ।’ किसई जेह जीव...नें अमयदान हुई । ते गुरुनई वचने
 देव गौकलेवरई पंडो । एतलें देवघरयकी प्रगटपणि सरल वाडव तथा अन्य मनुष्य देपतां ते गो सिंग घुणा-
 वती जिहां त्रिवाडी वाडवनई घरई शिग्रई देवशक्ति वत्सीनई हेंते करी मिलि । स्तनि दूधपान ते वत्सीई कीधो ।
 ते देपी सरल वडनगर वाडव हर्षित हुआ । माहोमाहि कहई—‘अनामुका जीवाडी ! आ किस्तु ?’ ते त्रीवाडी कहई—
 ‘ए कोईक महादेवशक्ति ।’ नगरई चार्चा हुई । जैनाचार्य महाम्नायधारक । पुनः अत्र गौ १ अनई वत्सी २-ए
 विहू जीवनें अमयदानना दातार कृपावंत दयावंत जांणी सरल मिथ्यात्वि श्रीगुरुनें नम्या । श्रीजिनशासननी
 एतलई नाम तो श्रीजिनदत्तसूरी पिण गौ १ वत्सीनें २ अमयदान देवे थकी उपगारी ह्या, तेह
 थकी सरल मनुष्ये वडनगरे मिली श्रीजिनदत्तनें ‘उपगारी सूरी’ ए बीजो नाम कहां । पुनः अणहिलपत्तनपार्थे
 श्रीवायडनगरे श्रीगुरुई वायडजातीया घणा गृहस्त प्रतिबोधी जिनधर्म बासित कीधा । पुनः श्रीसूरीई वृद्ध सिंधु
 देशी उंचा नगर पंचनदीई मध्य भागई सैयद मलेछनई वादई जीत्या । तिहां घणा जाडेवा क्षत्रीय प्रतिबोधी अठार
 गौश्व उपकेसजाती कीधा । ते परम जैनधर्मवासीत हुआ । श्रीजिनशासनई शोमनीक ए सूरी कहीवाणा ।
 श्रीगुरुना नाम स्मरणि दुर्तार्ति विलय जाय । अनुक्रमि श्रीकुमारपालराज्ये विक्र० सं० १२११ वर्षे श्रीसूरीनई स्वर्ग हुआ ।
 इति जिनदत्तसूरीसंवंधः ।

पुनः एहवई श्रीमरुदेशी श्रीफलवर्द्धिपुरी तीर्थनी उत्पत्ति, ते रुई छै—पुनः नांणाबालगळे श्रीमानदेव-
 सूरी विहार करता फलवर्द्धिपुरी चुमाछु रखा । तिहां ओ० गुरुड गोत्रि श्रे० पारस नांमे गृहस्थ रहै छै । ने भद्रक
 परिणामि करी निरंतर श्रीसूरी वांदई । एकदा ते पारस श्रेष्ठी गांम बाहिर कार्याधि, लघु बोरडीनी जालि वृक्ष
 मध्ये कांइक नीला अनि कांइक सूरा म्लान फूलई करी पूजीत एहवओ पाषाणनो दीगलो देपी, गुरु श्रीमानदेवनई
 आवी पुछयुं जे—‘ए दपद सदैव पूजि देखुं छुं । ते माटे अत्र स्थानिके कांई आश्चर्य दिसै छई ।’ तिवारी श्रीसूरी पार-
 सनई कहई—‘ए दपद पिहुला करओ ।’ तिणें पारसें गुरुआज्ञायको ते दपद वेगला भिन्न भिन्न कीधा । तेतलई
 श्रीपार्श्वविंद दीठओ । पासने अधिष्ठायक प्रगट मनुष्यने शब्दि कहई जे—‘मासाद करात्री पुजा करजे ।’ तिसाई
 पारस कहई—‘द्रव्य नही ।’ अधिष्ठायक कहई—‘श्रीपासना मुपात्री समु प्रभाति स्वर्णना असतनो दिगलो निरंतर ध्यय
 ममाणें हुत्यई । ते द्रव्यें मासाद नीपजावीजे । पिण ए चार्चा कोई आगलई न कहेवी ।’ ते पारस श्रेष्ठी अंगीकार
 करी घरे आवी श्रीगुरुने विंव प्रगट हुआनी चार्चा कही । तिवारई ते अधिष्ठायक आराध्यो । तिसाई ते देव

आवी गुरुने कहई—‘पहिला इणि पुरिं इणि ठिकाणें संमतनृपकारक पार्श्वनाथनो मासाद हुंतो । ते कालना योगी जज्जर हई क्षय हुओ । ते विंव ए श्रीपासनो प्रगट हई । अ० पारसनई दर्शन दीधो । बीजेई दिनें देवकथक प्रमाणें स्वर्ण अक्षतनो दिगलो प्रत्यक्ष साचओ देपी अ० पारसई मासाद नवो भारंभ कीधो । मूलमंडप १, रंगमंडप २, नृत्यमंडप ३ सर्व निपजाव्यु । द्वार कोट निपजाव्यो । तेहवे एक दिनें स्वपुत्री सुख्यु—‘ए द्रव्य तुम्हे किहायकी लावओ छओ?’ इम बार ३ पुछै । पारस अष्टिई पुत्रीनई भद्रकणणई यथास्थित कहुं । तिवारई अधिप्टायकई द्रव्यनी वार्त्ता प्रगट करी जांणी स्वर्णाक्षत द्रव्य बंध कीधो । तिवारई मासाद एतलो रह्यो । तिवारई श्रीमानदेव-सूरीई अ० पारसना आग्रहयकी वि० सं० १११८ वर्षे श्रीफलवर्द्धि नगरे महामहोछवई श्रीपासविंव थाप्यो । यदुक्त—

श्रीमत्पार्श्वजिनाधीशः फलवर्द्धिपुरस्थितः ।

प्रणम्य परया भवत्या सर्वाभीष्टार्थसाधकः ॥

६९

इणि परें समहिम्न श्रीफलवर्द्धि तीर्थ प्रगट ह्यो ।

४०. तत्पट्टे श्रीसुनिचंद्रसूरी—

श्रीसूरीना उपदेशयकी वि० सं० १११५ वर्षि श्रीदधिपद्रई वायटहातीय दो. अंबराजई श्रीशोतिनाथनो विंव थाप्यो । पुनः श्रीसूरीना उपदेशयकी श्रीसीरोही नगरे वि० सं० १११७ वर्षि विज्जापान सगोत्रि(?) बहुआण श्रीपृथ्वीराज हुओ । श्रीसूरीई पासी स्रग्ग्रंथ नीपजाव्यो । एहवई वि० सं० १११८ वर्षि श्रीअमयदेवसूरी प्रगट हुआ । श्रीअमयदेवसूरीनी उत्पत्ति कहई छई—

मैदापट देशी वउसल ग्रामई तूंअर सगो नामि राजपुन रहै छै । तिरां कौटिकगछें खरवर बिरुद्धधारक श्रीजिनेश्वरसूरी विहार करता आग्या । श्रीसूरीनई देपी सीधो(सगो?) नम्यो । श्रीगुरुई भग्यात्मा - जाणि उपदेश कथो । सांभली बूज्यो । तत्काल वीहा लीधो । योग्य जांणी आ० पद देई श्रीअमयदेवसूरी नाम दीधु । अत्युग्र पट्ट बिगयना त्यागयकी पूर्वकृष्णानुसारं देही कूष्ट ह्यो । श्रीसूरी पूर्वोपार्णित कर्म अहिंसासता थका गुज्जरात देसि भागपुर गामि आग्या । वडवृक्ष हेठलि रात्रि सुतां मुज्जमां तपलब्धियकी अर्थनोसाई शासनदेवी कहई—‘असीधर ! जाग्रत छो?’ ते देवीबांणी सांभली सूरी कहै—‘रोगग्रस्तनई निद्रा किहायकी?’ एहवी आ० नी बांणी सांभली शासनदेवीई वालीकास्वरूप धरी आवीनई आचार्यनई करई जियणै हाथै खजना फोकडा नव देई । सुप्त देही समाधी हई उवेलीस्यु । ते सांभली श्रीसरस्वती कहई—‘सेदी नदीनई कंठी पलास वृक्ष हेठई चीकणी भूमिका छई । ते अहिनाणई पहिलां श्रीनागावर्जुन योगोई विद्यासीधीई भूषंडारित विंव श्रीयंभणपासनओ समहिम्न छई । जलि सकल रोग ए देहयकी जास्यें । पिण कोरुडा नव तुम्हे उवेलज्यो ।’ इम करी देव्या श्रीशारदा स्वस्थानि-कई गयो । तेहना वचनने अनुसारई गौडुध चीरुणी भूमीनई अहिनांणी लाखर वृक्ष हेठली जाई श्रीअमयदेवचार्य उमा रही श्रीयंभणपासनी कीर्ति, तद्वरुपि ‘जयतिहुयण’ बरिसोई ‘फणिफणफारफुरंत रयणकर’ १७ ए काव्य सतरसु कहिता श्रीपासविंव भूमिकायकी प्रगट तत्काल हुओ । श्रीसंघि स्नात्रओछवई श्रीपासना अमिषेकनओ जल मुचिपात्रई भरी गृहस्थि श्रीगाचार्यनी देहीनई छांटवि करी गुरुअंगयकी सकल रोग उपद्रव सम्प्या । देह

तत्सुवर्णोपम हूइ । महोत्सव संगल जय शब्द हूओ । तिणही ज ठिकाणइं सेढी नदीनइं तटि थंभणपुरनामैं गाम थाप्यो । मासाद नीपजावी वि० सं० १११९ वर्षी श्रीअभयदेवसूरीइं थंभणपुर प्रासादि श्रीपासजी थाप्या । तिहां थकी विहार करता श्रीअणहिल्लपाटणि श्रीपंचासर पासने जूहारी चोमासैं रखा । रहितां थकां एकदा गुरुने शासनदेव्या दत्त नव सूत्रना कोकडानो उपयोग आब्यो । तिवारइं श्रीसूरीइं वि० सं० ११२० वर्षी भगवती मधुप नव अंगद्वजना जे सिद्धान्त तेहनी टीका नीपजावी । एहवै श्रीथंभणपास प्रगटकार वि० सं० ११४५ वर्षी श्रीगोपनगरें आ० श्रीअभयदेवसूरी स्वर्ग हुओ । तेह पछी केतलेक वर्षे गुर्जर देसी यवनराज हूओ । तिवारइं श्रीसकल संघि मिली सप्रभाव विंव जांणी वि० सं० १३६२ वर्षे श्रीखंभायत नगरे सुठिकारणें घणै यत्तिन श्रीथंभणापास थाप्या । नीलपल समान नीलवर्ण देहधारक सकल सुद्रोपद्रवधारक ते विंव आज लग्गणि सप्रभाव छइं । उक्तं च-

जयत्यसौ स्तंभनपार्श्वनाथः प्रभावधुरैः पूरितः स नाथः ।
व्यधत्ता धन्वन्तरिणैव येन कुष्ठापतापोऽभयदेवसूरिः ॥

रुकुदीचकाराभयदेवसूरियो भूमिमध्यस्थितमूर्तिसिद्धम् ॥

७०

इणि परि आ० अभयदेवसूरी हूता-हूआ ।

इति आ० अभयदेवसूरीसंबंध ।

पुनः एहवईं वि० सं० ११५२ वर्षे श्रीजयसिंहदेवि श्रीसिद्धपुर नगर बसाव्युं । इग्यार मालइं करी श्रीद्वालय थाप्यो । पुनः श्रीसुविधिनाथ नवमा तीर्थंकरनओ प्रासाद नीपजाव्यो । स्वदर्शन १, अपर दर्शन २ पोषी घणुं सुकृतइं द्रव्य कीधो । वि० सं० ११५४ वर्षे वृष तटाक १७ कराव्यां । ४१ जलनी दीर्घ वापिका नीपजावी । ६१ कुंड बंधाव्या । ६७ लघु तटाकः दर्भावती, सहेली, श्रीशुवाडा प्रमुप नगरें गढ बंधाव्या । लघु वापिका १०२१, विश्राम थांनीक १०६८, देव देव्या यक्षप्रासाद एक लक्ष निपजाव्या । एहवईं गुर्जरे अणहिल्लपत्तना-धीश सोलंकी श्रीजयसिंहदेवराज्यें श्रीकोटिकगळे, चंद्रकुळे, वस्त्रीभापाइं आ० श्रीदेवचंद्रसूरी तेहना शिष्य आ० श्रीहेमचंद्रसूरी प्रगट हूआ । हवईं श्रीहेमचंद्राचार्यनी उत्पत्ति कहै छै-

गुर्जर देशि धंयुकि नगरइं मोदझाती गोपी साचओ रहै छैइं । तेहनी स्त्री चंगो नामि । तेहनओ पुत्र चंगदेव नामि छै । तिहा विहार करता आ० देवचंद्रसूरी आब्या । श्रीसूरीनो धर्मोपदेस सांभली तिणइं चंगदेव नामि वणिजपुत्रे गुरुसंयोगें परम श्रावक हूओ । वि० सं० ११४५ वर्षे तेहनो जन्म । पांचमे वर्षे वि० सं० ११५० वर्षे दीक्षा लीधी । सोमदेव रुपी नाम दीधुं । श्रीगुरुनी कृपायी अनुक्रमि गुरु श्रीदेवचंद्रसूरी १, अनि शिष्य रुपी सोमदेव २-ए विहूँ कलिंजर नामि पर्वतइं कोइक ओपपीनइं सोधिया जाइं छइं । तिहां मारगमां श्रीमलय-गिरिसूरी मिल्या । तिहां थकी कुमारिया गामें जातां यत्ता तटाके घोवी बख पोतो दीटो । पयनी चीर देपी पूछीओ । तिवारी ते बखल्यालक गुरुने कहइं-‘आ गामनी श्रेष्ठी तेहनीं पहिरवानो छें ।’ तिहां चउमासि रखा । केतलेक दीनें ते श्रीमाली गृहस्थनें पद्मनीना मुप आगिलइं विद्यासाधनहुं रहस्य क्यो । श्रीजिनशासननी भक्तिनें हेंते तिणे श्रीमालिइं अंगिकार कीनो । शुभ दिनइं श्रीरुपमदेवप्रासादें श्रीगोपूइं श्रीदेवचंद्रसूरी १, श्रीमलयगिरिसूरी २, ४० सोमदेव ३-ए जिहूँ साधु दिगंबर हूइ काउस्तगें रखा । सन्धुरि नन पद्मनी स्त्री उमी रही । तेहनो स्वामी

ग्राम श्रे० ते नग्न खड्ग हाथई बाली लेई श्रीगुरुने पासई आनी साहस पैर्य घरी उमो रक्षो । गुरुई गृहस्थनई फुलुं-‘ध्यानयकी चुकै तेहना मस्तकई तत्काल खड्ग दीजे बिलंब नही ।’ इम विधि, विद्या साधतां साहसीक पैर्यपणो देपी ते देव ईग्यारमई दिने आनी कहई-‘तूठो, वर मांगि ।’ तिवारई गुरु श्रीदेवचंद्रखरीई वीर ५२ बसिनओ वर माग्यो । श्रीमलयगिरीखरीई सिद्धांतनी टीका करवानो वर माग्यो । अनि ह० सोमदेवि राजा प्रतियोगवानी शक्ति मागी । त्रिह सायुने तं देव वर देई अन्वेष हूओ । गृहस्थने कोटी द्रव्यनी प्राप्ति हुई । तिहां यकी देववत्त वर लेई श्रीमलयगिरीखरीई मालवदेशे बिहार कीषो अनि गुरु श्रीदेवचंद्रखरी १, अनि शिष्य ह० सोमदेव २-ए विहू गुरु शिष्य श्रीगिरिनारि नेमीधरनी यात्राई दर्शन करवा गया । तिहां मारगे कोइक गामि एक वणिक दूरीरी रहई छे । पहिला तेहनई माता पिता महाश्रीमंत हुता । तेहनी भ्रांति ‘तिणे वणिके घरनी पुन यकी खणने तिहा यकी द्रव्य मगट कीषो । व्यंतराधिष्ठिते सेवंतरा मगट हूया । तेह यकी घरने मध्य भागई दिगलं कीषो छे । मत्स्यि लीहालानओ समुह छैं । तिणें समपई वि पोहरई मध्यान्ह श्रीगुरु अनि शिष्य तेहनई घरे आहारनई अर्थि गया । तिणे ब्रह्मरव (१)दान दीधुं । ते आहार देखी सोमदेव शिष्य बार बार गुरु साहमी दृष्टि करी संझाई समझावई पिण गुरु संझाई न समझ्या । तेतलि वणिक समझ्यो जे ए रूपी महाभाग्यनो स्वामी जाणी उतावली आनी तत्काल सोमदेव रूपी प्रति विहायि उपाडी सेवंताना दगला उपरि वईसाव्यो । एतछे ते गृहस्थना पुन्यनई योगई ते सेवंताना समुहना दिगलायकी ह० सोमदेवनी दृष्टिना प्रभावयकी ते व्यंतर नाठो । एतलें वणिकै साक्षात् मगटपर्णे सुवर्ण दगल दीठो । तिवारे ते गृहस्थे पणा आग्रहे गुणनिप्यनि श्रीगुरुनई बीनती करी । वि० सं० ११६६ वर्षी ह० सोमदेवनई श्रीगुरुं आचार्य पद सेई ‘श्रीहेमचंद्रखरी’ नाम दीधुं । वि० सं० ११६७ वर्षी गुरु श्रीदेवचंद्रखरी स्वर्ग हूओ । एहवई अनेक ग्रंथ-कारक श्रीमलयगिरीखरी स्वर्ग हूओ ।

श्रीमुनिचंद्रखरी जावनीव लगई छ बिगयना नियमपारक श्रीखरीई सोरठ देसि मासाद्विब मतिळया ।
मुमतादि चारिअई समर्थ यतः-

संविग्नमौलिर्विकृतीश्च सर्वास्तत्पाज देहेऽप्यममः सदा यः ।

विद्वद्धिनेयाभिप्लुतः प्रभावप्रभागुणैः यः किल गौतमोऽयम् ॥

७१

अट्टहपेक्ष(११७८)मितेऽन्वे विक्रमकालाद् दिवंगतो भगवान् ।

श्रीमुनिचन्द्रमुनीन्द्रो ददातु भद्राणि संघाय ॥

७२

४१. तत्पदे श्रीअजितदेवखरी-

लघु गुरुमाई सरल चादीमुगट विरुद्धारक श्रीचादिदेवखरी २ । ए विहू गुरुमाई । ते मध्ये बडा गुरुमाई ते पट्टपर अनि लघुमाई ते गलनो मर्यादाना सार संमालिना करणहार । वि०-सं० ११६८ वर्षी निवृत्ति-कुलि श्रीमहेन्द्रखरीना उपदेग्यको घोषा पिंदरे श्रीमालिज्ञाति नोणवटी सा० हीरुई श्रीचवण्डा ‘पार्थनायनो’ विव्र भराव्यो । वि० सं० ११७७ वर्षी ‘श्रीनाथुरी शापा’ कहिवांणी । श्रीजजिवेदेवगुरु मति गुरुबाणि ‘रंजित’ यकी अहिल्लपचनायीचः सो० श्रीजयसिंहदेव निरंतर त्रिण मद्रिसणा देई बांदेई । -श्रीखरी पश्चिम दीसी देवकै

पत्तनइं श्रीजिनशासनइं शोभाकारक हुआ। अनि लघु गुरुभाई श्रीवादिदेवधारी तेहना शिष्य श्रीरामचंद्रधारी, तिणि स्नात्र विधि प्रगट कीधी।

तेहवइं श्रीमरुदेवी जीराउली तीर्थनी उत्पत्ती हुई—आवूनी पासि जीराउली गामइं घोसिरमोत्रि अ० श्रीपांघल रहै छइं, तेहनी गौ सेहली नदीनइं कांठइं वोरेडीनी जालभाही सीमादे चरवा जाइ छै। तिहां दूध झरइं। संव्यासमयइं ते गौ वणिकघरै दूध न दीइं। तिवारइं ते घांघल गृहस्थ जाणइं जे कोई सीममइं दोहीने दूध लीइ छै। तेहनीं भ्रांती तेणे संघाते पुत्रनै मोकल्यो। जिहां गौ चरइं तिहां पृथ्वीनइं ठिकांणि दूध करी गई। ते देवी पुत्र घरे आवी दूध झरण यात पिता प्रति कही। तिणइं घांघलइं आश्चर्य जांणी ते दूधझरण भूमीका पणी। एतलइं घणा कालनी श्रीपास मूर्ति प्रगट हुई। एतलइं अधिष्ठायकै स्वप्न दीयो, ते—‘सुखनै जीराउली नगरइं याप्यो।’ तिवारइं घांघलइं मासाद नीपजावी महोत्सवें वि० सं० ११९१ वर्षि श्रीपार्श्वने प्रासादे थाप्या। श्रीअजितदेवधारीइं प्रतिष्ठया। घणा दिनताइं श्रीपार्श्वनाथनी भक्ति साचवतो अ० घांघल सद्गतीनो भजनार हुओ। ते श्रीपरमेश्वर जे जीरापल्ली नगरइं रहा। सरल भक्ति लोकनी बांछाप्रक मारिउपद्रवनिवारक समुभाव तीर्थ हुओ। यतः—

प्रयलेऽपि कलिकाळे स्मृतमपि यन्नाम हरति डुरितानि ।
कामितफलानि कुरुते स जयति जीराउलीपार्श्वः ॥

७३

इणि परि श्रीजीराउली पार्श्व उत्पत्तिः ।

पुनः वि० सं० ११९१ वर्षि दीछी नगरें विन्हाती पठाण आव्या। चहुआणनइं कादया, मलेछाण हुओ। एवइं श्रीदेव लोडणपास तीर्थनी उत्पत्ति कहै छै—गुज्जर देसि सेरिसा नगरें नागिंद्रगछइं श्रीदेवेंद्रधरि शिष्य सहित विहार करता आव्या। पिण गुरु शिष्ययकी वीरारुण विद्यानी पुस्तिका गुप्तपणि राखइं। एकदा गुरु रात्रि निद्राइं आव्या। एतलइं एक शिष्ये ते पुस्तिका चंद्रमानइं उद्योति बांची। बावन वीर आव्या। कहि—‘किस्तुं काम छै?’ ते शिष्य कहइं—‘इणि पुरे जिनप्रासाद नही छइं ते माटि पछिम दिशि जैन कांतिनगरीयकी श्रीजिनदर्शननो आ घणा पुन्य जाणी तुहारी शक्ति इहां एक प्रासाद लाव्यो।’ तिवारें ते शिष्यना वचनैं वीर कहें—‘अह्मरं प्राकम प्रभाति कुकूट शब्द न हईं तिहां लगण, शब्द पछी नही।’ शिष्यआज्ञा लही बावन वीर जैन कांतिनगरीयकी रात्रि प्रासाद लेईं सेरीसईं नगरइं आव्या। एहवें उंचयकी गुरु जाग्या। तिवारें आकासि कोलाहल, बावन वीरनो आण्यो प्रासाद श्रीपासनो देवी चित्ते चितवईं ए किस्तुं? पुस्तिकानो उपयोग आव्यो। एतलि तिहां पुस्तिका नही। श्रीगुरुइं शिष्यनां काम जाणी श्रीचक्रेश्वरी स्मरीनइं कहइं—‘ए अणहील नही। रात्रि घणी छइं ते माटि तुमो कारिमा कुकूट बोलावओ।’ गुरुआज्ञायकी ते देवीइं तिम शिष्यने मालिम नही। रात्रि घणी छइं ते माटि तुमो कारिमा कुकूट बोलावओ। एतलइं प्रासाद तिहां ज रयौ। तेह यकी वि० ११... वर्षे सेरिसा नगरइं श्रीलोडणपासनी थापना हुइ। आ० श्रीदेवेंद्रधारी तिहां यकी विहार करी अणहील पत्तनइं पंचासरो प्रणम्या।

इति सेरिसा तीर्थ उत्पत्तिः ।

४२. तत्पटे श्रीविजयसिंहसूरी-

चारित्रचूडामणि विरुद धरता विचरौ । एहवई सोलंकी श्रीकुमारपाल भगट हुआ । तेहनी उत्पत्ति कहई छई-

गुर्जर देसि अणहिलवाडा पाठण पासं देइथली नगरई सो० श्रीत्रिशुवनपालभार्या वावेली कास्मीरी । पुत्र पांच, ते मांही कनिष्ठ कुमारपाल नामो । तेहनो वि० सं० ११७७ वर्ष जन्म हुआ । विक्रम सं० ११९७ वर्षी श्रीपंभायते श्रीसूरीमुखें धर्म्मोपदेश लखी । विक्रम सं० ११९९ वर्षे कुमारपाल दीको हुआ । एतलई गुरुनं धणई ओच्छयई शालाई पप्रराग्या । स देव व्याप्यान सार कांडक मुकूट कहो । तिवारे सूरी कहीई-

दीर्घायुः परं रूपमारोग्यं श्लाघनीयता ।

अहिंसायाः फलं सर्वं किमन्यत् कामदं भवेत् ॥

७४

एहवा बचन श्रीगुरुनां सांभली चउमासई जीवाकूलभूमिता जांणी गुरुमुपे कुमारपालि नियम लीधो जे-
'चउमासै सैन्य चहाई युय न करवओ ।' ते वार्चा केतलेक दिनें दिली नगरई म्नेछई सांभली । तिहां थकी सैन्य आवी अणहीछवाडें उतयौ । सहिर पापति गढ कोट नही, तिवारि कुमारपालि गुरु विनव्या-'सैन्य १ अनई युद्ध २ नो तुम्य मुपई माहरई नीयम छई । सूरी कहई-'धर्म्मयसी कुशल हुसई ।' श्रीसुरीई कंठेश्वरी पादर देवी स्मरीने कहें-'जिनशासनई ए राजा नियमधारक छें तेह थकी परचक्रनो उपद्रव निवारो ।' ते गुरुआज्ञा लही देव्यांई रात्रि निद्राई सुतो म्नेछनई उपाडी कुमारपालना महेलमां लावी मुययो । प्रभाते जागी उठयो । स्वसैन्य अनुचर नही । एतलई चदति दिनई रात्रिपिनई अनुचरें दंतधावननिमिषें पावन जलसंपूर्ण पांच, अंघलो लावी दीधो । ते देपी मुगल कहई-'ए कुण स्थान ? तूं कुण ?' ते अनुचर कहई-'ए राजा श्रीकुमारपालनओ मंदिर । हूं तेहनो सेवक ।' ते मुगले सेवकना बचन सांभली मनस्युं विचारई हूं एहनो राज्य लेवा आग्यो छूं, पिण सांकडें हूं आग्यो इणई, अनई एह महाभाग्यनो स्वामी मुहस्यु मैनी बांछई छई । एहना पीर पिण साचा छई । तओ ए राजानओ हूं मित्र । तिवारई मुगल १, अनि कुमारपाल २-विह मित्र हई माहोमाहि भेट आपि पीराणपत्तन नगरनो नाम देह, कुमारपालनई स्वधर्मि ददतापणुं १ अनि उपगारीपणुं २ देपी भसंसा करतो दीछी नगरई मुगल गुरवो । श्रीजिन-सासनई महिमा हुआ । गुरुकीर्ति हूह । एतलई विक्र० सं० १२०७ वर्षी सो० श्रीकुमारपालें अठार देशि अमारि पलावि । हवे ते अठार देशना नाम यथा-

कर्णाटे १ गुर्जरे २ लाटे ३ सौराष्ट्रे ४ कच्छ ५ सेंघवे ।

उच्छायां ७ चैव अंभेर्या ८ मारवे ९ मालवे १० तथा ॥

७५

कौंकणे ११ च तथा राष्ट्रे १२ करि १३ जालंधरे १४ पुनः ।

पंचाले १५ लक्ष्मैवादे १६ दीपे १७ काशीतटे १८ पुनः ॥

७६

'मारि' शब्द एहवओ मुखि कहिवई करी चउविहार उपवास एक करई । सरल भाणि छाग्यो पाणी पीई । पुनः वि० सं० १२०९ वर्षी 'हेमोव्यारुण' श्रीहेमाचार्ये भगट कीधो । विक्र० सं० १२११ वर्षी सप्त लक्ष मनुष्ये श्रीसिद्धाचली संपपति हुआ । वि० सं० १२११ वर्षे लेउआ गायापखिनई दयापात्र जांणी सांढेरिया विरुद दीधो ।

वि० सं० १२१३ वर्षे श्रीमाली मं० बाह्रदेईं श्रीसिद्धचलईं चउदमो उद्धार नीपजाव्यों । वि० सं० १२१६ वर्षे बंवेरागढ्यकी श्रीशांतिपूजानें नूतन वस्त्रार्थि शालविना सात हजार घर पाटणी लावी वसाव्या । वि० सं० १२१८ वर्षे श्रीहेमाचार्य अमावस्यानी पूर्णिमा देपाडी । वि० सं० १२२१ वर्षे तारणगोरीईं श्रीअजितजिनविंव याप्यो । तिणही ज वर्षे सातसें लेखरुने द्रव्य आपी एकवीस ज्ञानकोश लिपाव्या । न्यायघंटा सदैव वाजई । श्रीगुरु उपदेशि चउदशत अनि चुमालीस, ८४ मंडप सहित प्रासाद नीपजाव्या । पुनः एकवीस शत जीर्णोद्धार नीपजाव्या । एकदा मं० बाह्रदे श्रीगुरुने वीनती कहे जे—'नवीन प्रासाद नीपजावई पुण्य किंवा जीर्णोद्धारनो लाभ ?' एहवुं मंत्रीजुं वचन सांभली श्रीखरी कहईं । यतः—

नूतने श्रीजिनागारविधाने यत् फलं भवेत् ।
तस्मादष्टगुणं पुण्यं जीर्णोद्धारे विवेकिनः ॥

99

एहवओ गुरुवचन सांभली मंत्रीइ पन्नरशत जीर्णोद्धार निपजाव्या । तेमाहि प्रथम जीर्णोद्धार वि० सं०
१२२० वर्षे श्रीधृगुछें श्रीशकुनिकाविहारनो कीयो, श्रीगुरुना साहज्यथकी । पुनः इणही ज वर्षि 'आगिम-
गळ' हुओ । पुनः एकदा कुमारपालने रात्रि सुतां थकां पूर्वि बालावस्याई अमक्ष भक्षण खाथओ छई तो गुरु पासई
बारवत उच्चयाँ, ते मांसनो स्वाद दाढामां उपनो जापी चित्तवई अमक्ष भसनई संभरवई खंडित हुआ । प्रभाते
गुरु बांदि पूछिओ । तिवारई गुरु कहई—'एहनी आलोचना तुम्हे वत्रीस लक्षणा पुरुष छओ तेह थकी वत्रीस घरो
मासाद, वावन देवकुलिका सहित निपजावओ । ए व्रतभंग हुआनी तुम्हने ए आलोचन दीधी ।' ते गुरुबाणी
अंगीकार करी स्वपिता तिहुयणपालने नामि तिहुयणवीहार, बहुचरी देवकुलिका सहित निपजाव्यों । तेमाहि
२४ विंव रत्नमय, विंव २४ स्वर्ण-पित्तलमय, विंव २४ रूपमय, पुनः मुख्य प्रासादे एक सओ अनि पंचवीस
अंगुल प्रमाणी अरिष्टरत्नमय मूलनायक श्रीरूपमदेवविंव स्थापित, सकल देवकुलिका सुवर्णकलसे युक्त
जाणवी । निरंतर सत्तरमेदि, पुनः पट्टे पर्वि अष्टोत्तरी, जिनभक्ति हई । विहू टंक प्रतिक्रमण, त्रि टंक देववंदनक,
साचवई । सूर्योदये स्वग्रहई श्रीशातिनाथनई अर्घि, वीतराग एकशत आवा नाम समरी, पछी अढासय कोटीध्वज ग्रहस्थ
शुक्ति, तिहुयणपालविहारई, श्रीरूपमदेव दर्शन करी, गुरु बांदि, उपदेश सांभली, घरे आवी, सदैव सातसि साधर्मिक
जीमाडी, पछी एकभक्त कहई । मासें मासें लक्ष साधर्मिक भोगि । प्रति वर्षि यात्रा सात सवा सवा लक्ष मनुष्यई करवि ।
अथ द्रव्यसंख्या—कोठार चार अधटित स्वर्ण भवौ । कोठार चार अधटित रूपि भवौ । कोठार १ मुक्ता-
फल भवौ । कोठार १ नानाविधि रत्ने भवौ । पाश्चे पापांगना खंड च्यार । कोठार १ चित्रमनो पंडे भवौ । १५
लक्ष कोठार पचीत्र धानई करी भवौ । अथ सैन्य द्विपद संप्या—७२ सामंत । चारशत प्रधान । सातसै कोटवाल ।
१८ लक्ष पायक । एक लक्ष दूत । ११ हजार गज (?) । १२ हजार अंगमर्दक । १७ हजार सवार । १५ दास
अनि दासि । वि स्त्री । अथ चउपद संप्या—११ लक्ष हय । ११ हजार पालपी । ५० हजार रथ । २४ हजार
करम । १७ हजार वेसर । २२ हजार महिया । दोडलाप ठपम । एक लक्ष शकट । १५ सो कौतुक चडोल । इणि
परि पूर्वभवपुन्ये भोगवैं । पूर्वलई मवाई कोईक व्यवहारियाने घरे कुमारपालनउ जीव चाकर हतो । तिहां निर्मल
भद्रायकी नव कपर्दीकानां अढार फूल आव्वां । ते छेई सिद्धगीरीई श्रीपरमेश्वरनई चढाव्वां । तियै पुन्ये करी
१८ देखनी साहिबी भोगवंतो, श्रीगुरुवचने सुकृत करतो, जिनसासन सोभावतो यको दिन नीगमई । परवई

वि० सं० १२२९ वर्षि सार्ध त्रि कोटि ग्रंथरुता, कलिकालसर्ग विरुद्धारक, अष्टादशदेशाधिपतिबोधक, श्रीतारणगिरी तीर्थयापक आ० श्रीहेमचंद्रसूरी स्वर्ग हुआ। उक्तं च-

सो जयइ सुद्धवार्ड १ सिद्धसेनो जयउ मल्ल हरिभद्रो ।

सिरी यणभद्रसूरी ४ पालिचो ५ अभयदेवो य ६ ॥

सिरीमलयगिरिसूरी ७ सूरी सिरीयसभद्रो य ८ ।

सिरीहेमसूरी अ ९ इमे पवरथेरा जयंतु जुगपवरा ॥

पुनः विक्र० सं० १२३० वर्षि कलिकालराजर्षि विरुद्धारक श्रीजीनसासनोन्नतिकारक सो० श्रीकुमारपाल स्वर्ग हुआ। यत उक्तम्-

दया धर्म सुबेलडी रोषी रुपम जिणंद ।

आवककुलमंडप चडी सिंची कूरम नरिंद ॥

[इति] श्रीकुमारपालसंघ ॥

हवाई श्रीअंचलगछनी उत्पत्ती कहइ-बडगछ विरुद्धारक श्रीउद्धोत्तनसूरी। तेहने पाटी श्रीसर्वदेवसूरी। तेहना लघु गुरुभाइ आ० श्रीपद्मदेवसूरी १। तेहना शिष्य श्रीउद्यमभसूरी २, धर्मचंद्रसूरी ३, विनयचंद्रसूरी ४, गुणसागरसूरी ५, विजयमभसूरी ६, तेहना नरचंद्रसूरी ७, तेहना श्रीवीरचंद्रसूरी ८, तेहना शिष्य आ० श्रीजयसिंहसूरी। ते आधुनी तलहटीइ दचाणि नगरें शालाई रक्षा छे। एठइ तिहां ओ० हृद द्रौण नामि सेठ रहि छई। नाटी नांमि स्त्री छई, तेहनई गोदो नामई बेटो छे। तेहनो वि० सं० ११३६ वर्षि जन्म हुआ। पुनः तिणे पुन्यने योगे वि० सं० ११४२ वर्षि श्रीजयसिंहसूरी हस्ति दीक्षा लीधी। निहा प्रथम साधुनओ आचार ओल्पवानइ हेति 'श्रीदशैकालिकसूत्र' गुरु तेहने भणाविता ह्या। भगता यका अध्ययन सातमानी गाथा छठी भगता मांडी। ते गाथा-

श्रीउदगं न सेवेज्जा शिलावुद्धि हिमाणिचं ।

उत्तिणोदगं तत्थ फासुयं पडिगाहिज्ज संजइ ॥

ए गाथानओ अर्थ गुरुइ भणाव्यो। ते अर्थ गोदै विचमांहि विचारयो। पोशालमांहि तादा सचित पाणीना मांडा भरया देपी गुरुनइ पूछे-'श्रीगुरुजी! अन्नहा वाहाई अन्नहा किरिया कहोइ।' ए वचन सांभली गुरु कहै-'सुशिष्य! यह किरिया आ समयइ न चालि।' तिवारि तिणै शिष्य कहुं-'ए क्रिया करइ तेहनइ लाभ किंवा प्रादो?' गुरु कहै-'लाभ, पिण तेहने प्रोदो नही।' एहनी गुरें योग्य क्रियापात्र तपस्वी जांणी उपाध्याय पद देइ श्रीविज-चंद्र नाम दिधुं। तिणइ तिहा यकी गुरु बांदी आज्ञा लही च्यार साधुसुं विहार कीयो। केतलेक दिवस पावर पर्वति आव्या। तिहां संमति नृपकारकभासादे श्रीसंभवदेवनइ नमस्कार करी चउविहार मासखमणें उपाध्याय काउस्सगि रक्षा। मास संपूर्णि जितेंद्रिय तपस्वीपणइ जांणी महाकाली देव्या बांदी कहोइ-'हुं तुम्ह उपरी प्रसन्न छुं। तुम्हो संयनइ कल्याणकारी छुं। सुखें संभारइ उपद्रव वेगलो करीस। पिण आज कृष्णाष्टमी छइ ते मादि सुमनइ अष्टमीइ दीनइ उपवासी तुम्हें संभारज्यौ।' ते देवी दधनरूपकी उपाध्याय श्रीविजयचंद्र पात्रागिरि पीठ-

दहो-नाकारवाली मणि अडा० । पुनः कवीत-अट्टसहस्र मुंड० ।

एह्यो जगद्गो दानें उदार, उपकारी गुण जांणी दुर्मिष्ठ दृढ वाडवरुपि जगद्गुनी परीक्षा करी वाचा दीधी.
जो गुज मुझ मिल्यो ह्यो, मित्राह हूँ । तिरां थकी पन्नोरतरसे वर्ष जे हसे तें दुर्मिष्ठ नही याइ । इम कही दुर्मिष्ठ,
पोवानें थायकै गयो । श्रीमाली सां जगद्गो पिण देव-गुरुनी भक्ती साचवी घणा मुकृत करी सदगतिनी.
मननार ह्यो । यतः—

दानामृतं यस्य करारविन्दे वाक्यामृतं यस्य मुखारविन्दे ।
कृपासुखं यस्य हृदये विन्दे ॥

कृपाश्रुतं यस्य मनोऽरविन्दे स बल्लभः कस्य नरस्य न स्यात् ॥
देयं देयं सदा देयं अन्तर्यामिनि ॥

देयं देयं सदा देयं अन्नदानं विचक्षणैः ।

अग्नदातुर्यशो निम्नं जगद्भूकस्य यथाद्भुतम् ॥

इति श्रीमालि सा जगद् उत्पत्ति ।

४३. तत्पद्धे श्रीसोमप्रभसूरी, लघु गुरुभाई श्रीमणिरत्नसूरी-

ए वेहू गुरुभाई जाणवा । श्रीसूरी उचम माणिने धर्म्मोपदेशनइ कहिवइ यकी उपगार करता विचारइ ।
एतलइ भा० मंत्री वस्तुपाल १, लघुभाइ मं० तेजपाल २ एतलइ भा० मंत्री वस्तुपाल ३

गुर्जरात देसि धुलका नगरई प्राग्वाटनजति ऊंवरळ गौत्रि सा० आसराज रहै छै । ते पाटणि वस्त्रव्यापारे आब्यो । तिहां हाटमांडी रह्यो । मालमुद्र गामि व्यापार करी । एकदा पंचासरा पासनी यात्रा करी धर्मशालाई चित्रावालगछि आ० श्रीधुवनचंद्रधरी प्रति बांदि वरठो । एहवि तिहां श्रीमालीज्ञाती वणहर गौत्रे सा० आंबो, तेहनी स्त्री लक्ष्मी, तस्य पुत्री धालविषवा ऊंवर नांभी । ते श्रीगुरुनि बांदि छई । एतलि गुरु बांदितां थका 'एहनि कुषि गुग्मपुत्र वस्तुपाल १, तेजपाल २ नामि पुत्र पणा पुन्यना करणिना कारक हसि । तेहानो आचंद्रार्कि विहूनो संग ह्यो । एतलि तिहां थकी ते विहू पलायन हुई मांडलि नगरई जाइ रखा । अनुक्रमि बि० सं० १२६० पहिला गुरि नाम कछा हुंता तेही ज नाम दीघां । एहवि मायरा देसि नलवर नगरई शालिकुमार प्रगट ह्यो । तेहनई मनुष्य दोलो नाम कहे छै । राजा श्रीवीरधवलजई राज्यई पुनः बि० सं० १२४१ वर्षि लाथो फुलाणी प्रगट ह्यो । एतलि वस्तुपाल १, तेजपाल २ मांडलि नगरई वर्ष पांचना हूया । तिवारि तिहां मनुष्यि ज्ञात पूडि । एतलि तिहां थकी आसराज पछिम दिशि जाई देवऊं पचनई रह्यो । तिहां मनुष्यि बालक मोटा तेजवंत देपी गाम ठिकाणु पछई । तिहां थकी एतलें घोडिआल गामि पोतानें देशि आवी रह्यो । तिहां वर्ष आठना बि बालक हूया । तिवारई धृतकूपिकानो व्यापार करई । एहचे तिहां श्रीधुवनचंद्रधरी विहार करता आब्यो । सा० आसराजई ऊंवर स्त्रीई ओलख्यो । गुरुई बि बालकने पुनवत जाणी तिवारई श्रीगुरुई बि० सं० १२६९ वर्षि वस्तुपाल-करतां तारणगिरि श्रीअजितनाथनी यात्राई गया । केतलें दिने सा० आसराज तिहां थकी स्त्री कुअरयुक्त नि

थाप्यो । पुनः वि० सं० १२८२ वर्षि मासादि कलस दंड ध्वज चढाव्यो । श्रीनेमीश्वर थाप्यो । तिहा श्रीशुक्ल-
चंद्रसूरीई स्वशीष्य उ० श्रीजगचंद्रने-तया पं० देवेंद्रने सूरीपदई कीधा । तिणहि ज मासादि विहुं भ्रातानी
स्त्रीयई नव नव लक्षई द्रव्य वावरीने स्वस्वनामि विहुं आलीया नीपजावी नाम राख्युं । तिणहि ज वर्षि
श्रीगिरिनारी मं० वस्तुपाले उद्धार कीधो । एतलई श्रीआशु, सिद्धाचल, गीरनार-ए तिहु तीर्थे अटार लक्ष मनुष्यई
उ० श्रीदेवभद्र, आ० श्रीजगचंद्र, आ० श्रीदेवेंद्र मधुप स्वतोवर द्भ्यार आचार्य, पुनः दिगंबर मं० एकवीस
आचार्य शुक्ति यात्रा करी । सरुल संघ सहित मं० वस्तुपाल पाटणि आव्या । केटलिक दिनें गुरु श्रीशुक्लचंद्र-
सूरी स्वर्ग हुआ । तिवारें मंत्रीई घणे आप्रदी उ० श्री देवभद्र, आ० श्रीदेवेंद्रनई बीनवी करी पाटणें
चोमासु राख्या । उतरीई चउमासई मं०नी आज्ञा लही त्रिहु विहार कीधो । भीलडी नगरई श्रीपास
दर्शनि आव्या । एहेवे तिहां हिंदूआणि देशयकी श्रीसोममभद्री पिण विहार करता भीलडी नगरें सह हर्षि पास
दर्शनि आव्या । तिवारई उ० श्रीदेवभद्र, आ० जगचंद्र, आ० देवेंद्र-ए त्रिहुए श्रीसोममभद्रीनें वांदणई करी
बंधा । तिवारी श्रीसोममभद्रीई परतर, स्ववपस, आगिम, राकापस, विवदणिक, उपकेश, जीराचल्ली, नांणावाला,
निंबजिया इत्यादि आचार्यनी शासि वि० सं० १२८३ वर्षि श्रीसोममभद्री १, मणिरत्नसूरीई जावजीव आंवल
तपना धारक २, पुनः समता आदि गुण आगला जाणी स्वगलई लेई आ० श्रीजगचंद्रसूरीनई पोतानी पाटि
थाप्या । श्रीबीजापूर नगरी उ० श्रीदेवभद्र, आ० श्रीजगचंद्रसूरी, आ० श्रीदेवेंद्र-ए त्रिहु चोमासि रखा, अनि
श्रीसोममभद्री १, श्रीमणिरत्नसूरी २ वडाळी नगरी चउमासई रखा । एतलि पुनः मं० वस्तुपाल बीजी
सहित श्रीसिद्धाचल यात्रा जातां मार्गि श्रीवदवाणि नगरें संघ उतयौ । तिहां श्रीमालि शा० ह० सा० रत्नें
दक्षिणावर्च शंखनें महिमाई सप्त दिन ताई नानाविधि मुखाशिरानई भोजनि तथा सवस्त्र आभूषणि पहिरामणी
सरुल संपनई कीधो । तिहां यकी मंत्री मोरवी मधुप नगरें स्वज्ञाति साधर्मिक प्रति नगरें नगरें गार्मि गार्मि
पकवान आभूषण बखई संतोषकी हूओ । श्रीसिद्धाचल, श्रीगिरिनारनी यात्रा करी देवकि पाटणी संघ आव्यो ।
तिहां मंत्रीई नूतन मासाद निपजावि श्रीचंद्रमभस्वामिनो विंव थाप्यो । श्रीसोममभद्री १, श्रीजगचंद्रसूरी २
प्रतिष्ठ्यो । तिहां मंत्रीई स्वज्ञात घणुं संतोषी सधर्मिकनि संतोष्या । अणहिलपाटणि संघयुक्त श्रीसूरी अनि
मंत्री आव्या । उ० श्रीदेवभद्र, श्रीजगचंद्र, श्रीदेवेंद्र श्रीसोममभद्रीनो आज्ञा लही पाल्हाणपुरई चोमासाई रखा ।
श्रीसोममभद्री अंकेवालीई चोमासी रखा । श्रीमणिरत्नसूरीई हिंदूआणि देशि विहार कयौ । श्रीसत्यपुरि
चोमासी रखा । श्रीवंत मंत्रीई संघयात्राना मनुष्य मनुष्य प्रति पाटणि सुवर्ण मुहर दीधी । चउमासई उतई
इतीयादि तीर्थ फरसी अनारी नगरई श्रीवीरमासादे श्रीसूरीई अठमतीर्थ श्रीशारदानो स्मरण कीधो । ब्रह्मणी
प्रसन्न हुई कहि-‘तुझ किर्ति हुसि ।’ ए सारदा दचवर लेई श्रीसूरीई मेवांड देसि विहार कीधो । एहवि श्रीसोममभद्री
एक शब्दना शत अर्थना कर्चो, पुनः ‘श्रीसिद्धपूकरण’ ग्रन्थना कारक श्रीश्रीपालि नगरिं स्वर्ग हूओ । १ । अनि
लघु गुरुभाद श्रीमणिरत्नसूरीं ‘नवतत्त्वप्रकरण’ कर्चो ते वि मासि अंतरि श्रीयिराद नगरई स्वर्ग हूया । २ ।

इहि मंत्रि वस्तुपालनई अणहिलपाटनि १, आसापल्लीई २, संभामायाति ३ मधुप नगरि छप्पन्न कोटि द्रव्य
भूमध्ये जूई जूई शांति ते उपरि देवसंनिधिओ भेरी शब्द हुई ... ते समय द्रव्य स्रुति कीधो ते कइ छई—अटार

कोटि द्रव्य तीर्थयात्रामें उजमणि व्यय कीधा । आवु, पाटण, वडनगर, खंवायत, देवकि पाटणि, भुगुकच्छ, गुज्जा, धुडिआला, सांडेरा, प्रमुप नगरइ पांच हजार प्रासाद नीपजाव्या । सवा लाप जिनविंव निपजाव्या । ते मांढि एकतालिस हजार सुवर्ण-पीतल धातुमयि जाणवा । श्रीतारणगिरी, श्रीभीलडी नगरि, श्रीईडरगदि, श्रीविज्जा-नगरि, श्रीशंखेश्वरि, श्रीविज्जापुरी चिंतामणि पासमासादि, पुरहातिज पद्मभमप्रासादि इत्यादि-त्रेविश शत जिणोंद्वार निपजाव्या । नव शत अनि चउरासी धर्मशाला निपजावी । पांच शत समोसरण निपजाव्या । पुनः देवकि पाटणि ज्ञानकोश ईग्यार लिपावी सोधाव्या । वज्रीस हजार श्वेत चंदननी ठवणी, उगाणीस हजा ररिह्ल नीपजावी । वहितालीस हजार सांपुडी, कवली नीपजावी । पुनः स्मरणो श्वेत चंदन, मोती, प्रवाला, सूत्र प्रमुपनो नीपजावी, नगरी गामि गामि देशदेशांतरे पुण्यार्थे दीधी । पुनः द्रव्य संख्या कहइ छइ-आठकोडी अनि त्राणुं लाख टका यात्रा, स्नात्र, प्रासाद, विंवथापनइ, श्रीपुंडारिकगिरीइ, आत्महेतूना कारण माटि सुकृतिइ वावयी १ । पुनः अहार कोटी अनि आसी लक्ष टका श्रीरेवतांचलि सुकृतिइ कीधो २ । पुनः बारकोटि अनि त्रहपिन्न लक्ष अधिक श्रीवर्षुदाचले सुकृति कीधा ३ । एतळे ए ओगणीस सयकोटी, अनि आसी कोटि, अइसी लक्ष, वीस हजार नवसय अनि ताणुं टका ते नव चउकडीइ उणा एतलो द्रव्य मंत्री श्रीवस्तुपालइ त्रिहूं तीर्थे सुकृति कीधो । पुनः कवित-

पांच अरब नइ खरब कीधां जेणे जीमण यारह ।

सात अरब नें खरब दीध दूवल परिवारह ।

द्रव्य पंच्यासीय कोडी दीध भोजक बड भट ।

सस्ताणु सय कोडी फूल तंबोली हट ।

चंदन बीर कपूर मपि कोडी बहूसरी कपडे ।

पोरवाडवंश श्रवणे सुण्यो श्रीवस्तुपाल महिमंडले ॥

८६

इत्यादि अनेक सुकृतिकारक श्रीश्रवनचंद्रसूरी उपदेशात् श्रीअंबिका कवडयक्ष सानिधकारक, मागवाट लघुशापा विरुद्धधारक एवं वर्ष १८ सुकृत कीधु । सर्व आयु वर्ष ३६ संपूर्ण तेहनो वि० सं० १२९८ वर्षि अंके-वालीया गामि सं० श्रीवस्तुपाल स्वर्ग हुआ १ । पुनः वि० सं० १३०२ वर्षि लघुभाई मं० तेजपाल चंद्राणा गामि स्वर्ग हुआ २ ।

इति मं० वस्तुपाल-तेजपालसंबंध ।

४४. तत्पदे श्रीजगचंद्रसूरी-

श्रीगुरु जावजीव आंबील तप अभिग्रहना धारक थका मेवाड भूमंडली विहरता श्रीआहाड नगरि आव्या । एहवई गळना साधुसमुदाय प्रतई क्रिया आचारि शिखलपणि जांणी पहिलां दीधां जे श्रीआ० सारदाई वर तेहनी कृपायकी पुनः श्रीदेवमद्रनो साहज्य पापी उग्र क्रियानो आरंभ श्रीआहाड नगरइ कीधो । तिहां श्रीसूरी वर्षा-कालि चउमासि रखा । एतलें जावजीव आंबील तप करतां वर्ष बार हूया । तिवारइ चित्रोडपति राउल श्रीजयसिंह पणा मनुष्य मुपि छ विगयना त्यागकारी, सचित्त परिहारी, आंबिल तपना कारक सांमली शालां आवी देदी कुशल कहें । ए श्रीसूरीनो बड अनि जिहां लगणि चिरंजीवी हुइं तिहां लगण आंबिल तप देदी कुशल देखी बांदी कहे- 'गुरांजी तुम्हारी कुण गळ अनि कुण तप ?' तिवारि उ० श्रीदेवकुशल कहे एहवा वचन उ०

श्रीदेवभद्र सांभली श्रीजयतसिंह भूप कहें—'ए तप करता केटला वर्ष हुआ।' तिवारि श्रीदेविंद्र कहें—'ए छरीमें तप करता वर्ष धार हुआ।' तिवारि श्रीजयतसिंह मनसुं चितवई—महायोगिंद्र महायतीनी तपस्या चार वर्ष कही छै, अधिक नही। तेह थकी ए अधिक तप जाणी आधर्य पांमीं राउल श्रीजयतसिंह सरल मनुष्यतंद्र समझई कहि—'भो भो लोको। तुम्हें ए छरीनई आज थकी 'तपा' कहीज्यो।' एतलई श्रीवीर नीर्वाण हुआ पछी सत्तर सय अनि पंचावन वर्ष गयई हूतें, पुनः वि० स० १२८५ वर्ष वैशाख सित त्रीजनें दीनी राउल श्रीजयतसिंह दत्त 'तपागछ' बिरुद श्रीजगचंद्रछरीने हओ। एतलई प्रथम पट्टपर श्रीसुधर्मास्वामीयकी 'निश्रयगछ' एहबुं नाम प्रथम कहिवाणुं, ते आठ पाट लगई ए बिरुद कहिवाणो १।

तिवार पछी नवमई पाटि श्रीसुस्थितस्वामी अनि सुमतियुद्धस्वामी ए विहूँ गुरुभाईं कानंदी नगरीं 'कोटी चार छरीमंनो स्मरण कीथो, तेह थकी थीजुं नाम 'कोटिकगछ' एहबुं कहिवाणुं, ते गछ ॥ पाट लगण बिरुद जाणवो २।

तिवार पनरमै पाटि श्रीवज्रसेनछरीनो शिष्य श्रीचंद्रछरी हुआ तेह थकी 'चंद्रगछ' ए त्रीनो ३।

पुनः सोलमे पाटि सामंतभद्रछरी ते निस्पृहपणा थकी वनमें विपे रहि। छरियकी 'वनवासीगछ' ए चौथुं नाम। ते सोल पाट छथीं ४।

तिवार पछी तेरीसमै पाटें सर्वदेवछरीनें उद्धोतनगुरुई आयु तलहटीनई वनें बडटस हेठि आठ शिष्यनें छरीपदे कीथा, तेहथी 'बडगछ' एहबुं पाचबुं नाम ए इग्यार पाट लगई ५।

तिवार पछी चउमालिसमें पाटि श्रीजगचंद्रछरी हुआ। तेणई आयु पर्यंत आविल तप करतां वर्ष २२ हुआ, तिवारी श्रीजगचंद्रछरीनें 'तपा' बिरुद हओ। तेह थकी हवणा छठो 'तपागछ' नाम कहिवाणो ६। ते पहिला बडगछ कहिवातो। एतलें कछा ए पाच आचार्य तेहने एक एक बिरुद कहिवायो अने श्रीजगचंद्रछरी पांच बिरुद कहिवायो ते कहे छै—कोटिकवंश १, चंद्रकुल २, वज्रीशापा ३, बडगछ ४, अनि पाचमो तपागछ बिरुद ५—आचार्य हुआ नही। ते माटे श्रीजगचंद्रछरीनें पाच बिरुदनी उपमा कही। श्रीजगचंदे त्रीयाउझार कीथो। आहड नगरथकी बिहार करता श्रीनडलाह नगरि देवदर्शन करी श्रीसीरोही नगरई चौमासि रखा। तिवारां उ० श्रीदेवबुलालनो स्वर्ग हओ। तिहा थकी श्रीजगचंद्रछरी १, श्रीदेविंद्रछरी २—ए विहूँ गुरुभाई बिहार करता गुजराति धवलकि नगरि चउमासि रखा। एहवि तिहा माणसा गाम वास्तव्य ओ० वृ० आंव गौत्रि सा० विनयचंद्र किमही काढई नही। तिवारें विजयचंद्र श्रीदेविंद्रछरीनें कहाँ जे—'सुझनें कारागारथकी कढायओ तो ह तुम्हारी सिप्य थाउं।' तिवारि श्रीदेविंद्रछरीई मनी वस्तुपालने कही सा० विनयचंद्रनें बंदीपांथाथी कढाय्यो। तिणें धवलई थकी श्रीजगचंद्र बिहार कीथो। मेवाडिं धवल नगरि आव्या। तिहा २० विनयचंद्रनें उत्तम पात्र जाणी श्रीजगचंद्रि वि० स० १२८८ वर्षि आ०पद देई श्रीविजयचंद्रछरी नाम दीथो। श्रीजगचंद्रछरी १,

खंड्वरी २, आ० श्रीविजयचंद्रखरी ३ विहार करता कउआणा नगरें चौमासि रखा। तिहां थकी मोसिल
ने आग्या। तिहां सात दिगंबरार्चयस्युं जैन वाद हुओ। श्रीश्रुतदेवीनी कृपाथकी तेहनें जीत्या। एतलें
शस्त्रनें वादि हायां नहिं, तिवारी हीरानी परे निर्मल अमेध देपी लोके 'हीरला श्रीजगचंद्रखरी' एहवी कीर्ति
। तिहां नाणावाल, कोरंटक, पिपलीक, बडगछ, राजगछ, चंद्रगछ इत्यादि केतलाक शापाधारीइं श्रीखरी हस्तें
पा उदरी तेहनें स्वगछे लीधा। तिहां श्रीखरीइं वंदणक, विवंदणक, प्रतिक्रमणादि प्रमुप स्वगछनी सामाचारी
पी। ते पहिला छ आवश्यक लगणि क्रिया करता, श्रीखरी आंखिलतपनो आराधन करता, निर्मल तपावाह
ला, योग्य जीव प्रतें सुउपदेशे करी संसारथकी उधरता, मेवाड देशि विचरता, अनुक्रमें वीरशालि गामें आयु
त आंखिल व्रतकारक, तपागछ सामाचारीधारक, पुनः श्रीतपागछ बिरुद्धधारक, श्रीजगत्चंद्रखरीनो वि० सं०
१९७ वर्षि स्वर्ग हूओ। पुनः कीदस श्रीगुरु ?-

श्रीगुरुः पद्दर्शनकारः मुक्तिदानदरीकृतदूषणयुगनिधानः ।
युगपदधारकः जयतीशः भविमानवक्रुबलयभामिनीशः ॥

८७

१४. तत्पदे श्रीदेवेंद्रखरी, लघु गुरुभाई श्रीविजयचंद्रखरी २।

ए बेहुं मेवाड देशयका विहार करता मालवइं उज्जैणी नगरइं श्रीअवंती पासनी यात्रा कीधी। तिहां श्रीदेवेंद्र-
खरीइं श्रीविजयचंद्रखरीनी गुजराति विहार करवानी आज्ञा कीधी। तिवारी श्रीविजयचंद्रखरी गुजराति गया।
श्रीखरीइं श्रीविजयचंद्रखरीनी गुजराति विहार करवानी आज्ञा कीधी। तिहां खंडेरवालज्ञाति सा० जिनचंद्र तेहना
श्रीखरीमायति आवी रखा। अनी श्रीदेवेंद्रखरी मासकल्प उज्जैणी रखा। तिहां खंडेरवालज्ञाति सा० जिनचंद्र तेहना
३४ वीरगवल १, अनि भीमसिंह २-ए बिहुं बंधव प्रति पाणिग्रहणनइं ओत्सवि श्रीगुरुइं धम्मोपदेश देइ वि० सं०
१२९८ वर्षि वि भाईने दीक्षा देइ वीरपिं १, अनि भीमपिं २ ए नांम दीधा। तिहां थकी हरीयाणी नगरी
चउमासे रही श्रीपावकाचलि संभवदेव बंदी श्रीदेवेंद्रखरी कर्पटवाणिज नगरी आग्या। हवि श्रीखरीमायत नगरें
श्रीविजयचंद्रखरी रखा छै, तिणें श्रीदेवेंद्रखरीनी आज्ञा विना क्रियाइं शिथिल साधु प्रति पं० उ० दिसादिक दिई
स आज्ञाइं यत्नें क्रिया अनि गृहस्थनें आवर्जन निमिचें प्रतिक्रमणादि क्रिया करता हुआ। पुनः मालवइं थकी
स आज्ञाइं यत्नें क्रिया अनि गृहस्थनें आवर्जन निमिचें प्रतिक्रमणादि क्रिया करता हुआ। पुनः मालवइं थकी
आवी मोटी पोशाल ते थावकनें उपाश्रयनइं एकवासि रखा। किहांइं विहार न कीधो, नगरमां मासमल्य
पिण न साचव्यो। एहवओ गछना साधुमुपथकी सांमलो। श्रीदेवेंद्रखरी कर्पटवाणीज्य नगरंथकी खमायति
श्रीपमणयात्राइं आग्या। तिवारी श्रीविजयचंद्रखरी तथा तेहनी पक्षना साधु मत्सरि धरी। श्रीदेवेंद्र आवी
सावकीने उपाश्रे नांहीनी शालाई आवी रखा। तिवारी गृहस्थ माहोमाही पूछइं जे- 'तुम्हे गुरु बांदवानइं कुण
शान्ना जास्यो?' ते सांमली अन्य श्रीद कहइं- 'बिहुं ए खरी एक गुरुना शिष्य छइं, तेह थकी आप आपणुं चित्त
मनन हुइ तिहां जाइ वंदना करो।' एतलइं श्रीविजयचंद्रखरी तो पहेला थकी ज गृहशालाइं रखा, एतलइं विजय-
चंद्रखरीमा साधुसमुदायनइं मनुष्ये 'वृद्धशालि' कहा, अनि श्रीदेवेंद्रखरीना साधुसमुदायनइं, नांनी शालाई रखा
तेह थकी थावके 'लघुशालिक' कहा। एतले श्रीविजयचंद्रथकी वि० सं० १३०१ वर्षि 'श्रीवृद्धशाला' नामि गछ
लुनो हूओ। हवी लघुशालिक श्रीदेवेंद्रखरी पाल्हणपुरें श्रीपाल्हविहारी श्रीपासनें नमवा आग्या। तिहां तिणही ज
मासारी दिन मतिदीन अन्नत एक छुडो अनि सो मण सोपारी आवे छे। एतलें जैन गृहस्थ घणो छइं। श्रीखरी
चउमासि रखा। तिहां विपरिने श्रीगुरुइं सरिपदे श्रीविद्यानंदखरी नाम दीधो। अनी बीजा भीमपिने पाठरुपदे
श्रीधर्मकीर्ति नाम दीधो। श्रीगुरुइं, श्रीविद्यानंदखरीने इदराईं श्रीश्रुतिदर्शननइं विहारनी आज्ञा फही।

શ્રીવેંદ્રદ્વારી સંભાવતિ આવી ચીમાસી રહ્યા । શ્રીગુરુ સદૈવ ઉપગારીપણિ ધર્મરૂપા કહે છે । એકદા ગુરુવાંળ રંજિત થકો શ્રીગુરુ મતિ શ્રીમાલિ સાં સોની 'ભીમજી' વીનતો કહ્યું—'શ્રીગુરુ મુક્તને કૃપા કરી વાંટકુ દિત શિષ્તા કહો ।' તિવારી ગુરુ કહ્યું—'સત્ય વચન મુપયક્તી થોલી મનુષ્ય જન્મ સફલ કરાઓ ।' તે સાંમલી ભીમજી મનસ્યું વિચાર્યું જે સોનારનઓ વ્યાપાર તો મિથ્યા વચનનો જ છે, પણ મુક્તસ્યું ગુરુતુ વચન કિમ લોપાં; એવું મતિ ધારી ગુરુમુરિ સોં ભીમજીઈં એવું નિયમ લીધું જે મડં સદાકાર્ત્તિ સત્ય થોલતું પણ અસત્ય નહી । તે ઘણે ચત્તે સત્યનીયમ જાલવીને રાપડં । એસદા સોની ભીમજીનં મહિતટિ ચોરે થયો । ભીમજીનં મીલ પૂછ્યું—'તુમ ઘરી કેતલો દ્રવ્ય છે?' તિવારે સોની ભીમજી મનસ્યું વિચારીને કહે છે—'ચાર હજાર રૂમનો ઘર વાપરો છે ।' મીલ કહી, પરખી લીઓ । મીલ કહિ—'ઈહં ઘુણ પારસું । એહિ જ સોનાર છે ।' કારભારયક્તી કાઢી કહ્યું—'આ દ્રવ્યની પરિક્ષા કરી ।' તિવારે ભીમજી વિચસ્યું વિચાર્યું જે—'કૃતકર્મ ઉદય આન્યા છે, અનિ થલી ઉદય આવં, તઓ હું મિથ્યા ન રહું ।' એવું જાણી, કહી—'એ દ્રામ સરુલ રોટા છે ।' તે ભીમજીતુ વચન ચોર સાંમલી મનસ્યું ચિંતવ્યું જે એકતઓ આપણા પુનને શુદ્ધો કીધો, અનિ આપિ પણ વંદીયાને રયો । ઈણ સોની ભીમજીઈં રિસ્યુ કીધું ૧ તિવારે ભીમજી કહ્યું—'મિથ્યા કલાનો માહરં નીયમ છે ।' ચોરે પણ તિમ જ અન્ય મનુષ્ય મુરિ સાંમલ્યું । સત્યવાદી જાંગી પછીપતિં પાચ વસ્ત્ર પહિરાવી ગાંમનો કામદાર થાપી ઘણે આદરે થરે મુકયો । શ્રીગુરુકીર્તિ હુઈ ।

ઙ્ઙિ સૂરી ઉપદેશાત્ સત્યે સોં ભીમજી સંવંચ ।

શ્રીવેંદ્રદ્વારીઈં શ્રીસંભાવત નયરિ છે 'કર્મગ્રંથદ્વાર' અનિ તેહની ટીકા, 'સિદ્ધર્પવાસીકાદ્વાર' અને તેહની ટીકા, 'આદ્યદિનકૃત્યદ્વાર' અનિ તેહની ટીકા, પુન: 'માપ્ય' ૩ તેહની ટીકા; ક્રત્યાદિ ગ્રંથકારક શ્રીવેંદ્રદ્વારી પિણ દિન તેરનં ગઝ નિરાધાર હુઓ । એવે દેવના યોગયત્રી શ્રીગુજરાતઈં વીનાપુર નગરં શ્રીવિદ્યાનંદ-મીલી શ્રીપાલદહનપુર નગરિ ઉંશ્રીધર્મકીર્તિનં દ્વારિપદ દેઈં શ્રીધર્મધોપદ્વારી નામં પાટયાપના કીધી । તિણહી જ અવસરિ તે પ્રાસાદમંડપિ શોમુલ યક્ષિ કુંકુમદૃષ્ટિ કીધી । એવંઈં દ્વારશાલિ ચિદ્ધધારક શ્રીવિજયચંદ્રદ્વારી તત્પદે શ્રીક્ષેમકીર્તિદ્વારીઈં 'શ્રીશૃદ્ધત્કલ્પ' નો ટીકા વિં સં ૧૩૩૪ વર્ષિ ચહિતાલીસ હજાર નીપજાવી ।

૪૬. તત્પદે શ્રીધર્મધોપદ્વારી—

વિનયવંત વિહાર કરતા તારણગિરે શ્રીઅજિતનાથ વાંદી શ્રીવીજ્ઞાપુરે ચીમાસિ રહ્યા । તિહાં સકલ મુદત્સ્ય વૃજ્યો । શ્રીગુરુનં કહ્યું—'મુક્ત પૂર્વે તુલ પુણ્યનં યોગે કરી મહારં ઘરે સામાનપણાઈં અલ્પ દ્રવ્ય છે તેહ થકી મુક્તને પાંચમો પરિગ્રહ પરિમાણ વ્રત ઉચરાવઓ । આત્માર્થે માહરં રૂમ પંચશત રાપવા તે ઉપરાંત નીયમ । તિવારિ ચઈં પાંચ હજાર રૂમની જયળા રાપો । અધિક હઈં તે મુકતિ કરજ્યો ।' ઇમ કહી પરિગ્રહમંથાં વ્રત શ્રીગુરુ ઉચરાવ્યો । તિવાર પછી સાં પેયઢ લાટાવછી ગામિ વસ્ત્ર, શુદ, ધી, સારુ, રાંઢ, લવળ, તેલ, હીંગ, હલ્દ મધુપ વ્યાપાર થકી કેતલેક દિને પુન્યોદયે રાજા શ્રીસારંગદેવનો કામદાર હુઓ । માહારુદ્ધિ પામ્યો । તિવારે પોતાના

संघने व्यग्र चित्त जाणो श्रीसूरी संघ मति कहइ—‘प्रभाति नगरनी पोल उयडसि, तिवारइं मथम सुका काष्ठनी भारी आवस्यइं, ते माहि कावचवर्णि सकल महाविषापहारण नामि औपधीनो मूल सप्पांकारी हुसइं, तेहनी आदा खंडसु पसी अडिंडके देख्यो । एतलि मुसनी समाधि धास्ये ।’ श्रीसंघि तिम ज कीघो । श्रीगुरु समाधि पणि हुआ । ते दिनयकी श्रीसूरीइं जावजीव लगी छ विगयनो नीम लीघो, अनि सदाकाल गुरांधरीनो आहार करवो, ए विहु नीम लीइं, श्रीसूरी अवंती पासना दर्शनइं उत्कंठीतयकी उज्जेणी नगरइं आव्यो । तिहां पायंडोना उपद्रवयकी यती कोई चोमासु न रहइं । ते सरुल वार्चा श्रीगुरुइं संघनी पूछी निर्णय कीघो । एतलें मध्यानें यति गोंचरी जाता बाजारी देपो पायंडी जहिले यतीनें बोलात्री कहें—‘तुमो अत्र चोमासइं थिर हुई रहिज्यो ।’ तिवारइं ते यति कहें—‘रहिवानइं आव्यो छुं, ते रहिखुं ज ।’ ते सांमली तिणे पायंडीए यतीनें कूर दांत देपाव्या । तिवारइं यतीइं तेहनी कहणी देपाडी । ते सरुल वार्ता साधुइं आनी श्रीसूरीनें कही । गुरु कहइं—‘भड्ड ।’ एतलें संध्यानइं समयइं प्रतिक्रमण कीघा पछी तिणें जटिलें शालाईं कोइक मंनइं योगइं करी मूपक येल्या । साधुइं गुरुनि कयौ, एतलि श्रीसूरीइं नूतन घटनइं मूपइं कल्यक आछादी गुरुदत्त आम्नाय स्मरण कीघो । तिवारइं ते जहिल छुंवांट करतो आवी गुरुनइं नमी कहइं—‘आज पछी तुल गलि उपद्रव नही करूं । मइं तुम्हने जांण्या नहीं ।’ इम कही स्वयानिके गयो । श्रीगुरु कीर्ति हुइ । तिहां यकी विहार करता नोलाईं नगरें चोमासि रखा । एहवरं संपाचार १, कालसचरि २, कायस्थिति ३, मसुप ग्रंथकारक चिक० सं० १३४७ वर्षि श्रीधर्मचौपसूरी स्वर्ग हूथो ।

एहवइं गुजराति बीसलनगरा बाढव मंत्री माधव भाई केशवयकी राजा श्रीकर्ण लडीनइं तूरफाणी राज्य हूथो ।
पुनः वि० सं० १३६३ वर्षि सिद्धपुरनगरि सिंहरायकृत छद्रालयनो छेद हूथो ।

४७. तत्पट्टे श्रीसोमप्रभसूरी—

तेहनी वि० सं० १३१० वर्षे जन्म । वि० सं० १३२१ वर्षि व्रत । वि० सं० १३३२ वर्षि छरीपद । श्रीसूरीनें ईग्यार अंग सूत्रार्थ तद्रूप निहाशि नित्ये स्वाध्याय करता । भूमंडलि शील, तप, संजम आराधनां मालव देशि विवरइं । एहवि स्वर्गात्रिया दृढशालिक श्रीरत्नाकरसूरी मगट हूपा, तेहनी संवष कहइं छइं, श्रीरत्नाकरसूरी—

गूर्जर देशि रायपंडी बडली नगरी दृढशालाईं श्रीरत्नाकरसूरी सप्त कलसि सुक्ताफलना परिग्रहभारक रहइं छे । एहये धवलका नगरनी वासी माग्वाट दृढ शा० सा० कनो व्यवसायार्थि तिहां आव्यो । श्रीचिंतामणि पासने नमी शालाईं श्रीरत्नाकरसूरी बंधा, सपरिग्रहि दीठा । तथापि श्रीसूरीनें महा उत्तम जांणी सा० कनओ कहइं—‘स्वामी तुम्हे मुझनें पट्टमासनी नियमनो मासद करो । तिवारी श्रीरत्नाकरसूरी कहें—‘किस्यो नियम?’ सा० कनओ कहइं—‘तुम्ह बांदि अन्न लेवो । जे दिने न बांदु तओ अन्न न लीऊ ।’ तेहनी श्रीगुरुइं तिम ज नियम दिवो । एतले ते आवक छ मासनी अभिग्रही हूथो । निरंतर सूर्योदये श्रीपासनइं नमी पछी रत्नाकरसूरीनें त्रिण्य प्रदिक्षणाइं बांदी मुखारि उमो रहि विहु हाथ जोडी थुपी मर्धणि उपसमनी गाया कही चिरुदावइं छइं । ते गाया—

गोयम सोहम जंजू पमवो सिज्जंभवा म आयरिया ।

अन्नेवि जुगण्णहाणा ते दीठहं सुगुरु ते दीठा ॥

अज्ज कयत्यो जम्भो अज्ज कयत्यो जीविणं मुज्ज ।

जेण तुह वदणामपरसेण सिद्धाईं नैणाईं ॥

ववरीया सुरधेणु संजाया मह गिहे कणयबुद्धि ।
दारिद्रं अज्ज मयं दिठे तुह सुगुरु मुहकमले ॥

९०

पुनः—

पंचिंदिय संवरणो० ॥ पंचमहव्ययुत्तो० ॥

एहवा वृद्ध आचार्यनी उपमा आपी हेठो बेसई धिर्यपणई श्रीधरी प्रति ललित वाक्य करी ए गाथानो अर्थ पूछं । ने गाथा—

दोसस्स मूलजालं पुव्वरिपि विवज्जियं जइ वत्थं ।

अयं वहसिं अनघं किं च अन्नत्थ तवं चरसि ॥

९१

इणि परि ते गाथानो अर्थ पूछतां संपूर्ण छमास हूआ । श्रीधरी पिण तेहनी निरंतर बुद्धिनें माक्रमइ थकी ते गाथानो नवो नवो अर्थ कही समुज्झावइ । अनुक्रमि छमासने अंतें सा० रूओ गुरुनें वांदी कहइ—‘भवतारक निर्ग्रथ स्वांमी ! भूष अजाणनइ जेहवो अर्थ हुइं तेहचो ज कहओ ।’ तिवारइं श्रीधरी मनस्सुं विचारि जे ए गृहस्थ घणें उधर्मि भुजनइं हितू पणाइं हूइं छइं । गुरु कहे छइं—‘हे गृहस्थ ! तुम्हे प्रभाति अवस्य आवीवो । कित्या माटि जे दिवणां सत्य अर्थ कथानो समय छइं नही ।’ इम कही विसर्जव्यो । तिवारि संध्याइं श्रीगुरु कलसी सात मुक्ताफलनो परिग्रह असार जाणी घरटीइं पीसी छारी दीधो, एतले स्वशिष्य आ० श्रीरत्नप्रभधरी कहे—‘श्रीगुरु आ कित्यु ?’ तिवारि गुरु कहिं—‘भूष प्रतिबोधक गृहस्थनें ए गाथानो सत्यार्थ कहिवो छइं तेह थकी कहिणी अनि करणीमां फेर हुइं ।’ बीजइं दीनें प्रभाते ते सा० रूओ आवी पहिलानी परि वांदि भुपथकी कहइं—‘तुम्हे कृपानिधि भूषनें प्रस्तन हुइं । सत्यार्थ कही ।’ ते गृहस्थ वचन सांभली श्रीगुरि रजहरण भुपट्टी ममुख साधु धर्म्मना उपगरण संभाली नीरवद्य पूर्ण छारी दीधो देपी कहइं—‘आज मइं तुहा मुखि सत्यार्थ घणे दिहाइं सांभली तुम्हारी कृपायकी हुं भव निसारयो । आज तुहारा दर्शनथकी भूष जन्म कृतार्थ हुओ । तुहे श्रीवीरना पट्टपर हईं शासन शोभावओ । इम विल्लावि सा० रूओ अनुक्रमि स्वघरें धवलरूइं नगर पुंहतो । एतलि श्रीगुरु स्वशिष्य श्रीरत्नप्रभधरीने गछ भलावी श्रीसंघनी आज्ञा लही निस्पृह हुइं विहार कीधो । केतलेंक दिनें श्रीधरी बिचोड गढी आन्पा । तिहां ओ० वृ० कर्कट चुपडा गोत्रि सा० समरा प्रति धर्म्मापदेश कहे छइं । यतः—

सद्व्यं १—सुकुले जन्म २—सिद्धिक्षेत्र ३—समाधयः ।

संघश्चतुर्विधो लोके ५ सकाराः पंच दुर्लभाः ॥

९२

अष्टपट्टिषु तीर्थेषु यत् पुण्यं किल यात्रया ।

आदिनाथस्य देवस्य दर्शनेनापि तद् भवेत् ॥

९३

जिनं नत्वा मुनिं भक्त्या कृत्वा साधर्मिवात्सल्यम् ।

येन केन प्रकारेण प्रसिद्धः पुरुषो भवेत् ॥

९४

श्रीगुरुनो उपदेश एहवो सा० समरो पामी श्रीसिद्धशैलि श्रीसोमप्रभधरी युक्त बि लक्ष मनुष्यइं संयपति हुइं वि० सं० १३७१ वर्षे श्रीशत्रुंजय गिरिं श्रीरूपमर्विव थापि पंदरमो उद्धार निपजाव्यो ।

तिहां संय सासि श्रीरूपमना मुप आगलि श्रीरत्नाकरद्वरीई स्व चारित्रपंडण आलोयणिरुपि 'श्रेयः श्रियां मंगल' रूप स्ववने पंचवीसी निपजावी । तेहमाहि पोताना आत्माना शिखारूपई वैराग्यना कान्य कहे छै-

वैराग्यरङ्गः परवञ्चनाय० ॥ परोपवादेन मुखं सदीप० ॥

एहवा ८ कान्यरूप आलोयण लेई लघुकर्मि हई घणा जीवने उपगारीयका वि० सं० १३८४ वर्षि सा० समर उपदेशक श्रीरत्नाकरद्वरीनो स्वर्ग हुआ । यदोक्त-

मह्याडंबरजुतो सरीपयं बडापट्टीए जायं ।

रयणापरद्वरी नामेण जाओ सासनंमि सिंगारो ॥

९६

इणि परि श्रीरत्नाकरद्वरिसंयंच ॥

पुनः वि० सं० १३७५ वर्षि श्रीसोममसद्वरी स्वर्ग हुआ ।

४८. तत्पदे श्रीसोमतिलकद्वरी-

तेहनो वि० सं० १३५५ वर्षि जन्म । वि० सं० १३६९ वर्षि दीक्षा । वि० सं० १३७३ वर्षि सरीपद । श्रीद्वरी बिहार करता श्रीसिरोही नगरई चोमासि रया । तिहां श्रीचंद्रशेखरद्वरी १, श्रीजयानंदद्वरी २, श्रीदेवसुंदरद्वरी ३-ए जिहुं जिप्पोने श्रीद्वरीई सरीपदि कीया । एहई 'देवा प्रमोडयं' स्तवनकारक श्रीजयानंदद्वरि श्रीगुरु चिरंजीवीयका स्वर्ग हुआ । 'नव्यक्षेत्रसमाप्त, सजरीसपठाणा, श्रीतीर्थराजस्तुती' प्रमुप ग्रंथकारक श्रीसोमतिलकद्वरी वि० सं० १४२४ वर्षि स्वर्ग हुआ ।

४९. तत्पदे श्रीदेवसुंदरद्वरी, लघु गुरुभाई श्रीचंद्रशेखरद्वरी-

श्रीदेवसुंदरद्वरीनो वि० सं० १३९६ वर्षि जन्म । वि० सं० १४०४ वर्षि लघु मरुदेसि महेश्वर गामि व्रत । वि० सं १४२० वर्षि अणद्विष्टपत्नी सरीपद । एहई वि० सं० १४४८ वर्षि श्रीअहीमदाबाद नयरपणुं । वि० सं० १४५५ वर्षि ओ० ह० सा० आंवाभाई सा० गणिआ श्रीसिद्धाचलि संयपति हुआ । पुनः वि० सं० १४५६ वर्षि सा० आंवाई व्रत लीयो । श्रीदेवसुंदरद्वरीनो शिष्य हुओ । वि० सं० १४६२ वर्षि पावताई गजनीपान आब्यई हुंवाई श्रीसिद्धाचलि सा० समरा थापक भूलायकरुणि श्रीचक्रेश्वरीई अमुरनो उपद्रव जांणी अलोप कीयो । पछी सवा श्रीण पढोरे पाऊं मूपयो । पुनः रायरुंडि बडालीबास्तव्य ओ० ह० सा० गोविंदई अमुरनो उपद्रव देपी तारणगिरई श्रीकुमारपाल थापित मवालानो श्रीअजितनाथनो विंष भूमीरुहे मंडारी प्रासादमध्ये नवीन विंष थाप्यो । श्रीदेवसुंदरद्वरीई प्रतिष्ठयो । तिहां श्रीद्वरीई स्वपंच शिष्य तेहने सरीपदे कीया । ते पांवेना नाम कहे छई-पहिला श्रीज्ञानसागरद्वरी ते 'आयदयकरुअवचूरी १, ओपनिर्पुक्तिनी अवचूरी २' प्रमुप ग्रंथकारक ॥ १ ॥

बीजा श्रीकुलमंडनद्वरी ते 'श्रीकुमारपालचरित्र' ना कारक ॥ २ ॥

बीजा श्रीगुणरत्नद्वरी जेहनी अवष्टम १, रोप २ अनि विकया ३-ए जिहुनी ते नीम छई । 'क्रियारत्न-समुच्चय १, पट्टर्शनसमुच्चय २' प्रमुप ग्रंथकारक ॥ ३ ॥

चोया श्रीसायुरत्नसूरी ते 'यतिजीतकल्प' नी टीकाना कारक ४-ए च्यार शिष्य श्रीगुरु चिरंजीव थकई अल्प आयुई स्वर्ग हुआ । अनि पांचमा शिष्य श्रीसोमसुंदरसूरी विद्यमान विहरंत जाणी श्रीसूरीई श्रीसोमसुंदरसूरीने कळदेशि विहारनी आज्ञा दीयी । एतलई श्रीसोमसुंदरसूरी केतलेंक दिनें देवकई पत्तने गया । नवखंडई, श्रीसिद्ध-क्षेत्र, श्रीरैवताचल फरसी देवके पत्तने गया । गुरु देवसुंदर गोपगिरई श्रीवीरदर्शन करी केतलेंक दिनें, दीछी नगरई पुहता तिहां श्रीमाली ह० सा० जगसिंह १, भाई सा० महणसिंह २ श्रीतपागछई समस्त संघने संघवाछल नीपजावी श्रीजिनदर्शननई समयई चुरासि हजार टका मुकुति करी सदस्र आभूषणि तिलकें ए रीते हूओ । एहवई ओडछा नगरई वि० सं० १४६२ वर्षी श्रीदेवसुंदरसूरी स्वर्ग हूओ ।

५०. तत्पट्टे श्रीसोमसुंदरसूरी-

तेहनो वि० सं० १४३० वर्षे जन्म । विक्र० सं० १४३७ वर्षी व्रत । वि० सं० १४५० वर्षी वाचरूपद । वि० सं० १४५७ वर्षी सूरीपद हूओ । श्रीगुरु भुजपत्तनई, अंजारई, मांडवी प्रभुप नगरे विचरता चउवारी नगरीई महाक्रियावंत महिमामंदिर गुरु प्रतिदेयी तिहां कोइक रुठई द्रव्यलींगीई द्रव्य देई शस्त्रधारक पुरुषनई गुरुपातार्थि सज्ज कीयो । ते दुर्बुद्धि वसतीई गुरु पातार्थि श्रुतपणई रखो । जेतलई अनुचित काम करवा उद्यम काई एतलई चंद्रमाने अजुआलई श्रीगुरु रजहरणि निद्रामांहि पुंजी पासुं पालटयुं । वधकारक पुरुषई चितव्यूं जे निद्रामांहि पिण जेहनई जीव उपरई उहवी कृपा छई, एहवा महापुरुषनो वध करी मुझनीं कुण गति जातुं । एहवो विचारी परलोक-थकी बीहवो श्रीसूरीनई नमी स्वघरे पोहतो । तिहां थकी गुरु विहार करता केतलेंक दीनें मालव देशि आमझरे नगरई आब्या । एहवई सो० संग्राम प्रगट थयो, तेहनो संबंध कहे छे, सो० संग्रामसिंह-

गुजरात देशि वडीयारखंडे लोलाडा ग्रामि मागवाट ह० पूसगोत्री सोनी अवटकई संग्राम नामे रहि छई । ते कोइ समयानुयोगि मालव देशि मांडवगढि चिकया श्रीग्यासदिननें राज्यें, माता नाम देवां, लूी नाम तेजां, पूत्री नाम हांसी-ए परिवार सहित जेतलई मांडवगढि नगरनी पोलि पईसई तेहवई डानी दिशि महामणीघरें कृण कीयो छई अनि तेह कृणि उपरि दुर्गां पईठि सहर्षित शब्द करई छई । ते अचरिज देपी सपरिवारि संग्राम उमो रखो । एहवई तिहां एक आहैडी उमो छई । ते संग्रामने देशांतरी जाणी कहई- 'ए शकुनी जे नगरमां पईसई तेहने ते महाकृदिना देणहार छे ।' तेह चिकया श्रीग्यासदीन हजूर रहई । ते शब्द अनि शकुन सांमली चिते घरी सहर्ष ओछाई सो० संग्रामई नगरपोलि प्रवेश कीयो । राजदरबार पासई आवी रखो । अल्प द्रव्यथकी थोडु थोडु तेल, नाना प्रकारनो घी, गुड, हिंग, मिरची, साकर, श्वेत, रक्त वस्त्र, पुनः सौंघिक प्रभुपनो व्यापार करई । पून्य प्रमाणि सुपि तिहां काल नीगमी । एरुदा उष्णकालि वि० श्रीग्यासदीनें असवारी कीयी । एतलई यथा वापयोगि चिकया स्वदरवारनी वृषवाटीकाई, सुंदरारकर शापाई, प्रतिशापाई, हरिकुंभल पत्रई, मनोहर सुपटाई, शीतल मुछाया दीपी उमा रही बीसामओ छेइ स्वस्त हई । ते सहकारनें देरी आरामिकनई चिकया कहई- 'सब आंवकु फल हई पिण इस आंवकु फल क्युं नहीं ?' तिवारें आरामिक कहई- 'पा० सिलामित इस आंवके दरतमे सब गुण अछें, पिण एक अपव बुरी हई, जे फल नहीं । बांजीए आंव हई ।' एहनो वचन पुष्पपालकनो सांमली श्रीग्यासदीन कहई- 'इस बांजीए आंवकी खरत देपी कृण कामका । इसे वाडीसे काट डाली ।' एहवई पुन्योदय थकी सो० संग्राम पिण ते बाटिकानई जुई छई । तिणि चिकया कहिण सांमली मनस्युं विचारि जे ए उत्तम नव-

पल्लव वृक्ष ते तुरत फाटसिद्धं, एहन्द्ं हु अभयदान देड । धर्म प्रभापि महा मंगलिक हुसई । तिणहि ज वेलाई—
 हृद चिचई संग्रामि सरल जन देवतां चिन्था श्रीग्यासदीनने सिलाम करी अरजी फरई छई—' जे ए आंव जन्म-
 बंध्य हई पिण मुजे एक मुहमांग्या दीओ । महा पसाय करो । आउतई जेष्ठ मासे इह आंवके फल श्रीपातसाहङ्ग ।
 भेट करूं ।' ते अचिरज गत सांभली चिन्था संग्रामनई कहई—'आउतई जेष्ठ ईणि दिने ईस आंवके फल न लाया
 तओ इह आंवका जैसे हराह तैसे तेरा हराह ।' ते वात संग्रामि अंगिकार कीधी । चिकयो १, अनि संग्राम २
 स्वपरि आग्या । यूरोदयना योगयकी सो० संग्रामनो अत्र यकी भाग्योदय हुआ । ते वात सचली मातानई खीनई
 कही । इवई संग्रामई ते सहकारनई पञ्चवाडई मिनयत तथा चंदआ बंधारी स्नागादिमई सुचि हई परित्र वख बरी
 निर्मल चित्तें धूप, दीप, चंदन, अक्षत, पुष्प ते आगानई अर्चई, एतछे शीलगुणई साहसीरू नांणीनई; पूर्वमवी वणिक्
 सा० आंरो नामि द्रव्यधारक इणि स्थानिक रहितो, ते बांझियो मरण पांमी इणही ज स्वद्रव्य स्थानिके बीजें
 भवई आंवो वृक्ष हुआ । ते आंवानो जीव आबी संग्रामनई कहई—' ते सुखनि अभयदान दीधो छई तेह यकी हुं
 तुंज मति तूठी । ए आंवाना मूल हेठि द्रव्य छई ते तूं भूमि पणि काटि छेजे । ए तूझ भाग्यनो छई ।' ते वचनें
 संग्रामि तिम ज लघु लायको कलाना योगयकी माता स्त्री पूनी प्रयुपी ते द्रव्य स्वष्ट्रहे थाप्यो । आंगानी मूलि
 यत्नें जालवी सध्यासि आछादि गीत वार्जीनई चि० श्रीग्यासदीनने चरणे भेटी कीया । संग्राम हाप जोडी कहई—
 'पा० सिलामित ! ए फल सुगंधओ बानीए आंवके ।' ते सांभली ग्यासदीन तूठी, पांच वख देई परि पांमदार
 कीधी । ते संपदावंत हुआ । एहवई तिहां विहरता श्रीसोमसुंदरशरी आग्या । सो० संग्राम संघ समस्तना आग्रहई
 तिहां मांडवगदि श्रीहरि चउमासई रखा । सदैव सुर्योदयी 'श्रीभगवतीअंग' नी व्याख्या कहई । सो० संग्राम १,
 माता २, स्त्री ३ सहित निश्चल निर्माळई चित्तें सहणाई सांभली । जिहां छनीस हज्जार बार 'गोयमा ! गोयमा !'
 एहवुं नाम आवई तिहां सो० संग्राम नामि नामि एक एक सोनईओ मुगई । एतलई श्रीभगवतीछत्र अंग संपूर्णि
 सोनईओ भायानी नेथाई हुआ । एवं संख्याई त्रहिसठि हज्जार सोनईया हुआ । सो० संग्राम श्रीगुरुनई कहई—'आ
 पंचमहावत जाई । तिण थकी ए ज्ञान द्रव्यई ज्ञाननो यत्न करो ।'

लिखापयन्ति जिनशासनपुस्तिकानि व्याख्यानयन्ति च पठन्ति च पाठयन्ति ।
 शृण्वन्ति रक्षणविधौ च समाद्रियन्ते ते मर्त्यदेव-शिवशर्म नरा लभन्ते ॥

भक्ष्याभक्ष्यं तथापेयं पेयं वा कृत्याकृत्ययोः ।

गम्यागम्यं तथा ज्ञेयं हेयोपादेयकादिकम् ॥

१६

१७

जेह यकी श्रीवीरवाणी ओलखी प्राणी मत्पक्ष सुखनें बरई । एहवुं वचन श्रीगुरुकुं सांभली सोनो संग्रामे
 पहिलांना त्रहिसठि हज्जार सोनईया, पुनः अन्य द्रव्य स्वरयकी लीयो तेहनी संख्या एक लाख अनि पिस्तालिस
 हजार सोनईया एकठा भेली वि० स० १४५१ वर्षी श्रीरूपाध्ययन छत्र १, अनि आ० श्रीकालचर्रीकथा २—एवं
 सचिवीत स्वर्णाक्षरे तथा रूपान्नरि लिखावी सरल साधु प्रति ज्ञानपुण्यार्थे ते प्रति वांचना मणना दीधी । केवलिक
 प्रति ज्ञानकोशि ज्ञानलामार्थि यापि । पुनः शुरुवाक्ये मालवमंडळे श्रीमांडवगदि श्रीसुपासनओ मासाद, मुगसिपुरई

विपद् रहि छई ।

श्रीगुरुई स्वशिष्य श्रीभुवनसुंदरसूरीनई श्रीवीरोही नगरई चौमासानी आज्ञा दीधी । पुनः श्रीजिनसुंदरसूरीने श्रीश्रीमाल नगरी चौमासानी आज्ञा कही । तिणें तिहां गुरुआज्ञा लही विहार कीधी । श्रीगुरु राणरूपरथकी विहूँ शिष्य युक्ति नाडओल नगरी चौमासी आव्या । वर्षाकाल संपूर्ण स्वपट्टधर श्रीभुजिंसुंदरसूरीनई गछ मलात्री श्रीगुरु आम वृषतिनिर्मापित श्रीवीर दर्शनई उत्कंठित गोपनगरें चउमासी रखा । एहवई 'भाष्य त्रिगुणी चूर्णि १, कल्याणक-स्वत २, रत्नकोश ३; पुनः योगशास्त्रो ४, उपदेशमालानो ५, पढावश्यकनो ६, नव तत्त्वनो ७, आराधना पताकानो ८' इत्यादि ग्रंथनो बालवबोधना कारक श्रीसोमसुंदरसूरी वि० सं० १५०१ वर्षे स्वर्ग हुया ।

५१. तत्पट्टे श्रीभुजिंसुंदरसूरी-

तेहनो वि० सं० १४३६ वर्षि जन्म । सं० १४४३ वर्षे व्रत । सं० १४६६ पाठरूपद । सं० १४७८ वर्षि सूरीपद । बाटलीना नादना एकशत अनि आठ शब्द तेहना ओलखणहार, श्रीकृष्णसरस्वती विरुधधारक, 'श्रीउपदेश-रत्नाकर' ग्रंथकारक, 'श्रीशक्तिर स्तवन' निर्मापितेन तन्मंत्रितजखेन योगिनीकृत मारि उपद्रवनिवारक, सुलभबोधी प्राणिनें उपदेशदायक, श्रीभुजिंसुंदरसूरी सं० १५०३ वर्षि श्री कोरटानगरें स्वर्ग ल्हाँ ।

५२. तत्पट्टे श्रीरत्नशेखरसूरी, श्रीजयचंद्रसूरी-

श्रीरत्नशेखरसूरीनो सं० १४५७ वर्षि जन्म । सं० १४६३ वर्षे व्रत । सं० १४८३ वर्षे पं०पद । सं० १४९३ वर्षे वाचकपद । सं० १५०२ वर्षे सूरीपद । श्रीसूरीई अजमेर नगर पार्श्वे बीडारपुरें श्रीनेमिबिंब प्रतिष्ठ्यौ । 'आद्-यकी हस्तसिद्धि जाणवी । सं० १५११ वर्षे स्वर्ग हुआ ॥ १ ॥

लघु गुरुमार्ई श्रीजयचंद्रसूरी 'प्रतिक्रमणमार्गहेतु १, बीसस्थानिकनो विचारामृतसंग्रह २' इत्यादि ग्रंथकारक कुमुटीई गांमि स्वर्ग हुया ॥ २ ॥

५३. तत्पट्टे (१) श्रीलक्ष्मीसागरसूरी, (२) श्रीसोमदेवसूरी, (३) श्रीसोमजयसूरी-

श्रीलक्ष्मीसागरसूरी तेहनो वि० सं० १४६४ वर्षे जन्म हुआ । सं० १४७० वर्षे व्रत । सं० १४७९ वर्षे पं०पद । वि० सं० १५०१ वर्षि पाठरूपद । सं० १५०८ वर्षे आ० पद । सं० १५१५ वर्षे गलवायकपद । श्रीसूरीना उपदेश-यकी बागडदेशि गिरिपुर नगरें सो० साल्हे श्रीगंभीरापासनो भासाद निपजान्यो । पुनः मालव देशि धारनगरें श्रीगुरुना उपदेशि मा० वृ० सं० हर्लसिद्धई सप्त घडी सुवर्णमुकृति भासाद ईग्यार निपजान्यो । एहवि गुजराति अणहिल्लपचनई जिनविबोल्यापक सा० लूको मगट हुआ । सा० लूकानी उत्पत्ती कहि छई-

यथा गुजरे अणहिल्लारख पतनें नूतनपाठकि मा० वृ० धवेचा गोत्रें सा० लूको एक सामान्य पणि रहि छई । ते पुनिमगछ गुरु संयोगई जैनलिपि शिख्यौ । तिणें वि० सं० १५२८ वर्षे ज्ञानकोशि जैन सिद्धान्त बार ७ लिख्या । ते सरल ज्ञानद्रव्य लेतां यकां साडासत्तर दोकडा रखा लिखवाना । सा० लूको यहस्मनें कहै-'साडासत्तर दोकडा.... ज्ञान पिण घणो लिख्यो छै । ज्ञानद्रव्य मांहि यकी कादी आप्यौ ।' तिवारे यहस्य कहै-'सा० लूका हम्हे जैन सुधर्मि छो, एतलो तुम्हने ज्ञानलाम हुआ ।' शालाई जाई साधुनई कहै-'तुम्हे श्रावकनई कहो, हुस्मारई उपदेशि

ए लिपावई छई । ' साधु कहे- ' अह पासि द्रव्य नहि अनि पुस्तक पिण ज्ञानकोशयकी गृहस्थ पासई बांवी पाछा ते गृहस्थनई दीजई छई । ज्ञानद्रव्य पिण गृहस्थ जाणई । ' सांभली सा० लुंको क्रोधो घरे । एहवई संघ्याने अवसरें उत्सवई जिनभक्ति जिनमंदिरि वाजारि ययो । तिहां वांमभाणि कपालि देव-
तो थांम भागो । प्रभाति कुणगिरि वाजारि कोइक हांठि वेठो । एतलि तिहां गुजराति सैयद लेखक मित्र सो । ते पिण म्हेछनी पारसीना हिरफई वरख लिखई । ते पिण कहुं- ' सा० लुंका लेखक ! ए तुम्हारई लि क्या लगा हई ? ' लुको कहि- ' देवमंदिरका थंभा लगा । ' ते सांभली म्हेछ कहई- ' तुम्हारे जे फकीर आपा छोडिके हुये सो साहिबकी बंदगी कइ कै, साहिबके हजूर मुक्तिमई वेठो, हे अछा अनंत ते जय अखंड असत्या नापाकीसे दुर हई । ' ते म्हेछवचन सांभली सा० लुकाने चितई म्हेछबुद्धि प्रगट हुई । सा० लुका- म्हेछधर्म प्यारो जांणी तिणें सैयदई पीर हाजीनो आम्नाय दीयो । अनि साडासचर दोकडा पिण गृहस्थे न जा । तेहना क्रोधयकी म्हेछनी बुद्धि चिचे घरी । सा० लुको गृहस्थनई कहई- ' ए गुरु सावध उपदेश कहई । जेह वचनयकी हिसानो पोष हुई । निरवध वचननो उपदेश कही नहि छई । ' अनि साधु प्रति इम कहई- ' साधुनी जेम में पिण आगिमना पुस्तक बार सात लिख्या छई तिहां श्रावकनी क्रीयाई जिनपडिमानो पाठ किहाई न दीतो । अनि छई पिण नही, ते माटि पंचेंद्री जीव ते एकेंद्री जीवनई नमई अनि ए एकेंद्रीयना दल्यकी छ थायना जीवनी विराधना हुई । तेह यकी जिनविंव आराधक नही । ए प्रासादविंव सर्व सिध्या छई । ' ते सांभली साधु कहई- ' सा० लुका ! तुम्ह प्रत्यक्षपणि किम अनंत संसारी याओ छओ । श्रीसिद्धांत द्रव्ययकी लिखावी छई । पछी तो ते केवलीनई गम्य, मनुष्य कुण मात्र । हा पिण नहि ना पिण नही । ' इम घणई नयई उपनयई तिहां ८४ आगिमनो विच्छेद थयो । तिवारे सकल सुविहित गीतार्थें मिली साधुसुपथकी जिम सांभल्युं तिम उदर्युं छई । पछी तो ते केवलीनई गम्य, मनुष्य कुण मात्र । हा पिण नहि ना पिण नही । ' इम घणई नयई उपनयई श्रीगीतार्थें समझाव्यो पिण ते लुको कदाग्रह न मुकई । जिनविंवनी लिंदा करतो जांणी ज्ञातीपंक्ति बाह्य कीथो । तेह यकी घणै क्रोधो संसारपण्युं तजी वि० सं० १५३० वर्षें समणोपासक वेप आदरी अणहीछवाडा पाटनयकी सिद्धपुर नगरें आव्यो । तिहां प्राग्वाटि वपा लुकाई ज्ञातिभेद हुओ । तिहां यकी केवळेक दीनै श्रीसीरोही देशि आटवाडि गांमई आव्यो, तिहां उपकेश रुद्धशापाई सा० भाणो रहि छई, तिणि समणोपासक सा० लुकानो उपदेश सांभली स्वहस्ति सा० भाणें दिक्षा लीयो । वि० सं० १५३२ वर्षि प्रथम वेपपर ६० भाणो हुओ । पुनः वि० सं० १५४० वर्षि श्रीसीरोही नगरवास्तव्य ओ० सं० ६० साथरीया गौरवई सा० भीदें ६० भाणा हस्ति दीक्षा लीयो । पतछे वि० सं० १५३५ वर्षें श्रीसत्यपुरें सा० लुकानो आयु पूर्ण हुओ । तिहां यकी ६० भाणो शिष्य ६० भोदा लघुशापाई सा० नानचंदि ६० भोदा हस्ते दिक्षा लीयो । नानांरुपि नाम दीधुं । तेहनो शिष्य रूपरुपि हुओ । इत्यादि कुमती छें तेहनो संग वजवो । सुमति भजवी । उचम जीवे स्वयात्महित कारणि चिरई शुद्ध सदहणा घरी श्रीजिनभक्ति तेहि ज मुक्तिपंथ गमनरूप जांणी आदरवी । यथोक्तम्-

वर्तमान १-घुप २-चोखणहि ३ कुसुमेहि ४ पवरदीवेहि ५ ।
नैवेद्य ६-फल ७-जलेहि ८ जिणपूआ अहं होई ॥

ઓરહઈં જીજેંત્રનીં ઘુદાં દીધી દેખી રું. પાસચંદ્રગુરુ શ્રીસાધુરત્નનઈં-‘ઈણિ ઓરહઈં કિસ્યું છઈં । કદહિ ઉપાહતા નયી ?’ તિવારઈં ગુરુ કહેઈં-‘આગિ મહાવારાવર્ણિ દુર્મિત્ર હુઓ, તે સમયઈં સાધુ શિયલવારિ જાણિ તેહના પુસ્તક જ્ઞાન આસાતના દેણિ, તિહાં દદ્ધમિતાર્થે મિલો ય ઓરહામાં જ્ઞાનનાં ઢાલા મરી યંચ કીધો છઈં । તે થકી આપણે કીસ્યેં કામિ ઉપાહયું નહીં । દદ્ધવચન કુણલોપીઈં ?’ યહવઓ વાક્ય ગુરુ શ્રીસાધુરત્નનું સાંમલો શિષ્ય રું પાસચંદ્ર મૌન હુઈ રહ્યો । એક દિન ગુરુ નગરમાં કોઢક કાર્યોર્થિ ગયા । યતલે પાસચંદ્ર ગુરુઆજ્ઞા વિગર તે ઓરહો ઉપાહી જોયઓ પુસ્તક જિમ તિમ મુક્યાં દોઢા । યહવેં ગુરુ આવ્યા યતલિ ઉતારલિમાં આગલે પહચા તે અદી યત્ર લેઈ રજોદરણિ ધાલિ યત્ને રાહ્યા । પહી ગુરુનેં કિમાહ ઉપાલ્યો । ગુરુ કહેઈં-‘યત્રહી દેર ક્યું હુઈ ?’ શિષ્ય કહેઈં-‘ઈમહિ જ ।’ પહી તે અદી યત્ર વાંચી ક્ષેત્રપાલનો આમ્નાય જાંણી ય્વાંતિ ઠિકાળે સાધનવિધિ કીધો । યતલઈં કાલો અનિ મોરઓ વિહું ક્ષેત્રપાલ આવી ઘર દીધો । અનુક્રમિ વિં સં ૧૫૭૪ વર્ષે રું પાસચંદ્રે વીરદત્ત વર સાહજ્યયકી ‘પાસચંદ્ર’ નામિ મતિ ઉત્પન્ન: ।

તે માંઘિ થકી શ્રીપાસચંદ્ર શિષ્ય રું ઘસ નામઈં, તેહ થકી અળદિલ્લપટનિ વિં સં ૧૫૭૮ વર્ષી ‘ઘસામતિ-ગઢ’ મગટ હુઓ । યતલઈં જે નિહાં થકી કાંટો હુઓ, તિણઈં તિહાં થકી પોતાના મૂલ ગુરુની સામાચારી છોપિને સ્ત્રવવિરુદ્ધ સામાચારી મતર્તાવી, અને સ્ત્રવોક જે પર્વે તે પુનઃ અન્યથા કીધા । પોતાનિ મતિ મેદી કરી નવા નવા ગઢના નામ ધાપ્યા । તિવારિ ય મતિ કરીઈં ।

ઈનિ પાસચંદ્ર મતોત્પત્તિ ।

ઈવઈં શ્રીદેમવિમલનો વિં સં ૧૫૨૨ વર્ષે જન્મ । સં ૧૫૩૮ વર્ષિ દીક્ષા, હેમયર્મ્મ નામ દીધું । સં ૧૫૫૫ વર્ષિ ગુર્જરરાતિ વદિયારલંહિ પંચાસરા નગરઈં શ્રીમાલી હું સં પાવઈં સૂરીપદોત્સવ કીધો । સં ૧૫૫૬ વર્ષે ક્રિયા ઉદ્ધરી । સં ૧૫૬૮ વર્ષે સ્વર્ગ હુઓ ।

૫૬. તત્પટ્ટે (૧) અ.આર્ણદવિમલસૂરી, (૨) શ્રીસૌભાગ્યહર્ષસૂરી-

શ્રીઆર્ણદવિમલસૂરીનો વિં સં ૧૫૭૭ વર્ષે જન્મ । સં ૧૫૫૨ વર્ષે વ્રત, અમૃતમેરુ નામ દીધો । સં ૧૫૭૦ વર્ષે કર્પટવાણિજ્ય નગરઈં આં પદ હુઓ । સં ૧૫૮૨ વર્ષે દેહસૂરી નગરઈં ગઢનાયક પદ હુઓ । એકદા ગુરુ શ્રીસૌભાગ્ય-હર્ષસૂરીનઈં કહેઈં-‘આપણે વિહું ક્રિયા ઉદ્ધરીઈં ।’ તિવારી શ્રીસૌભાગ્યહર્ષસૂરી કહેઈં-‘આપણિ શાલાપારક વિરુદ્ધ ગુરુનો છઈં ।’ તિવારઈં શ્રીઆર્ણદવિમલસૂરી કહેઈં-‘.....’ ‘વાવન્ન સાધુસ્યું ક્રિયા ઉદ્ધરિ સપરિગ્રહી જાણતા તે સાધુનેં ગઢ વાહિર કાઢતા, અગ્ય જીવનઈં ધર્મોપદેશ દેઈ તારતા, પુનઃ જેસલમેરુ દેસિ જલ દૂર્લભ જાણિ શ્રીસોમ-થયા જેસલમેરુ સરતર, મેવાતિ વિજામતિ, મોરઘીઈં લુકા, વીરમગાંમિ પાસચંદ્ર, ઇત્યાદિ નગરિ શ્રીસૂરીઈં છટ યપનઈં પારણિ રસા તરુનઈં કરવઈં, પટ્ટવિગપત્યાગી, મહાતપસ્વી જાંણી યના જીવ ઓજીનપૂજાની સદ્ગુણા શ્રીસિદ્ધાચલિ સોલમો ઉદ્ધાર કરાવ્યો । શ્રીસૂરીઈં અનયામેરુ, સાંગાનયર, જેસલમેરુ, મંડોવરે, નાગોરિ, નાઢલાઈં, સાદહીઈં, સીરોહી નગરે, પાટણિ, મહિસાળે મધુલ અનેક નગરે યયા જિનર્થિવ પ્રતિષ્ઠ્યા । કલિયુગિ શ્રીસૂરિ શુગ-પ્રધાનોપમઃ સમ જાંણિયા । યત ઓર્ક- : :

अवातरत् सर्वगुणः किमेव श्रीमद्भगवद्भगुरुर्दितीयः ॥

३०३

अनि श्रीसौभाग्यदर्पद्वारीधकी गुर्जराति विजापुर नगरइं वि० सं० १५८२ वर्षे 'लघुशाली' नामें गछ भिन्न
हुओ । एहवें समइ श्रीसिद्धाचलि असुरनो उपद्रव हुओ ते कहइ छइ—

[illegible]

५७. तत्पद्मे श्रीविजयदानसूरी-

५७. तत्पदे श्रीविजयपदीनखर
तेह गुर्जरखंडि राजोदेशि जामला नगरइ ओ० वृ० करमयागोत्रि सा० जगमाल, स्त्री सुर्पाई पूत्र । तेहनो
वि० सं० १५५३ वर्षे जन्म । वि० सं० १५६२ वर्षे ग्रव, उदयधम्म नाम दीधु । वि० सं० १५८७ श्रीसीरोही
नगरइ गछनायकपद हुआ । श्रीछत्री अग्रमत्तपणि मन्त्र जीवनइ धर्म्मोपदेश देता भूमंडलि विहार करवा संपति

मनुष्य संयाति व्रत लीधो । तेह देशना नाम-मुष्य पिता सा० श्रीवंत दृढ, तेहनु नाम रु० श्रीवंत दीधो । हवी च्यार पुत्रना नाम दृढ पुत्र ते धारो तेहनुं नाव धम्मविजय, २ बीजो पुत्र अजो तेहनुं नाम अमृतविजय, ३ बीजा पुत्र मेघानुं नाम मेरुविजय ४, लघुपुत्र वर्ष ९ नो कल्लो नाम तेहनुं नाम कमलविजय ५-ए पांच पिता सहित पुत्र ते । पुनः सा० श्रीवंतनो वनेवी सं० सादूल दृढ छै, माटि रु० सादूल नाम दीधो ६, तस्य पुत्र सं० भक्ति तेहनो नाम भक्तिविजय १, सा० श्रीवंतनी वहिन रंगादे तेहनो नाम रंगश्री दीधो ८, सा० श्रीवंतनी पत्नी सिण-गारदे तेहनो नाम लामश्री दीधो ९, सा० श्रीवंतनी पूत्री सहिजां तेहनो नाम सहीजश्री दीधो १०-एवं दश संवंधी साथी च्यारसैं अनि सत्तावन मण घृति ज्ञाति, गोत्रि, मित्र, साधर्मिक प्रमुख सप्तक्षेत्र पंच जीर्णोद्धार इत्यादि श्रुति करीनैं श्रीहोरे स्वनेश्राईं श्रीसिरोही नगरइं श्रीरुपभक्त्यै सं० १६५१ वर्ष व्रतइं, पहिला कथा ए नाम दीधा । ते माहि लघु कमलविजयनैं श्रीगुरु समतादिक गुणि योग्य जांणी उ० श्रीसोमविजय ग० ने वाचनाईं भलाव्या । अनुक्रमि पुन्योदयि पट्टशास्त्रना ज्ञाता हुया । तिवारें श्रीविजयसेनसूरीइं अणहिल्लपत्तनइं श्रीपंचासर पासमासादे कमलविजयनैं पं० पदि कीधा । वि० सं० १६७५ वर्षे श्रीसिरोही नगरइं गछनायकपद हुओ । प्रा० वृ० पोलिज्या गौत्रि सं० वीरपाल सुत सं० आंचा, भाइ सं० मेहाजलि पदमहोत्सव कीधो । सकल सहिर पुनः साधर्मिक संतोपी मनुष्य मनुष्य पीरोजी एक एक दीधो । श्रीसूरीनैं उपदेशि रंजितथको श्रीसिद्धाचल १, गिरीनार २, तारण-गोरी ३, अर्धदगोरी ४, घोधा नवखंडपास ५, शंखेश्वरपास ७, वंभणवाड ८-एवं सप्त तीर्थनो संयाधिपति हुओ । ते संयनो वर्णन । कवित-

सत्तर सहस्र गुजरात सुभट मिल सोरठ सारी ।

हांटा वद्ध हज्जार बडकै बडकै व्यापारी ।

खंभायत निजखेत सहिर घोधा सारीखा ।

हील्ला झाल्ला हलख पांति कीधा पारिखा ।

पूरव उत्तर दक्षिण पश्चिम कृपाण कोह न सकि कलि ।

ताहरि संघ वीरपाल तणा मेहाजल दुनीआं मली ॥

१०६

श्रीसिरोहीइं, नाडलाई, भमराणी, चचरडी, आबु प्रमुखि एकसठि मासादि जीर्णोद्धार कीधो । वि० सं० १६८२ वर्षे श्रीवांतीलपुर नगरें श्रीसंपाग्रही विजयदेवसूरीने श्रीविजयानंदसूरीनैं गछमेल हुओ । पुनः सं० १६८५ वर्षे अणहिल्लपटनि श्रीविजानंदसूरीथकी कपट करीनैं श्रीविजयदेवसूरी गछभेद करी सागरनैं गछमाहि छेइने देव-सूरी जुदा हुया । २ गछ हुया अणहिल्लपत्तनि । श्रीविजयानंदसूरीयें संखेडइं नगरइं श्रीआसापुरीमासाद दचवर थकि सं० १६९१ वर्षे पंचांगुलीनो उपद्रव देवसूरीइं कीधो । ते श्रीसूरीइं आसापुरी देव्याइं उपद्रव टाल्यो । जय हुओ । श्रीगुरुगलि मंगलश्रेणि हुइ । केतलेक दिने मुगसी पासनी यात्रा कीधी । श्रीगुरुने अंतरीक पासनी यात्रानो हर्ष हुओ । केतलेक वर्षे दक्षिणे मुहरानिपुर नगरें चोमासइं रखा । खानदेशी कुंकणें विचरतां छरति चोमासी रखा । अनुक्रमि कान्हमि विचरता खंभायति तत्तापा श्रीअकवरपुर नगरें श्रीसूरी संपाग्रही चउमासि रखा । तिहां श्रीमालि वृ० शापाइं परिष वजीयाना आग्रहथकी श्रीविजयराजसूरीने भटारकपद दीधो । पा० वजीयायें पदोत्सव कीधो । श्रीगुरुनी आंझा लही श्रीविजयराजसूरीइं दोसी मनीयानें आग्रही अहमिदाबाद नगरें विहार कीधो । एकदा श्रीगुरुमुखि पा० वजीओ समा समस धर्मोपदेश समाधिपणि सांमलि छइं । एहैं वाणोतरइं आवी

लों का गच्छ पट्टावली ।

पाटणरा वासी रूपजी साह कोडीधज हुआ । साधारी संगतसुं धर्मदेशना मुण प्रतिगोध पायो सं० १८२० । अदारै गुमासतां संगतै रूपजी साह आपण पैह लंछै छेदेरै प्रतिगोधसुं दीक्षा लीनी । इण भांत लंछै छेही हुतौ । तिकौ पुस्तक लिखतौ । सो एक दिन शास्त्र लिपतां प्रतिमारी आशनी छूट गयीं, तरां बादस्थल हुवीं । प्रतिमारी आलाचौ उधापनें साधां संगते विवाद करै, नइ दयाधर्म मूल थापीयी । हिंसा निदां धर्म नहीं इसी प्ररूपणा करनै रूपसी साह पाटणरा वासी कोडीधज, तिणोनै प्रतिगोध देनै माहें द्रष्ट कीनी । तिवारा रूपसी साह कछौ दीक्षा ल्यौ ने दया मू० भवतांनौ ।

तरां लंछैजी कछौ—‘हुं रांक म्हारी उपदेस कुण मानै ? था सरीपा दीप्या छैनै धर्म चलावै तौ धर्म चलै । जद रूपसी साह १८ मोटा सेढा गुमासतां साथै दीक्षा लीनी । आपण पैह जैन धर्ममरूपणा एजरातमां कीनी ‘लाकामत’ थापीयी । महाप्रभावीक श्रीलाकागच्छरा थापणवाला श्रीरूपनरूपजी हुआ ।

१. श्रीरूप रूपजी ।

२. तत्पट्टे धीनीव रूपजी ।

३. त० श्रीकुंवरजी रूपि ।

४. त० श्रीमल्लजी ।

५. त० श्रीरत्नसीनी । तिका वीवाहमहोच्छव वरनो लीपावतां दिलमां हिंसा देपनें संसारसुं विरक्त हुआ । अस्त्री छोडनै श्रीमल्ली उण स्त्रीसहित भेला दीक्षा लीनी । इसा प्रभावीक हुआ ।

६. त० श्रीकेसवजी ।

७. त० श्रीसिखजी रूपि हुआ ।

८. त० श्रीसिधमल्लजी ।

९. त० सुप्रमल्लजी ।

१०. त० श्रीभागचंदजी ।

११. त० श्रीबालचंदजी ।

१२. त० मोणरुचंदजी ।

१३. त० पूवचंदजी ।

१४. त० श्रीजगचंदजी कच्छरा वासी जुतरचंदजी पासै चारिख लीनी । तिवार पछी जोग्य जाण आचार्य श्रीपूवचंदजी आपरी आऊपौ अल्प जाण सं० १८७६ वैशाख सुदि ८ गुरौ श्रीजेसलमेररी श्रीगुजराती लारुगच्छरै श्रीसषकृत महामहोच्छवपूर्वक आचार्य श्रीपूवचंदजी आपरै पाटै आचार्यपद दीनी इत्यादि ।

श्रीआचार्य श्रीजगचंदजीरी आज्ञामै श्रीसंघ भवतां ॥ श्रुमं भवतु ॥

पार्श्वचन्द्रगुरु पट्टावली ।

श्रीसाधुरत्न-पंन्यास तत् सि(शि)ष्यगरिमा हिलब्धम्युधि परममदारक श्रीपार्श्वचन्द्रसूरी १ । तत्सम्बन्धो यथा-
अर्धैवाचलपार्श्वे हमीरपुरनगरे भाग्वंसे साहा वेला, भार्या विमलादे, तत्सुत पासाभिधान संवत् १५४०
म्, संवत् १५४९ पण्डितश्रीसाधुरत्नपार्श्वे दीक्षा । संवत् १५५४ नई उपाध्यायपद, संवत् १५५८ क्रिया-उद्धार,
पदान्तोक्तक्रिया पांचमि संवच्छरी, चतुर्मास पूर्णिमाई । देव-देवीना काउसग्मादि मिथ्यात्वऊयापक, विधिवादा-
दे ११ बोल प्रगटकरण ।

आचारांग १, सुयगडांग २, प्रश्नव्याकरण ३, ठाणांग ४, तन्दुलवेयालीय पइन्नादि ५-एहना बालावि(व)-
गोष कीथा । श्रीपेत्रसमासना टवा कीथा । संघयणीना टवा, नवतत्त्वना बालावि(व)बोध, चउसरणबालाविबोध,
वातस्यकना टवा कीथा । आराधना बडो १८ ढालनी ग्रंथ ७०० प्रमाण कीधी । एण्णासतक ग्रंथ कीपउ ।
मुंदीयन्तची वृत्ति १६०० शुद्धकर्ता ।

जोधपुरे राठउडवंशे रायमलदेप्रतिबोधक, शुद्धपरूपक, शुद्धक्रिया जिनोक्तकरण, कडुमतिप्रतिबोधक, वचन-
सिरी(इ), देवतादि आकर्षण(क), विद्यासास्त्रपारग, बहुश्राद्धप्रतिबोधक, संवत् १६१२ वर्षे मागसिर शुदि ३ दिने
कससगसहितेन निर्वाण प्राप्तः ज्योषपुरमध्ये

इति श्रीपार्श्वचंद्रसूरिसम्बन्धः ।

तत् सिष्य श्रीविजइदेवसूरि तस्या(स्य) सापा । श्रीरुणनगरे सवालप चिंता[म]णि त्रिभिर्वर्षे पठित्वा विद्यापुरे
एनसमायां बादजी(जे)ता दिन १५ यावत् । तत्र आचार्यपद प्राप्तः, श्रीविजइदेवसूरी नाम स्थापना कृता ।
विंशती श्रीपूजकीकई पधार्या । पछि श्रीपूज आचार्यपदस्थापना तिहांती रापी । पुण कर्मयोग्यई श्रीपूज्य छतां
होंगत हुआ, पाट न चाल्यउ ।

श्रीसाधुचंद्रसूरिनई पाटिई श्रीसमरचंद्रसूरि । अणहिल्लपचने श्रीश्रीमालीज्ञातीय दोसी भीमा, भार्या बल्हादे,
तन्सुत संवत् १५८२ जन्म, संवत् १५९५ दिष्या, आवालब्रह्मचारी, महासिद्धांती, बहुरागांगी संवत् १५९९ उपा-
ध्यायपद, संवत् १६-५ आचार्यपद, संवत् १६२६ वर्षे वैशाख वदि १ दिने निर्वाण प्राप्तः ।

श्रीसमरचंद्रसूरिनि पाटि श्रीरायचंद्रसूरि जंबूग्रामे श्रीश्रीमालीज्ञातीय दोसी यावड, भार्या कमलादेवी, तत्सुत
एनकुमारे संवत् १६२६ दीक्षा । श्रीविमलचंद्रसूरि । तत्सिष्य श्रीजइचंद्रसूरि । तत् सप्य (शिष्य) श्रीपन्नचंद्रसूरि
सिरानमान । श्रीराजनगरे वास्तव्य श्रीश्रीमालीज्ञात(ती)य संघवी शिवजी सुत संवत् १६९८ वर्षे वैराग मने श्रीजय-
सूर्यसूरिपार्श्वे दीक्षा ग्रहिता, जोग्य ज्ञात्वा स्वपदे स्थापिता, महान् महोच्छवेन शुभजोगे शुभदिने सा सांकर चुपती
नेई महोच्छव कृतः ॥

इति श्रीगुरुपट्टावली संपूर्णा ।
लिपिताऽस्ति स्वाचनाय श्रीहर्मदपुरे नगरे ॥

लों का गच्छ पट्टावली ।

पाटणरा वासी रूपजी साह कोडीधज हुआ । साधारी संगतसुं धर्मदेशना सुण प्रतिबोध पायो सं० १८२० । अठारै गुमासतां संगतै रूपजी साह आपण पैह लंकै छेदेरै प्रतिबोधसुं दीक्षा लीनी । इण भांत लंकौ छेहौ हुतौ । तिकौ पुस्तक लिखतौ । सो एक दिन शास्त्र लिपतां प्रतिमारी आलावौ छूट गयो, तरां वादस्थल हुवौ । प्रतिमारी आलावौ उयापनै साधां संगते विवाद करै, नइ दयाधर्म मूल थापीयो । हिंसा जिहां धर्म नहीं इसी प्ररूपणा करनै रूपसी साह पाटणरा वासी कोडीधज, तिणौनै प्रतिबोध देने माहँ द्रढ कीनी । तिवारां रूपसी साह कक्षौ दीक्षा न्यौ ने दया मू० प्रवर्चावौ ।

तरां लंकैजी कक्षौ—‘हुं रांक भहारी उपदेस कुण मानै ? यां सरीपा दीप्या छैनै धर्म चलावै तौ धर्म चलै । जद रूपसी साह १८ मोटा सेठां गुमासतां साथै दीक्षा लीनी । आपण पैह जने धर्मप्ररूपणा गुजरातमां कीनी ‘लोकामत’ थापीयो । महामभावीक श्रीलोकामच्छरा थापणवाला श्रीरूपरूपजी हुवा ।

१. श्रीरूप रूपजी ।

२. तत्पट्टे श्रीजीव रूपजी ।

३. त० श्रीकुंवरजी ऋषि ।

४. त० श्रीमल्लजी ।

५. त० श्रीरत्नसीजी । तिकां बीवाहमहोच्छव वरनो लीपावतां दिलमां हिंसा देपनै संसारसुं चिरक्त हुवा । अस्त्री छोडनै श्रीमल्ली उण स्त्रीसहित भेला दीक्षा लीनी । इसा प्रभावीक हुवा ।

६. त० श्रीकैसवजी ।

७. त० श्रीसिवजी ऋषि हुवा ।

८. त० श्रीसिंघमल्लजी ।

९. त० सुप्रमल्लजी ।

१०. त० श्रीभागचंदजी ।

११. त० श्रीबालचंदजी ।

१२. त० मोणरुचंदजी ।

१३. त० पूवचंदजी ।

१४. त० श्रीजगबंदजी कच्छरा वासी सुतरचंदजी पासै चारित्र लीनौ । तिवार पछी जोग्य जाण आचार्य श्रीपूवचंदजी आपरो आऊपौ अल्प जाण सं० १८७६ वैशाख सुदि ८ गुरौ श्रीजेशलमेरौ श्रीगुजराती लोकगच्छरै श्रीसंघकृत महामहोच्छवपूर्वक आचार्य श्रीपूवचंदजी आपरै पाटै आचार्यपद दीनौ इत्यादि ।

श्रीआचार्य श्रीजगचंदजीरौ आहामै श्रीसंघ प्रवर्चा ॥ शुभं भवतु ॥

